

ဝိနည်းပိဋက စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

- ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက
- ၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက
- ၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက
- ၄ - သမထက္ခန္ဓက
- ၅ - ခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက
- ၆ - သေနာသနက္ခန္ဓက
- ၇ - သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက
- ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက
- ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက
- ၁၀ - ဘိက္ခုနီက္ခန္ဓက
- ၁၁ - ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက
- ၁၂ - သတ္တသတိကက္ခန္ဓက

ဝိနည်းပိဋက စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက

၁ - တဇ္ဇနီယကံ

၂ - နိယဿကံ

၃ - ပဗ္ဗာဇနီယကံ

၄ - ပဋိသာရဏီယကံ

၅ - အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

၆ - အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

၇ - ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

ကမ္မက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက

၁ - ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၂ - အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်

၃ - မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်

၄ - မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၅ - အတ္တန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက

- ၁ - သုက္ကဝိဿဋ္ဌိ-အပ္ပဋိစ္ဆန္ဒမာနတ်
- ၂ - ပရိဝါသ်
- ၃ - စတ္တာလီသက (၄၀)
- ၄ - ဆတ္တိသက (၃၆)
- ၅ - မာနတ္ထသတ (၁၀၀)
- ၆ - သမူလာယသမောဓာန ပရိဝါသ် (၄၀၀)
- ၇ - ပရိမာဏစသော ဝါရုဇ်ဗု
- ၈ - ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ ဝါရတစ်ဆယ့်တစ်မျိုး
- ၉ - မူလာယအဝိသုဒ္ဓိနဝက
- ၁၀ - ဒုတိယ နဝက
- ၁၁ - တတိယ နဝက

သမုစ္စယက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၄ - သမထက္ခန္ဓက

- ၁ - သမ္မုခါဝိနယ
- ၂ - သတိဝိနည်း
- ၃ - အမူဇ္ဇဝိနည်း
- ၄ - ပဋိညာတကရဏ
- ၅ - ယေဘုယျသိကာ
- ၆ - တဿပါပိယသိကာ
- ၇ - တိဏဝတ္ထာရက
- ၈ - အဓိကရုဏ်း
- ၉ - အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းသမထ သမ္မုခါဝိနည်း

၅ - ခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုများ

သပိတ်မှောက် အင်္ဂါရှစ်ပါး

သပိတ်လှန် အင်္ဂါ ၈-ပါး

ဒန်ပူ မစားခြင်း အပြစ် ၅-မျိုး

ဒန်ပူ စားခြင်း အကျိုး ၅-မျိုး

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၆ - သေနာသနက္ခန္ဓက

၁ - ပဌမအခန်း

၂ - ဒုတိယအခန်း

၃ - တတိယအခန်း

သေနာသနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၇ - သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက

၁ - ပဌမအခန်း

၂ - ဒုတိယအခန်း

၃ - တတိယအခန်း

သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက

- ၁ - အာဂန္တုကဝတ်ကိုပြခြင်း
- ၂ - အာဝါသိကဝတ်ကိုပြခြင်း
- ၃ - ခရီးသွားရဟန်း ကျင့်ဝတ်
- ၄ - အနုမောဒနာပြုရမည့် ဝတ်ကိုပြဆိုခြင်း
- ၅ - ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ပြုရမည့်ဝတ်
- ၆ - ပိဏ္ဏစာရိကဝတ်ကို ပြခြင်း
- ၇ - တောနေရဟန်းတို့ ကျင့်ဝတ်
- ၈ - ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ၌ ကျင့်ဝတ်
- ၉ - ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်
- ၁၀ - ဝစ္စကုဋ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်
- ၁၁ - ဥပဇ္ဈာယ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်
- ၁၂ - သဒ္ဓိဝိဟာရိက (အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်) ဝတ်
- ၁၃ - အာစရိယဝတ်ကို ပြခြင်း
- ၁၄ - အန္တေဝါသိက (အနီးနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်) ဝတ်ကို ပြခြင်း

ဝတ္ထုက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက

- ၁ - ပါတိမောက်ပြရန် တောင်းပန်ခြင်း
- ၂ - မဟာသမုဒ္ဒရာ၌အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး
- ၃ - ဤသာသနာတော်၌အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး
- ၄ - ပါတိမောက်ကို ကြားနာထိုက်သူ
- ၅ - တရားနှင့်လျော် မလျော်သော ပါတိမောက် ထားခြင်း
- ၆ - တရားနှင့် လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း
- ၇ - ကိုယ်တိုင်ယူသော အဓိကရုဏ်းအင်္ဂါ
- ၈ - စောဒကပုဂ္ဂိုလ်ဆင်ခြင်ထိုက်သောတရား
- ၉ - စောဒကပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေရမည့် သဘောတရား
- ၁၀ - စောဒက စုဒ္ဓိတကတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာကို ပြခြင်း

ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၁၀ - ဘိက္ခုနီကုန္ဒက

၁ - ပဌမအခန်း

၂ - ဒုတိယအခန်း

၃ - တတိယအခန်း

ဘိက္ခုနီကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်

၁၁ - ပဉ္စသတိကုန္ဒက

၁ - သင်္ဂါယနာ နိဒါန်း

၂ - ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒကသိက္ခာပဒကထာ

၃ - ဗြဟ္မဒဏ်

ပဉ္စသတိကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်

၁၂ - သတ္တသတိကုန္ဒက

ဝေသာလီပြည် ရဟန်းများ

လနေတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့၏ ရွှေ ငွေကို ခံယူကြခြင်း

ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းများနှင့် အသျှင်ယသ

အသျှင်ရေဝတနှင့် ဥတ္တရအမည်ရှိသော ရဟန်း

အဓိကရုဏ်းနှင့် သံဃအစည်းအဝေး

အဓမ္မဝတ္ထုဆယ်ပါး အမေးအဖြေ

ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဝိနည်းပိဋက စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက

၁ - တဇ္ဇနီယကံ

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

အလိုရှိက ပြုလုပ်ရာသောကံ ခြောက်ပါး

ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

မငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

တဇ္ဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၂ - နိယဿကံ

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

အလိုရှိကပြုလုပ်ရာသောကံ ခြောက်ပါး

နိယဿကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်း

နိယဿကံကို မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

နိယဿကံကို ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၃ - ပဗ္ဗာဇနီယကံ

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

ပြုလိုကပြုရာသောကံ တစ်ဆယ့်လေးပါး

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက

၄ - ပဋိသာရဏီယကံ

- မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး
- တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး
- ပြုလိုက ပြုရာသောကံလေးပါး
- ပဋိသာရဏီယကံ၌ ကျင့်ဝတ်တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး
- မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး
- ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၅ - အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

- မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး
- တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး
- ပြုလိုက ပြုရာသောကံခြောက်ပါး
- ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး
- မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး
- ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၆ - အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

- ဥက္ခေပနီယကံ၌ မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး
- တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး
- ဥက္ခေပနီယကံ၌ ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး
- ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး
- မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး
- ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၇ - ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

- မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး
- တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး
- ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး
- ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး
- မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး
- ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

ကမ္မက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက

- ၁ - ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်
- ၂ - အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်
- ၃ - မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်
- ၄ - မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်
- ၅ - အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက

- ၁ - သုက္ကဝိဿဋ္ဌိ-အပ္ပဋိစ္ဆန္ဒမာနတ်
 - ဖုံးလွှမ်းခြင်းမရှိသော အဗ္ဘာန်
 - တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်
 - တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မာနတ်
 - တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အဗ္ဘာန်
 - ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်
 - ပရိဝါသ်ဆောက်တည်စဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း
 - မာနတ်ကျင့်ထိုက်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း
 - အာပတ်သုံးခုတို့၏ မာနတ်
 - မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း
 - အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ခြင်း
 - အရင်းသို့ ငင်ထားသော ရဟန်းအား အဗ္ဘာန်သွင်းခြင်း
 - လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်
 - လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်နေစဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း
 - သမောဓာနပရိဝါသ်
 - မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်
 - အာပတ်သုံးမျိုးတို့၏ မာနတ်
 - မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်
 - အဗ္ဘာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းအား အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်
 - ပက္ခပ္ပဋိစ္ဆန္ဒအဗ္ဘာန်

၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက

၂ - ပရိဝါသ်

အတ္တသမောဓာန ပရိဝါသ်

သဗ္ဗစိရပ္ပင်္ဂိစ္ဆန္တ အတ္တသမောဓာန်

နှစ်လ ပရိဝါသ်

နှစ်လ ပရိဝါသ် နေရမည့် အစီအရင်

သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်

၃ - စတ္တာလီသက (၄၀)

၄ - ဆတ္တိသက (၃၆)

၅ - မာနတ္ထသတ (၁၀၀)

၆ - သမူလာယသမောဓာန ပရိဝါသ် (၄၀၀)

၇ - ပရိမာဏာစသော ဝါရုဂ်ခု

၈ - ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ ဝါရုတစ်ဆယ့်တစ်မျိုး

၉ - မူလာယအဝိသုဒ္ဓိနဝက

၁၀ - ဒုတိယ နဝက

၁၁ - တတိယ နဝက

သမုစ္စယက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၄ - သမထက္ခန္ဓက

၁ - သမ္မုခါဝိနယ

ကဏ္ဍပက္ခနဝက

သုက္ကပက္ခနဝက

၂ - သတိဝိနည်း

၃ - အမူဠဝိနည်း

၄ - ပဋိညာတကရဏ

၅ - ယေဘုယျသိကာ

၆ - တဿပါဝိယသိကာ

အဓမ္မကံ တစ်ဆယ့်နှစ်မျိုး

ဓမ္မကံ တစ်ဆယ့်နှစ်မျိုး

ပြုလိုကပြုရာသော ကံခြောက်မျိုး

တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်

၇ - တိဏဝတ္ထာရက

၈ - အဓိကရုဏ်း

၉ - အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်း သမထ သမ္မုခါဝိနည်း

ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းခြင်း

ယေဘုယျသိကာဝိနည်း

စာရေးတံမဲ ပေးခြင်းသုံးမျိုး

သတိဝိနည်း

အမူဠဝိနည်း

တဿပါဝိယသိကာ ဝိနည်း

ဝန်ခံသည့်အတိုင်းပြုခြင်း

တိဏဝတ္ထာရက

၅ - ခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုများ

သပိတ်မှောက် အင်္ဂါရှစ်ပါး

သပိတ်လှန် အင်္ဂါ ၈-ပါး

ဒန်ပူ မစားခြင်း အပြစ် ၅-မျိုး

ဒန်ပူ စားခြင်း အကျိုး ၅-မျိုး

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၆ - သေနာသနက္ခန္ဓက

၁ - ပဌမအခန်း

ကျောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

ညောင်စောင်းအင်းယှဉ် စသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

ဆေးဖြူသုတ်ခြင်း စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

ပန်းချီဆေးရေးရုပ်ကို ပယ်ခြင်း

အုတ်စီမှု စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

တံတိုင်း စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

အရံကို ကာရန် ခွင့်ပြုခြင်း

၂ - ဒုတိယအခန်း

အနာထပိဏ် ဝတ္ထု

အမှုသစ်ကိုပေးခြင်း

နေရာဦး စသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

ရိုမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ် စသည်

နေရာတားမြစ်မှုကို ပယ်တော်မူခြင်း

လူတို့၏ ဥစ္စာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

ဇေတဝန်ကျောင်းလွတ် အနုမောဒနာ

နေရာကို တားမြစ်ခြင်း စသည်

ကျောင်းယူစေသူဟု သမ္ပုတိပေးခြင်း

၆ - သေနာသနက္ခန္ဓက

၃ - တတိယအခန်း

- မစွန့်ထိုက်သော ပစ္စည်းများ
- မခွဲဝေထိုက်သော ပစ္စည်းများ
- အမှုသစ် ပေးရမည်ကို ပြခြင်း
- အခြားနေရာ၌ သုံးဆောင်ခြင်းကို ပယ်မြစ်ခြင်း စသည်
- သံဃဘတ် စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း
- ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်းအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း
- နေရာခင်းသူ စသည်အဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း
- ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်ကို စွန့်သူအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း
- မိုးရေခံသင်္ကန်းပေးသူ စသည်အဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

သေနာသနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၇ - သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက

၁ - ပဌမအခန်း

- သာကီဝင်မင်းသားခြောက်ယောက် ရဟန်းပြုခြင်း
- ဒေဝဒတ်အကြောင်း
- ဆရာငါးဦးကိုပြခြင်း

၂ - ဒုတိယအခန်း

- ပကာသနီယကံ
- အဇာတသတ်မင်းသားအကြောင်း
- လူသတ်သမားတို့ကို စေလွှတ်ခြင်း
- မြတ်စွာဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်စေခြင်း
- နာဠာဂိရိဆင်ကို စေလွှတ်ခြင်း
- ဝတ္ထုငါးမျိုးကို တောင်းဆိုခြင်း

၃ - တတိယအခန်း

- သံဃဘေဒကထာ
- ဥပါလိ၏ အမေးပြဿနာ

သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက

- ၁ - အာဂန္တုကဝတ်ကိုပြခြင်း
- ၂ - အာဝါသိကဝတ်ကိုပြခြင်း
- ၃ - ခရီးသွားရဟန်း ကျင့်ဝတ်
- ၄ - အနုမောဒနာပြုရမည့် ဝတ်ကိုပြဆိုခြင်း
- ၅ - ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ပြုရမည့်ဝတ်
- ၆ - ပိဏ္ဏစာရိကဝတ်ကို ပြခြင်း
- ၇ - တောနေရဟန်းတို့ ကျင့်ဝတ်
- ၈ - ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ၌ ကျင့်ဝတ်
- ၉ - ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်
- ၁၀ - ဝစ္စကုဋ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်
- ၁၁ - ဥပဇ္ဈာယ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်
- ၁၂ - သဒ္ဓိဝိဟာရိက (အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်) ဝတ်
- ၁၃ - အာစရိယဝတ်ကို ပြခြင်း
- ၁၄ - အန္တေဝါသိက (အနီးနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်) ဝတ်ကို ပြခြင်း

ဝတ္ထုက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက

- ၁ - ပါတိမောက်ပြရန် တောင်းပန်ခြင်း
- ၂ - မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး
- ၃ - ဤသာသနာတော်၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး
- ၄ - ပါတိမောက်ကို ကြားနာထိုက်သူ
- ၅ - တရားနှင့်လျော် မလျော်သော ပါတိမောက် ထားခြင်း
- ၆ - တရားနှင့် လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း
- ၇ - ကိုယ်တိုင်ယူသော အဓိကရုဏ်းအင်္ဂါ
- ၈ - စောဒကပုဂ္ဂိုလ် ဆင်ခြင်ထိုက်သော တရား
- ၉ - စောဒကပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေရမည့် သဘောတရား
- ၁၀ - စောဒက စုဒ္ဓိတကတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာကို ပြခြင်း

ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

၁၀ - ဘိက္ခုနီကုန္ဒက

၁ - ပဌမအခန်း

မဟာပဇာပတိဂေါတမိဝတ္ထု

ဂရုခံ ရှစ်ပါး

ဘိက္ခုနီဥပသမ္ပဒါကို ခွင့်ပြုခြင်း

၂ - ဒုတိယအခန်း

ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့် လောင်းခြင်း

ရဟန်းယောက်ျားတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့် လောင်းခြင်း

ဆုံးမရာသို့ မသွားခြင်း

ဩဝါဒကို မခံယူခြင်း

ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြုခြင်း

ကွယ်လွန်သူ ဘိက္ခုနီမ၏ ပရိက္ခရာ

ကလေးအလောင်းကို သပိတ်၌ထည့်သော ဘိက္ခုနီမ

ယောက်ျားအင်္ဂါကို တစိန်းစိန်း ကြည့်ခြင်း

၃ - တတိယအခန်း

အင်္ဂါဇာတ်မပါသော ဘိက္ခုနီမ စသည်

ဥပုသ်ကို တန့်ထားခြင်း

ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ရဟန်းပြုခြင်း

တိတ္ထိကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း

ဘိက္ခုနီမတို့ ရေချိုးခြင်း အမျိုးမျိုး

ဘိက္ခုနီကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်

၁၁ - ပဉ္စသတိကုန္ဒက

၁ - သင်္ဂါယနာ နိဒါန်း

အသျှင်မဟာကဿပနှင့် ရဟန်းငါးရာတို့အကြောင်း

၂ - ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒကသိက္ခာပဒကထာ

အသျှင်အာနန္ဒာနှင့် မထေရ်ကြီးများ

၃ - ဗြဟ္မဒဏ်

ဗြဟ္မဒဏ်နှင့် ပက်သက်၍ မေးဖြေပုံများ

ပဉ္စသတိကုန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ်

၁၂ - သတ္တသတိကက္ခန္ဓက

ဝေသာလီပြည် ရဟန်းများ

လနေတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့၏ ရွှေ ငွေကို ခံယူကြခြင်း

ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းများနှင့် အသျှင်ယသ

အသျှင်ရေဝတနှင့် ဥတ္တရအမည်ရှိသော ရဟန်း

အဓိကရုဏ်းနှင့် သံယအစည်းအဝေး

အဓမ္မဝတ္ထုဆယ်ပါး အမေးအဖြေ

ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဝိနည်းပိဋက စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

=== ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက ===

၁ - တဇနိယကံ

၁။ တစ်ရံရောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပဏ္ဍုက လောဟိတကံ ရဟန်းတို့ သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်း ‘မငြိမ်သက်မှု’ ကိုလည်း ပြုတတ်ကုန်၏။

မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်း ကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ -

“အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ကြကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှု တို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွားရန် ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ပဏ္ဍုက လောဟိတကံ ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌လည်း အဓိကရုဏ်းကို ပြုကုန်ဘိသနည်း။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေးတိုင်ပင် ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက် ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်ဘိသနည်း။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွားရန် ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏ ရှုတ်ချ ကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ကြည်ညိုဖွယ်ရှိခြင်း ကိလေသာကို မဆည်းပူးခြင်း ဝီရိယဖြင့် အားထုတ်ခြင်းတို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့အား ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် လျောက်ပတ် လျော်ညီသော တရား စကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနီယ’ ကံကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။ ရှေးဦးစွာ ပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့ကို စောဒနာရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့ စေရမည်၊ အောက်မေ့စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေ ရမည်-

၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ် ကုန်၏။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်း ခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြား ရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍- ‘အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေး ကုန်လင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင် နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမို ဆိုးရွားရန် ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။ အကယ်၍ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနီယ’ ကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ် ကုန်၏၊ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍- “အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကြကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင်များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါ ကုန်အံ့” ဟု ပြောဆို ကုန်၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွားရန် ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတကမည်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနီယ’ ကံကို ပြု၏၊ ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနီယ’ ကံပြုခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏၊ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်ကုန်၏၊ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍- “အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊

အလွန်အား ရှိသူကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင် များသူ သူ့ထက် သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွားရန် ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနိယ’ ကံကို ပြု၏။ ပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနိယ’ ကံပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ် ကုန်၏၊ မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်သော အခြားရဟန်းတို့ထံသို့လည်း ချဉ်းကပ်၍-“အသျှင်တို့ သင်တို့သည် ဤရဟန်းကို အရှုံးမပေးလင့်၊ အလွန်အားရှိသူကို ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ကုန်လော့၊ ထိုသို့ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခြင်းကြောင့် သင်တို့သည် သူ့ထက် ပညာရှိသူ သူ့ထက် လိမ္မာသူ သူ့ထက် အကြားအမြင် များသူ သူ့ထက်သာ၍ စွမ်းဆောင်နိုင်သူတို့ ဖြစ်ကြကုန် လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းကို မကြောက်ကြကုန်လင့်၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း သင်တို့၏ အသင်းအပင်းများ ဖြစ်ကြပါကုန်အံ့”ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဖြစ်သေးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ပိုမိုဆိုးရွားရန် ကျယ်ပွားခြင်းငှါ ဖြစ်လာကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနိယ’ ကံကို ပြု၏။ ပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနိယ’ ကံပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနိယ’ ကံကို ပြုလုပ် အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ ပဏ္ဍာကနှင့် လောဟိတက၊ ပဏ္ဍာကသည် ရဟန်းတစ်ပါး၊ လောဟိတကသည် ရဟန်းတစ်ပါး ပေါင်းနှစ်ပါးဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် ဆဗ္ဗဂ္ဂိခေါ် ခြောက်ပါးအုပ်စုရဟန်းတို့တွင် တစ်တွဲဖြစ်သည်။

အလိုရှိက ပြုလုပ်ရာသောကံ ခြောက်ပါး

၆။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ခြိမ်းခြောက်မှု 'တဇ္ဇနီယ' ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိခြင်း၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက် နေထိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလို က ပြုရာ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလ အရာ၌ သီလ ပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အကျင့် အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒ အရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီးခြင်း၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများတတ်၍ သံဃာ၌ အဓိ ကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက် နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော သီလ အရာ၌ သီလ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့် အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒ အရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါးပြီး၏။

ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနိယ’ ကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၇။ ရဟန်းတို့ တဇနိယကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်-

ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်)ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ပြုရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရာ နိဿရည်း မပေးရာ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရာ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ ‘မနှစ်သက်ရ’၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒမပေး ရာ တဇနိယကံ ပြုထိုက်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရာ ထိုနှင့်အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း မရောက်ရာ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရာ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရာ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရာ ပဝါရဏာကိုလည်း (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရာ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရာ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရာ ခွင့်မတောင်းရာ မစောဒနာရာ မအောက်မေ့စေရာ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရာ (ဤသည်ကား ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရသော ကျင့်ဝတ်တည်း)။

ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇနိယ’ကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

မငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၈။ ထိုအခါ သံဃာသည် ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယ ကံကို ပြု၏။ သံဃာက တဇ္ဇနီယကံ ပြုထားသော ထိုရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးလျှင်-

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာက တဇ္ဇနီယကံ ပြုသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သို့ ကျင့်ထိုက်ပါသနည်း”ဟု မေးမြန်း ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယ ကံကို ငြိမ်းစေလော့။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယ ကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ ပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြုစု စေ၏။ ရဟန်း မိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ ‘နှစ်သက်’ ၏။ သမ္မုတိရ၍ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယ ကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တဇ္ဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထို ရဟန်းသည်) တဇ္ဇနီယ ကံကို ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြုသော ရဟန်း တို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယ ကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီးအမှူး အရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တဇ္ဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

တဇ္ဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

တူနီယံကို ငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တူနီယံ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထို ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေး၊ နိဿရည်း မပေး သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမ တို့ကို ဩဝါဒမပေး။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တူနီယံကို ငြိမ်းစေရ မည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တူနီယံ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) တူနီယံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကွဲရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကွဲရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တူနီယံ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း တူနီယံ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထို ရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆုံးမ ခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့ နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား တူနီယံကို ငြိမ်းစေရမည်။

တူနီယံကို ငြိမ်းစေရမည့် အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

၁၀။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်ရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက တဇ္ဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ ကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ ကုန်၏။ တဇ္ဇနီယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပါ ကုန်၏” ဟု ဆိုရမည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်- “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက တဇ္ဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ တဇ္ဇနီယ ကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန် ၏။ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယ ကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ တဇ္ဇနီယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယ ကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို)နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဇနီယ ကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ တဇ္ဇနီယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယ ကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယ ကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို)နာတော်မူလော့၊ ဤပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့သည် သံဃာက တဇ္ဇနီယ ကံ ပြုထားသောကြောင့် ကောင်းစွာ ကျင့်ကုန်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချကုန်၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ကုန်၏။ တဇ္ဇနီယကံ၏ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းကုန်၏။ သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယ ကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ပဏ္ဍာက လောဟိတကရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ပဏ္ဍာက လောဟိတက ရဟန်းတို့အား တဇ္ဇနီယ ကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမ ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံပြီး၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက ===

၂ - နိယဿကံ

၁၁။ ထိုအခါ၌ အသျှင်သေယျသကသည် မိုက်မဲ၏။ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အတ္တန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြစိုက်ကြရကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်-

“အသျှင်သေယျသကသည် အဘယ့်ကြောင့် မိုက်မဲ၍ မလိမ္မာသူ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်ဘိသနည်း၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင် ဘိသနည်း။”

ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အတ္တန်သွင်းလျက် အမြဲ မပြတ် ကြောင့်ကြ စိုက်ရကုန်ဘိသနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏။ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင်၏။

ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အတ္တန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြ စိုက်ရကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောက်ျားအား မလျောက်ပတ် မလျော်ကန် မသင့် တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားသည် အဘယ့်ကြောင့် မိုက်မဲ၍ မလိမ္မာသူ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်ဘိ သနည်း၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင် ဘိသနည်း။ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အတ္တန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြ စိုက်ရကုန် ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(သေယျသက ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေ ခြင်းငှာ လည်းကောင်း။။။။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို -

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် “သင်သည် မှီခိုနေရမည်” ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုလော့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။ ရှေးဦးစွာ သေယျသက ရဟန်းကို စောဒနာ ရမည်၊ စောဒနာ တင်ပြီး နောက် အောက်မေ့ စေရမည်၊ အောက်မေ့ စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

၁၂။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အတ္တန် သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြ စိုက်ရ ကုန်၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ‘သင်သည် မှီခို နေရမည်’ ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယဿကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော် မလျောက် ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အတ္တန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြ စိုက်ရကုန်၏။ သံဃာသည် ‘သင်သည် မှီခိုနေရမည်’ ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယဿ ကံကို ပြု၏၊ ‘သင်သည် မှီခို နေရမည်’ ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယဿ ကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏၊ မလိမ္မာ၊ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်၍ နေထိုင်၏၊ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ ပေးလျက် အရင်းသို့ ငင်လျက် မာနတ်ပေးလျက် အတ္တန်သွင်းလျက် အမြဲမပြတ် ကြောင့်ကြ စိုက်ရကုန်၏။ သံဃာသည် ‘သင်သည် မှီခို နေရမည်’ ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယဿ ကံကို ပြု၏၊ ‘သင်သည် မှီခို နေရမည်’ ဟု သေယျသကရဟန်းအား နိယဿ ကံကို ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ‘သင်သည် မှီခို နေရမည်’ ဟု သေယျသကကရဟန်းအား နိယဿ ကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ နိယဿကံ= ကိုယ်စိုးကိုယ်ပိုင် နေခွင့်မရအောင် ပြုလုပ်မှုကို ဆိုလိုသည်။

အလိုရှိကပြုလုပ်ရာသောကံ ခြောက်ပါး

၁၅။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုလုပ်ခြင်း၊ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ် များပြား အပိုင်းအခြား မရှိခြင်း၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက် နေထိုင်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြင့်မြတ်သော သီလ အရာ၌ သီလ ပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အကျင့် အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီးခြင်း၊ မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒ အရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီးခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း၊ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆိုခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ်များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူ ဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက် နေထိုင်၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်း သုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော သီလ အရာ၌ သီလ ပျက်စီး၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့် အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီး၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် မြင့်မြတ်သော အယူဝါဒ အရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်း သုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် နိယဿကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

ပြုလိုက ပြုရာသောကံ ခြောက်ပါး ပြီး၏။

နိယာမကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၆။ ရဟန်းတို့ နိယာမကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်-

ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမ တို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ ‘မနှစ်သက်ရ’၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဩဝါဒ မပေးရ၊ နိယာမကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ကံပြု ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရ၊ ခွင့်မတောင်းရ၊ မစောဒနာရ၊ မအောက်မေ့ စေရ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နိယာမကံ၌ ကျင့်ဝတ်တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

နိယာမကံ ငြိမ်းခြင်း

၁၇။ ထိုအခါ သံဃာသည် “သင်သည် မှီခို နေရမည်” ဟု သေယျသက ရဟန်းအား နိယာမ ကံကို ပြုလေ၏။ သံဃာက နိယာမ ကံ ပြုထားသောကြောင့် ထိုသေယျသက ရဟန်းသည် အဆွေခင်ပွန်း ကောင်းတို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ် ခိုလှုံပြီးလျှင် သင်ယူ မေးမြန်းသည် ဖြစ်၍ အကြားအမြင် များ၏။ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တတ်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကိုလည်း ဆောင်၏။ ပညာရှိ၏။ ထက်မြက် လိမ္မာ၏။ မကောင်းမှုကို ရှက်တတ်၏။ သို့လော သို့လော တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိ၏။ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား၏။ ကောင်းစွာ ကျင့်သုံး၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်တို့ သံဃာက နိယာမ ကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် မည်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း ဟု ပြောဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သေယျသကရဟန်းအား နိယာမကံကို ငြိမ်းစေလော့။

နိယာမကံကို မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာမကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ ပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို လုပ်ကျွေး ပြုစုစေ၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမ္မုတိ ပေးခြင်းကို သာယာ နှစ်သက်၏။ သမုတ် ခံရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာမကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း နိယာမကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) နိယာမကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြု ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာမကံ မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာမကံကို မငြိမ်းစေရ။

(ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီးအမှူး အရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယာမကံကို မငြိမ်းစေရ။

နိယာမကံကို မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

နိယဿကံကို ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၁၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

(ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ ‘မနှစ်သက်’၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို သြဝါဒမပေး မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း နိယဿ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

(ထိုရဟန်းသည်) နိယဿကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြား အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကွဲရဲ့၊ ကံပြု ရဟန်းတို့ကို မကွဲရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

(ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နိယဿကံ ကို ငြိမ်းစေရမည်။

နိယဿကံကို ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

၂၀။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုသေယျသက ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမွယ်တင်လျက် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသော ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ နိယဿကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သေယျသကရဟန်းအား နိယဿ ကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ နိယဿ ကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက နိယဿကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသေယျသက ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပန်၏။ သံဃာသည် သေယျသက ရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သေယျသကရဟန်းအား နိယဿကံ ငြိမ်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် သေယျသကရဟန်းအား နိယဿကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယ နိယဿကံ ပြီး၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက ===

၃ - ပဗ္ဗာဇနီယကံ

၂၁။ ထိုအခါ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကမည်သော အရှက်မရှိကြသော ‘အလဇ္ဇီ’ ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကီဇ္ဇာဂိရိဇနပုဒ်၌ ကျောင်းထိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထို(အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့် ကြကုန်၏။ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကုန်၏။ စိုက်စေ ကုန်၏။ ရေသွန်း လောင်းကုန်၏။ ရေသွန်းလောင်း စေကုန်၏။ ဆွတ်ခူး ကုန်၏။ ဆွတ်ခူး စေကုန်၏။ သီကုံး ကုန်၏။ သီကုံး စေကုန်၏။ ပွင့်ညှာ တစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေ ကုန်၏။ ပွင့်ညှာ နှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေ ကုန်၏။ ပန်းတံကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေ ကုန်၏။ ပန်းလက်ကောက် ကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေ ကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေ ကုန်၏။ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေ ကုန်၏။ ရင်လွမ်းပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေ ကုန်၏။

ထို (အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှာ ပွင့်ညှာ တစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။ ပွင့်ညှာ နှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။ ပန်းတံကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။ ရင်လွမ်းပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။

ထို (အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့် အတူ တစ်ခုတည်းသော ခွက်၌လည်း စားကုန်၏။ သောက်ရေခွက် တစ်ခုတည်း ၌လည်း သောက်ကုန်၏။ တစ်နေရာတည်း၌လည်း ထိုင်ကုန်၏။ တစ်ညောင်စောင်း တည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခြုံတည်းလည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခင်း တစ်ခြုံတည်း လည်း အိပ်ကုန်၏။ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်၏။ သေရည်ကိုလည်း သောက်ကုန်၏။ ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်း ကိုလည်း ဆောင်ကုန်၏။ ကလည်း ကကုန်၏။ သီဆိုလည်း သီဆို ကုန်၏။ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ် ကုန်၏။ မြူးထူး စမ္ပယ်လည်း မြူးထူး စမ္ပယ် ကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်၏။ ကချေ သည်မ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ် ကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆို ကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက် လည်း စမ္ပယ် ကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သီဆို ကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ် ကုန်၏။ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆို ကုန်၏။ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်၏။ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ် ကုန်၏။

ရှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစား ကုန်၏။ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစား ကုန်၏။ ကောင်းကင်ကျား ကိုလည်း ကစား ကုန်၏။ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစား ကုန်၏။ ဇယ်တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ အန်စာဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ ကျည်းသား ရိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ စုတ်ခတ် ရေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ ဂေါ်လီ ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ ပီပီ မှတ်သဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ ကျွမ်းထိုးခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ စကြာဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစား

ဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်၏။ ကျိုးယောင် ကန်းယောင် ပြု၍လည်း ကစား ကုန်၏။ ဆင်ကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ မြင်းကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ရထား အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ လေး အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ဥန်လျက် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ဆင်၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကုန်၏။ မြင်း၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကုန်၏။ ရထား၏ ရှေးမှလည်း ပြေးလွှား လမ်းသလား ကုန်၏။ လေလည်း ချွန်ကုန်၏။ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်၏။ လက်ပန်းလည်း လုံးကုန်၏။ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကုန်၏။

ကပွဲ၏ အလယ်၌ ဒုက္ခကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို “နမ ဤနေရာ၌ ကလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်၏။ ‘နဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများကိုလည်း ပေးကုန်၏’ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့်ကုန်၏။

၂၂။ ထိုအခါ ရဟန်း တစ်ပါးသည် ကာသိတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ဝါမှ ထပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် အလို့ငှာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားသည် ရှိသော် ကီဇ္ဇာဂိရိသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်သော ရှေ့သို့ တက်ခြင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် ချအပ်သော မျက်လွှာ ရှိသည် ဖြစ်၍ ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုရဟန်းသည် ကီဇ္ဇာဂိရိသို့ ဆွမ်း အလို့ငှာ ဝင်၏။ လူတို့သည် ထိုရဟန်းကို မြင်၍ “ထုံထိုင်းထိုင်း နုန့်နုန့် ဒေါသထွက် သကဲ့သို့ မျက်မှောင် ကုတ်၍ သွားသော ဤသူကား အသူနည်း၊ ချဉ်းကပ်သော ဤသူအား အဘယ်သူသည် ဆွမ်းကိုလှူလတ္တံ့ နည်း၊ ငါတို့၏ အသျှင်အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကတို့သည်ကား သိမ်မွေ့ ကုန်၏။ ပြေပြစ် ကုန်၏။ နှုတ်ချို ကုန်၏။ ပြီးခြင်းလျှင် ရှေးသွား ရှိကုန်၏။ ‘ကြွပါ ကြွပါ’ ဟု ဖော်ရွေစွာ ကြိုဆိုလေ့ ရှိကုန်၏။ ချိုသာ ကြည်လင် ပေါ်လွင်သော မျက်နှာ ရှိကုန်၏။ ဦးစွာ ဆိုလေ့ ရှိကုန်၏။ ထိုအသျှင်တို့အား သာလျှင် ဆွမ်းကို လှူသင့် ပေ၏” ဟု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ဥပါသကာ တစ်ယောက်သည် ကီဇ္ဇာဂိရိ၌ ဆွမ်း အလို့ငှာ လှည့်လည်သော ထိုရဟန်းကို မြင်လတ်သော် ထိုရဟန်း အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ “အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းကို ရခဲ့ပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ဆွမ်းကို မရခဲ့သေးဟု (ပြန်ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရား ကြွပါ။ အိမ်သို့ သွားပါကုန်အံ့ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ဥပါသကာသည် ရဟန်းကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင်-

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဖူးမြော်ရန် အလို့ငှာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားမည်ဟု (ပြန်ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးညွတ် ရှိခိုးပါလော့၊ ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့။

“အသျှင်ဘုရား ကီဇ္ဇာဂိရိ၌ ကျောင်းတိုက်သည် ပျက်စီးပါပြီ၊ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက မည်ကုန်သော အရှက် မရှိကြသော ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကီဇ္ဇာဂိရိ၌ ကျောင်းထိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုရဟန်း တို့သည် ဤသို့ သဘော ရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့် ကြပါသည်။ ပန်းပင် ငယ်ကို စိုက်ကြပါသည်။ စိုက်စေကြပါသည်။ ရေသွန်းလောင်း ကြပါသည်။ ရေသွန်းလောင်းစေ ကြပါသည်။ ဆွတ်ခူး ကြပါသည်။ ဆွတ်ခူး စေကြပါသည်။ သီကုံး ကြပါသည်။ သီကုံး စေကြပါသည်။ ပွင့်ညှာ တစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေ ကြပါသည်။ ပွင့်ညှာ နှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။

ပန်းတံကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေကြပါသည်။ ရင်လွမ်းပန်းကို ပြုကြပါသည်။ ပြုစေ ကြပါသည်။

ထို (အသဒိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှာ ပွင့်ညှာ တစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေ ကြပါ သည်။ ပွင့်ညှာနှစ်ဖက် ဆိုင်ပန်းကုံးကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ ပန်းတံကို ဆောင် ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။ ရင်လွမ်းပန်းကို ဆောင်ကြပါသည်။ ဆောင်စေကြပါသည်။

ထို (အသဒိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့် အတူ တစ်ခုတည်းသော ခွက်၌လည်း စားကြပါသည်။ သောက်ရေခွက် တစ်ခုတည်း ၌လည်း သောက်ကြပါသည်။ တစ်နေရာတည်း၌လည်း ထိုင်ကြပါသည်။ တစ်ညောင်စောင်း တည်း၌လည်း အိပ်ကြပါသည်။ တစ်ခင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကြပါသည်။ တစ်ခြုံတည်း၌လည်း အိပ်ကြပါသည်။ တစ်ခင်း တစ်ခြုံတည်းလည်း အိပ်ကြပါသည်။ အခါမဲ့၌လည်း စားကြပါသည်။ သေကိုလည်း သောက်ကြပါသည်။ ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကြပါသည်။ ကလည်း ကကြပါသည်။ သီဆိုလည်း သီဆိုကြပါသည်။ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်။ မြူးထူး စမွယ်လည်း မြူးထူး စမွယ်ကြပါသည်။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကြပါသည်။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကြပါသည်။ ကချေ သည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမွယ်ကြပါသည်။ပ။ (စက်ဖွဲ့ ရမည်)။ စမွယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကြပါသည်။ စမွယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက် လည်း သီဆိုကြပါသည်။ စမွယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကြပါသည်။ စမွယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စံပယ်ကြပါသည်။

ရှစ်ကွက် ကျားကိုလည်း ကစား ကြပါသည်။ ဆယ်ကွက် ကျားကိုလည်း ကစား ကြပါသည်။ ကောင်းကင် ကျားကိုလည်း ကစား ကြပါသည်။ ဖိုးလမင်း ကျားကိုလည်း ကစား ကြပါသည်။ ဇယ်တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ အန်စာဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ကျည်းသား ရိုက်ခြင်း ဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ဣတ်ခတ် ရေးခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ဂေါ်လီ ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ပီပီ မှုတ်သဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ကျွမ်းထိုးခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ စကြာဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ အကွရာဝှက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ စိတ်အကြံ ဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကြပါသည်။ ကျိုးယောင် ကန်းယောင်ပြု၍လည်း ကစား ကြပါသည်။ ဆင်ကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်။ မြင်းကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်။ ရထား အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်။ လေးအတတ်ကို လည်း သင်ကြပါသည်။ သန်လျက် အတတ်ကိုလည်း သင်ကြပါသည်။ ဆင်၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကြပါသည်။ မြင်း၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကြပါသည်။ ရထား၏ ရှေးမှလည်း ပြေးလွှားလမ်း သလားကြပါသည်။ လေလည်း ချွန်ကြပါသည်။ လက်ပမ်းပေါက်လည်း ခတ်ကြပါသည်။ လက်ပမ်းလည်း လုံးကြပါသည်။ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကြပါသည်။

ကပွဲ၏ အလယ်၌ ဒုကုဋ်ကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို “နမ ဤနေရာ၌ ကလော့” ဟု ဆိုကြ ပါသည်။ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကြပါသည်။ ‘နဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများ ကိုလည်း ပေးကြပါသည်။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့် ကြပါသည်’။

မြတ်စွာဘုရား ရှေးအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို) ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြသော လူတို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ (ရတနာသုံးပါးကို) မယုံကြည်ကြ မကြည်ညို ကြတော့ပါ။ ရှေးအခါက သံဃာတော်၏ အလှူဝတ်တို့သည်လည်း ယခုအခါ၌ ပြတ်ပါကုန်၏။ (သီလကို) ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်သုဉ်း ကြပါသည်။ ယုတ်မာသော ရဟန်းတို့သည် နေကြပါကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရား တောင်းပန်ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ ရဟန်းတို့ကို စေလွှတ်တော်မူ ပါ။ ယင်းသို့ (စေလွှတ်ခြင်း) ဖြင့် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ဤကျောင်းတိုက်သည် ကောင်းစွာ တည်ရာပါ၏” (ဤသို့ လျှောက်ပါလေဟု လျှောက်၏)။

“ဒါယကာ ကောင်းပြီ” ဟု ထိုရဟန်းသည် ထိုဥပါသကာအား ဝန်ခံ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွား၏။ အစဉ်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်၏။

အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ဝမ်းမြောက်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောကြားတော် မူခြင်းသည် ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အလေ့အထပင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား-

“ရဟန်း ကျန်းမာပါ၏လော၊ မျှတပါ၏လော၊ မပင်မပန်း ချမ်းသာစွာ ခရီးရှည် လာခဲ့ရပါ၏လော၊ ရဟန်း သင်သည် အဘယ်အရပ်မှ လာခဲ့သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

ကျန်းမာပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ မျှတပါသည် မြတ်စွာဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် မပင်မပန်း ချမ်းသာစွာ ခရီးရှည် လာခဲ့ရပါသည်။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကာသိတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ဝါမှထပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် အလို့ငှာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ လာသည် ရှိသော် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ အကျွန်ုပ်သည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ ဆွမ်း အလို့ငှာ ဝင်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ ဆွမ်း အလို့ငှာ လှည့်လည်သော အကျွန်ုပ်ကို ဥပါသကာ တစ်ယောက် သည် မြင်လတ်သော် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုး၍-

“အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းကို ရခဲ့ပါ၏လော” ဟု လျှောက်ပါသည်။

ဒါယကာ ဆွမ်းကို မရခဲ့သေး ဟု (ပြန်ပြောပါသည်)။

“အသျှင်ဘုရား ကြွပါ။ အိမ်သို့ သွားပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် အကျွန်ုပ်ကို အိမ်သို့ ပင့်ဆောင်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးနောက် အကျွန်ုပ်အား-

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ ကြွပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်ပါသည်။

ဒါယကာ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် အလို့ငှာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားမည်ဟု (ပြန်ပြော ပါသည်)။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးညွတ် ရှိခိုးပါလော့၊ ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့-

“အသျှင်ဘုရား ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းတိုက်သည် ပျက်စီးပါပြီ၊ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကမည်သော အရှက် မရှိကြသော ရဟန်းယုတ်တို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ ကျောင်းထိုင် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို (အဿဇိ ပုနဗ္ဗ သုက) ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့် ကြပါသည်။ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက် ကြပါသည်။ စိုက်စေ ကြပါသည်။။။။ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့လည်း ပြုကျင့်ကြပါသည်။

အိပ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ တစ်ခင်းတည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ တစ်ခြုံတည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ တစ်ခင်း တစ်ခြုံတည်းလည်း အိပ်ကုန်ဘိသနည်း၊ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်ဘိ သနည်း၊ သေကိုလည်း သောက်ကုန် ဘိသနည်း၊ ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ကလည်း ကကုန်ဘိ သနည်း၊ သီဆိုလည်း သီဆို ကုန်ဘိသနည်း၊ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ် ကုန်ဘိသနည်း။ မြူးထူး စံပယ်လည်း မြူးထူး စံပယ် ကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန် ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆို ကုန်ဘိ သနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်ဘိသနည်း၊ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ် ကုန်ဘိသနည်း၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်ဘိသနည်း၊ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ် ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန် ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သီဆို ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ် ကုန်ဘိသနည်း၊ စမ္ပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန် ဘိသနည်း၊ စမ္ပယ်သောမိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆို ကုန်ဘိ သနည်း၊ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်ဘိသနည်း၊ စမ္ပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စမ္ပယ် ကုန်ဘိသနည်း။

ရွှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ ကောင်းကင်ကျားကိုလည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ ဇယ် တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ အန်စာဖြင့်လည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျည်းသားရိုက် ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ စုတ်ခတ် ရေးကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ ဂေါ်လီ ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ ပီပီမှုတ်သဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိသနည်း၊ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ ကျွမ်းထိုး ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ စကြာ ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ ရထား ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ လေးငယ်ဖြင့်လည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ အကွရာဂှက် ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ စိတ် အကြံဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစား ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျိုးယောင် ကန်းယောင် ပြု၍လည်း ကစားကုန်ဘိ သနည်း၊ ဆင်ကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ မြင်းကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ရထား အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ လေး အတတ် ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သန်လျက် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဆင်၏ ရှေ့မှလည်း ပြေးကုန်ဘိ သနည်း၊ မြင်း၏ ရှေ့မှလည်း ပြေးကုန်ဘိ သနည်း၊ ရထား၏ ရှေ့မှလည်း ပြေးလွှား လမ်းသလား ကုန်ဘိ သနည်း၊ လေလည်း ချွန်ကုန်ဘိ သနည်း၊ လက်ပမ်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်ဘိ သနည်း။ လက်ပမ်းလည်း လုံးကုန်ဘိ သနည်း၊ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကုန်ဘိ သနည်း။

ကပွဲ၏ အလယ်၌ ဒုက္ခကို ဖြန့်ခင်း၍ ကချေသည်မကို “နမ လာလော့၊ ဤနေရာ၌ ကလော့” ဟု ဆိုကုန်ဘိ သနည်း၊ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ ‘နဖူးတင်ထား လက်ချောင်းများကိုလည်း ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊’ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့် ကုန်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ပ။

ကဲ့ရဲ့တော် မူပြီး၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးနောက် သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန် တို့ကို-

“သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလာန်တို့ သင်တို့သည် သွားကြကုန်လော့၊ ကီဇ္ဇာဂိရိသို့ သွား၍ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသကရဟန်းတို့အား ကီဇ္ဇာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းအမှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယကံ’ ကို ပြုကုန်လော့၊ ထိုရဟန်း တို့သည် သင်တို့၏ အတူနေ တပည့်များ ဖြစ်ကြကုန်၏။” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ထိုရဟန်းတို့သည် ကြမ်းတမ်းပါ ကုန်၏၊ ခက်ထန်ပါ ကုန်၏၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့လျှင် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား ကီဇ္ဇာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်း အမှုကို ပြုရပါကုန်မည် နည်းဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့သည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သွားကြ ကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ရှေးဦးစွာ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့ကို စောဒနာ ရမည်၊ ထို့နောက် အောက်မေ့ စေရမည်၊ ထို့နောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ ထို့နောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

၂၄။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် အမျိုးကို ဖျက်တတ် ကုန်၏၊ ယုတ်မာသော အကျင့် ရှိကုန်၏၊ ဤရဟန်း တို့၏ ယုတ်မာသော အကျင့်တို့ကို မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ် ကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီး အပ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကိုလည်း မြင်လည်း မြင်အပ် ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ် ကုန်၏၊ အကယ်၍ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် ဖြစ်အံ့၊ သံဃာသည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား ‘အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကီဇ္ဇာဂိရိ၌ မနေရ’ ဟု ကီဇ္ဇာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤအဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် အမျိုးကို ဖျက်တတ် ကုန်၏၊ ယုတ်မာသော အကျင့် ရှိကုန်၏၊ ဤရဟန်း တို့၏ ယုတ်မာသော အကျင့်တို့ကို မြင်လည်း မြင်အပ်ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ်ကုန်၏၊ ဤရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီး အပ်ကုန်သော အမျိုးတို့ကိုလည်း မြင်လည်း မြင်အပ် ကုန်၏၊ ကြားလည်း ကြားအပ် ကုန်၏၊ သံဃာသည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့အား ‘အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကီဇ္ဇာဂိရိ၌ မနေရ’ဟု ကီဇ္ဇာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်း အမှုကို ပြု၏၊ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်း တို့အား ‘အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကီဇ္ဇာဂိရိ၌ မနေရ’ ဟု ကီဇ္ဇာဂိရိမှ နှင်ထုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

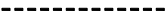
နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော် မူလော့။ပ။ ထိုအသျှင် သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့အား ‘အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကီဇ္ဇာ ဂိရိ၌ မနေရ’ဟု ကီဇ္ဇာဂိရိမှ နှင်ထုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည် ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၂၈။ ရဟန်းတို့ ပဗ္ဗာဇနီယကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ ပဉ္စင်းခံ မပေးရ ၊ နိဿရည်း မပေးရ ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ ‘မနှစ်သက်ရ’၊ သမ္ပတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို သြဝါဒ မပေးရ ၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်ရ ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ ၊ ကံပြု ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ ၊ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ ၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရ ၊ ခွင့်မတောင်းရ ၊ မစောဒနာရ ၊ မအောက်မေ့ စေရ ၊ ပကတတ် ရဟန်းများနှင့် မရောယှက်ရ။ ဤကား ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးပြီး၏။

၂၉။ ထိုအခါ သာရိပုတ္တရာ မောဂ္ဂလ္လာန်အမျိုးရှိသော ရဟန်းအပေါင်းသည် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ သွားပြီးလျှင် “အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ မနေရ” ဟု အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ကိဋ္ဌာဂိရိမှ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယကံ’ ကို ပြုလုပ်၏။ သံဃာက နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယကံ’ ပြုထားသော်လည်း ထို(အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက) ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို မချကုန်၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်။ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့)ကုန်၊ ဆဲရေး ကုန်၏၊ ရေရွတ် ကုန်၏၊ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေ ကုန်၏၊ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်၏၊ လူလည်း ထွက်ကုန် ၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို မချကုန်ဘိ သနည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့) ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဆဲရေးကုန်ဘိ သနည်း၊ ရေရွတ်ကုန်ဘိ သနည်း။ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်ဘိ သနည်း၊ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိ သနည်း၊ လူလည်းထွက်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချ ကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤအကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားပါလျက် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို မချကုန်၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်။ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့) ကုန်၊ ဆဲရေး ကုန်၏၊ ရေရွတ် ကုန်၏၊ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေ ကုန်၏၊ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွား ကုန်၏၊ လူလည်းထွက် ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။။ ရဟန်းတို့ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားပါလျက် ထို(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို မချကုန်ဘိ သနည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို မကျင့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းတို့ကို သည်းမခံစေ (မကန်တော့) ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဆဲရေးကုန်ဘိ သနည်း၊ ရေရွတ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိလိုက်ခြင်းသို့ ရောက်စေကုန်ဘိ သနည်း၊ အရပ်တစ်ပါးသို့လည်း ဖဲသွားကုန်ဘိ သနည်း၊ လူလည်း ထွက်ကုန်ဘိ သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။။။

ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။။။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေလင့်။

မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၃၀။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ ပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို လုပ်ကျွေး ပြုစုစေ၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့ အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ နှစ်သက်၏ (လက်ခံ၏)။ သမ္မုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြု ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ် ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီး အမှူး အရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ (အပြစ်တင်) ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် ရော ယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၃၁။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်း မိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက် (လက်မခံ)၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်း မိန်းမတို့ကို သြဝါဒမပေး (မဆုံးမ)။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြု ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ (အပြစ်မတင်)၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ် ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၃၂။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်-

ရဟန်းတို့ ပဗ္ဗာဇနီယကံ အပြုခံရသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စံပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် ဤသို့ လျှောက်ရမည်။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏ ဟု (လျှောက်ရမည်)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ပဗ္ဗာဇနီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယ ပဗ္ဗာဇနီယကံ ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက ===

၄ - ပဋိသာရဏီယကံ

၃၃။ တစ်ရံရောအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် မစ္ဆိကာသဏှ ဇနပုဒ်၌ စိတ္တသုက္ကယ်၏ ကျောင်းထိုင် ရဟန်း ဖြစ်၏။ အမှုသစ်နှင့် ယှဉ်၏။ မြဲသော ဆွမ်းဝတ်ရှိ၏။

စိတ္တသုက္ကယ်သည် သံဃာကို လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို လည်းကောင်း ပင့်ဖိတ်လိုသော အခါတိုင်း အသျှင်သုဓမ္မကို မပန်ကြားဘဲ မပင့်ဖိတ်။ ထိုအခါ၌ အသျှင်သာရိပုတ္တရာ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် အသျှင်မဟာကစ္စာန အသျှင်မဟာကောဠိက အသျှင်မဟာကပ္ပိန အသျှင် မဟာစုန္ဒ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင်ရေဝတ အသျှင်ဥပါလိ အသျှင်အာနန္ဒာ အသျှင်ရာဟုလာဟု ဆိုအပ် သော များစွာသော မထေရ်ကြီးတို့သည် ကာသိတိုင်းတို့၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်သည် ရှိသော် မစ္ဆိကာသဏှဇနပုဒ်သို့ ရောက်လာ ကုန်၏။ စိတ္တသုက္ကယ်သည် “မစ္ဆိကာ သဏှဇနပုဒ်သို့ မထေရ်ကြီး ရဟန်းများ ရောက်လာကုန် သတတ်” ဟု ကြား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရိသေစွာ ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော စိတ္တသုက္ကယ်ကို အသျှင်သာရိပုတ္တရာသည် တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေတော်မူ၏။ ထိုအခါ စိတ္တသုက္ကယ်သည် အသျှင်သာရိပုတ္တရာက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေပြီးသော် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ မထေရ်ကြီးတို့သည် နက်ဖြန် အလို့ငှါ တပည့်တော်၏ အာဂန္တုကဘတ် ‘ခရီးသွား ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား လှူအပ်သော ဆွမ်း’ ကို လက်ခံတော် မူပါကုန်လော့” ဟု လျှောက်၏။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံကုန်၏။

ထိုအခါ စိတ္တသုက္ကယ်သည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ လက်ခံခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို ရှိခိုး၍ အရိအသေပြုပြီးနောက် အသျှင်သုဓမ္မထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ “အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် နက်ဖြန် အလို့ငှါ မထေရ်ကြီးတို့နှင့် အတူတကွ တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု အသျှင်သုဓမ္မကို လျှောက် ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် “ဤစိတ္တသုက္ကယ်သည် သံဃာကို လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းကို လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကို လည်းကောင်း ပင့်ဖိတ်လိုသော အခါတိုင်း ငါ့ကို မပန်ကြားဘဲ ရှေးက မပင့်ဖိတ်ဘဲ ယခုအခါ၌ ပင့်ဖိတ်ဘိ၏။ ယခု ဤစိတ္တသုက္ကယ်သည် ပျက်စီးပြီ၊ ငါ့အပေါ်၌ ငဲ့ကွက်ခြင်း သဘောမရှိ ၊ ခင်မင်သော သဘောမရှိ” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) “သုက္ကယ် တန်ပြီ ငါ လက်မခံ” ဟု စိတ္တ သုက္ကယ်ကို (ဆို၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း စိတ္တသုက္ကယ်သည် အသျှင်သုဓမ္မကို “အသျှင် ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် နက်ဖြန် အလို့ငှါ မထေရ်ကြီးတို့နှင့် အတူတကွ တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ “သုက္ကယ် တန်ပြီ ငါ လက်မခံ” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ စိတ္တသုက္ကယ်သည် “အသျှင်သုဓမ္မသည် လက်ခံသည် ဖြစ်စေ၊ လက်မခံသည် ဖြစ်စေ ငါ့အား အဘယ်သို့ ပြုလတ္တံ့နည်း” ဟု အသျှင်သုဓမ္မကို ရှိခိုး၍ အရိအသေပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါသွားလေ၏။

၃၄။ ထို့နောက် စိတ္တသူကြွယ်သည် ထိုညဉ့်လွန်သဖြင့် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အတွက် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံစေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် “မထေရ်ကြီးတို့အတွက် စီမံထားသော စိတ္တ သူကြွယ်၏ ဆွမ်းကို ကြည့်ရှုရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူကာ စိတ္တသူကြွယ်၏ နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော စိတ္တသူကြွယ်ကို “သူကြွယ် သင် စီရင်ထားသော ဤခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကား များပြားလှပါပေ၏။ သို့ရာတွင် ဤ(များပြား လှသော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်) ၌ နှမ်းပျစ်မုန့် တစ်ခုကား မပါရှိချေ” ဟု အသျှင်သုဓမ္မက ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား များစွာသော ဘုရားစကားတော် ဖြစ်သော ရတနာများ ရှိပါလျက် အသျှင် ဘုရားသည် နှမ်းပျစ်မုန့် ဟူသော ရှားပါးသော စကားကိုသာလျှင် ပြောဆိုဘိ၏။

အသျှင်ဘုရား ရှေးက ဖြစ်ဖူးပါသည်။ ဒက္ခိဏပထတိုင်းသား ကုန်သည်တို့သည် အရှေ့ဇနပုဒ်သို့ ကုန်သွယ်ရန် သွားပါကုန်၏။ ထို ဒက္ခိဏပထတိုင်းသား ကုန်သည်တို့သည် အရှေ့ဇနပုဒ်မှ ဆောင်ယူလာ အပ်သော ကြက်မသည် ကျီးနှင့်အတူ ပေါင်းဖော်၍ ကြက်ငယ်ကို မွေးဖွားပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ထိုကြက်ငယ်သည် ကျီးသံ မြည်လိုသောအခါ ‘အာအောက်ကလီ’ ဟု မြည်ပါ၏။ ကြက်သံ တွန်လိုသောအခါ ‘အောက်ကလီအာ’ဟု တွန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤအတူပင် များစွာသော ဘုရား စကားတော်ဖြစ်သော ရတနာများ ရှိပါလျက် အသျှင်ဘုရားသည် နှမ်းပျစ်မုန့်ဟူသော ရှားပါးသော စကားကိုသာလျှင် ပြောဆိုဘိ၏ဟု (လျှောက်၏)။

“သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏။ သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ရေရွတ်၏။ သူကြွယ် ဤကျောင်း သည် သင်၏ ကျောင်းတည်း၊ ငါ ဖဲသွားတော့အံ့” ဟု (ပြောဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်ဘုရားကို မဆဲရေးပါ။ မရေရွတ်ပါ။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်အနီး ပျော်မွေ့ဖွယ် ကောင်းသော ဝှေးပင် ဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူပါလော့။ တပည့်တော်သည် အသျှင်ဘုရားအား သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက် အပံ့ဖြစ်သော ဆေးပစ္စည်း အသုံးအဆောင်တို့ ဖြင့် အားထုတ်ပါအံ့ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်သုဓမ္မသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို “သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ဆဲရေး၏။ သူကြွယ် သင်သည် ငါ့ကို ရေရွတ်၏။ သူကြွယ် ဤကျောင်းသည် သင်၏ ကျောင်းတည်း၊ ငါ ဖဲသွားတော့အံ့” ဟု (ပြောဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အဘယ်အရပ်သို့ သွားမည်နည်း” ဟု (မေးလျှောက်၏)။

“သူကြွယ် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ငါသွားမည်” ဟု (ပြော၏)။

“အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်ဘုရားနှင့် တပည့်တော် ပြောအပ်သမျှ စကား အလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကြားပါလေ။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်သို့ တစ်ဖန် ပြန်လာရသည်မှာ အံ့ဩဖွယ် မဟုတ်ပါ” ဟု (လျှောက်၏)။

၃၅။ ထိုအခါ အသျှင်သုဓမ္မသည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွားလေ၏။ အစဉ်အတိုင်း သွားလေသော် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းတော် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မိမိနှင့် စိတ္တသူကြွယ် ပြောအပ်သမျှ စကား အလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား မလျှောက်ပတ် မလျော်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူ မဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာကို လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် ဆဲရေးဘိ သနည်း၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချဘိ သနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ(သင်ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား “သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်” ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ သုဓမ္မရဟန်းကို ရှေးဦးစွာ စောဒနာ ရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့ စေရမည်၊ ဗအာဂ်မေ့ စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၃၆။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသုဓမ္မ ရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုတတ်သော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ် တတ်သော သံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချ၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသုဓမ္မရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရား ရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ်တတ်သော သံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချ၏၊ သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလုပ်၏၊ သုဓမ္မရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏၊ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤသုဓမ္မရဟန်းသည် သဒ္ဓါတရားရှိသော ကြည်ညိုသော လှူဒါန်းတတ်သော (ဝေယျာဝစ္စကို) ပြုလုပ် တတ်သော သံဃာအား လုပ်ကျွေးတတ်သော စိတ္တသူကြွယ်ကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏၊ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချ၏၊ သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တ သူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏီယကံကို ပြု၏။ သုဓမ္မရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု ပဋိသာရဏီယ ကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၃၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ အာပတ် မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ် မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ပဋိသာရဏီကံ၌ မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၃၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်း နှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ် ခြင်း။ပ။

ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ် သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်း နှင့်ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပဋိသာရဏီယကံ သည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့်ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ပဋိသာရဏီကံ၌ တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးပြီး၏။

ပြုလိုက ပြုရာသောကံလေးပါး

၃၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လူတို့အား လာဘ်မရအောင် လုံ့လပြု၏။ လူတို့အား အကျိုးမဲ့ဖြစ်အောင် လုံ့လပြု၏။ လူတို့အား နေရာ မရအောင် လုံ့လပြု၏။ လူကို ဆဲရေး၏။ ရေရွတ်၏။ လူ လူချင်း ကွဲပြားစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လူတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ လူတို့အား တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ လူတို့အား သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ လူကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏။ ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ရှုတ်ချ၏။ လူတို့အား တရားနှင့်လျော်သော ဝန်ခံချက်ကို မမှန်ကန်စေ 'ချွတ်ယွင်းစေ၏'။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်း တစ်မျိုးသည် လူတို့အား လာဘ် မရအောင် လုံ့လပြု၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့အား အကျိုးမဲ့ဖြစ် အောင် လုံ့လပြု၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့အား နေရာ မရအောင် လုံ့လပြု၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူကို ဆဲရေး၏။ ရေရွတ်၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူ လူချင်း ကွဲပြားစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း ငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ အခြားရဟန်း ငါးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့ အား တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူတို့အား သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လူကို ယုတ်မာသော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏။ ရှုတ်ချ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် တရားနှင့်လျော်သော ဝန်ခံချက်ကို ချွတ်ယွင်းစေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း ငါးမျိုးတို့အား သံဃာသည် ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ပြုလိုက ပြုရာသောကံလေးပါး ပြီး၏။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ ကျင့်ဝတ်တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၄၀။ ရဟန်းတို့ ပဋိသာရဏီယကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်)ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ ၊ နိဿရည်း မပေးရ ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ ‘မနှစ်သက်’ ရ ၊ သမ္ပတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ ၊ ပဋိသာရဏီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ဆိုဆုံးမ ခြင်းကို မပြုရ ၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရ ၊ အခွင့်မတောင်းရ ၊ မစောဒနာရ ၊ မအောက်မေ့စေရ ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ ၊ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

၄၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် ‘သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်’ ဟု သုဓမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုလုပ်၏။ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံကို ပြုထားသော ထိုသုဓမ္မရဟန်းသည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍ ဇနပုဒ်သို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာ မသာယာသည် ဖြစ်၍ စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်သဖြင့် သာဝတ္ထိပြည်သို့ တစ်ဖန် ပြန်လာ၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်သုဓမ္မ သင်သည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံ စေအပ်ပြီလော” ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် မစ္ဆိကာသဏ္ဍ ဇနပုဒ်သို့ သွားပြီးလျှင် မျက်နှာမသာယာသည် ဖြစ်၍ စိတ္တ သူကြွယ်ကို သည်းခံစေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါဟု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအ ကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကိုသည်းခံစေရန် အဖော်တမန် ရဟန်းကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ် သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ သုဓမ္မရဟန်းအား ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ ပေး၏၊ သုဓမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုဓမ္မရဟန်းအား စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရန် ဤမည်သော ရဟန်းကို အဖော်တမန် ရဟန်းပြု၍ ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

၄၂။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သုခမ္မရဟန်းသည် အဖော်တမန် ရဟန်းနှင့်အတူ မစ္ဆိကာသဏ္ဍဇန ပုဒ်သို့ သွား၍ “သူကြွယ် သည်းခံပါ။ သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏” ဟု စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေရမည်။ ဤသို့ ပြောသဖြင့် အကယ်၍ သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏။

အကယ်၍ သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော်တမန် ရဟန်းသည် “သူကြွယ် ဤရဟန်းအား သည်းခံပါ။ သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍ သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏။ အကယ်၍ သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော် တမန် ရဟန်းသည် “သူကြွယ် ဤရဟန်းအား သည်းခံပါ။ ငါသည် သင့်ကို ကြည်သာစေပါ၏” ဟု ပြောဆို ရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍ သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏။ အကယ်၍ သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော် တမန် ရဟန်းသည် “သူကြွယ် ဤရဟန်းအား သံဃာ၏ စကားဖြင့် သည်းခံပါ” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ဤသို့ ပြောဆိုသဖြင့် အကယ်၍ သည်းခံငြားအံ့၊ ကောင်း၏။ အကယ်၍ သည်းမခံငြားအံ့၊ အဖော် တမန် ရဟန်းသည် သုခမ္မရဟန်းကို စိတ္တသူကြွယ်၏ မြင်လောက်ရာ အရပ်ကို မစွန့်စေဘဲ၊ ကြားလောက် ရာအရပ်ကို မစွန့်စေဘဲ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ် တင်စေကာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်စေ ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီစေ၍ ထိုအာပတ်ကို ပြောကြားစေရမည် ‘ဒေသနာ ကြားစေရမည်’ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်သုခမ္မသည် အဖော်တမန် ရဟန်းနှင့်အတူ မစ္ဆိကာသဏ္ဍဇနပုဒ်သို့ သွား၍ စိတ္တသူကြွယ်ကို သည်းခံစေ၏။

ထိုသုခမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန်တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင်တို့ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု မေးလျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်းတစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၄၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ ပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို လုပ်ကျွေးပြု စုစေ၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ၏။ သမ္ပုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပဋိသာရဏီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်ငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်ငံ့၍) ထား၏။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြုလုပ်၏။ အကြီးအမှူးအရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် ရော ယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ မငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး

၄၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်း မိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပဋိသာရဏီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီး အမှူးအရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ပဋိသာရဏီယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သော အကြောင်း တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါး ပြီး၏

၄၅။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်-

ရဟန်းတို့ ထိုသုခမ္မရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုခမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုခမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏။ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာက ပဋိသာရဏီယကံ ပြုထားသောကြောင့် ဤသုခမ္မရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏။ သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သုခမ္မရဟန်းအား ပဋိသာရဏီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

စတုတ္ထ ပဋိသာရဏီယကံ ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက ===

၅ - အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံ

၄၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည် ယောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ဆန္ဒသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မရှုလိုဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍-

“ရဟန်းတို့ ဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလိုဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောက်ျားသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မရှုလိုဘိ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ဆန္ဒ ပြုမိသောအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနိယကံကို ပြုလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။

ရှေးဦးစွာ ဆန္ဒရဟန်းကို စောဒနာ ရမည်။ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့ စေရမည်။ အောက်မေ့စေ ပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်။ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် (သိက္ခာပုဒ်၌) ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၄၇။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒ ရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနိယကံကို ပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနိယကံကို ပြု၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနိယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မရှုလို၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနိယကံကို ပြု၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနိယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

“ရဟန်းတို့ ဆန္ဒရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ” ဟု ကျောင်းတိုက် အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြားကြကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၄၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပ နိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပ နိယကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ် ခြင်း ။ ပ ။

မမေး မမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြု လုပ်ခြင်း ။ ပ ။

ဝန်မခံဘဲပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့်ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ်တကွဲတပြားစီဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ် မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြု လုပ်ခြင်း။ ပ ။

ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ပ ။

ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲ တပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ပ ။

မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ပ ။

မအောက်မေ့ စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ပ ။

အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွဲတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

**အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌
မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။**

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၄၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပ နိယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့်ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။

အာပတ်သို့တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ခေပနိယကံ၌

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ်လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၁။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ထို ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ။ နိဿရည်း မပေးရ။ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ။ သမ္ပတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ။ သံဃာက အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ။ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ။ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေပြုခြင်းကို နေရာကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်းကို 'နေရာ ခင်းခြင်းကို' အိပ်ရာကို ရှေးရှုဆောင်ခြင်းကို 'အိပ်ရာခင်းခြင်းကို' ခြေဆေးရေကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်ကို ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ကြေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာရ။ ပကတတ်ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ။ အကျင့် ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ။ အယူ ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ။ အသက်မွေးခြင်း ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ။ ရဟန်း အချင်းချင်း ကွဲပြားအောင် မပြုရ။ လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ။ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ။ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲရ။ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲရမည်။ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်ရမည်။ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ။ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ။ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ။ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်။ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌ လည်းကောင်း မခြုတ်ခြယ်ရ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ။ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရ။ ခွင့်မတောင်းရ။ မစောဒနာရ။ မအောက်မေ့ စေရ။ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ။ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း။

အာပတ်ကိုမရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်အပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၅၂။ ထိုအခါ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှ အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားလေ၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့သည် ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦး မကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရှိသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရှိသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြား ကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန် ၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦး မကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရှိသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရှိသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြား ကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန် ၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦး မကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရှိသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစား မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရှိသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောသမ္မိသို့ တစ်ဖန် ပြန်လာ၏။

ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။

ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင်တို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက် မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ ပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို ပြုစုလုပ် ကျွေးစေ၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ နှစ် သက်၏။ သမ္ပတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) သံဃာက အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံပြုကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေ ပြုခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို သာယာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း)ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း (ထားခြင်း) ကို သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို သာယာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၂၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ ရဟန်း အချင်းချင်း ကွဲပြားစေ၏ ‘ကုန်းတိုက်၏’။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏ ‘ဝတ်၏’၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏ ‘ဝတ်၏’၊ တိတ္ထိတို့ကို မှီဝဲ၏ ‘ဆည်းကပ်၏’၊ ရဟန်းတို့ကို မမှီဝဲ ‘မဆည်းကပ်’၊ ရဟန်း ကျင့်ဝတ်၌ မကျင့်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၃၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်း သော ကျောင်း၌ နေ၏။ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ နေ၏။ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း နေ၏။ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှမထ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌ လည်းကောင်း ခြုတ်ခြယ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၃၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီးအမှူး အရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနိယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (၄၃)

**အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံ၌
မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။**

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၅၄။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံမပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးမပြုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကွဲရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကွဲရဲ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၁၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို ရိုသေခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို မသာယာ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ ရမည်။ (၁၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း) ကို ခြေဆေးအင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ်အိုးခြမ်း (ထားခြင်း) ကို သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၂၀)

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီး ခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အသက် မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ ရဟန်း အချင်းချင်း မကွဲပြားစေ 'ကုန်းမတိုက်'။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲ 'မဆည်းကပ်'၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲ၏ 'ဆည်းကပ်၏'၊ ရဟန်း ကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၃၀)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေ၊ တစ်မိုးတည်း သော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို

မြင်လျှင် နေရာမှ ထ၏။ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌ လည်းကောင်း မခြုတ်ခြယ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၃၅)

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (၄၃)

အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံ၌ ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း
လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၅၅။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ် သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်း ကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်း ကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။။။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပဉ္စမမြောက် အာပတ်ကိုမရှုခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက ===

၆ - အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ

၅၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည် ယောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ဆန္ဒသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မကုစားလိုဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍-

“ရဟန်းတို့ ဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောက်ျားသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မကုစားလိုဘိ သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ဆန္ဒ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း။။။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီးနောက်။။။ တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။ ရှေးဦးစွာ ဆန္ဒရဟန်းကို စောဒနာ ရမည်။ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့စေရမည်။ အောက်မေ့ စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်။ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ကို ပြု၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြော ဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။။။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဆန္ဒရဟန်းသည် အာပတ်သို့ ရောက်ပြီး၍ အာပတ်ကို မကုစားလို၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြု၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့်အတူ တကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ “ဆန္ဒရဟန်းကို အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့် အတူတကွ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြုအပ်ပြီ” ဟု ကျောင်းတိုက် အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြား ကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥက္ကေပနိယကံ၌ မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၅၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယ ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်း သောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ် မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာကြား ပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့ စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီ မညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရား သောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၅၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည်လည်း တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ်ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ်သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ် ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ် သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်ခံသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သင့် သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ် ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ မကြားအပ် သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၀။ ရဟန်းတို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်) ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ် တည်း။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ ၊ နိဿရည်း မပေးရ ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ ၊ သမ္ပတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ၊ သံဃာက အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ ၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့ရ ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့ရ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေ ပြုခြင်း ကို နေရာကို ရှေးရှု ဆောင်ခြင်းကို ‘နေရာ ခင်းခြင်းကို’ အိပ်ရာကို ရှေးရှု ဆောင်ခြင်းကို ‘အိပ်ရာ ခင်းခြင်းကို’ ခြေဆေး ရေကို ခြေဆေး အင်းယျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အကျင့် ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အယူဝါဒ ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ၊ အသက်မွေးခြင်း ပျက်စီးမှုဖြင့် မစွပ်စွဲရ ၊ ရဟန်း အချင်းချင်း ကွဲပြားအောင် မပြုရ ‘ကုန်းမတိုက်ရ’၊ လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ ၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဆောင်ရ ၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲရ ၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲရမည်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်ရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌ လည်းကောင်း မခြုတ်ခြယ်ရ ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ ၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရ ၊ ခွင့်မတောင်းရ ၊ မစောဒနာရ ၊ မအောက်မေ့စေရ ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ ၊ (ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း)။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၆၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ခေပနီယကံကို ပြု၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှ အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွား၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့သည် ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦး မကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရှိသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရှိသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန် ၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦး မကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရှိသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့သည် ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရှိသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုကျောင်းတိုက်မှလည်း အခြားကျောင်းတိုက်သို့ သွားပြန် ၏။

ထိုကျောင်းတိုက်ရှိ ရဟန်းတို့ကလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ခရီးဦး မကြိုဆိုကုန်၊ လက်အုပ်ချီမှုကို မပြုကုန်၊ ရှိသေမှုကို မပြုကုန်၊ ကောင်းစွာ မပြုစုကုန်၊ မလေးစားကုန်၊ မမြတ်နိုးကုန်၊ မပူဇော်ကုန်။

ရဟန်းတို့က ကောင်းစွာ မပြုစု မလေးစားကြ မမြတ်နိုး မပူဇော်ကြသောကြောင့် မရှိသေမှုသည် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောသမ္မိသို့ တစ်ဖန် ပြန်လာ၏။

ထိုဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍-

“ငါ့သျှင်တို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု မေး၏။

ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေလော့။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၂။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ ပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို ပြုစုလုပ် ကျွေးစေ၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ် ခြင်းကို သာယာ နှစ်သက်၏။ သမ္မုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါး နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ သံဃာက အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့ ၏။ပ။

ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီခြင်းကို အရိုအသေ ပြုခြင်းကို နေရာခင်းခြင်းကို သာယာ နှစ်သက်၏။ပ။

ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း) ကို ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်းကို သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်မှုကို သာယာ နှစ်သက်၏။ပ။

ပကတတ်ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အယူ ပျက်စီး ခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ ရဟန်း အချင်းချင်း ကွဲပြားစေ၏။ပ။

လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏။ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို ဆောင်၏။ တိတ္ထိတို့ကို မှီဝဲဆည်းကပ်၏။ ရဟန်းတို့ကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်၊ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ မကျင့်။ပ။

ပကတတ် ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ နေ၏။ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန် ဆောင်း စသည်၌ နေ၏။ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း နေ၏။ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်၍ နေရာမှ မထ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌ လည်းကောင်း ခြုတ်ခြယ်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်း ငံ့၍) ထား၏။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီးအမှူး အရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါးပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၆၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ် ခြင်းကိုလည်း မသာယာ မနှစ်သက်၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယ ကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ပြုထား သော ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကွဲရဲ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကွဲရဲ ။ပ။

ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လက်အုပ်ချီမှုကို ရိုသေမှုကို နေရာခင်းခြင်းကို မသာယာ။ပ။

ပကတတ်ရဟန်း၏ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို ခြေဆေးရေ (တည်ထားခြင်း) ကို ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်းကို သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်း ကို မသာယာ။ပ။

ပကတတ်ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အယူ ပျက်စီး ခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မစွပ်စွဲ၊ ရဟန်းအချင်းချင်း မကွဲပြားစေ။ပ။

လူတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့၏ တံခွန်ဖြစ်သော အဝတ်ကို မဝတ်၊ တိတ္ထိတို့ကို မမှီဝဲ မဆည်းကပ်၊ ရဟန်းတို့ကို မှီဝဲ ဆည်းကပ်၏။ ရဟန်းကျင့်ဝတ်၌ ကျင့်၏။ပ။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထ၏။ ပကတတ်ရဟန်းကို ကျောင်းတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းပြင်၌ လည်းကောင်း မခြုတ်ခြယ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၆၄။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆန္ဒရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီ ကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ် ချီကာ- “အသျှင်ဘုရားတို့ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနိယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက် ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်း ကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်း ကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်း ကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ် ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုထားသော) ဥက္ခေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။။။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အာပတ်ကို မကုစားခြင်း ကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနိယကံ ပြုအပ်သော ဤဆန္ဒရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ အာပတ်ကို မကုစား ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်း အား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဆန္ဒရဟန်း အား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယ ကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

ဆဋ္ဌမြောက်အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံ ပြီး၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက ===

၇ - ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံ

၆၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ လင်းတသတ်အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌအမည် ရှိသော ရဟန်းအား “(ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့် အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်” ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏။

များစွာသော ရဟန်းတို့သည် “လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းအား ‘(ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့် အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်’ ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏” ဟု ကြားကြသည် သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ရဟန်းအား-

“ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ သင့်အား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့် အတိုင်း ငါသိ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူ ဖြစ်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု မေးကြကုန်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့် အတိုင်း ငါ သိပါ၏။ ထိုတရားတို့ သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ” ဟု (ဆို၏)။

ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ ဤသို့ မဆိုပါလင့်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားကို မစွပ်စွဲပါလင့်၊ မြတ်စွာ ဘုရားအား စွပ်စွဲခြင်းသည် မကောင်းချေ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော် မမူရာ။

ငါ့သျှင် အရိဋ္ဌ များစွာသော အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု ဟောတော်မူ၏။ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်သည်သာလျှင်တည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏။ ဆင်းရဲများ ကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ် များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို အသားမကပ်သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏။ ဆင်းရဲများ ကုန်၏။ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏။ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ် များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏။ သားတစ်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း ။ပ။ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ အငှားပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ အသီး ရှိသော အပင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ စဉ်းတိတုံးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ လှံတံ ကျင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ မြွေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို ဆင်းရဲများ ကုန်၏၊ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ် များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)

လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် ဤသို့ ထိုရဟန်းတို့က ပြောဆိုပါသော်လည်း-

“ငါ့သျှင်တို့ ကြားသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏၊ (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိပါ၏၊ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသော သူ့အား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ” ဟု ထိုရှေးအတူ သာလျှင် ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို အစွမ်းကုန် မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ်ကာ စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော ထိုမိစ္ဆာ အယူမှ လွတ်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ကြသောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား “အရိဋ္ဌ သင့်အား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါ သိပါ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူ့အား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူဖြစ်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ကြားတော်မူသည့်အတိုင်း မှန်ပါ၏၊ (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း သိပါ၏၊ ထိုတရား တို့သည် မှီဝဲသော သူ့အား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါဟု (လျှောက် ၏)။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ငါသည် အဘယ်သူ့အား ဤသို့ တရားဟောတော် မူသည်ကို သင် သိသနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ငါသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော ရဟန်းအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သည် သာလျှင်တည်း။

ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏၊ ဆင်းရဲများ ကုန်၏၊ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ် များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူ၏၊ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို အသားမကပ်သော အရိုးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ သားတစ်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ မြက်မီးရှူးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ မီးကျိုးတွင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ အိပ်မက်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ အငါးပစ္စည်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ အသီးရှိသော အပင်နှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ စဉ်းတီတုံးနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း။ လှံတံကျင်နှင့် တူကုန်၏ ဟူ၍ လည်းကောင်း။ မြွေဦးခေါင်းနှင့် တူကုန်၏ဟူ၍ လည်းကောင်း ဟောတော်မူ၏၊ ငါသည် ကာမဂုဏ်တို့ကို သာယာဖွယ် နည်းကုန်၏၊ ဆင်းရဲများ ကုန်၏၊ ပူဆွေးခြင်း များကုန်၏၊ ဤကာမဂုဏ်တို့ ၌ အပြစ် များလှ၏ဟူ၍ ဟောတော်မူသည် မဟုတ်ပါလော။

(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ထိုသို့ ငါ ဟောထားပါလျက် သင်သည် မိမိ၏ မကောင်းသော စွဲယူခြင်းဖြင့် ငါတို့ကိုလည်း စွပ်စွဲဘိ၏၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်း တူးဖြို ဖျက်ဆီးဘိ၏၊ အကုသိုလ် တရားကိုလည်း များစွာ ပွားစေဘိ၏၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင့်အား ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ကာလရှည်မြင့်စွာ အစီးအပွား မရှိခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်လတ္တံ့။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ(သင် ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော

သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီး လျှင် ရဟန်းတို့အား-

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်းမရှိသော ဥက္ကေပနီယကံကို ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ရှေးဦးစွာ အရိဋ္ဌရဟန်းကို စောဒနာ ရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့ စေရမည်၊ အောက်မေ့ စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၆၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏။ ထိုအရိဋ္ဌရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ထိုမိစ္ဆာ အယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနီယကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ‘(ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်’ ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူသည် ဖြစ်၏။

ထိုအရိဋ္ဌရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ထိုယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနီယကံကို ပြုရာ၏၊ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌ ရဟန်းအား ယုတ်မာ သော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။ ။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ‘(ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုတတ်ကုန်၏ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောထားသော တရားတို့ကို ဟောထားတော်မူသည့်အတိုင်း ငါသိ၏၊ ထိုတရားတို့သည် မှီဝဲသော သူအား (ဈာန် မဂ်ဖိုလ်၏) အန္တရာယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်’ ဟု ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူသည် ဖြစ်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်၊ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနီယကံ ကို ပြု၏၊ လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား မိစ္ဆာ အယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ထိုမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်သောကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ “လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့် အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုအပ်ပြီ” ဟု ကျောင်း တိုက် အဆက်ဆက်သို့လည်း ပြောကြားကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၆၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယ ကံသည်လည်း မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ အာပတ် မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မမေးမမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်မသင့်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ် မဟုတ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ ကြားပြီးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မစောဒနာဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မအောက်မေ့စေဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြားစီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ကေပနိယကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ကေပနိယကံ၌

မတရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး

၆၈။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယ ကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသော ကံ ဖြစ်၏။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဒေသနာ မကြားအပ် သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ် ခြင်း၊ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ် သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အာပတ်သင့်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာဂါမ် ဖြစ်သော အာပတ် ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ ဒေသနာ မကြားအပ် သေးသော အာပတ်ဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ စောဒနာ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ အောက်မေ့စေ၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ အာပတ်သို့ တင်၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

တရားသောကံ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြီး၏။

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၀။ ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤ(ဆိုလတ္တံ့သည်)ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ ၊ နိဿရည်း မပေးရ ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ မနှစ်သက်ရ ၊ သမ္မုတိ ရ သော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ ၊ သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထိုထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ ၊ ကံကို မကွဲရဲ့ရ ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကွဲရဲ့ရ။ပ။ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ ၊ ခွင့်မတောင်းရ ၊ မစောဒနာရ ၊ မအောက်မေ့စေရ ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ ၊ (ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်း)။

ယုတ်မာသောအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ၌

ကျင့်ဝတ် လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၇၁။ ထိုအခါ သံဃာသည် လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာနှင့်အတူ သုံးဆောင်ခြင်း မရှိသော ဥက္ကေပနိယကံကို ပြု၏။

ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ထိုအရိဋ္ဌ ရဟန်းသည် လူထွက်၏။

အလိုနည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံကို ပြုထားသော လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် လူထွက်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော လင်းတသတ် အမျိုး၌ ဖြစ်ဖူးသော အရိဋ္ဌရဟန်းသည် လူထွက်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ ပ ။

ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ကေပနိယကံ ပြုထားသော ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားသည် အဘယ့်ကြောင့် လူထွက်ဘိ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(အရိဋ္ဌရဟန်း ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေ ခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

‘ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ကေပနိယကံကို ငြိမ်းစေလော့’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၂။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ ပေး၏။ နိဿရည်း ပေး၏။ သာမဏေကို ပြုစု လုပ်ကျွေးစေ၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမစေရန် သမုတ်ခြင်းကို သာယာ၏။ သမ္ပုတိရ၍လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။

ရဟန်းတို့ အခြား အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို ကဲ့ရဲ့၏။ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို ကဲ့ရဲ့၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို မငြိမ်းစေရ။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထား၏။ ဆိုဆုံးမခြင်းကို ပြု၏။ အကြီးအမှူး အရာကို ယူ၏။ ခွင့်တောင်း၏။ စောဒနာ၏။ အောက်မေ့စေ၏။ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ ကို မငြိမ်းစေရ။

ယုတ်မာသောမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ၌

မငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး

၇၃။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေး၊ နိဿရည်း မပေး၊ သာမဏေကို မပြုစု မလုပ်ကျွေးစေ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမစေရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာ၊ သမ္ပတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမ။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်၊ အလားတူ အခြားအာပတ် သို့ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်၊ ကံကို မကဲ့ရဲ့၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကဲ့ရဲ့။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။ (ထိုရဟန်းသည်) ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထား၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြု၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူ၊ ခွင့်မတောင်း၊ မစောဒနာ၊ မအောက်မေ့စေ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရမည်။

ယုတ်မာသောမိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယကံ၌

ငြိမ်းစေအပ်သောအကြောင်း လေးဆယ့်သုံးပါး ပြီး၏။

၇၄။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်-

ရဟန်းတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုထားသော အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုထားသော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်းပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ် ကို ကျင့်၏။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနီယ ကံငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် သံဃာက ဥက္ခေပနီယကံ ပြုအပ်သော ဤမည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ် ကို ကျင့်၏။ ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို တောင်း ၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံကို ငြိမ်းစေ၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနီယကံ ငြိမ်းမှုကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် ပြုအပ်သော ဥက္ခေပနိယကံကို ငြိမ်းစေအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ယုတ်မာသော မိစ္ဆာအယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့်

ပြုအပ်သော သတ္တမ ဥက္ခေပနိယကံ ပြီး၏။

ပဌမကမ္မက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတို့ကား ခုနစ်ခုတို့တည်း။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁ - ကမ္မက္ခန္ဓက ===

ထိုကမ္မက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ပဏ္ဍိတက လောဟိတက ရဟန်းတို့သည် ကိုယ်တိုင်လည်း ငြင်းခုံခြင်းကို ပြုလုပ်ကုန်၏။ ထိုသို့ သဘောရှိသော ရဟန်းများသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ငြင်းခုံခြင်း၌လည်း အားထုတ်ကုန်၏။

မဖြစ်သေးကုန်သော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း ဖြစ်လာကုန်၏။ ဖြစ်ပြီးသော ငြင်းခုံမှုတို့သည်လည်း တိုးပွားကုန်၏။ အလိုဆန္ဒနည်း၍ သီလကို မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မျက်မြင်အားဖြင့် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။

သူတော်ကောင်းတို့၏ တရားကို တည်တံ့ စေတတ်သော၊ အလိုလိုဖြစ်သော၊ မာရ် ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူပြီးသော၊ မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလုပ်ရန် အမိန့်တော်သံ ထုတ်ပြန်လေပြီ။ ‘ပြုလုပ်ရန် စေခိုင်းတော်မူလေပြီ။’

မျက်မှောက် မဟုတ်ဘဲ မမေးမမြန်းဘဲ ဝန်မခံဘဲ ပြုအပ်သောကံသည် လည်းကောင်း၊ အာပတ် မသင့်ဘဲ ဒေသနာဂါမ် အာပတ် မဟုတ်ဘဲ ဒေသနာ ကြားပြီး ဖြစ်လျက် ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း။

မစောဒနာဘဲ မအောက်မေ့စေဘဲ အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း၊ မျက်မှောက် မဟုတ်ဘဲ တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း။

မမေးမမြန်းဘဲ တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း၊ ဝန်မခံဘဲ တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း။

အာပတ် မသင့်ဘဲ တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း၊ ဒေသနာဂါမ် အာပတ် မဟုတ်ဘဲ တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း။

နည်းတူပင် ဒေသနာ ကြားပြီး ဖြစ်လျက် တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း၊ နည်းတူပင် မစောဒနာဘဲ တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း။

နည်းတူပင် မအောက်မေ့စေဘဲ တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း၊ နည်းတူပင် အာပတ်သို့ မတင်ဘဲ တရားနှင့် မလျော်ဘဲ မညီညွတ်ဘဲ ပြုအပ်သော ကံသည် လည်းကောင်း အဓမ္မကံ မည်၏။

အဓမ္မကံ ဝါရနည်းဖြင့်ပင် ဓမ္မကံ ဝါရကိုလည်း သိအပ်၏။ သံဃာသည် အကြင်ရဟန်းအား တဇ္ဇနိယကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

ငြင်းခုံသော ရဟန်းအား လည်းကောင်း၊ မိုက်မဲသော ရဟန်းအား လည်းကောင်း၊ လူတို့နှင့် ရောယှက်သော ရဟန်းအား လည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော သီလ ပျက်စီးသော ရဟန်းအား လည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော အကျင့် ပျက်စီးသော ရဟန်းအား လည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော အယူ ဝါဒ ပျက်စီးသော ရဟန်းအား လည်းကောင်း သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို ပြုရာ၏။

အကြင်ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို လည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို လည်းကောင်း ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်း သုံးပါးတို့အား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို ပြုရာ၏။

အကြင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် ငြင်းခုံခြင်းကို ပြု၏။ မိုက်မဲ၏။ လူတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကို မှီဝဲ၏။ အကြင် ရဟန်းတစ်ပါးသည် လွန်မြတ်သော သီလ၌ လည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော အကျင့်၌ လည်းကောင်း၊ လွန်မြတ်သော အယူဝါဒ၌ လည်းကောင်း ပျက်စီး၏။

အကြင်ရဟန်းသည် ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို လည်းကောင်း၊ တရားတော်၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးမဲ့ကို လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကို လည်းကောင်း ပြောဆို ရာ၏။ ထိုရဟန်းသုံးပါးကို တဇ္ဇနီယကံ ပြုအပ်၏။ ကောင်းသော ကျင့်ဝတ်ကား ဤဆို လတ္တံ့ အတိုင်းပေတည်း။

တဇ္ဇနီယကံပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍ ပဉ္စင်းခံ ပေးခြင်း နိဿရည်း ပေးခြင်း သာမဏေကို လုပ်ကျွေး ပြုစုစေခြင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်း သမ္မုတိရ သော်လည်း ဆုံးမခြင်းကို သာယာခြင်းကို မပြုရာ။

တဇ္ဇနီယကံပြုအပ်သော ရဟန်းသည် တဇ္ဇနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ အလားတူ အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရာ ကံကို လည်းကောင်း၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို လည်းကောင်း မကဲ့ရဲ့ရာ။

တဇ္ဇနီယကံ ပြုအပ်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာကို လည်းကောင်း (ဆိုင်းငံ့၍) ထားရာ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အကြီးအမှူး အရာ ယူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခွင့်တောင်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ စောဒနာခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အောက်မေ့စေခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်းကို လည်းကောင်း မပြုမလုပ်ရာ။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍ ပဉ္စင်းခံ ပေးခြင်း နိဿရည်း ပေးခြင်း သာမဏေကို ပြုစု လုပ်ကျွေးစေခြင်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆိုဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်း သမ္မုတိရသော်လည်း ဆုံးမခြင်းကို သာယာခြင်း ဤအင်္ဂါငါးပါးရှိသော ရဟန်းသည် မငြိမ်းနိုင်။

တဇ္ဇနီယကံ ပြုကြောင်းဖြစ်သော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ အလားတူ အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ ရောက်၏။ ကံကို လည်းကောင်း၊ ကံပြုသော ရဟန်းကို လည်းကောင်း ကဲ့ရဲ့သော ရဟန်းသည် မငြိမ်းနိုင်။

ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထားခြင်း ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) ထားခြင်း ဆိုဆုံးမခြင်း အကြီးအမှူး ပြုလုပ်ခြင်း ခွင့်တောင်းခြင်း စောဒနာခြင်း အောက်မေ့စေခြင်း ရဟန်းတို့နှင့် ရောယှက်ခြင်း ဤအင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ယှဉ်သော ရဟန်းသည် တဇ္ဇနီယကံမှ မငြိမ်းနိုင်။

အဓမ္မကံ ဝါရနည်းဖြင့်ပင် ဓမ္မကံ ဝါရကိုလည်း သိအပ်၏။ သေယျသက ရဟန်းသည် မိုက်မဲ၏။ အာပတ် များ၏။ လူတို့နှင့် ရောယှက်၏။ မြတ်သော မုနိဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် နိဿယ ကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

ကိဋ္ဌာဂိရိ၌ အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ကိုယ်နှုတ် နှစ်ပါးကို မစောင့် စည်းကုန်ဘဲ အထူးထူး အပြားပြား မကျင့်အပ်သော အရာကို ကျင့်ကုန်၏။ မာရ်ငါးပါးကို အောင်မြင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ပဗ္ဗာဇနီယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

မစ္ဆိကာသဏ္ဍ ဇနပုဒ်၌ သုဓမ္မ ရဟန်းသည် စိတ္တသူကြွယ်၏ ကျောင်းထိုင်ရဟန်း ဖြစ်၏။ သုဓမ္မ ရဟန်းသည် စိတ္တသူကြွယ်ကို အမျိုးဇာတ်နှင့် ပတ်သက်သော စကားဖြင့် ဆဲရေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပဋိသာရဏီယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

ကောသမ္ဘိပြည်၌ ဘုရားမြတ်သည် အာပတ်ကို မရှုလိုသော ဆန္ဒရဟန်းကို အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနိယကံ ပြုရန် စေခိုင်းတော်မူ၏။ ဆန္ဒရဟန်းသည် ထိုအာပတ်ကိုပင် ကုစားရန် အလိုမရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် ဥက္ခေပနိယကံကို (ပြုရန်) စေခိုင်းတော်မူ၏။

အရိဋ္ဌရဟန်းအား တေဝေမူ မောဟကို မှီသော ယုတ်မာသော မိစ္ဆာ အယူဝါဒသည် ဖြစ်၏။ အယူဝါဒကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် (ပြုအပ်သော) ဥက္ခေပနိယကံကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏။

နည်းတူပင် နိယဿကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကို လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မရှုသော ကံကို လည်းကောင်း၊ အာပတ်ကို မကု စားသော ကံကို လည်းကောင်း၊ အယူကို မစွန့်သော ကံကို လည်းကောင်း မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဟောတော်မူအပ်၏။

ဒဝါ အနာစာရ ဥပယာတိ မိစ္ဆာဇီဝ-ဟူသော ဤပုဒ်တို့သည် ပဗ္ဗာဇနိယကံ၌ ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့တည်း။

အလာဘပဉ္စက အဝဏ္ဏပဉ္စက နှစ်ပါး ပဉ္စကမည်သော ပဉ္စက နှစ်ပါးဟူသော ဤပုဒ်တို့သည် ပဋိသာရဏီယကံ၌ ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့တည်း။ တဇ္ဇနိယကံ နိယဿကံနှစ်ပါးတို့၌ တူ၏။

ပဗ္ဗာဇနိယကံ ပဋိသာရဏီယကံတို့၌လည်း ပုဒ်လွန် ပုဒ်ပိုတို့ ရှိကုန်၏။ ထိုဥက္ခေပနိယကံ သုံးပါးတို့သည် ဝေဖန်ခြင်းအားဖြင့် တူကုန်၏။ တဇ္ဇနိယကံ နည်းဖြင့်လည်း ကြွင်းသော ကံကို သိရာ၏။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ကမ္မက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ===

၁ - ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၇၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ပရိဝါသိဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျှင်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့က “ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျှင်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန် ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျှင်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုး ရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော် မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်းကို ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျှင်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုး ရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညို စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြု ခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျှင်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုး ရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေး

ရေတည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ကို လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာကို လည်းကောင်း၊ မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ် စွန့်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကို လည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်။

၇၆။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ နိဿရည်း မပေးရ ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ ၊ သံဃာက ပရိဝါသ ပေးကြောင်း ဖြစ်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ ၊ ကံကို မကွဲရဲရ ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကွဲရဲရ ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ဆိုဆုံးမခြင်းကို မပြုရ ၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရ ၊ ခွင့်မတောင်းရ ၊ မစောဒနာရ ၊ မအောက်မေ့စေရ ၊ (ပကတတ်) ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ။

၇၇။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေးမှ မသွားရ ၊ ရှေးမှ မထိုင်ရ။

သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး နေရာ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကို ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ အိပ်ရာ ကျောင်းကို နှစ်သက်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့သွားပြု၍ လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက်ပြု၍ လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ။

အရညကင်ဓူတင်ကို မဆောက်တည်ရ။

ပိဏ္ဍပါတ်ဓူတင်ကို မဆောက်တည်ရ။

“ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုပရိဝါသ ဆောက်တည်ခြင်း ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်စေရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် အာဂန္တု (ခရီးသည်) ဖြစ်၍လည်း ပြောကြားရ မည်၊ (အာဝါသိက ဖြစ်၍လည်း) အာဂန္တုရဟန်းအား ပြောကြား ရမည်၊ ဥပုသ်နေ့၌ ပြောကြား ရမည်၊ ပဝါရဏာနေ့၌ ပြောကြား ရမည်၊ မကျန်းမာသူ ဖြစ်မှု တမန်ဖြင့်လည်း ပြောကြား ရမည်။

၇၈။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ၊ ပကတိရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတိရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြား ရမည်၊ ပကတိရဟန်းနှင့် အတူ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတိရဟန်း ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ မြင့်၌ ပကတိရဟန်းထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ စင်္ကြံ တစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ ပကတိရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံမလျှောက်ရ ၊ မြင့်၌ ပကတိရဟန်း စင်္ကြံ လျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ။

၈၂။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော သီတင်းကြီး ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ် ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့်အတူ။ပ။ အဗ္ဗာန်သွင်း ထိုက်သော ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်း သော ကျောင်း၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ ၊ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ မြင့်၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ စင်္ကြံ တစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ မြင့်၌ စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘ပရိဝါသ် နေသော ရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်ဖြစ်သော’ စတုဝဂ်သံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ပရိဝါသ် နေသော ရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက်ဖြစ်သော ‘ပရိဝါသ် နေသော ရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်ဖြစ်သော’ ဝိသတိဝဂ်သံဃာသည် အဗ္ဗာန် သွင်းငြားအံ့၊ ကံ မမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏။)

**ပရိဝါသ်ဆောက်တည်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်
ကိုးဆယ့်လေးပါး ပြီး၏။**

၈၃။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ-

“အသျှင်ဘုရား ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါ ကုန် သနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် သုံးမျိုးတို့တည်း၊ (ကျောက်ကုန်း ဆန့်လျက် အိပ်ခြင်း ဟူသော) အတူနေခြင်း လည်းကောင်း၊ (ပကတတ်ရဟန်းနှင့်) ကင်းကွာ၍ နေခြင်း လည်းကောင်း၊ ဝတ်မကြားခြင်း လည်းကောင်း၊ ဥပါလိ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် ဤသုံးမျိုးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၈၄။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းသည် စုရုံး နေထိုင်၏။ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ကို သုတ်သင်ရန် မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ကို ချထားရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ချထားရမည်။

ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလျက်-

“ပရိဝါသ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ပရိဝါသ်ကို ချထားသည် မည်၏။ “ဝတ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ချထားသည် မည်၏။

၈၅။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရဟန်းတို့သည် ထိုထို အရပ်သို့ ဖဲသွားကုန်၏။ ပရိဝါသ် ဆောက် တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပရိဝါသ်ကို သုတ်သင် နိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ကို ဆောက်တည်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆောက်တည် ရမည်၊ ပရိဝါသ် ဆောက်တည်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်၍ လက်အုပ် ချီလျက်-

“ပရိဝါသ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ပရိဝါသ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏။

ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ===

၂ - အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်

၈၆။ ထိုအခါ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ်မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းပျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မိုးရေခံ သင်္ကန်း ခံယူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ် စွန့်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကို လည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ကြရမည်။

၈၇။ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်၊ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ ၊ နိဿရည်း မပေးရ ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစု စေရ ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ ၊ သမ္မုတိရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ ၊ သံဃာက အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ ၊ ကံကို မကွဲရဲရ ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကွဲရဲရ ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ ၊ ဆုံးမခြင်းကို မပြုရ ၊ အကြီးအမှူး အရာကို မယူရ ၊ ခွင့်မတောင်းရ ၊ မစောဒနာရ ၊ မအောက်မေ့စေရ ၊ ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ ၊ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေ့မှ မသွားရ ၊ ရှေ့မှ မထိုင်ရ ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး နေရာကို လည်းကောင်း သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာကို လည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကို လည်းကောင်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည် ၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ စသည်ကို သာယာရမည် ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့ဆောင် ရဟန်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက် ရဟန်းပြု၍ လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ ၊ အရညကင် ဓူတင်ကို မဆောက်တည်ရ ၊ ပိဏ္ဏပါတ်ဓူတင်ကို မဆောက်တည်ရ ၊ “ငါ့ကို မသိပါစေ ကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးပြု၍) ထိုအရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူ စေရ။ ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ် ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ နာနာ သံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ။

တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတိရဟန်း ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြင့်၌ ပကတိရဟန်း ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ စင်္ကြံတစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ ပကတိရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ မြင့်၌ ပကတိရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘ထိုရဟန်း ပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်ဖြစ်သော’ စတုဂံ သံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ် အရေအတွက် ရှိသော ‘ထိုရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ် အရေ အတွက် ပြည့်သော’ ဝိသတိဝဂ် သံဃာသည် အဗ္ဘာန် သွင်းငြားအံ့၊ ကံ မမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရင်းသို့ငင်ထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ===

၃ - မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်

၈၈။ ထိုအခါ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ ၌ ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆို ခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညို စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်။ သာယာသော ရဟန်း အား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မိုးရေခံ သင်္ကန်း ခံယူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ် စွန့်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကို လည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့။ ယင်း ကျင့်ဝတ်အတိုင်း မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ဆောင်ရမည်။

၈၉။ ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ။ပ။ (အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ် အတိုင်း အကျယ်ချဲ့ ရမည်)။

ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရော မယှက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေ့မှ မသွားရ ၊ ရှေ့မှ မထိုင်ရ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး နေရာကို လည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာကို လည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကို လည်းကောင်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ စသည်ကို သာယာရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့ဆောင် ရဟန်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက် ရဟန်းပြု၍ လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ ၊ အရညကင်ဓူတင်ကို မဆောက်တည်ရ ၊ ပိဏ္ဍပါတ်ဓူတင်ကို “ဆွမ်းခံ ကျင့်ဝတ်ကို” မဆောက်တည်ရ။ “ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်”ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထိုမာနတ် ကျင့်ထိုက်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှလည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှလည်းကောင်း ရဟန်းမရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ။

နာနာသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။

အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ။

တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်း ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ။

စင်္ကြံ တစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ မြေ၌ ပကတတ်ရဟန်း စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ။ ရဟန်းတို့ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်သော’ စတုဂံ သံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက် ရှိသော ‘ထိုရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ် ပြည့်သော’ ဝိသတိဂံ သံဃာသည် အကယ်၍ အဗ္ဗာန် သွင်းငြားအံ့၊ ကံ မမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤဆို အပ်ပြီးသည်ကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ===

၄ - မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၉၀။ ထိုအခါ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ် ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း”ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျှောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာခင်းခြင်း အိပ်ရာခင်းခြင်း ခြေဆေးရေ တည်ထားခြင်း ခြေဆေး အင်းယျဉ်နှင့် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းထားခြင်း သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်၊ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မိုးရေခံ သင်္ကန်း ခံယူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ် စွန့်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကို လည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့ သည် ကျင့်ရမည်။

၉၁။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်၊ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေးစေရ ၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ ၊

သမ္မတီရသော်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို မဆုံးမရ ၊ သံဃာက မာနတ် ပေးထိုက်သော အာပတ်သို့ မရောက်ရ ၊ အလားတူ အခြားအာပတ်သို့ ဖြစ်စေ၊ ထို့ထက် ယုတ်ကြမ်းသော အာပတ်သို့ ဖြစ်စေ မရောက်ရ ၊ ကံကို မကွဲရဲ့ရ ၊ ကံပြုသော ရဟန်းတို့ကို မကွဲရဲ့ရ ၊ ပကတတ်ရဟန်း၏ ဥပုသ်ကို (ဆိုင်းငံ့ ၍) မထားရ၊ ပဝါရဏာကို (ဆိုင်းငံ့၍) မထားရ၊ ဆိုဆုံးခြင်းကို မပြုရ၊ အကြီးအမှူးအရာကို မယူရ ၊ ခွင့်မတောင်းရ ၊ မစောဒနာရ ၊ မအောက်မေ့စေရ ၊ ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ ၊ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေ့မှ မသွားရ ၊ ရှေ့မှ မထိုင်ရ ၊ သံဃာ၏ အယုတ် ညံ့ဆုံး နေရာကို လည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာကို လည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကို လည်းကောင်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည်၊ ထိုမာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ စသည်ကို သာယာရ မည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့ဆောင် ရဟန်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက် ရဟန်းပြု၍ လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ ၊ အရညကင်စူတင်ကို မဆောက်တည်ရ ၊ ပိဏ္ဍပါတ်စူတင်ကို မဆောက်တည်ရ ၊ “ငါ့ကို မသိပါစေကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးပြု၍) ထိုမာနတ် ကျင့်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် အာဂန္တု ‘ခရီးသည်’ ဖြစ်၍လည်း ပြောကြား ရမည်၊ (အာဝါသိက ဖြစ်၍လည်း) အာဂန္တုက ရဟန်းအား ပြောကြား ရမည်။ ဥပုသ်နေ့၌ ပြောကြား ရမည်၊ ပဝါရဏာနေ့၌ ပြောကြား ရမည်၊ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ပြောကြား ရမည်။ မကျန်းမာသူ ဖြစ်မူ တမန်ဖြင့် လည်း ပြောကြားရမည်။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ သံဃာ မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ သံဃာ မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း သံဃာ မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ သံဃာ မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ သံဃာ မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း သံဃာ မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ လည်းကောင်း ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ ၊ ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ မသွားရ ၊ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း သံဃာမပါဘဲ အန္တရာယ်မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းရှိသော ကျောင်းမှ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ မသွားရ။ နာနာသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း

အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ ၊ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ၊ မြင့် ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ စင်္ကြံ တစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ၊ မြင့် စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော ‘မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းပါဝင်မှ လေးပါးပြည့်သော’ စတုဂံ သံဃာသည် အကယ်၍ ပရိဝါသ် ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ ထိုမာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက်ဖြစ်သော ‘မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းပါဝင်မှ နှစ်ကျိပ်ပြည့်သော’ ဝိသတိဝဂ် သံဃာသည် အဗ္ဗာန် သွင်းငြားအံ့၊ ကံ မမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးနောက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ “အသျှင်ဘုရား မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှ ရှိပါကုန် သနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း။ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူနေခြင်း၊ ပကတတ်ရဟန်းနှင့် ကင်း၍ နေခြင်း၊ မာနတ်ကို မကြားခြင်း၊ ယုတ်လျော့သော ‘သံဃာ မပြည့်သော’ ဂိုဏ်း၌ မာနတ်ကြားသဖြင့် ကျင့်ခြင်း။ ဥပါလိ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းအား ညဉ့်ပြတ်ခြင်း တို့သည် ဤလေးမျိုးတို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၃။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာသည် စုရုံး နေထိုင်၏။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် မာနတ်ကို သုတ်သင်ရန် မတတ်နိုင်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မာနတ်ကို ချထားရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ချထားရမည်၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီ လျက် “မာနတ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) မာနတ်ကို ချထားသည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ချထားပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ချထားသည်မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၉၄။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရဟန်းတို့သည် ထိုထို အရပ်သို့ ဖဲသွားကုန်၏။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့သည် မာနတ်ကို သုတ်သင် နိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မာနတ်ကို ဆောက်တည်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆောက်တည်ရမည်။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်ပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလျက်-

“မာနတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) မာနတ်ကိုဆောက်တည်သည် မည်၏။

“ဝတ်ကို ဆောက်တည်ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်၊ (ဤသို့ဆိုလျှင်) ဝတ်ကို ဆောက်တည်သည် မည်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ===

၅ - အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ်

၉၅။ ထိုအခါ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်-

“အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို သာယာကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ မလျောက်ပတ်။ပ။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြို ဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သာယာကုန်ဘိ သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည့်ညှိသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည့်ညှိစေခြင်း ငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းတို့၏ ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို မသာယာအပ်။ သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း။ပ။ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း ဥပုသ်ပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မိုးရေခံ သင်္ကန်း ခံယူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ် စွန့်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကို လည်းကောင်း ဤငါးပါးတို့ကို ခွင့်ပြု တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော်မူအံ့။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည်။

၉၆။ ရဟန်းတို့ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤသည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော ကျင့်ဝတ်တည်း။

(ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ။ပ။ (အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်း မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်း ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား ထပ်တူထပ်မျှ တူ သော (နည်း) အခြင်းအရာအားဖြင့် ချဲ့ရမည်)။

ပကတတ်ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ။

ရဟန်းတို့ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်း၏ ရှေးမှ မသွားရ ၊ ရှေးမှ မထိုင်ရ ၊ သံဃာ၏ အယုတ်ညံ့ဆုံး နေရာကို လည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာကို လည်းကောင်း၊ အယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်းကို လည်းကောင်း ထိုရဟန်းအား ပေးရမည် ၊ ထိုအတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည်လည်း ထိုနေရာ စသည်ကို သာယာရမည်။

ရဟန်းတို့ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းကို ရှေ့ဆောင် ရဟန်းပြု၍ လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက် ရဟန်းပြု၍ လည်းကောင်း ဒါယကာ၏ အိမ်တို့သို့ မချဉ်းကပ်ရ ၊ အရညကင်စူတင်ကို မဆောက်တည်ရ ၊ ပိဏ္ဍပါတ်စူတင်ကို မဆောက်တည်ရ “ငါ့ကို မသိပါစေ ကုန်လင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ထို အတ္တန် သွင်းထိုက်သော အကြောင်းကြောင့် ဆွမ်းကို မဆောင်ယူစေရ။

ရဟန်းတို့ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်းသို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။

ရဟန်းတို့ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ ရဟန်း မရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ ပကတတ်ရဟန်း မပါဘဲ အန္တရာယ် မရှိဘဲ မသွားရ။ပ။

(အောက်၌ ချဲ့အပ်ကုန် သကဲ့သို့ ထို့အတူ ချဲ့အပ်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ရဟန်း ရှိသော ကျောင်းမှ။ပ။ သွားရမည်၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ။ပ။ သွားရမည်၊ ကျောင်းမှ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်မှ လည်းကောင်း။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ကျောင်းသို့။ပ။ သွားရမည်၊ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့။ပ။ သွားရမည်။ သမာနသံဝါသက ရဟန်းများ ရှိသော ကျောင်းသို့ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်သို့ လည်းကောင်း “ယနေ့ပင် ရောက်နိုင်၏” ဟု သိလျှင် သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ ၊ ပကတတ်ရဟန်းကို မြင်လျှင် နေရာမှ ထရမည်၊ ပကတတ်ရဟန်းကို နေရာသို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားရမည်။

ပကတတ်ရဟန်းနှင့် အတူ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ပကတတ်ရဟန်း ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ စင်္ကြံ တစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ မြေ၌ စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေသော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းနှင့် အတူ။ပ။ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့်အတူ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ မနေရ ၊ တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ ဇရပ် တန်ဆောင်း စသည်၌ လည်းကောင်း မနေရ ၊ တစ်နေရာတည်း၌ မထိုင်ရ ၊ နိမ့်သော နေရာ၌ ထိုင်လျှင် မြင့်သော နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ မြေ၌ ထိုင်လျှင် နေရာ၌ မထိုင်ရ ၊ စင်္ကြံ တစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံလျှောက်လျှင် မြင့်သော စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ ၊ မြေ၌ စင်္ကြံလျှောက်လျှင် စင်္ကြံ၌ စင်္ကြံ မလျှောက်ရ။

ရဟန်းတို့ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းလျှင် လေးပါးမြောက်ရှိသော စတုဝဂ် သံဃာသည် ပရိဝါသ်ကို အကယ်၍ ပေးငြားအံ့၊ အရင်းသို့ ငင်ငြားအံ့၊ မာနတ်ကို ပေးငြားအံ့၊ အတ္တန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းလျှင် နှစ်ကျိပ်မြောက် ဖြစ်သော ဝိသတိဝဂ် သံဃာသည် အတ္တန် သွင်းငြားအံ့၊ ကံ မမြောက်၊ ပြုလည်း မပြုအပ်။ ဤကား ကျင့်ဝတ်တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အတ္တန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၏ ကျင့်ဝတ် ပြီး၏။

ဒုတိယ ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတို့သည် ငါးပါးတို့တည်း။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၂ - ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ===

ထိုပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ပါရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့သည် ပကတိရဟန်း၏ ရှိခိုးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ လက်အုပ်ချီခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အရို အသေပြုခြင်းကို လည်းကောင်း။

နေရာခင်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အိပ်ရာခင်းခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခြေဆေးရေကို လည်းကောင်း၊ ခြေဆေး အင်းယျဉ်ကို လည်းကောင်း၊ ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို လည်းကောင်း၊ သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ရေချိုးရာ၌ ကျောက်ကုန်းကို ချေးပွတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း သာယာ ကုန်၏။ သီလကို မြတ်နိုးကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့လည်း ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။

သာယာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ တစ်ဖန် ဥပုသ်ပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မိုးရေခဲ သင်္ကန်း ခံယူခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းဝတ် စွန့်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ (သံဃဘတ်စသော) ဘတ်ကို လည်းကောင်း ဤကျင့်ဝတ်ငါးပါးတို့ကို အချင်းချင်း သီတင်းကြီးစဉ်အတိုင်း (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

ထိုပါရိဝါသိ ဆောက်တည်ရာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်သော ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ပကတိရဟန်း၏ ရှေ့မှ သွားခြင်း၊ အကြင် အယုတ်ညံ့ဆုံး အိပ်ရာ နေရာ ကျောင်းသည် ရှိ၏။ ထိုအယုတ်ညံ့ဆုံး ကျောင်း စသည်ကို သာယာအပ်၏။ ရှေ့သွား ခရီးညွှန် ရဟန်း လုပ်ခြင်း နောက်လိုက် ပြုလုပ်ခြင်း ထို့အတူ သာလျှင်-

အရညကင်စူတင် ဆောက်တည်ခြင်း ပိဏ္ဏပါတ်စူတင် ဆောက်တည်ခြင်း ဆွမ်းကို ဆောင်ယူစေခြင်း အာဂန္တုရဟန်းဖြစ်၍ ကြားခြင်း အာဂန္တုရဟန်းထံ၌ ကြားခြင်း ဥပုသ်နေ့၌ ကြားခြင်း ပဝါရဏာနေ့၌ ကြားခြင်း တမန်ဖြင့် ကြားခြင်း ရဟန်းရှိသော ကျောင်းသို့ သွားလည်း သွားရမည်။

တစ်မိုးတည်းသော ကျောင်း၌ နေသော အရာ၊ ထသော အရာ၊ ထို့အတူသာလျှင် ဖိတ်ကြားသော အရာ၊ နေရာနှင့်စပ်သော အရာ၊ နိမ့်သော စင်္ကြံနှင့်စပ်သော အရာ၊ မြေနှင့်စပ်သော အရာ၊ စင်္ကြံ ကျောင်းနှင့် စပ်သော အရာ။

သီတင်းကြီးရဟန်းနှင့် စပ်သော အရာ၊ ကံမမြောက်သော အရာ၊ ညဉ့်ပြတ်ခြင်း သုတ်သင်ခြင်း ချထားခြင်း ဆောက်တည်ခြင်း ပါရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်း၌ ကျင့်ဝတ်ကဲ့သို့-

အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်း၌ လည်းကောင်း၊ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်း၌ လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်း၌ လည်းကောင်း၊ အဗ္ဘာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်း၌ လည်းကောင်း ကျင့်ရသော နည်းသည်လည်း ဖြစ်၏။ တစ်ဖန်နည်းအားဖြင့် ထူးပြား၏။

ပါရိဝါသိ ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့၌ ညဉ့်ပြတ်ခြင်းသုံးပါး၊ မာနတ်ကျင့်ဆဲ ရဟန်းတို့၌ ညဉ့်ပြတ်ခြင်း လေးပါး၊ ညဉ့်ပြတ်ခြင်းတို့၌ မတူကုန်၊ မာနတ်တို့၌ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကြားရခြင်း ကံနှစ်ပါးတို့သည် တူကုန်၏။ ကြွင်းသော ကံသုံးပါးတို့သည် ထပ်တူထပ်မျှ တူကုန်၏။ ဤဆိုအပ်ခဲ့ ပြီးသည်ကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

ပါရိဝါသိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက ===

၁ - သုက္ကဝိဿဋ္ဌိ

၉၇။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။

ထိုအသျှင်ဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

အပွင့်စွန့်မာနတ်

၉၈။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက် ဤသို့ ဆိုရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

၉၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီ

ရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင်အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ သံဃာကို မြတ်နိုးစေသော ကျင့်ဝတ်။

ဖုံးလွှမ်းခြင်းမရှိသော အဗ္ဗာန်

၁၀၀။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့် ပြီးပါပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန်သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အဗ္ဗာန်သွင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ် ချီကာ ဤသို့ ဆိုရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန်သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာအား အဗ္ဗာန် သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းခဲ့၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာအား အဗ္ဗာန် သွင်းခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၀၁။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။

တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်

၁၀၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်လျက် သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၀၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော မာနတ်

၁၀၄။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီး ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု ကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထို အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေ ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၀၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု သို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက်

ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဗာန် သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန် သွင်းရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် တစ်ရက် ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဗာန် သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန် သွင်း၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား အဗ္ဗာန် သွင်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန် သွင်းအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်

၁၀၈။ ထိုအခါ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော နှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ သုံးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော။ပ။ လေးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော။ပ။ ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါ သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု ကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၀၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက် နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက် ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင် သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း

ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝါသ်ဆောက်တည်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၀။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထို အကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါ သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရ မည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၁၁။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့။ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း

အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်း အား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ဥဒါယီ ရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၂။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သည်ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၁၃။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း ၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏။ ဤကားသိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သည် ဖြစ်၍ ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အာပတ်သုံးခုတို့၏ မာနတ်

၁၁၄။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့အကျွန်ုပ်သည် အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ငါးရက်နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်ကို နေပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

၁၁၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ် သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး ကျင့်ရသော မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း

၁၁၆။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်စဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်စဉ် အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

၁၁၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည်။ပ။ အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏။ ဤကား သိစေ ခြင်း တည်း ။ ပ ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည်။ပ။ “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်ပါ၏။ ထို အကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းခဲ့ပါ၏။ သံဃာသည် ထိုအကျွန်ုပ်အား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရ မည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည်။ပ။ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ငင်ခြင်း

၁၁၈။ မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီ ရဟန်းသည် ရဟန်းတို့ အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏။ပ။ မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ် သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၍ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ပ။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့်စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။

သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော် မူ၏)။

ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်း ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဘာန် သွင်း၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဘာန် သွင်းအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်

၁၂၀။ ထိုအခါ၌ အသျှင်ဥဒါယီသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ် (တစ်ဆယ့်ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်) သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား-

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း”ဟု ပြော ကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု ကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

၁၂၂။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏ ထိုဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

လခွဲဖုံးလွှမ်းအပ်သော ပရိဝါသ်နေစဉ် အရင်းသို့ငင်ခြင်း

၁၂၃။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ရှေးအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေရ (ပေါင်းဆောက်တည်ရ) သော ပရိဝါသ် ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း ၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

၁၂၄။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွှတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို ငင်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်

၁၂၇။ ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ငင်၍ ရှေးအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ရှေးအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေးအာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အာပတ်သုံးမျိုးတို့၏ မာနတ်

၁၂၈။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စံပယ်တင်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပါ၏။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

၁၂၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် ပရိဝါသ် နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ် ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြော ဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

မာနတ်ကျင့်စဉ် အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်

၁၃၀။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကို ကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည် ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ်ကိုကျင့်စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်ပြန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၍ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

အဗ္ဗာန်သွင်းထိုက်သော ရဟန်းအား အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စသည်

၁၃၁။ မာနတ်ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ထိုဥဒါယီသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုဥဒါယီသည်ရဟန်း တို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟုပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက်ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၍ ရှေးအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၍ ခြောက်ညဉ့် ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ရှေးအာပတ်နှင့်ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးရမည်။ပ။ ပေး၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပက္ခပွင့်စွန္ဒအဗ္ဗာန်

၁၃၂။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ်ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။။။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် မာနတ် ကျင့်ပြီး ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသေး သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။။။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဗာန် သွင်းလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ အဗ္ဗာန် သွင်းရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဥဒါယီရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက် လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထို အကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တစ်ခုကြောင့် လခွဲနေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ပရိဝါသ်နေပြီးသည်ဖြစ်၍ မာနတ် ကျင့်ထိုက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ ထို အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ငင်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံး လွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် ပရိဝါသ်နေပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှိပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် အာပတ်သုံးခုတို့၏ ခြောက်ညှိ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် အရင်းသို့ ဝင်၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းအား ဝတ်အတွင်း၌ စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော ငါးရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုကြောင့် ခြောက်ညဉ့်ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) မာနတ်ကို ပေး၏။

ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥဒါယီ ရဟန်းကို အဗ္ဘာန် သွင်းရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥဒါယီ ရဟန်းသည် စေတနာနှင့် စေ့ဆော်၍ သုက်လွတ်သော လခွဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခုသို့ ရောက်၏။ပ။ ထိုဥဒါယီသည် မာနတ် ကျင့်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သံဃာအား အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဘာန် သွင်း၏။ ဥဒါယီရဟန်းအား အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥဒါယီရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်း အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သုက်လွတ်သောအာပတ် ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက ===

၂ - ပရိဝါသ်

အဂ္ဂသမောဓာန ပရိဝါသ်

၁၃၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို နှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို သုံးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို လေးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ခြောက်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ခုနစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ရှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ကိုးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါ သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၃၅။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်တစ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်း အခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်း အခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သဗ္ဗစိရပ္ပင်္ဂိစ္ဆန္ဒ အဂ္ဂသမောဓာန်

၁၃၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်နှစ်ခုကို နှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်သုံးခုကို သုံးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်လေးခုကို လေးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်ငါးခုကို ငါးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်ခြောက်ခုကို ခြောက်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်ခုနစ်ခုကို ခုနစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်ရှစ်ခုကို ရှစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်ကိုးခုကို ကိုးရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်ဆယ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်ဆယ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါ သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အလုံးစုံ အာပတ်တို့ထက် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်ပါ၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်းပါ၏။ပ။ အာပတ်ဆယ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက် ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၃၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်ဆယ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို တစ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ အာပတ်ဆယ်ခုကို ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့တွင် အကြာမြင့်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ အပိုင်းအခြားအားဖြင့် ပေါင်း၍နေသော ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်လ ပရိဝါသ်

၁၃၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား-

“ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါ့အား-

“ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ နေသော ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ။ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ်-

“ငါသည် သံဃာကို အခြား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း ရမှုကား ကောင်း၏” ဟု လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ။

ထိုငါ့အား ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ။ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို

ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်လာ၏။ ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုငါ့အား-

“ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထို ငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ်-

“ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏” ဟု လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်လာ၏။

အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါသနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား-

‘ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်လာ၏။ ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ထိုငါ့အား-

‘ငါသည် နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်ပြီ၊ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ်-

‘ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်တစ်ခု၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ ဟု လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်လာ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ် တစ်ခု၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တစ်ခု၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီ၊ ထိုအကျွန်ုပ်အား ပရိဝါသ်နေစဉ်-

‘ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမှုကား ကောင်း၏’ဟု လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်လာ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ် ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားအာပတ်၏လည်း နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုနှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အခြားသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ်နေရမည်။

၁၄၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသော အကျင့် သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ သနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ် နေပါသည်” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မသိ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ်တစ်ခုကြောင့် မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၄၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကစ္စ’ ရှိသော အကျင့်သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ် နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို(အာဂန္တု)ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသော ကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ်တစ်ခုကြောင့် မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၄၆။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ယုံမှား မရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ယုံမှား ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကစ္စ’ ရှိသော အကျင့် သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ပရိဝါသ် နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ယုံမှား မရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ အာပတ်တစ်ခုကို ယုံမှား ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ထိုအာပတ်တို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှား မရှိ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှား ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် အာပတ်တစ်ခုကြောင့် မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၄၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏။ ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာ ဒိသိသ် အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါ့အား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါ့အား ပရိဝါသ် နေစဉ် ‘ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏’ ဟု လဇ္ဇီ သဘော သက်ဝင် ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရ သော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေး၏။

ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရ သော) အခြား ပရိဝါသ်ကို ပေးခြင်းကိုလည်း အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို အသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြား ပရိဝါသ်ကိုလည်း ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသ်နေပြီး) ရှေ့တစ်လကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသ် နေရ မည်။

၁၄၉။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏” ဟု အကြံပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းအား ပရိဝါသ်နေစဉ် လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏။ ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာ ဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါ့အား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်းရမူကား ကောင်း၏” ဟု အကြံပြု၏။

ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုငါ့အား ပရိဝါသ်နေစဉ် “ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လ ပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသ်ကိုလည်း တောင်းရမူကား ကောင်း၏” ဟု လဇ္ဇီသဘော သက်ဝင်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသနေပြီး) ရှေ့လကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသနေရမည်။

၁၅၂။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တစ်လကို ယုံမှား မရှိ၊ တစ်လကို ယုံမှား ရှိ၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှား မရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှား မရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသနေစဉ် အခြားလကိုလည်း ယုံမှားမရှိ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းအား “ငါသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တစ်လကို ယုံမှား မရှိ၊ တစ်လကို ယုံမှား ရှိ၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခု တို့၏ ယုံမှား မရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသကို တောင်းပြီ။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ ယုံမှား မရှိသော လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) ပရိဝါသကို ပေးပြီ။

ထိုငါသည် ပရိဝါသနေစဉ် အခြားလကိုလည်း ယုံမှား မရှိ ဖြစ်၏။ ငါသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသကိုလည်း တောင်းရ မှုကား ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရ သော) အခြားပရိဝါသကိုလည်း တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် နှစ်ခုတို့၏ တစ်လပတ်လုံး (ကျင့်ရသော) အခြားပရိဝါသကိုလည်း ပေး၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် (ပရိဝါသနေပြီး) ရှေ့လကို စွဲ၍ နှစ်လတို့ပတ်လုံး ပရိဝါသနေရမည်။

၁၅၃။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တစ်လကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တစ်လကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းပရိဝါသနေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစ္စ’ ရှိသော အကျင့် သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။ ထို(အာဂန္ဓ) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ်ကြောင့် ပရိဝါသ နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တစ်လကို သိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တစ်လကို မသိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို (အာဂန္ဓ) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ သိလျက် ဖုံးလွှမ်းသော ထိုလအတွက် ပရိဝါသပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မသိ၍ ဖုံးလွှမ်းသော

ထိုလအတွက် ပရိဝါသ်ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တစ်လ မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၅၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တစ်လကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တစ်လကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လပ ရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကစ္စ’ ရှိသော အကျင့် သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ် နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခု တို့သို့ ရောက်၏။ တစ်လကို သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ တစ်လကို သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို(အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ သတိရလျက် ဖုံးလွှမ်းသော လအတွက် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်းကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သတိမရ၍ ဖုံးလွှမ်းသော လအတွက် ပရိဝါသ် ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တစ်လ မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

၁၅၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ် အာပတ် နှစ်ခုတို့သို့ ရောက်၏။ တစ်လကို ယုံမှား မရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ တစ်လကို ယုံမှား ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်း ပရိဝါသ်နေစဉ် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်သော ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရှက်တတ်သော တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကစ္စ’ ရှိသော အကျင့် သိက္ခာကို လိုလားသော အခြားရဟန်းသည် လာ၏။

ထို (အာဂန္တု) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤရဟန်းသည် အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်သနည်း၊ ဤရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် ပရိဝါသ် နေသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော သံဃာဒိသိသ်အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ တစ်လကို ယုံမှား မရှိ၍ ဖုံးလွှမ်း၏။ တစ်လကို ယုံမှား ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် နှစ်လ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်နှစ်ခုတို့၏ နှစ်လ ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ငါ့သျှင် ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ဤရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပရိဝါသ်နေ၏” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထို(အာဂန္ထ) ရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှား မရှိ၍ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လအတွက် ပရိဝါသ ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။ တရားလမ်း ကျသောကြောင့် ဖြစ်မြောက်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယုံမှား ရှိလျက် ဖုံးလွှမ်းအပ်သော လအတွက် ပရိဝါသ ပေးခြင်းသည် တရားနှင့် မလျော်၊ တရားလမ်း မကျသောကြောင့် မဖြစ်မြောက်။ ငါ့သျှင်တို့ ရဟန်းသည် တစ်လ မာနတ် ကျင့်ထိုက်၏” ဟု ဆို၏။

သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ

၁၅၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိ မရ၊ ညဉ့်အပိုင်းအခြားကို သတိ မရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ညဉ့်အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှားရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိ မရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိ မရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်သို့ ကျင့်အပ်ပါ သနည်း” ဟု ပြောကြား၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ထိုရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ‘စင်ကြယ်ခြင်း အဆုံး ရှိသော’ ပရိဝါသကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍။ပ။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့် အပိုင်း အခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ အသျှင် ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ‘စင်ကြယ်ခြင်း အဆုံးရှိသော’ ပရိဝါသကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၅၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်း အခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ‘စင်ကြယ်ခြင်း အဆုံးရှိသော’ ပရိဝါသကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေ ခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒီသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်း အခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်း အခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တပရိဝါသ် ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ထိုအာပတ်တို့၏ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

၁၅၈။ ရဟန်းတို့ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ ပရိဝါသ်ကို ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးအပ်သနည်း။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိ မရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိ ရ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား မရှိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်း အခြား အချို့၌ ယုံမှား ရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှား မရှိ ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိ ရ၏။ အချို့ကို သတိမရ ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှား ရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှား မရှိ။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်း အခြားကို သတိရ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ ၊ အာပတ် အပိုင်း အခြား၌ ယုံမှား မရှိ။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှားရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှား မရှိ။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ၊ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှား ရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှား မရှိ၊ ညဉ့်

အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှား ရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှား မရှိ။ သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သုဒ္ဓန္တ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

၁၅၉။ ရဟန်းတို့ ပရိဝါသ်ကို အဘယ်သို့ ပေးအပ်သနည်း။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား မရှိ။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား မရှိ။ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြားကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြားကို သတိမရ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား မရှိ။ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သိ၏။ အချို့ကို မသိ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သိ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့ကို သတိရ၏။ အချို့ကို သတိမရ ၊ ညဉ့် အပိုင်းအခြားကို သတိရ၏။ အာပတ် အပိုင်းအခြား အချို့၌ ယုံမှား ရှိ၏။ အချို့၌ ယုံမှား မရှိ။ ညဉ့် အပိုင်းအခြား၌ ယုံမှား မရှိ။ ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ပရိဝါသ်ကို ပေးရမည်။

ပရိဝါသ် ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက ===

၃ - စတ္တာလိသက

၁၆၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် လူထွက်၏။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပြန်လာ၍ ရဟန်းတို့ကို ပဉ္စင်းအဖြစ်ကို တောင်း၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ လူထွက် သူအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် အကယ်၍ တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံ ငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် သာမဏေ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ သာမဏေအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုသာမဏေသည် ပဉ္စင်းခံ ငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ် နေစဉ် ရူးသွပ်၏။ ရဟန်းတို့ ရူးသွပ်သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရူးသွပ်သော ရဟန်းသည် တစ်ဖန် မရူးသွပ်သူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ် နေစဉ် စိတ်ပျံ့လွင့်၏။ ရဟန်းတို့ စိတ်ပျံ့လွင့် သော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ဖန် စိတ်မပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ရှေးက ပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ် သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၄)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ဝေဒနာ နှိပ်စက် ခံရသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ဝေဒနာ နှိပ်စက် ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ဖန် ဝေဒနာ နှိပ်စက် မခံရသူ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီး ဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား ပရိဝါသ်သည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (ပရိဝါသ်) ကို (ဆက်လက်) နေရမည်။ (၆)

ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီးဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ပေးအပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ကျင့်အပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (မာနတ်) ကို (ဆက်လက်) ကျင့်ရမည်။ (၂၅)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မာနတ်ကို ကျင့်စဉ် သာမဏေ ဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ (ထိုရဟန်းအား) အာပတ်ကို မရှု ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား မာနတ် ကျင့်ခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ် သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထား ပြီး ဖြစ်၏။ ကျင့်အပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ အကြွင်း (မာနတ်) ကို (ဆက်လက်) ကျင့်ရမည်။ (၃၂)

၁၆၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အဗ္ဘာန် သွင်းထိုက်သောရဟန်းသည် လူထွက်၏။ ရဟန်းတို့ လူထွက်သူအား အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုလူထွက်သူသည် တစ်ဖန် ပဉ္စင်းခံ ငြားအံ့၊ ထို ရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည်သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ ကျင့်အပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အဗ္ဘာန်သွင်းရမည်။ (၃၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အဗ္ဘာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် သာမဏေ ဖြစ်၏။ပ။ ရူးသွပ်သူ ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ (ထိုရဟန်းအား) အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ပ။ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ်ထား၏။ ရဟန်းတို့ နှင်ထုတ်ခံရသော ရဟန်းအား အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းသည် မဖြစ်မြောက်။ ထိုရဟန်းကို တစ်ဖန် သွင်းငြားအံ့၊ ထိုရှေးက ပေးပြီးဖြစ်သော ပရိဝါသ်သည် သာလျှင် ထိုရဟန်း၏ ပရိဝါသ် ဖြစ်၏။ ပေးထားပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ ပေးထားပြီး ဖြစ်၏။ နေအပ်ပြီး ပရိဝါသ်သည် ကောင်းစွာ နေအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ပေးအပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ပေးအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ကျင့်အပ်ပြီး မာနတ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းကို အဗ္ဘာန် သွင်းရမည်။ (၄၀)

စတ္တာလီသက ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက ===

၄ - ဆတ္တိသက

၁၆၅။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသနေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ (၁)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသနေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသကိုလည်း ပေးရမည်။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသနေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်း တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသကိုလည်း ပေးရမည်။ (၃)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ပရိဝါသနေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန် သော။။

အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်ကုန်သော။။ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။။ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသကိုလည်း ပေးရ မည်။ (၉)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မာနတ်ကျင့်ထိုက်သော ရဟန်းသည်။။ မာနတ်ကို ကျင့်စဉ်။။ [ပရိဝါသကို ကဲ့သို့ နည်းတူ ချဲ့ရမည်။]

အဗ္ဗာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းသည် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်
ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော
ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည်
မရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။
အတိုင်းအရှည် မရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း
ဖြစ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း
ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည်
မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော။ပ။ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော
အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်း
အပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို
အရင်းသို့ ငင်ရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်းသော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍
နေအပ်သော ပရိဝါသကိုလည်း ပေးရမည်။ (၃၆)

ဆတ္တိသက ပြီး၏

ဖြစ်၏။ပ။ စိတ်ယုံလွင့် သူဖြစ်၏။ပ။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်ခံရသူ ဖြစ်၏။ပ။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့သည်လည်း ရှိကုန်၏။ပ။ အာပတ် အချို့တို့ကို သိ၏။ အာပတ် အချို့တို့ကို မသိ။ပ။ အာပတ် အချို့တို့ကို သတိ ရ၏။ အာပတ် အချို့တို့ကို သတိ မရ။ပ။ အာပတ် အချို့တို့၌ ယုံမှား မရှိ၊ အာပတ် အချို့တို့၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ယုံမှား မရှိသော အာပတ် အချို့တို့ကို ဖုံးလွှမ်း၏။ ယုံမှား ရှိသော အာပတ် အချို့တို့ကို မဖုံးလွှမ်း။ ထိုရဟန်းသည် ဝေဒနာ နှိပ်စက် ခံရသူ ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် တစ်ဖန် ဝေဒနာ နှိပ်စက် မခံရသူ ဖြစ်၍ ရှေ့၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌ ယုံမှား ရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။ ရှေ့၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ ရှေ့၌ ယုံမှား ရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ပ။ ရှေ့၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေ့၌ ယုံမှား ရှိလျက် မဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ မဖုံးလွှမ်း။ပ။ ရှေ့၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော အာပတ် တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ရှေ့၌ ယုံမှား ရှိလျက် မဖုံးလွှမ်း အပ်သော အာပတ်တို့ကို နောက်၌ ယုံမှား မရှိဘဲ ဖုံးလွှမ်း၏။ ထိုရဟန်းကို အရင်းသို့ ငင်ရမည်၊ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ်တိုင်း သော အာပတ်တို့၏ ရှေ့အာပတ်နှင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ် ကိုလည်း ပေးရမည်။ (၄၀၀)

သမူလာယသမောဓာနပရိဝါသ် (၄၀၀) ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက ===

၇ - ပရိမာဏ စသော ဝါရရှစ်ခု

၁၈၀။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၍ အတိုင်းအရှည် ရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ အမည်တူ အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ အမည် အထူးထူး ရှိသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ ဝတ္ထု သဘောတူသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ ဝတ္ထု သဘော မတူသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ။ပ။ ဝတ္ထု ကွဲပြားသော အာပတ်တို့ကို မဖုံးလွှမ်းဘဲ လူထွက်၏။ပ။ [အောက်၌ကဲ့သို့ ချဲ့ရမည်]။

ပရိမာဏ စသော ဝါရရှစ်ခု ပြီး၏။

ရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ ရဟန်း တစ်ပါးအား “ပြောကြားအံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ရဟန်း တစ်ပါးအား “မပြောကြားအံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ပဌမယာမ် ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ ဒုတိယယာမ် ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ တတိယယာမ် ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ အရုဏ်တက် သော် အာပတ်သည် ဖုံးလွှမ်း အပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားစေရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်း အပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့အား မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၈)

ရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် “ပြောကြားကုန်အံ့” ဟု နှလုံး ပိုက်လျက် သွားကုန်၏။ ရဟန်း တစ်ပါးအား ခရီးအကြား၌ “မပြောကြားအံ့” ဟု ချေဖျက်ခြင်း သဘောသည် ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ပဌမယာမ် ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ ဒုတိယယာမ် ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ တတိယ ယာမ် ပတ်လုံးလည်း ဖုံးလွှမ်း၏။ အရုဏ်တက်သော် အာပတ်သည် ဖုံးလွှမ်းအပ်ပြီး ဖြစ်၏။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားစေရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်း အပ်တိုင်းသော သံဃာ ဒိသိသ် အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၉)

ရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ ထိုရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် ရူးသွပ်သူ ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုရဟန်း နှစ်ပါးတို့ သည် နောက်၌ အရူး ပျောက်ကုန်လျက် ရဟန်း တစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်း တစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားစေရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်းအပ် တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့အား လည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၀)

ရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် သံဃာဒိသိသ် အာပတ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် ပါတိ မောက်ပြစဉ်-

“ဤတရားသည်လည်း ပါတိမောက်၌ လာသတတ်၊ ပါတိမောက်၌ အကျုံးဝင်သတတ်၊ လခွဲ တိုင်းပြ ဆိုခြင်းသို့ ရောက်သတတ်” ဟု ယခုအခါ၌သာ အကျွန်ုပ်တို့သည် စင်စစ် သိကုန်၏ ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် သံဃာဒိသိသ်၌ သံဃာဒိသိသ်ဟု အယူရှိကုန်၏။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရဟန်း တစ်ပါးသည် မဖုံးလွှမ်း။ ဖုံးလွှမ်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားစေရမည်။ ထိုရဟန်းအား ဖုံးလွှမ်း အပ်တိုင်းသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်ကြောင့် ပရိဝါသ်ကို ပေးပြီးနောက် ရဟန်း နှစ်ပါးတို့အားလည်း မာနတ်ကို ပေးရမည်။ (၁၁)

ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ ဝါရတစ်ဆယ့်တစ်မျိုး ပြီး၏။

မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ မတရားသဖြင့် အဗ္ဗာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၈)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်း အရှည်ရှိသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ အမည်တူသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ အမည် အထူးထူး ရှိသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘော တူသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုသဘော မတူသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု ကွဲပြားသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်း သည် ပရိဝါသ် နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်း အပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရောက် အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီး အပ်သော အကြောင်းအား ထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ တရားသဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ မတရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ မတရားသဖြင့် အဗ္ဗာန်သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၉)

မူလာယအဝိသုဒ္ဓိ နဝက ပြီး၏။

ဖြစ်ကုန်သော အတိုင်းအရှည် မရှိသည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရား သဖြင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် မာနတ်ကို ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဟ္တာန် သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ မစင်ကြယ်။ (၉)

ဒုတိယ နဝက ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက ===

၁၁ - တတိယ နဝက

၁၈၄။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည် ရှိသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု ကွဲပြားသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်း အပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီး အပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ် သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ ပရိဝါသ်နေ၏” ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ထိုသံဃာ ဒိသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့ ၏။ ထိုရဟန်းအား-

“ငါသည် များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည် ရှိသော အာပတ် သို့ လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း။ပ။ ပိုင်းခြားအပ်သော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု ကွဲပြားသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထိုငါ့အား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုငါသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုငါ့ကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားမထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို မတရားသဖြင့် ပေး၏။ ထိုငါသည် “ပရိဝါသ်နေ၏”ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် ထိုသံဃာ ဒိသိသ်အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက် မေ့၏။

“ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် လည်းကောင်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမူ ကောင်းလေစွ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော

“ပရိဝါသ် နေ၏” ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒီသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုငါသည် ထိုသံဃာဒီသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ ကို အောက်မေ့၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို အောက်မေ့၏။ ငါသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် လည်းကောင်း နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် လည်းကောင်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအားထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်းရမှု ကောင်းလေစွ၊ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘန် သွင်းခြင်းကို တောင်းရမှု ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ ကြောင့် လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် လည်းကောင်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်း အားထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေးအပ်သော မာနတ်ကို တရားသဖြင့် အဗ္ဘန် သွင်းခြင်းကို တောင်း၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ် တို့ကြောင့် လည်းကောင်း၊ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ ကြောင့် လည်းကောင်း တရားနှင့် လျော်သော မဖျက်ဆီး အပ်သော အကြောင်းအား ထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏။ မာနတ်ကို တရားသဖြင့် ပေး၏။ တရားသဖြင့် အဗ္ဘန် သွင်း၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ထိုအာပတ်တို့မှ စင်ကြယ်၏။ (၂)

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် များစွာသော သံဃာဒီသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ အတိုင်းအရှည် ရှိသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ အတိုင်းအရှည် မရှိသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ။ပ။ ပိုင်းခြား အပ်သော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထု ကွဲပြားသော အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ရောက်၏။

ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို တောင်း၏။ ထို ရဟန်းအား သံဃာသည် ထိုအာပတ်တို့ကြောင့် ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။ ထိုရဟန်းသည် ပရိဝါသ်နေစဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာဒီသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် အရင်းသို့ ငင်ခြင်းကို တောင်း၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဝတ်အတွင်း၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကြောင့် တရားနှင့် မလျော်သော ဖျက်ဆီးအပ်သော အကြောင်းအား မထိုက်သော ကမ္မဝါစာ ကံဖြင့် အရင်းသို့ ငင်၏။ မတရားသဖြင့်ပေါင်း၍ နေအပ်သော ပရိဝါသ်ကို ပေး၏။

ထိုရဟန်းသည် “ပရိဝါသ် နေ၏”ဟု အောက်မေ့စဉ် ဝတ်အတွင်း၌ အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော မဖုံးလွှမ်းအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော သံဃာ ဒီသိသ် အာပတ်တို့သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာဒီသိသ် အာပတ်၌ တည်လျက် ရှေးသင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။ နောက်သင့်သော အာပတ်တို့၏ အကြား၌ ရောက်အပ်သော အာပတ်တို့ကို သတိရ၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၃ - သမုစ္စယက္ခန္ဓက ===

ထိုသမုစ္စယက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

မဖုံးလွှမ်းသော မာနတ် တစ်ရက် နှစ်ရက် သုံးရက် လေးရက် ငါးရက် လဝက် ဆယ်ရက် ဖုံးလွှမ်းသော အာပတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ၏။

စင်ကြယ်ခြင်းလျှင် အဆုံးရှိသော ပရိဝါသ်၊ လူထွက်သော ရဟန်း၊ ပရိမာဏ စသော ပါဠိရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် ထိုသံဃာဒိသိသံဃိ သံဃာဒိသိသံဃု အမှတ် ရှိကုန်၏။ ရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည် ယုံမှား ရှိကုန်၏။ ထို့အတူသာလျှင် (ရဟန်း နှစ်ပါးတို့သည်) လဟုက ဂရုက အာပတ်တို့ ရောပြွမ်း၏ဟု အယူရှိ ကုန်၏။ သံဃာဒိသိသံ သက်သက် မဟုတ်ရာ၌ သံဃာဒိသိသံ သက်သက် မဟုတ်ဟု အယူရှိ ကုန်၏။ ထို့အတူလျှင် ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် လဟုက သက်သက်ဟု အယူ ရှိကုန်၏။ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖုံးလွှမ်း၏။

ချေဖျက်လိုသဖြင့် ဖုံးလွှမ်း၏။ ရူးသော ရဟန်း ဒေသနာကြားခြင်း အရင်းသို့ ငင်ခြင်း စင်ကြယ်သော အားဖြင့် တစ်ဆယ့်ငါးဝါရ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းသူ ကျွန်းသားတို့ကို ကြည်ညို စေနိုင်ကုန်သော ပုဒ်ဝါကျတို့ကို ဝေဖန်တော် မူနိုင်ကုန်သော မဟာဝိဟာရကျောင်းနေ ဆရာတို့သည် သူတော်ကောင်း တရား တည်တံ့ နိုင်ရန် ဤပို့ချစဉ်ကို ထားအပ်၏။ ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

သမုစ္စယက္ခန္ဓက ပြီးပြီ။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၁ - သမ္မုခါဝိနယ

၁၈၅။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက် မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု ‘နိယဿ’ ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယ’ ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏီယ’ ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု ‘ဥက္ခေပနီယ’ ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက် မဟုတ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု ‘နိယဿ’ ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယ’ ကံ၊ ဗအောက်မေ့ စေမှု ‘ပဋိသာရဏီယ’ ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု ‘ဥက္ခေပနီယ’ ကံတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် ပြုကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မျက်မှောက် မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု ‘နိယဿ’ ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယ’ ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏီယ’ ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု ‘ဥက္ခေပနီယ’ ကံတို့ကို ပြုကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုရဟန်းတို့အား မလျှောက်ပတ် မလျော်ကန် မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အပြုအမူ မဟုတ်၊ (ရဟန်းတို့အား) မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုရဟန်းတို့သည် မျက် မှောက် မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား အဘယ့်ကြောင့် ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု ‘နိယဿ’ ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယ’ ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏီယ’ ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု ‘ဥက္ခေပနီယ’ ကံတို့ကို ပြုကုန်ဘိ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အားလည်း ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်း တို့ကို-

“ရဟန်းတို့ မျက်မှောက် မဟုတ်သော ရဟန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု ‘နိယဿ’ ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယ’ ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏီယ’ ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်း စသည်ကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု ‘ဥက္ခေပနီယ’ ကံတို့ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ်သင့်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၁၈၆။ အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်၊ အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများ၊ အဓမ္မဝါဒီသံဃာ၊ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်၊ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ် အများ၊ ဓမ္မဝါဒီသံဃာ။

ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏။ ညွှန်ပြ၏။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါ ဝိနည်းအတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၇)

အဓမ္မဝါဒီသံဃာက ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်အများတို့ကို- “ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယ တည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏။ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏။ ရှုဆင်ခြင် စေ၏။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏။ ညွှန်ပြ၏။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၈)

အဓမ္မဝါဒီသံဃာက ဓမ္မဝါဒီသံဃာကို- “ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမ တော်ကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏။ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏။ ရှုဆင်ခြင်စေ၏။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏။ ညွှန်ပြ၏။ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်း ပါမူ သမ္မုခါဝိနည်း အတုဖြစ်သော မတရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၉)

ကဏ္ဍပက္ခနဝက ပြီး၏။

ဓမ္မဝါဒီသံဃာက အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ် အများတို့ကို- “ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက်ကုန်လော့” ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုဒါဝိနည်း ဖြစ်သော တရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၈)

ဓမ္မဝါဒီသံဃာက အဓမ္မဝါဒီသံဃာကို- “ဤသည်ကား ဓမ္မတည်း၊ ဤသည်ကား ဝိနယတည်း၊ ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတော်တည်း၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမတော်ကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ကောင်းစွာ သိစေ၏၊ စေ့စပ်စွာ ရှုစေ၏၊ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ရှုဆင်ခြင်စေ၏၊ ညွှန်ပြ၏၊ ထပ်ကာ ထပ်ကာ ညွှန်ပြ၏။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ပြေငြိမ်းပါမူ သမ္မုဒါဝိနည်း ဖြစ်သော တရားမှုဖြင့် ပြေငြိမ်းသည် မည်၏။ (၉)

သုက္ကပက္ခနဝက ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၂ - သတိဝိနည်း

၁၈၉။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ မလ္လမင်း၏ သားဖြစ်သော ဖွားမြင်သည်မှ ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခဲ့ပြီ။ ထိုအသျှင်ဒဗ္ဗသည် အရိယာ သာဝကတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ထိုအသျှင်ဒဗ္ဗအား တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ ပြုအပ်ပြီးသော တရားကိုလည်း ထပ်၍ ပွားများဖွယ် မရှိတော့ပြီ။

ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ (တစ်ပါးတည်း) ကိန်းအောင်းနေစဉ် အသျှင်ဒဗ္ဗအား “ဖွားမြင်သည် မှ ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခဲ့ပြီ။ (ငါသည်) တပည့်သာဝကတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ငါ့အား တစ်စုံတစ်ရာသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ ပြုအပ်ပြီး (သော တရား) ကိုလည်း ထပ်၍ ပွားများဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ ငါသည် သံဃာတော်၏ အဘယ်မည်သော အမှုကြီးငယ်ကို ပြုရပါအံ့နည်း” ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား “ငါသည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းရမူ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် ညချမ်းအခါ၌ (တစ်ပါးတည်း) ကိန်းအောင်းရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ (တစ်ပါးတည်း) ကိန်းအောင်းနေစဉ် အကျွန်ုပ်အား ဖွားမြင်သည်မှ ခုနစ်နှစ်မျှသာ ရှိသေးသော ငါသည်ကား အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုခဲ့ပြီ။ ငါသည် တပည့်သာဝကတို့ ရောက်သင့် ရောက်ထိုက်သော အလုံးစုံသော တရားသို့ အစဉ် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ငါ့အား တစ်စုံ တစ်ရာသော ရဟန်းကိစ္စ နောက်ထပ် ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ ပြုအပ်ပြီး (သော တရား) ကိုလည်း ထပ်၍ ပွားများဖွယ် မရှိတော့ပြီ။ ငါသည် သံဃာတော်၏ အဘယ်မည်သော အမှုကြီးငယ်ကို ပြုရပါအံ့နည်း” ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပေါ်ပါသည်။

“အသျှင်ဘုရား ထိုအကျွန်ုပ်အား ‘ငါသည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းရမူ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းရမူ ကောင်းလေစွ’ ဟု အကြံအစည် ဖြစ်ပါသည်။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် သံဃာတော်၏ အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း ခင်းခြင်းငှါ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းခြင်းငှါ အလိုရှိ ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဒဗ္ဗ ကောင်းစွ ကောင်းစွ၊ ဒဗ္ဗ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် သံဃာ၏ အိပ်ရာနေရာကိုလည်း ခင်းလော့၊ ဆွမ်းတို့ကိုလည်း ညွှန်းလော့ဟု (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား” ဟု မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထား၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်း သံဃာတို့ကို စည်းဝေး စေပြီး လျှင် တရား စကားကို ဟောကြားတော် မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည်

မလ္လမင်း၏သားဒဗ္ဗကို အိပ်ရာ နေရာခင်းသူ ဟု လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူ ဟု လည်းကောင်း သမုတ် လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် သမုတ် ရမည်။ ရှေးဦးစွာ မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၉၀။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာ နေရာခင်းသူဟု လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟု လည်းကောင်း သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာ နေရာခင်းသူဟု လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟု လည်းကောင်း သမုတ်၏။ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာ နေရာခင်းသူဟု လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟု လည်းကောင်း သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။ သံဃာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အိပ်ရာ နေရာခင်းသူဟု လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းညွှန်းသူဟု လည်းကောင်း သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၁။ သမ္မုတိရပြီးသော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သဘောတူ ရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်း တည်း အိပ်ရာနေရာကို ခင်းပေး၏။ အကြင်ရဟန်းတို့သည် သုတ္တန်ကို ဆောင်ကုန်၏။ “ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း သုတ္တန်ကို အညီအညွတ် ရွတ်ကြလိမ့်မည်” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင် ရဟန်းတို့သည် ဝိနည်းကို ဆောင်ကုန်၏။ “ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ဝိနည်းကို ဆုံးဖြတ်ကြလိမ့်မည်” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင် ရဟန်းတို့သည် တရားဟော ဓမ္မကထိက (ဖြစ်ကြကုန်၏)။ “ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း တရားကို ဆွေးနွေးကြလိမ့်မည်” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင် ရဟန်းတို့သည် ဈာန် ဝင်စားလေ့ ရှိကုန်၏။ “ထိုရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း နှောင့်ယှက် ခြင်းမှ ကင်းကုန် လတ္တံ့” ဟု ထိုရဟန်းတို့အား တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး ၏။

အကြင် ရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော စကားကို ပြောလေ့ ရှိကုန်၏။ ကိုယ် (ခန္ဓာ) ၏ ခိုင်မြဲမှု အလေ့အကျင့် များကုန်သည် ဖြစ်၍ နေကုန်၏။ “ဤအသျှင်တို့သည် ဤမွေ့လျော်ခြင်းဖြင့်လည်း အသျှင်တို့သည် နေကုန် လတ္တံ့” ဟု ထိုရဟန်းတို့အားလည်း တစ်ပေါင်းတည်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

အကြင် ရဟန်းတို့သည် အခါမဲ့ လာကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အားလည်း တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဝင်စား၍ ထိုအရောင် (အလင်း) ဖြင့်ပင် အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

စင်စစ်အားဖြင့် ရဟန်းတို့သည် “မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ငါတို့ ကြည့် ကုန်အံ့” ဟု တမင်သက်သက် အခါမဲ့၌လည်း လာကုန်၏။ ထို (ရဟန်း)တို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင်ဒဗ္ဗ ငါတို့အား အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့ကို မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် “အသျှင်တို့သည် အဘယ် အရပ်၌ အလိုရှိကုန် သနည်း အဘယ် အရပ်၌ ခင်းပေးရမည်နည်း” ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် တမင်သက်သက် အဝေး၌ ညွှန်းကုန်၏။ “ငါ့သျှင်ဒဗ္ဗ ငါတို့အား ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင်

ငါတို့အား ခိုးသူ ပစ်ချရာ ‘စောရပပါတ’ ချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ကူသိင်္ဂိလိ တောင်နံပါး ကျောက်နက် (ဂူ)၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဝေဘာရ တောင်နံပါး စရည်းပင် (ဂူ)၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ယင်းတိုက်တော သပ္ပသောဏ္ဍိက ချိုင့်ဝှမ်း၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဂေါတမ ချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား တည်ပင်ရောက်သော ချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ကပေါတ ချောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား တပေါဒါ အရံ၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့၊ ငါ့သျှင် ငါတို့အား မဒ္ဒကုမ္ဘိတော၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးလော့” ဟု (အဝေး၌ ညွှန်းကုန်၏)။

ထိုရဟန်းတို့အား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဝင်စား၍ တောက်ပသော လက်ညှိုးဖြင့် ရှေးမှ ရှေးမှ သွား၏။

ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ထိုအရောင်အလင်းဖြင့်သာလျှင် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အား မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် “ဤကား ညောင်စောင်း ‘ခုတင်’ တည်း၊ ဤကား အင်းယျဉ် ‘ခုရှည်’ တည်း၊ ဤကား ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ တည်း၊ ဤကား ခေါင်းအုံးတည်း၊ ဤကား ကျင်ကြီး (စွန့်ရာ) ဌာနတည်း၊ ဤကား ကျင်ငယ် (စွန့်ရာ) ဌာနတည်း၊ ဤကား သောက်ရေ တည်း၊ ဤကား သုံးဆောင်ရေတည်း၊ ဤကား တောင်ဝှေးတည်း၊ ဤကား ဤအချိန်၌ ဝင်ရမည်၊ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည် စသည်ဖြင့် ထားအပ်သော သံဃာ၏ ကတိကဝတ်တည်း” ဟု ပြောဆို၍ အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေး၏။

မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် ထို (ရဟန်း) တို့အား အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းပေးပြီးသော် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်သို့ သာလျှင် တစ်ဖန် ပြန်ကြ၏။

၁၉၂။ ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် အငယ်လည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ ဘုန်းကံလည်း နည်းပါး ကုန်၏၊ သံဃာ၏ ယုတ်ညံ့သော အိပ်ရာ နေရာတို့သည် လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့သော ဆွမ်းတို့သည် လည်းကောင်း ထိုရဟန်းတို့အား ရောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လူတို့သည် မထေရ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အထူးပြုပြင် (စီရင်) အပ်သော ဆွမ်းကို လည်းကောင်း၊ ထောပတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆီကို လည်းကောင်း၊ လက်သုပ်ဟင်းလျာကို လည်းကောင်း (လှူခြင်းငှါ အလို ရှိကုန်၏)။ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့အား ပကတိ အတိုင်းဖြစ်သော ချက်ထားတိုင်းသော ပအုံးရည် ‘ပုံးရည်’ လျှင် နှစ်ခုမြောက် ဖြစ်သော ဆန်ကွဲ ထမင်းကို လှူကုန်၏။

ထို(မေတ္တိယဘူမဇက) ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းစား ဇရပ်မှ ဖဲသွားကုန်ပြီး လတ်သော် မထေရ်ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့အား ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အဘယ် အရာသည် ဖြစ်သနည်း၊ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့အား ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အဘယ်အရာသည် ဖြစ်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ အချို့ မထေရ်တို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အား ထောပတ်သည် ဖြစ်၏၊ ဆီသည် ဖြစ်၏၊ လက်သုပ် ဟင်းလျာသည် ဖြစ်၏” ဟု ပြောကုန်၏။ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည်ကား “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အား တစ်စုံတစ်ခု (အထူး) မဖြစ်ပြီ၊ ပကတိ အတိုင်းဖြစ်သော ချက်ထားတိုင်းသော ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက် ရှိသော ဆန်ကွဲ ထမင်းသည် ဖြစ်၏” ဟု ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာသည် သံဃာအား စတုက္ကဘတ်ကို နိစ္စဘတ် လှူ၏၊ ထို ဒါယကာသည် ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ သားမယားနှင့်တကွ အနီး၌ ရပ်တည်၍ လုပ်ကျွေး၏၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းဖြင့် မေးကုန်၏၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်၏၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို ဆီဖြင့် မေးကုန်၏၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို လက်သုပ်ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန်၏။

ထိုအခါ ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ မေတ္တိယဘူမ ဇကရဟန်းတို့အား ညွှန်းအပ်၏။ ထိုအခါ ကလျာဏဘတ္တိက သူကြွယ်သည် တစ်စုံ တစ်ခုပြုဖွယ်ဖြင့် အရံ သို့ သွား၏။ ထိုဒါယကာသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာကို မလ္လမင်း၏သား အ သျှင်ဒဗ္ဗက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်)ထက်သန်စေ၍ ရွှင်လန်းစေပြီး ဖြစ်ရကား (ကလျာဏဘတ္တိက သူကြွယ်သည်) မလ္လမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား-

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၌ နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ အဘယ် (ရဟန်း)အား ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပါ သနည်း” ဟု လျှောက်၏။

“ဒါယကာ သင်တို့၏ အိမ်၌ နက်ဖြန် (သုံးဆောင်ရန်) အလို့ငှါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်း တို့အား ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပြီ” ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ကလျာဏဘတ္တိကသူကြွယ်သည် နှလုံးမသာ ဖြစ်လေ၏။ “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းယုတ် တို့သည် ငါတို့၏ အိမ်၌ သုံးဆောင်ကုန် လတ္တံ့နည်း” ဟု အိမ်သို့ သွား၍ “ဟယ် ကျွန်မ နက်ဖြန် ဆွမ်းစားလာသော ရဟန်းတို့ကို တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်း၍ ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော ဆန်ကွဲ ထမင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးလော့” ဟု စေခိုင်း၏။ “ကောင်းပါပြီ အရှင်” ဟု ထိုကျွန်မသည် ကလျာဏဘတ္တိက သူကြွယ်အား ပြန်ကြားပြောဆို၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ယမန်နေ့က ငါတို့အား ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာ၏ ဆွမ်းကို ညွှန်းအပ်ပြီ၊ နက်ဖြန် ငါတို့ကို ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာသည် သားမယားနှင့် တကွ အနီး၌ ကပ်၍ လုပ်ကျွေး လတ္တံ့၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို ဆွမ်းဖြင့် မေးကုန် လတ္တံ့၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန် လတ္တံ့၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို ဆီဖြင့် မေးကုန် လတ္တံ့၊ အချို့ ရဟန်းတို့ကို လက်သုပ် ဟင်းလျာဖြင့် မေးကုန် လတ္တံ့” ဟု ထိုမေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ထိုဝမ်းမြောက်ခြင်းဖြင့် သာလျှင် ညဉ့်၌ စိတ် အလိုရှိတိုင်း မအိပ် (နိုင်ကြ) ကုန်။ ထိုနောက် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ကာ ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာ၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

ထိုကျွန်မသည် အဝေးမှလာသော မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို မြင်၏။ မြင်ပြီးနောက် တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်းပေး၍ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုင်ကုန်လော့”ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့အား “မုချ ဧကန် ဆွမ်းသည် မပြီးသေးသည် ဖြစ်၍ ငါတို့သည် တံခါးမုခ်၌ နေထိုင်ရ ကုန်၏” ဟု အောက်မေ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုကျွန်မသည် ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခုမြောက်သော ဆန်ကွဲ ထမင်းဖြင့် “အသျှင်ဘုရားတို့ ဘုဉ်းပေး (သုံးဆောင်) ကုန်လော့” ဟု (ကပ်လေ၏)။

“နမ ငါတို့ကား နိစ္စဘတ် ရှိသူများတည်း”ဟု (ပြော၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ နိစ္စဘတ်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည်ဟု သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ယမန်နေ့ကပင် “ဟယ် ကျွန်မ နက်ဖြန် ဆွမ်းစားလာသော ရဟန်းတို့ကို တံခါးမုခ်၌ နေရာကို ခင်း၍ ပအုံးရည်လျှင် နှစ်ခု မြောက်သော ဆန်ကွဲ ထမင်းဖြင့် လုပ်ကျွေးလော့” ဟု အကျွန်ုပ်ကို စေခိုင်း အပ်ပါသည်။ အသျှင် ဘုရားတို့ ဘုဉ်းပေး (သုံးဆောင်) ကုန်လော့” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ယမန်နေ့က ကလျာဏဘတ္တိက ဒါယကာသည် အရံတွင်းရှိ မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗထံသို့ လာ၏။ ငါတို့ကို မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗသည်

ဒါယကာ၏ အထံ၌ မုချ ဧကန် ဖျက်ဆီး အပ်ကုန်ပြီ” ဟု ထိုမေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ထိုနုလုံး မသာခြင်းဖြင့် သာလျှင် စိတ် အလိုရှိတိုင်း ‘စိတ်တိုင်းကျ’ မသုံးဆောင်ကြကုန်။ ထိုအခါ မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းစား ဇရပ်မှ ဖဲကုန်လတ်သော် အရံသို့ သွား၍ သပိတ် သက်န်းကို သိုမှီးသိမ်း ဆည်းပြီးလျှင် အရံအပ တံခါးမုခ်၌ ဒုကုဋ် အာယောဂပတ် ဖွဲ့လျက် ဆိတ်ဆိတ် နေကုန်၍ မျက်နှာ မလှကုန်သည် ဖြစ်၍ ချသော ပခုံး ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အောက်သို့ မျက်နှာ ချကုန်သည် ဖြစ်၍ ကြိမိုင်ကုန်သည် ဖြစ်၍ စကား မဆိုကုန်သည် ဖြစ်၍ နေထိုင်ကုန်၏။

ထိုအခါ မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် စကား မပြောကြကုန်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်း တို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကား မပြောကြကုန်။

အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့အား အဘယ်သို့ ပြစ်မှားမိပါသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို အသျှင်တို့သည် စကားမပြောကုန်သနည်းဟု (မေး၏)။

နမ ငါတို့ ဖြစ်တိုင်းဆိုအံ့၊ သင်သည် ငါတို့ကို မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗသည် ညှဉ်းဆဲအပ်သည် ဖြစ်လျက် သင်သည် လျစ်လျူရှုဘိ၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်းဟု (မေး၏)။

နမ သင်သည် အကယ်၍ အလိုရှိပါမူ ယနေ့ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ဖျက်ဆီးရာ၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါသနည်းဟု (မေး၏)။

နမ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင် အရပ်မျက်နှာသည် ဘေး မရှိခဲ့ပါ၊ ရန် မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ် မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေး ရှိပါသည်၊ ရန် ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှု ရှိပါသည်၊ အကြင်အရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ ယခု ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကား၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီး အပ်ပါ၏” ဟု လျှောက်လော့ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရားတို့ ကောင်းပါပြီ” ဟု မေတ္တိယာ ဘိက္ခုနီမသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့အား စကားကို ဝန်ခံခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရား အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော မေတ္တိယာ ဘိက္ခုနီမသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင် အရပ်မျက်နှာသည် ဘေး မရှိခဲ့ပါ၊ ရန် မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ် မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေး ရှိပါသည်၊ ရန် ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှု ရှိပါသည်၊ အကြင်အရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံ ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင် တကား၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖျက်ဆီးပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

၁၉၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီး လျှင် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို-

“ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဘိက္ခုနီမ ပြောသကဲ့သို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုမိသည်ဟု အမှတ်ရ၏လော”ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို “ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဘိက္ခုနီမ ပြောသကဲ့သို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုမိသည်ဟူ၍ အမှတ် ရ၏လော” ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည် ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

“ဒဗ္ဗ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ မဖြေရှင်းကြကုန်၊ အကယ်၍ သင်သည် ပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပြုအပ် ပါ၏ဟု လျှောက်ဆိုလော့၊ အကယ်၍ သင်သည် မပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မပြုအပ်ပါဟု လျှောက်ဆိုလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မွေးသည့် အခါမှစ၍ အိပ်မက်မျှဖြင့်လည်း မေထုန်အကျင့်ကို ပြုကျင့် မှီဝဲ မိသည်ဟု မသိပါ။ နိုးသော တပည့်တော်သည် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့ အံ့နည်းဟု (လျှောက် ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ‘ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမအား (အသွင် ကို) ဖျက်ဆီး ကြကုန်လော့၊ ဤ(ခိုင်းသော) ရဟန်းတို့ကိုလည်း မေးမြန်း စိစစ် ကုန်လော့’ ဟု မိန့်တော် မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ ကျောင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမအား (အသွင်ကို) ဖျက်ဆီးကြကုန်၏။ ထိုအခါ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ မေတ္တိယာဘိက္ခုနီမကို မဖျက်ဆီးကြပါ ကုန်လင့်၊ ထိုဘိက္ခုနီမသည် တစ်စုံတစ်ခု ပြစ်မှားသည် မဟုတ်ပါ။ မျက် ထွက်ကုန်သော နှလုံး မသာကုန်သော (သာသနာတော်မှ) ရွှေ့လျောစေလို ကုန်သော ငါတို့သည်သာ ထိုဘိက္ခုနီမကို တိုက်တွန်း ကြကုန်၏”ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ် မရှိသော ပါရာဇိက အာပတ် ဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကြကုန် သလော ဟု (မေးကြကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ မှန်ပေသည်ဟု (ပြန်ပြောကြကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ် မရှိသော ပါရာဇိက အာပတ်ဖြင့် အဘယ့်ကြောင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကြကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ် မရှိသော ပါရာဇိ ကအာပတ်ဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကြကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗအား သတိဝိနည်းကို ပေးလော့။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ မလ္လမင်း၏သား ထိုဒဗ္ဗသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ် ချီ ပြီးလျှင်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်ကို ဤမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုအကျွန်ုပ် သည် သံဃာအား သတိ ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်ကို ဤမေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုအကျွန်ုပ် သည် သံဃာအား သတိ ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၉၄။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာအား သတိ ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိ ဝိနည်းကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာအား သတိ ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိ ဝိနည်းကို ပေး၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏ သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိ ဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်း ကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမေတ္တိယ ဘူမဇကရဟန်းတို့သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် သံဃာ အား သတိ ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိ ဝိနည်းကို ပေး၏။ သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိ ဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် သတိ ပြန်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗအား သတိ ဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၅။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော သတိဝိနည်းပေးခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။
ရဟန်းသည် စင်ကြယ်၏။ အာပတ်မသင့်။
ထိုရဟန်းကို စွပ်လည်း စွပ်စွဲကုန်၏။
တောင်းလည်း တောင်း၏။
ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် သတိ ဝိနည်းကို ပေး၏။
ဟုတ်မှန်သော သဘောဖြင့် ညီညွတ်သဖြင့် သတိ ဝိနည်းကို ပေး၏။
ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော သတိ ဝိနည်း ပေးခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်းဟု
(မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၃ - အမူဠဝိနည်း

၁၉၆။ ထိုအခါ ဂဂ္ဂရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့်-

“အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အာပတ် ဖြင့် စောဒနာ ကုန်၏။ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည်-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည် တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်း ကို ပြုမိပါသည်” ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ပြောဆိုလတ် သော်လည်း ထိုဂဂ္ဂရဟန်းကို “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ ကုန်သည်သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်-

“ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အဘယ့်ကြောင့် အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်ဘိသနည်း၊ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည်-

ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည် တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ‘အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်း ကို ပြုမိပါသည်’ ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ပြောဆို အပ်သော်လည်း ထိုဂဂ္ဂရဟန်းကို-

‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာ ကုန်သည်သာတည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် အလွန်တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန်တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးလော့၊ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည် တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းတို့သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံ ခြင်းကြောင့် ‘အသျှင် သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည်-

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည် တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူးခြင်းကို ပြုမိပါသည်’ ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ပြောဆိုအပ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်ကို စောဒက ရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာ ကုန်သည် သာတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန် တွေဝေသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်ကို ရဟန်းတို့သည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည် ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန် သဖြင့် ထို ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိပါ၏’ ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုသော်လည်း အကျွန်ုပ်ကို စောဒက ရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာကုန် သည်သာတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန် တွေဝေသည်ဖြစ်၍ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သံဃာကို အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၁၉၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဂဂ္ဂရဟန်း သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်၏။ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ ‘သတိမရပါ’၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိပါ၏’ ဟု ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုအပ်သော်လည်း ဂဂ္ဂရဟန်းကို စောဒက ရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘော ရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာ ကုန်သည်သာတည်း။

ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် အလွန် တွေဝေသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဂဂ္ဂ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ဂဂ္ဂရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်သည်သာတည်း။ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် ‘ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ ‘သတိမရပါ’၊ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေ သဖြင့် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိပါသည်’ ဟု ဆို၏။ ဤသို့ ဆိုအပ်သော်လည်း ဂဂ္ဂရဟန်းကို စောဒက ရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာ ကုန်သည်သာတည်း။ ထိုဂဂ္ဂရဟန်းသည် အလွန် တွေဝေသည် ဖြစ်၍ သံဃာကို အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေး၏။ အလွန် တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်း ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။။။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။။။

သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဂဂ္ဂရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီး သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၁၉၈။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် မလျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်း ပေးခြင်းတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း။ တရားနှင့် လျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်း ပေးခြင်းတို့သည် ဤသုံးပါးတို့တည်း။

တရားနှင့် မလျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်း ပေးခြင်း သုံးပါးတို့သည် အဘယ်တို့ နည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် အောက်မေ့လျက် သာလျှင် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိပါ” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် မလျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်း ကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် အောက်မေ့လျက် သာလျှင် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်၌ ကဲ့သို့ အောက်မေ့၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် မလျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ အာပတ်သင့်သော ရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည် ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါသည်လည်း ဤသို့ ပြု၏။ သင်တို့သည်လည်း ဤသို့ ပြုကုန်လော့၊ ငါ့အားလည်း ဤအမှုသည် အပ်၏။ သင်တို့အားလည်း ဤအမှုသည် အပ်၏” ဟု မရူးဘဲ ရူးကျွန်ယောင်ပြု၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် မလျော် သော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသုံးပါးတို့ကား တရားနှင့် မလျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်း ပေးခြင်းတို့တည်း။

၁၉၉။ တရားနှင့် လျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်း ပေးခြင်း သုံးပါးတို့သည် အ ဘယ်တို့နည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် မအောက်မေ့မိသည် ဖြစ်၍သာလျှင် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘော ရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိပါ” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် လျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် မအောက်မေ့မိသည် ဖြစ်၍သာလျှင် “ငါ့သျှင်တို့ အိပ်မက်၌ ကဲ့သို့ အောက်မေ့၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် လျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဠ’ ဝိနည်းကို ပေးခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါသည်လည်း ဤသို့ ပြု၏။ သင်တို့သည်လည်း ဤသို့ ပြုကုန်လော့၊ ငါ့အားလည်း ဤအမှုသည် အပ်၏။ သင်တို့အားလည်း ဤအမှုသည် အပ်၏” ဟု ရူးလျက် ရူးကျွန်ယောင်ပြု၏။

ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဇ္ဇ’ ဝိနည်းကို ပေး၏။ တရားနှင့် လျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဇ္ဇ’ ဝိနည်းကိုပေးခြင်းဖြစ်၏။

ဤသုံးပါးတို့သည်ကား တရားနှင့် လျော်သော အလွန် တွေဝေသော ‘အမူဇ္ဇ’ ဝိနည်းကို ပေးခြင်းတို့ တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၄ - ပဋိညာတကရဏ

၂၀၀။ ထိုအခါ၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံဘဲ ကံတို့ကို ပြုကြကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု ‘နိယဿ’ ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယ’ ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏီယ’ ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု ‘ဥက္ခေပနီယ’ ကံတို့ကို ပြုကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံဘဲ အဘယ့်ကြောင့် ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု ‘နိယဿ’ ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယ’ ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏီယ’ ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု ‘ဥက္ခေပနီယ’ ကံတို့ကို ပြုကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့အား ဝန်မခံဘဲ ခြိမ်းခြောက်မှု ‘တဇ္ဇနီယ’ ကံ၊ အမြဲမှီနေမှု ‘နိယဿ’ ကံ၊ နှင်ထုတ်မှု ‘ပဗ္ဗာဇနီယ’ ကံ၊ အောက်မေ့စေမှု ‘ပဋိသာရဏီယ’ ကံ၊ (အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့်) နှင်ထုတ်မှု ‘ဥက္ခေပနီယ’ ကံတို့ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၀၁။ ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းသည် ဤသို့ တရားနှင့် မလျော်၊ ဤသို့ တရားနှင့် လျော်၏။ ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းသည် အဘယ့်သို့ တရားနှင့် မလျော်သနည်း။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကသို့ မရောက်၊ သံဃာဒိသိသ်သို့ ရောက်၏” ဟု ဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် သံဃာဒိသိသ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိကသို့ မရောက်၊ ထုလ္လစ္စဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဠိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုဗ္ဘာသီဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် သံဃာဒိသိသ်သို့။ပ။ ထုလ္လစ္စဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဠိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ကဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ မရောက်၊ ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ပါရာဇိကဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်း ဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် ဒုဗ္ဘာသီ အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာက ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ်အများတို့က ဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ မရောက်၊ သံဃာ ဒီသိသ်သို့။ပ။ ထုလ္လစ္စဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဠိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုက္ကဋ်အာပတ်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တရားနှင့် မလျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြု ခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းသည် အဘယ်သို့ တရားနှင့် လျော်သနည်း၊ ရဟန်းသည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏။ ပါရာဇိကသို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ပါရာဇိကဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် လျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းသည် သံဃာဒီသိသ်သို့။ပ။ ထုလ္လစ္စဉ်းသို့။ပ။ ပါစိတ်သို့။ပ။ ပါဠိဒေသနီသို့။ပ။ ဒုက္ကဋ်သို့။ပ။ ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် အများတို့ကဖြစ်စေ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်က ဖြစ်စေ “အသျှင်သည် ဒုဗ္ဘာသီသို့ ရောက်၏” ဟု စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏။ ဒုဗ္ဘာသီ သို့ ရောက်၏” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းကို သံဃာသည် ဒုဗ္ဘာသီဖြင့် ဆုံးဖြတ်အံ့၊ တရားနှင့် လျော်သော ဝန်ခံတိုင်း ပြုခြင်းဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် တရားနှင့် လျော်သော ဝန်ခံတိုင်းပြုခြင်းသည် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၅ - ယေဘုယျသိကာ

၂၀၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သံဃာ့ အလယ်၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်သည့်ပြင် နှုတ်လှုံထိုး၍လည်း နေကုန်၏။ ထိုအဓိကရုဏ်းကို မငြိမ်းစေ နိုင်ကြကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ထိုအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သဘောရှိသော အဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝါဒီများရာ လိုက်၍ပြုသော ‘ယေဘုယျသိကာ’ ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်။

ဒေါသာဂတိသို့ မလိုက်။

မောဟာဂတိသို့ မလိုက်။

ဘယာဂတိသို့ မလိုက်။

စာရေးတံမဲပေး မယူသေးကိုလည်း သိတတ်၏။ ဤအင်္ဂါငါးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်။ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၂၀၃။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေး ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၄။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် မလျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်းတို့သည် ဆယ်မျိုးတို့တည်း၊ တရားနှင့် လျော်သော စာရေးတံမဲ ယူခြင်းတို့သည် ဆယ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့် မလျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။

အဓိကရုဏ်းသည် သေးငယ်လည်း သေးငယ်၏ ‘ငြင်းခုံကာမျှလည်း ဖြစ်၏၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အမှုသည် ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ်၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ်သည်လည်း မဟုတ်၊ “အဓမ္မဝါဒီ ‘မတရား ပြောသူ’တို့ အလွန် များကုန်၏” ဟု သိ၏။ အဓမ္မဝါဒီတို့ အလွန်များ တန်ကုန်ရာ၏ဟု သိ၏။ “သံဃာ ကွဲလိမ့်မည်” ဟု သိ၏။ သံဃာ ကွဲတန်ရာ၏ ဟု သိ၏။ မတရားသဖြင့် စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏။ တကွတပြားစီ မဲကို

ယူကုန်၏။ (မိမိတို့) အယူအဆအတိုင်း မဲကို မယူကုန်။ ဤသည်တို့ကား တရားနှင့် မလျော်သော စာရေးတံမဲ ယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်း။

တရားနှင့် လျော်သော စာရေးတံမဲယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့သည် အဘယ်တို့နည်း။

အဓိကရုဏ်းသည် သေးလည်း မသေးငယ်၊ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ဆုံးဖြတ်ပြီးလည်း ဖြစ်၏။ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် အမှုသည် ရဟန်းတို့ကို အောက်မေ့စေအပ်၊ တစ်ပါးသော ရဟန်းတို့ကိုလည်း အောက်မေ့စေ အပ်၏။ “ဓမ္မဝါဒီ ‘တရားအတိုင်း ပြောသူ’ တို့ အလွန် များကုန်၏” ဟု သိ၏။ ဓမ္မဝါဒီ အလွန်များတန် ကုန်ရာ၏ဟု သိ၏။ “သံဃာ မကွဲမည်ကို” သိ၏။ သံဃာ မကွဲ တန်ရာ၏ဟု သိ၏။ တရားသဖြင့် စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏။ ညီညွတ်စွာ (စာရေးတံမဲကို) ယူကုန်၏။ (မိမိတို့) အယူအဆအတိုင်း စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား တရားနှင့် လျော်သော စာရေးတံမဲ ယူခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၆ - တဿပါပိယသိကာ

၂၀၅။ ထိုအခါ ဥပဝါဠရဟန်းသည် သံဃာအလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စစ်ဆေးအပ်သည် ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ အဖျင်းဖျင်း ပြောဆို၏ ‘အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်း တစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏’၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဥပဝါဠရဟန်းသည် သံဃာအလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စစ်ဆေးအပ်သည် ရှိသော် အဘယ့်ကြောင့် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံဘိ သနည်း၊ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်ဘိသ နည်း၊ အဖျင်းဖျင်း ပြောဆိုဘိ သနည်း၊ ‘အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်ဘိ သနည်း’၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆိုဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို -

ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တဿပါပိယသိကာကံ ‘အထူး ယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုထိုက်သော အမှု’ကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်။

ရှေးဦးစွာ ဥပဝါဠရဟန်းကို စောဒနာ ရမည်၊ စောဒနာပြီးနောက် အောက်မေ့ စေရမည်၊ အောက်မေ့ စေပြီးနောက် အာပတ်သို့ တင်ရမည်၊ အာပတ်သို့ တင်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၂၀၆။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥပဝါဠ ရဟန်းသည် သံဃာအလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စစ်ဆေးအပ်သည် ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ အဖျင်းဖျင်း ပြောဆို၏ ‘အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏’၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တဿပါပိယသိကာကံ ‘အထူး ယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု’ ကို ပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤဥပဝါဠ ရဟန်းသည် သံဃာ့ အလယ်၌ အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း စစ်ဆေးအပ်သည် ရှိသော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ အဖျင်းဖျင်း ပြောဆို၏ ‘အကြောင်းတစ်ခုဖြင့် အကြောင်းတစ်ခုကို ဖုံးကွယ်၏’၊ သိလျက် မဟုတ်မမှန်သည်ကို ပြောဆို၏။ သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တဿပါပိယသိကာကံ ‘အထူး ယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု’ကို ပြု၏။

ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တဿပါပိယသိကာကံ ‘အထူး ယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု’ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဥပဝါဠရဟန်းအား တဿပါပိယသိကကံ ‘အထူး ယုတ်မာသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပြုအပ်သော အမှု’ကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၀၇။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော တဿပါပိယသိကကံ ပြုခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့ တည်း။ မစင်ကြယ်သော အကျင့်ရှိ၏၊ မရှက်တတ်၊ စွပ်စွဲခြင်း ခံရ၏၊ ထိုရဟန်းအား သံဃာသည် တဿပါပိ ယသိက ကံကို ပြု၏၊ တရားအတိုင်း ညီညွတ်သဖြင့် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြု၏။ ရဟန်းတို့ တရားနှင့် လျော်သော တဿပါပိယသိကကံ ပြုခြင်းတို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။

အဓမ္မကံ တစ်ဆယ့်နှစ်မျိုး

၂၀၈။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါပိယသိက ကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။ မျက်ကွယ်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မမေး မမြန်းဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်မခံဘဲ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ မတရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ မညီမညွတ် တကွတပြား စီ ဖြစ်လျက် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါပိယသိကကံသည် မတရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် မညီညွတ်သောကံ မကောင်းသဖြင့် ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ဓမ္မကံ တစ်ဆယ့်နှစ်မျိုး

၂၀၉။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါပိယသိက ကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

မျက်မှောက်၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ မေးမြန်း၍ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဝန်ခံ၍ ပြုလုပ်ခြင်း။ပ။ တရားသဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ ညီညွတ်သဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော တဿပါပိယသိက ကံသည် တရားသောကံ ဝိနည်းနှင့် ညီညွတ်သောကံ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းသောကံ ဖြစ်၏။

ပြုလိုကပြုရာသောကံခြောက်မျိုး

၂၁၀။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။

မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများ၍ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏။ မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ် များပြား အပိုင်းအခြား မရှိ၊ မလျော် မလျောက်ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၁)

ရဟန်းတို့ အခြားအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအားလည်း သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ လွန်မြတ်သော သီလ အရာ၌ သီလ ပျက်စီး၏။ လွန်မြတ်သော အကျင့် အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီး၏။ လွန်မြတ်သော အယူဝါဒ အရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ သုံးပါးနှင့်။ပ။ (၂)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါသုံးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၃)

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မျက်ကွယ်။ပ။ သံဃာ၌ အဓိကရုဏ်းကိုလည်း ပြုလုပ်တတ်၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မိုက်မဲ မလိမ္မာ အာပတ် များပြား အပိုင်းအခြား မရှိသူ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မလျော် မလျောက် ပတ်သော လူသူဆက်ဆံရေးတို့ ဖြင့် လူတို့နှင့် ရောယှက်နေ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်း သုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၄)

ရဟန်းတို့ အခြား။ပ။ ရဟန်းသုံးမျိုးတို့အားလည်း သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော သီလ အရာ၌ သီလ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန် မြတ်သော အကျင့် အရာ၌ အကျင့် ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် လွန်မြတ်သော အယူဝါဒ အရာ၌ အယူဝါဒ ပျက်စီး၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးအား။ပ။ (၅)

ရဟန်းတို့အခြား။ပ။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်း တစ်မျိုး သည် တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို၏။ ရဟန်းတစ်မျိုးသည် သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြောဆို ၏။ ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသုံးမျိုးတို့အား သံဃာသည် တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလိုက ပြုရာ၏။ (၆)

တစ်ဆယ့်ရှစ်ပါးသော ကျင့်ဝတ်

၂၁၁။ ရဟန်းတို့ တဿပါပိယသိကကံ အပြုခံရသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ရမည်။ ဤဆိုလတ္တံ့သည်ကား ထိုသို့ ကျင့်ရာ၌ ကောင်းစွာ ပြုကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ (ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ ပြုလုပ်၍) ပဉ္စင်းခံ မပေးရ၊ နိဿရည်း မပေးရ၊ သာမဏေကို မလုပ်ကျွေး မပြုစုစေရ၊ ရဟန်းမိန်းမ တို့အား ဆုံးမရန် သမုတ်ခြင်းကို မသာယာရ၊ သမုတ်ခံရသော်လည်း မဆုံးမရ။ပ။ ရဟန်းတို့နှင့် မရောယှက်ရ၊ ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ရာသော ကျင့်ဝတ်တည်း။ ထိုအခါ ဥပဝါဠ ရဟန်းအား တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုလေ၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၇ - တိဏဝတ္ထာရက

၂၁၂။ ထိုအခါ၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြားခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ ကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) အားထုတ် ပြုမူကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား “မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကား များခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ ကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ငါတို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစား စေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်း သံဃာ ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ ငါတို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရပါမည်နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ ကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့် လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား “မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ ငါတို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစား စေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာ ကွဲ ပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်ခဲ့လျှင် ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိကရုဏ်းကို တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြေငြိမ်းစေရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြေငြိမ်း စေရမည်၊ ရဟန်းတို့ အားလုံးတို့သည်ပင် တစ်ပေါင်းတည်း စည်းဝေးရ မည်၊ စည်းဝေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစား စေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာ ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော အာပတ်၊ လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြေငြိမ်းစေရာ၏” ဟု (သိစေရမည်)။

တစ်ဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိ ပါဝင် သော အသင်းကို သိစေရမည်-

အသျှင်တို့ “အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည်

ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာအလယ်၌ ရုန့်ရင်းသောအာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာ အလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက် ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့်တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၁၄။ ထို့နောက် အခြားတစ်ဖက် အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ ကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစား စေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာ ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အာပတ်ကို လည်းကောင်း အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း သံဃာ အလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားပါအံ့” ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေကြသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစား စေကုန်ငြားအံ့၊ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း သံဃာ ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဤအသျှင်တို့၏ အာပတ်ကို လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဤအသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း သံဃာ အလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်း ကံဖြင့် ပြောကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာ အလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက် ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို သံဃာ အလယ်၌ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက် ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့ကို ချန်ထား၍ တိဏဝတ္ထာရက ‘မြက်ဖြင့် ဖုံးဖိခြင်းနှင့် တူသော’ ဝိနည်းကံဖြင့် ပြောကြားအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် အယူကို ထင်စွာပြုသော ရဟန်း အစည်းအဝေး၌ မရှိသော ရဟန်းတို့မှ တစ်ပါး အခြားရဟန်းတို့သည် ရှိရင်းသော အာပတ်, လူတို့နှင့် ရောယှက်ရာ၌ သင့်သော အာပတ်တို့မှ တစ်ပါးအခြား အာပတ်တို့မှ ထကုန်၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၈ - အဓိကရုဏ်း

၂၁၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် (ရဟန်းတို့နှင့် လည်းကောင်း) ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် လည်းကောင်း ငြင်းခုံ ကုန်၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့ကလည်း ရဟန်းတို့နှင့် ငြင်းခုံ ကုန်၏။ ဆန္ဒရဟန်းသည်လည်း ရဟန်းမိန်းမတို့ကို တိုးဝှေ့၍ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ငြင်းခုံပြီးလျှင် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အသင်းအပင်းကို ယူ၏ ‘ရဟန်း မိန်းမတို့ဘက်မှ ပါဝင်၏။’

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆန္ဒရဟန်းသည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို တိုးဝှေ့၍ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ငြင်းခုံပြီးလျှင် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အသင်းအပင်းကို ယူဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဓိကရုဏ်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၊ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၊ အာပတ္တာဓိကရုဏ်း၊ ကိစ္စာဓိကရုဏ်းအားဖြင့် လေးမျိုးရှိကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရား မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟောဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟော မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက် မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက် မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အာပတ် မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လဟုကအာပတ် ‘ပေါသောအာပတ်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဂရုကအာပတ် ‘လေးသောအာပတ်’ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သာဝသေသ အာပတ် ‘အကြွင်းရှိသောအာပတ်’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အနာဝသေသ အာပတ် ‘အကြွင်းမဲ့အာပတ်’ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုသို့ ငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ်၊ မျက်မှောက် ငြင်းခုံခြင်း၊ ကိုယ်လက်ထိပါး အငြင်းပွားလျက် ဆန့်ကျင် ဘက်ပြောခြင်း၊ အထူးထူးပြောခြင်း၊ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း၊ စိတ် ဆင်းရဲဖို့ရန် ပြောခြင်း၊ ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်းတို့ကို ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်း သဖြင့် လည်းကောင်း စွပ်စွဲကုန်၏။

ထိုသို့ စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသော အခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏ အဖြစ် ရှေးရှု အားထုတ်သည်၏အဖြစ် အထင်ပေးခြင်းတို့ကို အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို အာပတ္တာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်သနည်း။

အာပတ်ငါးပုံတို့သည်လည်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း မည်၏။ အာပတ်ခုနစ်ပုံတို့သည်လည်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း မည်၏။ ဤအာပတ် ငါးပုံ ခုနစ်ပုံကို အာပတ္တာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်အရာကို ကိစ္စာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်သနည်း။

သံဃာ၏ ကိစ္စ 'ပြုဖွယ်' အပလောကနကံ ဥတ္တိကံ ဥတ္တိဒုတိယကံ ဥတ္တိစတုတ္ထကံတို့ကို ကိစ္စာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၁၆။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းသည် အဘယ်နည်း။ ခြောက်မျိုးသော ငြင်းခုံကြောင်း (ဝိဝါဒမူလ)တို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ အကုသိုလ်အကြောင်း သုံးမျိုးတို့သည်လည်း ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။

အဘယ် ခြောက်မျိုးသော ငြင်းခုံကြောင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမျက် ထွက်လေ့ရှိ၏ ရန်ငြိုး ဖွဲ့လေ့ရှိ၏။

အမျက် ထွက်လေ့ရှိသော ရန်ငြိုး ဖွဲ့လေ့ရှိသော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေလေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေ၏။ တရားတော်၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေ၏။ သံဃာ၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေ၏။ အကျင့် သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့ မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေသော၊ တရား၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့်၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့ မရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာ၌ ငြင်းခုံခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ငြင်းခုံခြင်းသည် လူအများ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ လူအများ မချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌ လည်းကောင်း တွေ့မြင်ကုန်ငြားအံ့။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည် ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကိုပင် ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ် ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌ လည်းကောင်း မတွေ့မမြင် ကုန်ငြားအံ့။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ မတွေ့မမြင်သည် ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်လော့။ ဤသို့ အားထုတ်သည် ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသို့ ကျင့်သည် ရှိသော် ယုတ်ညံ့ သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖန်လည်း ရဟန်းသည် ကျေးဇူးကို ချေဖျက် တတ်၏။ ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင် ပြုတတ်၏။ပ။ ငြူစူ၏။ ဝန်တို၏။ စဉ်းလဲ၏။ လှည့်ပတ် တတ်၏။ ယုတ်ညံ့သော ဆန္ဒရှိ၏။ မှားသော အယူရှိ၏။ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ် တတ်၏။ ခိုင်မြဲစွာ ယူတတ်၏။ ပယ်စွန့်နိုင်ခဲ့၏။

ရဟန်းတို့ မိမိအယူကို မှားသောအားဖြင့် သုံးသပ် တတ်သော ခိုင်မြဲစွာ ယူတတ်သော ပယ်စွန့်နိုင်ခဲ့သော ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေ၏။ တရား၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှုမရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေ၏။ သံဃာ၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေ၏။ အကျင့် သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့ မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၌လည်း ရိုသေ လေးစားမှု မရှိဘဲ ကျိုးနွံတုပ်ဝပ်မှု မရှိဘဲ နေသော၊ တရား၌လည်း။ပ။ သံဃာ၌လည်း။ပ။ အကျင့် သိက္ခာ၌လည်း ဖြည့်ကျင့်လေ့ မရှိသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာ၌

ငြင်းခုံခြင်းကို ဖြစ်စေ၏။ ယင်းငြင်းခုံမှုသည် လူအများ စီးပွားမဲ့ခြင်းငှါ လူအများ မချမ်းသာခြင်းငှါ လူအများ အကျိုးမဲ့ခြင်းငှါ နတ်လူတို့ အစီးအပွားမဲ့ခြင်းငှါ ဆင်းရဲခြင်းငှါ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌ လည်းကောင်း တွေ့မြင် ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ တွေ့မြင်သည် ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကိုပင် ပယ်စွန့်ရန် အားထုတ် ကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို အတွင်းသန္တာန်၌ လည်းကောင်း၊ အပသန္တာန်၌ လည်းကောင်း မတွေ့မြင် ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ မတွေ့မြင်သည် ရှိသော် သင်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းငှါ ကျင့်ကုန်လော့၊ ဤသို့ အားထုတ်ကုန်သည် ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်းကို ပယ်စွန့်ခြင်း ဖြစ်၏။

ဤသို့ ကျင့်သည် ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤငြင်းခုံခြင်း အကြောင်းရင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ် သုံးမျိုးသော အကုသိုလ် အကြောင်းရင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့ နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏။ ဖျက်ဆီး လိုသော စိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏။ တွေဝေသော စိတ်ရှိ၍ ငြင်းခုံကုန်၏။ တရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရား မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟောဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟော မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက်မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ချက် မဟုတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာပတ်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ အာပတ် မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပေါ့သော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လေးသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အကြွင်းရှိသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အကြွင်းမဲ့ အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း ငြင်းခုံကုန်၏။ ဤအကုသိုလ် အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိ ကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ်သုံးမျိုးသော ကုသိုလ် အကြောင်းရင်းတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ် မရှိဘဲ ငြင်းခုံကုန်၏။ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ် မရှိဘဲ ငြင်းခုံကုန်၏။ တွေဝေသော စိတ် မရှိဘဲ ငြင်းခုံကုန်၏။ တရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရား မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း ငြင်းခုံကြကုန်၏။ ဤကုသိုလ် အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

၂၁၇။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ စွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်း ခြောက် မျိုးတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အကုသိုလ် အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ ကုသိုလ်အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ ကိုယ်သည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်း တည်း။ စကားသည်လည်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အဘယ် ခြောက်မျိုးသော စွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမျက်ထွက် တတ်၏။ ရန်ငြိုး ဖွဲ့တတ်၏။

ဤသို့ ကျင့်သည် ရှိသော် ယုတ်ညံ့သော ထိုစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းအရင်း၏ နောင်အခါ မဖြစ်ပေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤစွပ်စွဲခြင်း အကြောင်းရင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် အနုဝါဒါမိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။

အဘယ် သုံးမျိုးသော အကုသိုလ် အကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါမိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့ နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ် ရှိ၍ ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ်ရှိ၍ စွပ်စွဲကုန်၏။ တွေဝေသော စိတ်ရှိ၍ စွပ်စွဲကုန်၏။ သီလ ပျက်စီးမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကျင့် ပျက်စီးမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ အယူ ပျက်စီးမှုဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးမှုဖြင့် လည်းကောင်း စွပ်စွဲကုန်၏။ ဤအကုသိုလ် အကြောင်း သုံးမျိုးတို့သည် အနုဝါဒါမိကရုဏ်း ၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အဘယ် သုံးမျိုးသော အကုသိုလ် အကြောင်းရင်းတို့သည် အနုဝါဒါမိကရုဏ်း ၏ အကြောင်းရင်းတို့နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တပ်မက်သော စိတ်မရှိဘဲ ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ်မရှိဘဲ စွပ်စွဲကုန်၏။ တွေဝေသော စိတ်မရှိဘဲ စွပ်စွဲကုန်၏။ သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း စွပ်စွဲကုန်၏။ ဤကုသိုလ် အကြောင်းရင်း သုံးမျိုးတို့သည် အနုဝါဒါမိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတို့တည်း။ အဘယ် ကိုယ်သည် အနုဝါဒါမိကရုဏ်း ၏ အကြောင်းရင်းနည်း။ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဆင်းမလှ၊ ရှုမြင်၍ မကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်၏ ‘အရပ် နိမ့်၏’၊ အနာများ၏၊ ကန်းလည်း ကန်း၏၊ ကောက်လည်း ကောက်၏၊ ခွင်လည်း ခွင်၏၊ ဖက်သကတ်နာလည်း စွဲ၏၊ ယင်းအနာမျိုးဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စွပ်စွဲကုန်၏။

ဤကိုယ်သည် အနုဝါဒါမိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ အဘယ် စကားသည် အနုဝါဒါမိ ကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းနည်း။ ဤသာသနာတော်၌ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အပြောအဆို ခက်၏၊ မန်းစွဲ၏ ‘စကားထစ်၏’၊ စကားပြောရာ၌ အရိအရွဲ ယို၏ ‘သွားရေ ကျ၏’။

ယင်းစကားမျိုးဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို စွပ်စွဲကုန်၏။ ဤစကားမျိုးသည် အနုဝါဒါမိကရုဏ်း၏ အကြောင်း ရင်းတည်း။

၂၁၈။ အာပတ္တာမိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ အာပတ်သင့်ကြောင်း ခြောက်မျိုးတို့သည် အာပတ္တာမိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။ ကိုယ်ကြောင့်သာ သင့်၍ နှုတ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့် လည်းကောင်း မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏။ နှုတ်ကြောင့်သာ သင့်၍ ကိုယ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့် လည်းကောင်း မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏။ ကိုယ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ကြောင့် လည်းကောင်း သင့်၍ စိတ်ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏။ ကိုယ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့် လည်းကောင်း သင့်၍ နှုတ်ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏။ နှုတ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့် လည်းကောင်း သင့်၍ ကိုယ်ကြောင့် မသင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏။ ကိုယ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ စိတ်ကြောင့် လည်းကောင်း သင့်သော အာပတ်သည် ရှိ၏။ အာပတ် သင့်ကြောင်း ဤခြောက်မျိုးတို့သည် အာပတ္တာမိ ကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းတည်း။

၂၁၉။ ကိစ္စာမိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်းကား အဘယ်နည်း။ ကိစ္စာမိကရုဏ်း၏ အကြောင်းရင်း တစ်ခုကား သံဃာတည်း။

၂၂၀။ ဝိဝါဒါမိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။

ဝိဝါဒါမိကရုဏ်းသည် ရံခါ ကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကုသိုလ် ဝိဝါဒါမိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရား မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ ရုန့်ရင်းသော

အခြင်းအရာ ကောက်သည်၏အဖြစ် ရှေးရှုအား ထုတ်သည်၏အဖြစ် အားအဆင့်ကို ပေးခြင်းတို့ကို အဗျာကတအနုဝါဒါ ဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၂။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။

အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း၊ ကုသိုလ် အာပတ္တာ ဓိကရုဏ်းကား မရှိ။

ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် အကုသိုလ် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သိလျက် ကောင်းစွာ သိလျက် စေ့ဆော်၍ လွှမ်းမိုး၍ လွန်ကျူးအပ်သော အာပတ်ကို အကုသိုလ် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုနှစ်မျိုးတို့တွင် အဗျာကတအာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ မသိဘဲ ကောင်းစွာ မသိဘဲ မစေ့ဆော်မူ၍ မလွှမ်းမိုးမူ၍ လွန်ကျူးအပ်သော အာပတ်ကို အဗျာကတအာပတ္တာဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၃။ ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် ကုသိုလ်လော အကုသိုလ်လော အဗျာကတလော။

ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် ရံခါ ကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အကုသိုလ်တည်း၊ ရံခါ အဗျာကတတည်း။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် ကုသိုလ်ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက ကုသိုလ် စိတ်ရှိလျက် ပြုအပ်သော အပလောကနကံ ၂ တွဲကံ ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို ကုသိုလ် ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အကုသိုလ် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက အကုသိုလ်စိတ် ရှိ လျက် ပြုအပ်သော အပလောကနကံ ၂ တွဲကံ ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို အကုသိုလ် ကိစ္စာ ဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အဗျာကတကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာက အဗျာကတစိတ် ရှိ လျက် ပြုအပ်သော အပလောကနကံ ၂ တွဲကံ ၂ တွဲဒုတိယကံ ၂ တွဲစတုတ္ထကံတို့ကို အဗျာကတကိစ္စာ ဓိကရုဏ်းဟု ဆိုအပ်၏။

၂၂၄။ ဝိဝါဒလည်း မည်၍ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ ဝိဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ ဝိဝါဒ မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ဝိဝါဒလည်း မည်သလော၊ အချို့သည် ဝိဝါဒလည်း မည်၏၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် ဝိဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ ဝိဝါဒမမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ ဝိဝါဒလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ဝိဝါဒလည်းမည် ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်းမည် သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် တရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရား မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း။ပ။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း ငြင်းခုံကုန်၏။

ထိုသို့ ငြင်းခုံရာ၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံသည့်ပြင် ကိုယ်လက်ထိပါး အငြင်းပွားလျက် ဆန့် ကျင်ဘက် ပြောခြင်း အထူးထူးပြောခြင်း တစ်ပါးသော အခြင်းအရာဖြင့် ပြောခြင်း စိတ်ဆင်းရဲရန် ပြောခြင်း ခိုက်ရန် ဖြစ်ခြင်းတို့သည် ဝိဝါဒလည်း မည်ကုန်၏၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ဝိဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သနည်း။ အဓိကရုဏ်းလည်း ငြင်း ခုံခြင်း သားနှင့်အမိ ငြင်းခုံခြင်း အဖနှင့်သား ငြင်းခုံခြင်း သားနှင့်အဖ ငြင်းခုံခြင်း ညီအစ်ကို အချင်းချင်း

ငြင်းခုံခြင်း မောင်နှင့်အစ်မနှစ်မ ငြင်းခုံခြင်း အစ်မနှင့်မောင်နှင့်မောင် ငြင်းခုံခြင်း မိတ်ဆွေ အချင်းချင်း ငြင်းခုံခြင်းတို့သည် ဝိဝါဒသာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်း သာမည်၍ ဝိဝါဒ မမည်သနည်း။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်း ကိစ္စာဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်း သာမည်၍ ဝိဝါဒ မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ဝိဝါဒလည်းမည် သနည်း။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ ဝိဝါဒလည်း မည်၏။

၂၂၅။ အနုဝါဒလည်းမည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ အနုဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အနုဝါဒ မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အနုဝါဒလည်း မည်သလော၊ အချို့သည် အနုဝါဒလည်း မည်၏။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် အနုဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အနုဝါဒ မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ ဝိဝါဒလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အနုဝါဒလည်းမည် အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ရဟန်းကို စွပ်စွဲကုန်၏။

ထိုသို့ စွပ်စွဲရာ၌ စွပ်စွဲခြင်း စွပ်စွဲသော အခြင်းအရာ ဆိုခြင်း ဆိုသောအခြင်းအရာ ကောက်သည်၏ အဖြစ် ရှေးရှု အားထုတ်သည်၏ အဖြစ်အား အဆင့်ပေးခြင်းတို့သည် အနုဝါဒလည်း မည်ကုန်၏။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းလည်း မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အနုဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သနည်း။ အဓိကသားကို စွပ်စွဲခြင်း သားကလည်း အမိကို စွပ်စွဲခြင်း အဖက သားကို စွပ်စွဲခြင်း သားကလည်း အဖကို စွပ်စွဲခြင်း ညီအစ်ကို အချင်းချင်း စွပ်စွဲခြင်း မောင်က အစ်မနှင့်မကို စွပ်စွဲခြင်း အစ်မနှင့်မကလည်း မောင်ကို စွပ်စွဲခြင်း မိတ်ဆွေ အချင်းချင်း စွပ်စွဲခြင်းတို့သည် အနုဝါဒသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အနုဝါဒ မမည်သနည်း။ အာပတ္တာ ဓိကရုဏ်း ကိစ္စာဓိကရုဏ်း ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အနုဝါဒ မမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အနုဝါဒလည်း မည်သနည်း။

အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အနုဝါဒလည်း မည်၏။

၂၂၆။ အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ ဘာပတ်သာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အာပတ် မမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်း မည် အာပတ်လည်း မည်သလော၊ အချို့သည် အာပတ်လည်း မည်၏။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် အာပတ်သာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အာပတ် မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အာပတ်လည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သနည်း။

အာပတ် ငါးပုံ အာပတ် ခုနစ်ပုံတို့သည် အာပတ်လည်းမည် အာပတ္တာဓိကရုဏ်းလည်း မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အာပတ်သာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သနည်း။

သောတာပတ္တိနှင့် သမာပတ္တိတို့သည် အာပတ်သာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အာပတ် မမည်သနည်း။

ကိစ္စာဓိကရုဏ်း၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း၊ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ အာပတ် မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် အာပတ်လည်း မည်သနည်း။

အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ အာပတ်လည်း မည်၏။

၂၂၇။ ကိစ္စလည်း မည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သလော၊ ကိစ္စ သာမည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည် သလော၊ အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ ကိစ္စမမည်သလော၊ အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ကိစ္စလည်း မည်သလော။

အချို့သည် ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။ အချို့သည် ကိစ္စသာ မည်၍ အဓိက ရုဏ်း မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ ကိစ္စ မမည်။ အချို့သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည် ကိစ္စလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ကိစ္စလည်းမည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်သနည်း။

သံဃာ၏ ကိစ္စ ‘ပြုဖွယ်’ ဖြစ်သော အပလောကနကံ ၂ ဣကံ ၂ ဣဒုတိယကံ ၂ ဣစတုတ္ထ ကံတို့သည် ကိစ္စလည်း မည် ကိစ္စာဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ကိစ္စသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်သနည်း၊ ဆရာ ကိစ္စ ဥပဇ္ဈာယ် ကိစ္စ ဥပဇ္ဈာယ်တ သီတင်းသုံးဖော်ကိစ္စ ဆရာတူ သီတင်းသုံးဖော် ကိစ္စတို့သည် ကိစ္စသာ မည်၍ အဓိကရုဏ်း မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းသာ မည်၍ ကိစ္စ မမည်သနည်း၊ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်း အနုဝါဒါဓိကရုဏ်း အာပတ္တာဓိကရုဏ်းတို့သည် အဓိကရုဏ်း သာမည်၍ ကိစ္စ မမည်ကုန်။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် အဓိကရုဏ်းလည်းမည် ကိစ္စလည်း မည်သနည်း၊ ကိစ္စာဓိကရုဏ်း သည် အဓိကရုဏ်းလည်း မည်၏၊ ကိစ္စလည်း မည်၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၄ - သမထက္ခန္ဓက ===

၉ - အဓိကရုဏ်းငြိမ်းကြောင်းသမထ သမ္မုခါဝိနည်း

၂၂၈။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သမ္မုခါဝိနည်း ယေဘုယျသိက ကံဟူသော နှစ်ပါးသော သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏။ ဝိဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် ယေဘုယျ သိကဟူသော တစ်ခုသော သမထသို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်းဟူသော တစ်ခုသော သမထဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်သို့နည်းဟူမူကား- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်း တို့သည် တရားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရား မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟောဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဘုရားဟော မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား အလေ့အကျက် မဟုတ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်ချက် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ပညတ်ချက် မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အာပတ် မဟုတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ပေါ့သော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ လေးသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အကြွင်း ရှိသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အကြွင်းမဲ့ အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ရုန့်ရင်းသော အာပတ် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း ငြင်းခုံ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်း တို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင် နိုင်ကုန်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်း၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ဝိနည်း ကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။
 သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မု ခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’တို့တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

ကံအား လျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင် ခြင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃ သမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက် မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉာဏ် ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

(သပိတ် သင်္ကန်းစသော) အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ရန်သူ ဖြစ်ကြသော အချင်းချင်း ငြင်းခုံသော ရဟန်း နှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းအောင်ပြုသော ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’ သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချမှု ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။

၂၂၉။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ထိုကျောင်း၌ မငြိမ်းစေနိုင် ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းများရာ ကျောင်းသို့ သွားကြရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွားကုန်စဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်း၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃ သမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မု ခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

ကံအား လျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ခြင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့၏ မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက် မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉာဏ် ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။

(သပိတ် သင်္ကန်းစသော) အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ရန်သူဖြစ်သော အချင်းချင်း ငြင်းခုံသော ရဟန်း နှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းအောင်ပြုသော ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’ သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချမှု ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။

၂၃၀။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွားစဉ် လမ်းခရီးအကြား၌ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန် ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းသို့ သွား၍ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့ကို-

“ငါ့သျှင်တို့ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ဤသို့ ဖြစ်၏၊ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်၏၊ တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်တို့သည် အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉာဏ် ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေပါ ကုန်လော့” ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် သီတင်းကြီး ရဟန်းဖြစ်၍ အာဂန္တုကာရဟန်းတို့သည် သီတင်းငယ် ရဟန်းဖြစ်ကုန် ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုကာရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်တို့ တိုင်ပင်ပြီးသည့် တိုင်အောင် သင်တို့သည် တစ်ခဏမျှ တစ်ခုသော နေရာ၌ နေပါကုန်လော့” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် သီတင်းငယ် ရဟန်းဖြစ်၍ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် သီတင်းကြီး ရဟန်းဖြစ်ကုန် ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထိုကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုက ရဟန်းတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့ တိုင်ပင်ပြီးသည့် တိုင်အောင် ဤနေရာမှာပင် နေကုန်လော့” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ဆဲဖြစ်သော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဥတ် ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန်” ဟု အကြံဖြစ်ငြားအံ့၊ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို လက်မခံအပ်။

ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ဆဲဖြစ်သော ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဥတ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင် ကုန်၏” ဟု အကြံဖြစ်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ထို ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တုက ရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ပြောကုန် ငြားအံ့၊ ဓမ္မဝိနယဥတ် ကမ္မဝါ စာ တို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို အကျွန်ုပ်တို့ ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်း လတ္တံ့၊ ဤသို့ဖြစ်မှု အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို လက်ခံကုန်အံ့။

အသျှင်တို့ အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ဤအဓိ ကရုဏ်းကို မပြောကုန် ငြားအံ့၊ ဓမ္မဝိနယဥတ် ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို အကျွန်ုပ်တို့ ငြိမ်းစေမည့် အတိုင်း ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းမည် မဟုတ်၊ ဤသို့ဖြစ်မှု အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို လက်မခံကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်း အပ်သည်ကို ပြု၍ ထိုအဓိ ကရုဏ်းကို လက်ခံရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုအာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့ကို-

“ငါတို့သည် အသျှင်တို့အား ဤအဓိကရုဏ်းကို ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အတိုင်း ပြော ကြားကုန်အံ့။

အသျှင်တို့သည် ဤမျှလောက် ဤမျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယ ဥ တ် ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန် ငြားအံ့၊ ထိုအတိုင်းပင် ကောင်းစွာ ငြိမ်းပါလိမ့်မည်၊ ဤသို့ ငြိမ်းမှု ငါတို့သည် အသျှင်တို့အား ဤအဓိကရုဏ်းကို လွှဲအပ်ကုန်အံ့။

အသျှင်တို့သည် ဤမျှလောက် ဤမျှလောက်သော အကြောင်းဖြင့် အဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဥတ် ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် မငြိမ်းစေကုန်နိုင် ငြားအံ့၊ ထိုအတိုင်းပင် ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းမည် မဟုတ်ပါ၊ ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို အသျှင်တို့အား လွှဲအပ်ကုန်မည် မဟုတ်ပါ၊ ငါတို့ပင် ဤအဓိ ကရုဏ်း၏ အရှင်များ ဖြစ်ကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ကောင်းစွာ သိမ်းဆည်း အပ်သည်ကို ပြု၍ အာဂန္တုက ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့အား ထိုအဓိကရုဏ်းကို လွှဲအပ်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန် ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏၊ အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃ သမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်း ကို ကာရက ရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ်

အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချမှု ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

ဥပ္ပာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းခြင်း

၂၃၁။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည် ရှိသော် စကားတို့ သည်လည်း မဆုံးနိုင်ကုန်၊ တစ်ခုသော စကား၏ အနက် (သဘော) ကိုသော်လည်း မသိအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိကရုဏ်းကို ဥပ္ပာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဥပ္ပာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ရမည်။

(၁) သီလရှိ၏။ ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို စောင့်ရှောက်လျက် နေ၏။ အကျင့် ‘အာစာရ’ ကျက်စားရာ ‘ဂေါစရ’နှင့် ပြည့်စုံ၏။ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့၌ သော်လည်း ဘေးဟု ရှုလေ့ ရှိ၏။ သိက္ခာပုဒ်တို့ကို ကောင်းစွာ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ (၂) အကြားအမြင်များ၏။ အကြားအမြင်ကို ဆောင်၏။ အကြားအမြင်ကို ဆည်းပူး၏။ အစ၏ ကောင်းခြင်း အလယ်၏ ကောင်းခြင်း အဆုံး၏ ကောင်းခြင်း ရှိသော အနက်နှင့် ပြည့်စုံသော သဒ္ဓါနှင့် ပြည့်စုံသော အလုံးစုံ ပြည့်စုံသော စင်ကြယ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ဟောဖော်ပြသော တရားတို့ကို ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် များစွာ ကြားအပ် ကုန်၏။ ဆောင်ကုန်၏။ နှုတ်ဖြင့် လေ့လာကုန်၏။ စိတ်ဖြင့် အဖန်ဖန် ရှုဆင်ခြင် အပ်ကုန်၏။ ဉာဏ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ထိုးထွင်း၍ သိအပ်ကုန်၏။ (၃) ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက် နှစ်ပါးတို့သည် အကျယ်အား ဖြင့် ကောင်းစွာ နှုတ်တတ်ရ၏။ ကောင်းစွာ ဝေဖန်အပ်ကုန်၏။ ကောင်းစွာ နှုတ်၌ ဖြစ်ခြင်း ရှိကုန်၏။ ပါတိမောက်အားဖြင့် အဖွင့် ‘ဥဘတောဝိဘင်း’ အားဖြင့် ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်အပ်ကုန်၏။ (၄) ဝိနည်း၌ တည်တံ့၏။ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိ။ (၅) (သပိတ် သင်္ကန်း စသော) အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ရန်သူ ဖြစ်သော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့ကို သိစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ရှုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ အပြားအားဖြင့် ရှုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကြည့်စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကြည့်ညှိ စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်၏။ (၆) အဓိကရုဏ်းဖြစ်ကြောင်း ငြိမ်းကြောင်း၌ လိမ္မာ၏။ (၇) အဓိကရုဏ်းကို သိ၏။ (၈) အဓိကရုဏ်း၏ ဖြစ်ကြောင်းကို သိ၏။ (၉) အဓိကရုဏ်း၏ ချုပ်ခြင်းကို သိ၏။ (၁၀) အဓိကရုဏ်း ချုပ်ခြင်းသို့ ရောက်ကြောင်း အကျင့်ကို သိ၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဥပ္ပာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်။ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၂၃၂။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည် ရှိသော် စကားတို့သည်လည်း အဆုံး မရှိကုန်၊ တစ်ခုသော စကား၏အနက် (သဘော)ကိုသော်လည်း မသိအပ်၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို လည်းကောင်း ဥပ္ပာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည် ရှိသော် စကားတို့သည်လည်း အဆုံး မရှိကုန်၊ တစ်ခုသော

စကား၏အနက်(သဘော) ကိုသော်လည်း မသိအပ်၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို လည်းကောင်း ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို လည်းကောင်း ဤမည်သော ရဟန်းကို လည်းကောင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို လည်းကောင်း၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို လည်းကောင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ် အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေနိုင်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါ ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလ သမ္မုခတာ’သည် လည်းကောင်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း ‘ကာရ ကသံဃာ’သည် ချောက်ချားမှု ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

၂၃၃။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည် ရှိသော် ထိုပရိသတ်၌ ဓမ္မကထိက ရဟန်း ရှိငြားအံ့၊ ထိုဓမ္မကထိကရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုလည်း နှုတ်တက် မရ၊ ဥဘတောဝိဘင်းကိုလည်း နှုတ်တက်မရ၊ ထိုဓမ္မကထိကသည် အနက်ကို မမှတ်သား နိုင်ဘဲ သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်။

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဓမ္မ ကထိကတည်း၊ ဤဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုလည်း နှုတ်တက် မရ၊ ဥဘတောဝိဘင်း ကိုလည်း နှုတ်တက် မရ၊ ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သား နိုင်ဘဲ သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏။ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ထစေ၍ ကြွင်းသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်အံ့ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ထစေ၍ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် စွမ်းဆောင်နိုင်ကုန် ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်း သနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’သည် လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’သည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’သည် လည်းကောင်း ။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’သည် ချောက်ချား ငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်အပ်သည် ရှိသော် ထိုပရိသတ်၌ ဓမ္မကထိက ရဟန်း ရှိငြားအံ့၊ ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို သာလျှင် နှုတ်တက် ရ၏။ ဥဘတောဝိဘင်းကိုကား နှုတ်တက် မရ၊ ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ဘဲ သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်။

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ဓမ္မကထိကသာတည်း၊ ဤရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကိုသာလျှင် နှုတ်တက်ရ၏။ ဥဘတောဝိဘင်းကိုကား နှုတ်တက် မရ၊ ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် အနက်ကို မမှတ်သားနိုင်ဘဲ သဒ္ဓါရိပ်ဖြင့် အနက်ကို တားမြစ်၏။ အသျှင်တို့အား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ထစေ၍ ကြွင်းသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်အံ့” ဟု (သိစေရမည်)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုဓမ္မကထိက ရဟန်းကို ထစေ၍ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေနိုင် ကုန်ငြားအံ့၊ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္ပခါဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္ပခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္ပုဒတာ’သည် လည်းကောင်း၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္ပုဒတာ’သည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္ပုဒတာ’သည် လည်းကောင်း။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်း ‘ကာရကသံဃာ’သည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။

၁။ ဆဋ္ဌမြန်မာပြန်၌ “ဝိနည်း၌ လိမ္မာ၏” ဟု ရှိသည်၊ လက်ရှိဆဋ္ဌပါဠိတော်၌ ‘ဝိနယေ ခေါ ပန ဌိတော’ ဟု ရှိသည်၊ ဤ၌ လက်ရှိ ပါဠိတော်မူအတိုင်း ပြန်ဆိုထားသည်။

ယေဘုယျသိကာဝိနည်း

၂၃၄။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းစေရန် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကုန် ငြားအံ့။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာဖြင့် မငြိမ်းစေနိုင်ကုန်၊ သံဃာသည်ပင် ဤအဓိက ရုဏ်းကို ငြိမ်းပါစေလော့”ဟု သံဃာအား လွှဲအပ်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့သော အဓိကရုဏ်းကို ယေဘုယျသိကာ ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရမည်။ ယင်းရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်၊ စာရေးတံမဲ ယူအပ်ပြီး မယူအပ်သေးသည်ကိုလည်း သိ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်။ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည် -

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲ ပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို စာရေးတံမဲပေးသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

စာရေးတံမဲပေးသော ထိုရဟန်းသည် စာရေးတံမဲတို့ကို ယူစေရမည်။ ဓမ္မဝါဒီရဟန်း အများတို့က ပြောသည့်အတိုင်း ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ် ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယေဘုယျသိကာ ဝိနည်းဖြင့် လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃ သမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။ ကံအား လျှောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကို ဆောင်ခြင်း၊ မျက်မှောက်ရှိ ရဟန်းတို့၏ မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။ အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဉာဏ် ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊
(သပိတ်သင်္ကန်းစသော) အကြောင်း တစ်ခုခုကြောင့် ရန်သူဖြစ်သော ငြင်းခုံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏
မျက်မှောက်၌ ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုဝိနည်းကံ နှစ်မျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ယေဘုယျသိကာ ဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ ယေဘုယျ
သိကာ ဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှု ကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်
ခြင်းတို့သည် ယေဘုယျသိကာ ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီးသော အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချား ငြားအံ့၊
ချောက်ချားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချ ငြားအံ့၊
ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စာရေးတံမဲ ပေးခြင်းသုံးမျိုး

၂၃၅။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၌ အဓိကရုဏ်းသည် ဤသို့ ဖြစ်၏။ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။

“ဤမည်သော ကျောင်းတိုက်၌ မထေရ်ကြီး အများတို့သည် နေကြကုန်၏။ အကြားအမြင် များကုန်၏။ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တတ်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့်မာတိကာကို ဆောင်ကုန်၏။ ပညာရှိ၍ ထက်မြက် လိမ္မာကုန်၏။ ရှက်တတ် ကုန်၏။ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်၏။ အကျင့်သိက္ခာကို လိုလား ကုန်၏။ ထိုမထေရ်ကြီးတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဥတ် ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေကုန် ငြားအံ့။ ဤအဓိ ကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းရာ၏” ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းတိုက်သို့ သွား၍ ထိုမထေရ်ကြီးတို့ကို “အသျှင်ဘုရားတို့ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ဤသို့ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏။ မထေရ်တို့သည် အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥတ် ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေပါကုန်လော့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုမထေရ်ကြီးတို့သည် “သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာက အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ငြိမ်း၏” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။ မထေရ်ကြီး အများတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။ “ဤမည်သော ကျောင်းတိုက်၌ မထေရ်ကြီးသုံးပါးတို့သည် နေကုန်၏။ပ။ မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးတို့သည် နေကုန်၏။ပ။ မထေရ်ကြီး တစ်ပါးသည် နေ၏။ အကြားအမြင် များ၏။ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တင်ဆောင်သည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့်ပါတိမောက်ကို ဆောင်၏။ ပညာရှိ၍ ထက်မြက်လိမ္မာ၏။ ရှက်တတ်၏။ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိ၏။ အကျင့် သိက္ခာကို လိုလား၏။ ထိုမထေရ်ကြီးသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဓမ္မဝိနယဥတ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ငြိမ်းစေ ငြားအံ့။ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကောင်းစွာ ငြိမ်းစေရာ၏” ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းတိုက်သို့သွား၍ ထိုမထေရ်ကြီးကို “အသျှင်ဘုရား ဤအဓိ ကရုဏ်းသည် ဤသို့ ဖြစ်ပါ၏။ ဤသို့ ပေါ်ပေါက်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မထေရ်ကြီးသည် အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥတ်ကမ္မဝါစာတို့ဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းပါစေ”ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုမထေရ်ကြီးသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာက အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေသည့် အတိုင်း မထေရ်ကြီးသုံးပါးတို့က အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း မထေရ်ကြီးနှစ်ပါးတို့က အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေသည့်အတိုင်း ကောင်းစွာ ငြိမ်း၏” ဟု နှလုံးသွင်း၍ ထိုနည်းဖြင့် ထိုအဓိကရုဏ်း ကို ငြိမ်းစေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ သံဃာ၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။ မထေရ်ကြီး အများတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။ မထေရ်ကြီး သုံးပါးတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။ မထေရ်ကြီး နှစ်ပါးတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။ မထေရ်ကြီး တစ်ပါး၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းဖြင့် မရောင့်ရဲ မကျေနပ်ကုန်။

မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းသည် ပြီးပြတ်ပြီး ဖြစ်၏။ ငြိမ်းအေးပြီး ဖြစ်၏။ ပြေငြိမ်းပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ ပြေငြိမ်းပြီး ဖြစ်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းတို့အား သိစေရန် (၁) လျှို့ဝှက်သော စာရေးတံမဲကို လည်းကောင်း (၂) မိမိ နားရင်း၌ ကပ်၍ ပေးသော စာရေးတံမဲကို လည်းကောင်း (၃) ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲကို လည်းကောင်း၊ ဤစာရေးတံမဲ သုံးမျိုးတို့ကို ယူစီမံသောငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် လျှို့ဝှက်သော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း။

စာရေးတံမဲ ယူစေသော ထိုရဟန်းသည် စာရေးတံမဲတို့ကို အတိုအရှည် အမှတ်အသားတို့ကို ပြုလုပ်၍ ရဟန်းတစ်ပါး တစ်ပါးစီသို့ ကပ်၍ “ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ လိုရာမဲကို ယူလော့” ဟု ပြောရမည်၊ (မဲကို) ယူပြီးသော် “တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အားမျှ မပြပါလင့်” ဟု ပြောရဦးမည်။

“အဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန် များကုန်၏”ဟု သိလျှင် “မကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း” ဟု ပြော၍ တစ်ဖန် ငင်ရမည် ‘မဲထပ်ယူစေရမည်’။ “ဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့သည် အလွန် များကုန်၏” ဟု သိလျှင်ကား “ကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း” ဟု ကြေညာ ရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် လျှို့ဝှက် သော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် မိမိနားရင်း၌ ကပ်၍ပေးသော စာရေးတံမဲယူစေခြင်း ‘မဲပေးခြင်း’သည် ဖြစ်သနည်း။ စာရေးတံမဲပေးသော ထိုရဟန်းသည် ရဟန်း တစ်ပါးတစ်ပါးအား နားရင်းသို့ ကပ်၍ “ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲတည်း၊ ဤကား ဤသို့သော အယူရှိသူ၏ စာရေးတံမဲ တည်း၊ လိုရာမဲကို ယူလော့” ဟု ပြောရမည်၊ (မဲကို) ယူပြီးသော် “တစ်စုံ တစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား မျှလည်း မပြောကြားပါလင့်” ဟု ပြောရဦးမည်။ “အဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့သည် အလွန် များကုန်၏” ဟု သိလျှင် “မကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း” ဟု ပြော၍ တစ်ဖန် ငင်ရမည် ‘မဲထပ်ယူစေရမည်’။ “ဓမ္မဝါဒီရဟန်းတို့သည် အလွန် များကုန်၏” ဟု သိလျှင်ကား “ကောင်းသော (မဲ) ယူခြင်းတည်း” ဟု ကြေညာရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့လျှင် နား၏ အနီး၌ ပြောရသော စာရေးတံမဲယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ အဘယ်သို့လျှင် ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်သနည်း။ “ဓမ္မဝါဒီ ရဟန်းတို့သည် အလွန် များကုန်၏”ဟု သိလျှင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ယူစေရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ လျှင် ပွင့်လင်းသော စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်းသည် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ စာရေးတံမဲ ယူစေခြင်း သုံးမျိုးတို့ ကား ဤသည်တို့တည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သတိဝိနည်း

၂၃၆။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သမ္မုခါဝိနည်း သတိဝိနည်း အမူဠဝိနည်း တဿပါပိယသိကာဝိနည်းဟူသော လေးပါးသော သမထတို့ ဖြင့် ငြိမ်း၏။

အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် အမူဠဝိနည်း တဿပါပိယသိကာဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့သို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်း သတိ ဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သတိ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းအား သတိ ဝိနည်းကို ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍။ပ။ “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်ကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သတိ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို သတိ ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤမည်သော ရဟန်းကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ သတိ ပြန့်ပြော ခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား သတိ ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သတိ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိ ဝိနည်းကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ရဟန်းတို့သည် ဤမည်သော ရဟန်းကို အခြေအမြစ် မရှိသော သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲကုန်၏။ သတိ ပြန့်ပြော ခြင်းသို့ ရောက်သော ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား သတိ ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် သတိ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိ ဝိနည်းကို ပေး၏။ သတိပြန့်ပြော ခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိ ဝိနည်းပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် သတိ ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်သော ဤမည်သော ရဟန်းအား သတိ ဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါ ဝိနည်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ သတိဝိနည်းဖြင့် လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မ

သမ္မုခတာ'၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ဝိနယသမ္မုခတာ'၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလ သမ္မုခ တာ' တည်း။ပ။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်သနည်း၊ စွပ်စွဲသော ရဟန်း စွပ်စွဲခံရသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း 'ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ' မည်၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် သတိဝိနည်း မည်သနည်း၊ သတိဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သတိဝိနည်း မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။

အမူငွေဝိနည်း

၂၃၇။ အနုဝါဒါဓိကရုဏ်းသည် သတိဝိနည်း တဿပိပိယသိကာ ဝိနည်းကံ ဟူသော သမထနှစ်မျိုး တို့သို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်း အမူငွေဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ ဟုဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူ-ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက် ပြန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောဆို၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်ပါ၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုအပ်၏” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် “အသျှင်သည် ဤသို့သဘော ရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု စောဒနာ ကုန်သည်သာတည်း။

ရဟန်းတို့ အလွန် တွေဝေသော ထိုရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍။ပ။ ဤသို့ ပြောရမည်။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ် ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့ကို အကျွန်ုပ်သည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်ပါ၏။ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက် ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံမိသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိ၏” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း အကျွန်ုပ်ကို စောဒကရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာ ကုန်သည်သာတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အလွန် တွေဝေသည်ဖြစ်၍ သံဃာအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်းပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏၊ စိတ်ဖောက် ပြန်၏၊ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့” ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက် ပြန်၏။

ထိုကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံမိသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ ‘သတိမရပါ’။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိ၏”ဟုပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ ဟု စောဒနာသည် သာတည်း။ အလွန် တွေဝေသော ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် ရူးသွပ်၏။ စိတ်ဖောက်ပြန်၏။ ထိုရဟန်းသည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းကို ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကြောင့် “အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့”ဟု အာပတ်ဖြင့် စောဒနာ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက် ပြန်၏။ ထိုကျွန်ုပ်သည် ရူးသွပ်၍ စိတ်ဖောက်ပြန်သဖြင့် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံမိသည်ကို မအောက်မေ့နိုင်ပါ ‘သတိမရပါ’။ အကျွန်ုပ်သည် တွေဝေသဖြင့် ထိုလွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံခြင်းကို ပြုမိ၏”ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောသော်လည်း ထိုရဟန်းကို စောဒကရဟန်းတို့သည်

‘အသျှင်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့’ဟု စောဒနာ ကုန်သည်သာတည်း။

အလွန်တွေဝေသော ထိုရဟန်းသည် အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို တောင်း၏။ သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေး၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် အလွန် တွေဝေသော ဤမည်သော ရဟန်းအား အလွန် တွေဝေသော ဝိနည်းကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်းဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါ ဝိနည်းဖြင့် လည်းကောင်း အမူဠဝိနည်းဖြင့် လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလ သမ္မုခတာ’ တည်း။ပ။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် အမူဠဝိနည်းကံ မည်သနည်း။ အမူဠဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှု ကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် အမူဠ ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။

တဿပါပိယသိကာဝိနည်း

၂၃၈။ အနုဝါဒိဓိကရုဏ်းသည် သတိဝိနည်း အမူဠဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်ပါးတို့သို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်း တဿပါပိယသိကာ ဝိနည်းကံဟူသော သမထနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား- ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် ရဟန်းကို သံဃာ့အလယ်၌ “အသျှင်သည် ပါရာဇိကအာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို အောက်မေ့လော့”ဟု ဂရုကအာပတ်ဖြင့် စောဒနာ၏။ ထိုရဟန်းသည် “အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိက နှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ကို မအောက်မေ့မိ ‘သတိ မရပါ’” ဟု ပြော၏။

ထိုစောဒကရဟန်းက ဖြေရှင်းလာသော ထိုရဟန်းကို “အသျှင် တိုက်တွန်းပါ၏။ (သင်သည်) ပါရာဇိက အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံပါလော့” ဟု အလွန် ရစ်ပတ်ဖွဲ့ ချည်၏။

ထိုရဟန်းသည် “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိ မရပါ။ ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အာပတ် အနည်းငယ်မျှသို့ ရောက်သည်ဟု သတိရ၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုစောဒကရဟန်းက ဖြေရှင်းသော ထိုရဟန်းကို “အသျှင် တိုက်တွန်းပါ၏။ (သင်သည်) ပါရာဇိက အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံပါလော့” ဟု အလွန် ရစ်ပတ်ဖွဲ့ချည် ပြန်၏။

ထိုရဟန်းက “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ် အနည်းငယ်မျှသို့ပင် ရောက်၍ အမေး မခံရဘဲ ဝန်ခံသေး၏။ ပါရာဇိက အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်ခဲ့မူကား အမေးခံရလျက် အဘယ့် ကြောင့် ဝန်ခံဘဲ ရှိမည်နည်း” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုစောဒကရဟန်းက “ငါ့သျှင် သင်သည် ဤမည်သော အာပတ် အနည်းငယ်မျှသို့ ရောက်လျက် အမေး မခံရဘဲ ဝန်ခံဘိ သေး၏။ ပါရာဇိက အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုကအာပတ်သို့ ရောက်မူ အမေး မခံရဘဲ အဘယ်မှာ ဝန်ခံတော့အံ့နည်း၊ အသျှင် တိုက်တွန်းပါ၏။ (သင်သည်) ပါရာဇိက အာပတ်သို့

လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိရခဲ့ပါမူ ကောင်းစွာ ဝန်ခံပါလော့” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုရဟန်းက “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကအာပတ်နှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိရ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကနှင့် နီးစပ်ရာ အာပတ်သို့ လည်းကောင်း ဤသို့ သဘောရှိသော ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဟု သတိ မရခဲ့ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ရယ်မြူးသောအားဖြင့် ပြောမိပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ဤစကားကို ချွတ်ချော်သောအားဖြင့် ပြောမိပါ၏” ဟု ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ ဂရုက အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း ‘စစ်ဆေး’ အပ်သော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ စကား တစ်မျိုးဖြင့် စကားတစ်မျိုးကို ဖုံးလွှမ်း၏ ‘အဖျင်းဖျင်း ပြော၏’၊ သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြော၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုရ၏။ ဤကား သိစေ ခြင်း တည်း။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် သံဃာ့အလယ်၌ ဂရုက အာပတ်ဖြင့် မေးမြန်း ‘စစ်ဆေး’ အပ်သော် ပယ်ပြီးနောက် ဝန်ခံ၏။ ဝန်ခံပြီးနောက် ပယ်၏။ စကား တစ်မျိုးဖြင့် စကား တစ်မျိုးကို ဖုံးလွှမ်း၏ ‘အဖျင်းဖျင်း ပြော၏’၊ သိလျက် ချွတ်ယွင်းသော စကားကို ပြော၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိက ကံကို ပြု၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။ပ။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ်ဝိနည်း ကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါဝိနည်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ တဿပါပိယသိကာ ဝိနည်းကံဖြင့် လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ တည်း။ပ။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် တဿပါပိယသိကာ ဝိနည်းကံမည်သနည်း၊ တဿပါပိယသိက ကံကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှုကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် တဿပါပိယသိကာ ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ကာရကရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။

ဝန်ခံသည့်အတိုင်းပြုခြင်း

၂၃၉။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် သမထအဘယ်မျှတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏဝိနည်း တိဏဝတ္ထာရကဝိနည်းကံဟူသော သမထသုံးမျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏။

အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် တိဏဝတ္ထာရကဟူသော သမထ တစ်မျိုးသို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်းကံ ပဋိညာတကရဏဝိနည်းကံဟူသော သမထနှစ်ပါးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာသလော၊ ငြိမ်းရာ၏ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်းဟူမူကား- ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် လဟုက အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတစ်ပါးသို့ကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြား ‘ပြောကြား’ ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။

“ရှုမြင်၏လော” ဟု ဒေသနာခံ ရဟန်းက ဆိုရမည်။

“ဪရှုမြင်ပါ၏” ဟု (ဒေသနာကြားသော ရဟန်းက) ဆိုရမည်။

“နောင်သောအခါ၌ စောင့်စည်းလော့” ဟု ဒေသနာခံ ရဟန်းက ဆိုရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း။ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ် နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ တည်း။ပ။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း။ ဒေသနာ ကြားသော ရဟန်းနှင့် ဒေသနာခံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံ မည်သနည်း။ ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်း ကံကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှု ကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဤသို့ ဒေသနာ ကြားခြင်းကို ရမူ ဤရခြင်းသည် ကောင်း၏ (အပြစ်မရှိ)။ မရမူ ရဟန်းတို့ ထိုဒေသက ရဟန်းသည် ရဟန်းအများတို့သို့ ကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြား ‘ပြောကြား’ ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေရမည်-

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် အာပတ်ကို အောက်မေ့၏၊ ဖွင့်လှစ်၏၊ ထင်စွာပြု၏၊ ဒေသနာကြား၏၊ အသျှင်တို့အား လျှောက် ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ရဟန်း၏ အာပတ်ကို ခံယူပါအံ့” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

“ရှုမြင်၏လော” ဟု ထို(ဒေသနာခံ) ရဟန်းက မေးရမည်။ “ဪရှုမြင်ပါ၏” ဟု (ဒေသက ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ “နောင်အခါ စောင့်ရှောက်လော့” ဟု (ဒေသနာခံသော ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံ တို့ဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ တည်း။ပ။

ထိုသုံးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ ဒေသနာ ကြားသော ရဟန်းနှင့် ဒေသနာခံသော ရဟန်းနှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံကို ပြုခြင်း ပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှု ကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဤသို့ ဒေသနာ ကြားခြင်းကို ရမူ ဤရခြင်းသည် ကောင်း၏ (အပြစ်မရှိ)၊ မရမူ ရဟန်းတို့ ထိုဒေသက ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်၍ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ပြီးလျှင် လက်အုပ်ချီလျက် “အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အာပတ်သို့ ရောက်၏၊ ထိုအာပတ်ကို ဒေသနာကြား ‘ပြောကြား’ပါ၏” ဟု ဆိုရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် အာပတ်ကို အောက်မေ့၏၊ ဖွင့်လှစ်၏၊ ထင်စွာပြု၏၊ ဒေသနာကြား၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော ရဟန်း၏ အာပတ်ကို ခံယူပါအံ့”ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

“ရှုမြင်၏ လော” ဟု ထို(ဒေသနာခံ) ရဟန်းက ဆိုရမည်။ “ဪရှုမြင်ပါ၏ ဟု (ဒေသက ရဟန်း က) ဆိုရမည်။ “နောင်အခါ စောင့်ရှောက်လော့” ဟု (ဒေသနာခံ ရဟန်းက) ဆိုရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်း ပဋိညာတကရဏ ဝိနည်းကံတို့ဖြင့် ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း၊ သံဃာ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံဃသမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’တည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ် သင့်၏။

တိဏဝတ္ထာရက

၂၄၀။ အာပတ္တာဓိကရုဏ်းသည် ပဋိညာတကရဏ ဟူသော သမထတစ်မျိုးသို့ မရောက်ဘဲ သမ္မုခါဝိနည်း တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းဟူသော သမထနှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ငြိမ်းရာ သလော၊ ငြိမ်းရာ၏ ဟု ဆိုအပ်၏။

အဘယ်ကဲ့သို့နည်း ဟူမူကား - ဤသာသနာတော်၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံ၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြော၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ရာ၌ ရဟန်းတို့အား “မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော ငါတို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

ငါတို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစား စေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ စင်စစ် ဖြစ်တန်ရာ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်ငြားအံ့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သဘောရှိသော အဓိကရုဏ်းကို တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ငြိမ်းစေရမည်။ ရဟန်းအားလုံးတို့သည်ပင် တစ်ပေါင်းတည်း စည်းဝေး ရမည်။ စည်းဝေးပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေ ရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၊ ပါရာဇိက အာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ ဤအဓိကရုဏ်းကို တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းစေရာ၏” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တစ်ဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိ အသင်း အပင်းကို သိစေရမည်-

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူကုန်လော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အသျှင်တို့အား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို လည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း ရုန့်ရင်း သော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၊ ပါရာဇိက အာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက် သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားပါအံ့” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၁။ ထို့နောက် တစ်ဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် မိမိ အသင်းအပင်းကို သိစေရမည်-

“အသျှင်တို့သည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး၍ ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစားစေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အသျှင်တို့အား လျောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို လည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၊ ပါရာဇိက အာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက် သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့ အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာ ကြားပါအံ့” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၂။ ထို့နောက် အခြား တစ်ဖက်အသင်းဝင် ရဟန်းတို့တွင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစား စေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်းရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို လည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၊ ပါရာဇိက အာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာ ကြားပါအံ့” ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား စကားများခြင်းသို့ ရောက်၍ နေသော အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်သည်တို့ကို များစွာ လွန်ကျူး ကျင့်ကြံကုန်၏။ (နှုတ်ဖြင့်လည်း) ပြောကုန်၏။ (ကိုယ်ဖြင့်လည်း) ပြုမူကုန်၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို အချင်းချင်း ကုစား စေကုန်မူ ထိုအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းတမ်း ရုန့်ရင်း ကွဲပြားခြင်းငှါ ဖြစ်တန်ရာ၏။ အသျှင်တို့၏ အာပတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အာပတ်ကို လည်းကောင်း၊ အသျှင်တို့၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း၊ အကျွန်ုပ်၏ အကျိုးငှါ လည်းကောင်း ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၊ ပါရာဇိက အာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာ့ အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားပါ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံဃာဒိသိသ် အာပတ်၊ ပါရာဇိက အာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ သံဃာ့

အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာကြားခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်းမရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအာပတ်တို့ကို ရုန့်ရင်းသော အပြစ်ရှိသော သံယာဒိသိသ် အာပတ်၊ ပါရာဇိက အာပတ်ကို ချန်ထား၍ လူတို့နှင့် ရောယှက်သောကြောင့် သင့်သော အာပတ်ကို ချန်ထား၍ သံယာဒိ အလယ်၌ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် ဒေသနာ ကြားအပ်ပြီ။ သံယာဒိအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့်၊ ဤနှစ်သက်သည့် အပြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်)။

ထို့နောက် အခြား။ပ။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အပြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းသည်ဟု ဆိုအပ်၏။ အဘယ် ဝိနည်းကံဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ သမ္မုခါဝိနည်းကံဖြင့် လည်းကောင်း၊ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံဖြင့် လည်းကောင်း ငြိမ်း၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းရာ ၌ သမ္မုခါဝိနည်းသည် အဘယ်နည်း။ သံယာဒိ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံယသမ္မုခတာ’၊ တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’၊ ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’တို့တည်း။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် သံယာဒိ၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘သံယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ ကံအား လျောက်ပတ်သော ရဟန်းတို့၏ လာခြင်း၊ ဆန္ဒထိုက်သော ရဟန်းတို့၏ ဆန္ဒကိုဆောင်ခြင်း၊ မျက်မှောက်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့က မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် သံယာဒိ၏ မျက်မှောက် ဖြစ်ခြင်း ‘သံယ သမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ အဓိကရုဏ်း ငြိမ်းကြောင်းဖြစ်သော ဓမ္မဝိနယဥတ် ကမ္မဝါစာတို့သည် တရား၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဓမ္မသမ္မုခတာ’၊ ဝိနည်း၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ဝိနယ သမ္မုခတာ’ မည်ကုန်၏။

ထိုလေးမျိုးတို့တွင် အဘယ်သည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်သနည်း၊ ဒေသနာ ကြားသော ရဟန်း ဒေသနာခံသော ရဟန်း နှစ်ပါးတို့၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်းသည် ပုဂ္ဂိုလ်၏ မျက်မှောက်ဖြစ်ခြင်း ‘ပုဂ္ဂလသမ္မုခတာ’ မည်၏။

ထိုသို့ငြိမ်းရာ၌ အဘယ်သည် တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံ မည်သနည်း၊ တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံကို ပြုခြင်းပြုသော အခြင်းအရာ ကပ်ခြင်း ရှေးရှု ကပ်ခြင်း သည်းခံခြင်း မတားမြစ်ခြင်းတို့သည် တိဏဝတ္ထာရက ဝိနည်းကံ မည်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ငြိမ်းပြီး အဓိကရုဏ်းကို ဒေသနာခံ ရဟန်းသည် ချောက်ချားငြားအံ့၊ ချောက်ချား ခြင်းကြောင့်ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။ ဆန္ဒပေးသော ရဟန်းသည် ရှုတ်ချငြားအံ့၊ ရှုတ်ချခြင်း ကြောင့် ဖြစ်သော ပါစိတ် အာပတ်သင့်၏။

ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် အဘယ်မျှသော သမထတို့ဖြင့် ငြိမ်းသနည်း၊ ကိစ္စာဓိကရုဏ်းသည် သမ္မုခါ ဝိနည်း ဟူသော သမထတစ်မျိုးဖြင့် ငြိမ်း၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သမထက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၅ - ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကုန္ဒက ===

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုများ

၂၄၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက် ကုန်၏။ ပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကို လည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။

လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်ဝှေ့သမား များကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အရေပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်ဆာဆင်မှုကို အားထုတ်ကြကုန်သော မြို့သူ မြို့သားများ ကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြ ကုန်ဘိ သနည်း၊ ပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကို လည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီ ရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကြကုန်၏။ ဗပိုင်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကို လည်းကောင်း ပွတ်တိုက် ကြကုန်၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ထိုယောက်ျားတို့အား မလျောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့ အပြုအမူ မဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောက်ျားတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိ သနည်း၊ ပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်း ကိုလည်းကောင်း၊ ရင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကို လည်းကောင်း အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက် ကြကုန်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် သစ်ပင်၌ ကိုယ်ကို မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် တိုင်၌ ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက် ကုန်၏။ ပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကို လည်းကောင်း ပွတ်တိုက် ကုန်၏။ လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်ဝှေ့သမားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အရေပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်ဆာဆင်မှုကို အားထုတ် ကြသော မြို့သူ မြို့သားများကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရေချိုးကုန်သော် တိုင်၌ ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက် ကြကုန်ဘိ သနည်း၊ ပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရင်ကို လည်းကောင်း

ကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကို လည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် တိုင်၌ မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရေချိုးကုန်သော် နံရံ၌ ကိုယ်ကို ပွတ်တိုက်ကြကုန်၏။ ဗပင်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကို လည်းကောင်း ပွတ်တိုက် ကုန်၏။ လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် လက်ဝှေ့သမားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ အရေပါးကို တပ်စွန်းစေလျက် တန်ဆာဆင်မှုကို အားထုတ် ကြကုန်သော မြို့သူ မြို့သားများကဲ့သို့ လည်းကောင်း ရေချိုးကုန်သော် နံရံ၌ ကိုယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပွတ်တိုက်ကြကုန်ဘိ သနည်း၊ ပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ လက်မောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရင်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောက်ကုန်းကို လည်းကောင်း ပွတ်တိုက်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ရေချိုးသော ရဟန်းသည် နံရံ၌ မပွတ်တိုက်အပ်၊ ပွတ်တိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျားကွက်ဖော်ထားသော ပျဉ်ပြား၌ ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည်။ပ။ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူများကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ကျားကွက် ဖော်ထားသော ပျဉ်ပြား၌ ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သစ်သားလက်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည်။ပ။ “ကာမဂုဏ် ခံစား သူ လူများကဲ့သို့ တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားတို့ကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ သစ်သားလက်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မှတ်ကျောက်မှုန့်ကို ချိပ်ဖွဲ့၍ အလုံးပြုသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည်။ပ။ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့ တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ မှတ်ကျောက်မှုန့်ကို ချိပ်ဖွဲ့၍ အလုံးပြုသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ချင်း ပွတ်တိုက်၍ ချေးတွန်းခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ လူတို့သည် ။ပ။ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ကိုယ်ချင်း ပွတ်တိုက်၍ ချေးတွန်းခြင်းကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကာရ်းသွား ဖော်ထားသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေချိုးကုန်၏။ လူတို့သည် ။ပ။ “ကာမဂုဏ် ခံစားသော လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မကာရ်းသွား ဖော်ထားသော ချေးပွတ်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဝဲကြီးနာ စွဲကပ်၏။ ထိုရဟန်းအား ချေးပွတ်နှင့် ကင်း၍ ချမ်းသာခြင်းသည် မဖြစ် ‘မသက်သာ’၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား မကာရ်းသွား ဖော်ထားသော ချေးပွတ်ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အိုမင်းမစွမ်းသည် ဖြစ်၍ ရေချိုးသော် မိမိကိုယ်ကို ချေးပွတ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ရေသနပ် ပုဆိုးကျစ်ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောက်ကုန်း၌ ချေးပွတ်ရန် အလို့ငှါ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လက်ဖြင့် ချေးပွတ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၅။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နားဆွဲကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ စလွယ်ကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လည်ရွဲ တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ ခါးစည်းကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏ ။ပ။ ခြေကျင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်ကြပ် တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။ လက်စွပ်ကို ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နားဆွဲကို ဆောင်ကုန်၏။ စလွယ်ကို ဆောင်ကုန်၏။ လည်ရွဲ တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ ခါးစည်းကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ခြေကျင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်ကြပ် တန်ဆာကို ဆောင်ကုန်၏။ လက်စွပ်ကို ဆောင်ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ နားဆွဲကို မဆောင်အပ်။ပ။ စလွယ်ကို မဆောင်အပ်။ပ။ လည်ရွဲ တန်ဆာကို မဆောင် အပ်။ ခါးစည်းကြိုးကို မဆောင်အပ်။ လက်ကောက်ကို မဆောင်အပ်။ ခြေကျင်းကို မဆောင်အပ်။

လက်ကြပ် တန်ဆာကို မဆောင်အပ်။ လက်စွပ်ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆံပင်ရှည် ထားကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ဆံပင်ရှည် မထားအပ်။ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ (ကာလအားဖြင့်) နှစ်လ ရှိသော ဆံပင်ကို လည်းကောင်း၊ (ပမာဏအားဖြင့်) လက်နှစ်သစ် ရှိသော ဆံပင်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ လက်ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ဖယောင်းဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ ရေနင့် ရောသော ဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြီးကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ဝက်မှင်ဘီးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်။ ဖယောင်းဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်။ ရေနင့် ရောသောဆီဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြီးအပ်။ ဖြီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၄၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကြေးမုံ၌ လည်းကောင်း၊ ရေခွက်၌ လည်းကောင်း မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ကြေးမုံပြင်၌ လည်းကောင်း၊ ရေခွက်၌ လည်းကောင်း မျက်နှာရိပ်ကို မကြည့်အပ်။ ကြည့်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါး၏ မျက်နှာ၌ အနာပေါက်၏။ ထိုရဟန်းက “ငါ့ညှင်တို့ အကျွန်ုပ်၏ အနာသည် အဘယ်သို့ သဘောရှိသနည်း” ဟု ရဟန်းတို့ကို မေး၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင် သင်၏ အနာသည် ဤသို့ သဘောရှိ၏” ဟု ပြောကုန်၏။ ထိုရဟန်းသည် မယုံကြည်လေ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကြေးမုံပြင်၌ လည်းကောင်း၊ ရေခွက်၌ လည်းကောင်း မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ ကုန်၏။ မျက်နှာကို ပွတ်သပ်ကုန်၏။ မျက်နှာကို လွင်မှုန့်ဖြင့် ချေကုန်၏။ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို (မှန်ကူကွက် စသည်) အမှတ်ပြု ကုန်၏။ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို ပြုကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ မျက်နှာကို မလိမ်းကျံအပ်။ မျက်နှာကို မပွတ်သပ်အပ်။ မျက်နှာကို လွင်မှုန့်ဖြင့် မချေအပ်။ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို (မှန်ကူကွက်ခြင်း စသည်) အမှတ်မပြုအပ်။ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်။ လက်သည်း ခြေသည်းဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို မပြုအပ်။ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား မျက်စိနာခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၈။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တောင်ထိပ်ပွဲ သဘင်သည် ဖြစ်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် တောင်ထိပ်ပွဲ သဘင်ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကုန်၏။ လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားအနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့ အဘယ့်ကြောင့် ကခြင်း သီဆိုခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းတို့ကို ကြည့်ရှုခြင်းငှါ လာကြကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ကခြင်း သီဆိုခြင်း တီးမှုတ်ခြင်းကို ကြည့်ရှုခြင်း နားထောင်းခြင်းငှါ မသွားအပ်၊ သွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၄၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆို ကုန်၏။

လူတို့သည် “ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ငါတို့ သီဆိုကုန်သကဲ့သို့ပင် ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆိုကုန်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြကုန်သည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆိုကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုး တို့တည်း။

- (၁) ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအသံ၌ တပ်မက်၏။
- (၂) သူတစ်ပါးတို့သည်လည်း ထိုအသံ၌ တပ်မက်ကုန်၏။
- (၃) လူတို့ကလည်း ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။
- (၄) အသံ ပြုပြင်မှုကို လိုလားသူအား သမာဓိ ပျက်စီး၏။
- (၅) နောက်နှောင်းလူ အပေါင်းကလည်း အတုလိုက်၏။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို သီဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အပြစ်တို့သည်ကား ဤငါးမျိုး တို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော သီချင်းသံဖြင့် တရားကို မသီဆိုအပ်၊ သီဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အသံ ထင်ရှားအောင် ရွတ်ဆိုခြင်း၌ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစွ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ အသံ ထင်ရှားအောင် ရွတ်ဆိုခြင်းကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အပြင်ပ၌ သားမွေး ရှိသော ဝတ်လုံကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ အပြင်ပ၌ သားမွေးရှိသော ဝတ်လုံကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၀။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ ဥယျာဉ်၌ သရက်ပင်တို့သည် သီးကုန်၏။ “အသျှင်တို့သည် သရက်သီးကို အလိုရှိတိုင်း သုံးဆောင်ကြပါကုန်” ဟု မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် ခွင့်ပြု ထား၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သရက်သီးကိုပင် ခြွေချ၍ သုံးဆောင် ကုန်၏။ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည်လည်း သရက်သီးကို အလိုရှိ၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် မင်းချင်းတို့ကို “အချင်းတို့ ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ သရက်သီးကို ယူကုန်လော့” ဟု စေခိုင်း၏။ ထိုမင်းချင်းတို့သည် “အရှင်မင်ကြီး ကောင်းပါပြီ” ဟု မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ “အချင်း မင်းကြီးသည် သရက်သီးကို အလိုရှိ၏။ သရက်သီးကို ပေးလော့” ဟု ဥယျာဉ်စောင့်အား ပြောကုန်၏။ “အသျှင်တို့ သရက်သီး မရှိပါ။ သရက်သီးကိုပင် ခြွေချ၍ ရဟန်းတို့သည် သုံးဆောင်ပါကုန်၏” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ထိုမင်းချင်းတို့သည် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ “အချင်းတို့ အသျှင်တို့သည် သရက်သီးကို ကောင်းစွာ သုံးဆောင်ကြပေပြီ။ သို့ရာတွင် မြတ်စွာဘုရားသည် အတိုင်းအရှည်ကို ချီးမွမ်းတော်မူ၏” ဟု မိန့်ဆို၏။

လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အတိုင်း အရှည်ကို မသိကြဘဲ မင်း၏ သရက်သီးကို သုံးဆောင်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြကုန်သည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သရက်သီးကို မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတစ်သင်း၌ ဆွမ်းကျွေး၏။ ပဲဟင်း၌ သရက်သီးခြမ်းတို့ကို ထည့်ကုန်၏။ ရဟန်း တို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။

ရဟန်းတို့ ခံယူ ကုန်လော့၊ သုံးဆောင် ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ သရက်သီးခြမ်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတစ်သင်း၌ ဆွမ်းကျွေး၏။ ထိုဒါယကာတို့သည် သရက်သီးခြမ်း ပြုလုပ်ဖို့ရန် အချိန် မရသောကြောင့် ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အလုံးစုံသော သရက်သီးလုံးတို့ကိုပင် လှူကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။

‘ရဟန်းတို့ ခံယူ ကုန်လော့၊ သုံးဆောင် ကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့၏ ကပိခြင်း ငါးမျိုးတို့ဖြင့် သစ်သီးကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ မီးဖြင့် ကပိခြင်း၊ ဓားငယ်ဖြင့် ကပိခြင်း၊ လက်သည်းဖြင့် ကပိ ခြင်း၊ မျိုးစေ့ မဖြစ်နိုင်သော သစ်သီး၊ ငါးခုမြောက် အစေ့ထုတ်ပြီး သစ်သီး။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့၏ ဤကပိခြင်း ငါးမျိုးတို့ဖြင့် သစ်သီးကို သုံးဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏’ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၅၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြွေကိုက် (ခံရ) သောကြောင့် သေ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် မြွေမင်းလေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မဖြန့်ယောင်တကား။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြွေမင်းလေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အကယ်၍ ဖြန့်ပါမူ မြွေကိုက် (ခံရ) သောကြောင့် မသေတန်ရာ။

လေးမျိုးသော မြွေမင်းတို့ကား အဘယ်တို့နည်း၊ ဝိရူပက္ခမြွေမင်းမျိုး၊ ဧရာပထမြွေမင်းမျိုး၊ ဆဗျာ ပုတ္တမြွေမင်းမျိုး၊ ကဏှာဂေါတမမြွေမင်းမျိုးတည်း။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြွေမင်းလေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မဖြန့်ယောင်တကား။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် ဤမြွေမင်းလေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာ စိတ်ဖြင့် အကယ်၍ ဖြန့်ပါမူ မြွေကိုက် (ခံရ) သောကြောင့် မသေတန်ရာ။

ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို လုံခြုံစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်ခြင်းငှါ လည်း ကောင်း၊ မိမိ၏ အရံအတားကို ပြုခြင်းငှါ လည်းကောင်း ဤမြွေမင်း လေးမျိုးတို့ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် ဖြန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်-

“ငါ၏ မေတ္တာသည် ဝိရူပက္ခ မြွေ မင်းမျိုးတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ဧရာပထမြွေမင်းမျိုးတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ဆဗျာပုတ္တမြွေ မင်းမျိုးတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် ကဏှာ ဂေါတမမြွေ မင်းမျိုးတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေမရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေနှစ်ချောင်း ရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့်အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေလေးချောင်း ရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း၊ ငါ၏ မေတ္တာသည် အခြေများစွာ ရှိသော သတ္တဝါတို့နှင့် အတူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။

အခြေမရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း၊ အခြေနှစ်ချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း၊ အခြေလေးချောင်းရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း၊ အခြေများစွာရှိသော သတ္တဝါသည် ငါ့ကို မညှဉ်းဆဲစေ သတည်း။

သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် လည်းကောင်း၊ ထွက်သက် ဝင်သက် ရှိသော သတ္တဝါ အားလုံးတို့သည် လည်းကောင်း၊ အကြွင်းမဲ့ ဥပပါတ် သတ္တဝါအားလုံးတို့သည် လည်းကောင်း ကောင်းသော အာရုံတို့ကို မြင်ပါစေကုန် သတည်း။ တစ်ဦး တစ်ယောက်သို့မျှ မကောင်းသော အရာ မရောက်ပါစေသတည်း။

မြတ်စွာဘုရားသည် အတိုင်းအရှည် မရှိ၊ တရားတော်သည် အတိုင်းအရှည် မရှိ၊ သံဃာတော်သည် အတိုင်းအရှည် မရှိ။

ကင်း သန်း မြွေ ကင်းမြီးကောက် ကင်းခြေများ ပင့်ကူ အိမ်မြှောင် ကြွက်တို့သည် အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်၏။ ငါသည် အစောင့်အရှောက်ကို ပြုထားပြီ၊ ငါသည် အရံအတားကို ပြုထားပြီ၊ သတ္တဝါတို့သည် ဖဲကြကုန်၊ ထိုငါသည် မြတ်စွာဘုရားအား ရှိခိုးပါ၏။ ခုနစ်ဆူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့အား ရှိခိုးပါ၏” ဟု (ပြုရမည်)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မမွေ့လျော်ခြင်းသည် နှိပ်စက် အပ်သောကြောင့် မိမိ၏အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖြတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုရဟန်းသည် အခြားတစ်ပါးသော အရာ ‘ကိလေသာ’ ကို ဖြတ်သင့်လျက် အခြားသော အရာ ‘အင်္ဂါဇာတ်’ ကို ဖြတ်ဘိ၏။

ရဟန်းတို့ မိမိ၏ အင်္ဂါဇာတ်ကို မဖြတ်အပ်။ ဖြတ်သော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်းအာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၂။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးသည်များစွာ အဖိုးထိုက်သော စန္ဒကူး နံ့သာတုံးကို ရ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးအား-

“ငါသည် ဤစန္ဒကူး နံ့သာတုံးဖြင့် သပိတ် ပွတ်စေရမူ ကောင်းလေစွ၊ ပွတ်စာသည်လည်း ငါ၏ အသုံးအဆောင် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဥပိတ် အလှူကိုလည်း လှူရအံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ သူဌေးသည် ထိုစန္ဒကူး နံ့သာတုံးဖြင့် သပိတ် ပွတ်စေပြီးနောက် ဆိုင်း၌ ထည့်ကာ ဝါးလုံးဖျား၌ ဆွဲလျက် ဝါးလုံး အဆက်ဆက်ဖြင့် ဖွဲ့ချည်ပြီးလျှင်-

“အကြင် သမဏသည် လည်းကောင်း၊ အကြင် ဗြာဟ္မဏသည် လည်းကောင်း ရဟန္တာလည်းဖြစ် တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူစေသတည်း၊ လှူထားပါ၏” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ပူရဏကဿပသည် ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးကို-

“ဒါယကာကြီး ငါသည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးလည်း ရှိ၏။ ငါ့အား သပိတ်ကို လှူလော့” ဟု ဆို၏။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏ တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူပါလော့၊ လှူ ထားပါ၏ ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ မက္ခလိဂေါသာလသည် လည်းကောင်း၊ အဇိတကေသကမ္မလသည် လည်းကောင်း၊ ပကုဓ ကစွာယနသည် လည်းကောင်း၊ သဗ္ဗယဗေလဋ္ဌပုတ္တသည် လည်းကောင်း၊ နိဂဏ္ဌနာဋပုတ္တသည် လည်းကောင်း ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို “ဒါယကာကြီး ငါသည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးလည်း ရှိ၏။ ငါ့အား သပိတ်ကို လှူလော့” ဟု ဆို၏။ “အသျှင်ဘုရား အသျှင်သည် ရဟန္တာလည်းဖြစ် တန်ခိုးလည်းကြီးမူ သပိတ်ကို ချယူပါလော့၊ လှူထားပါ၏” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် လည်းကောင်း၊ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် လည်းကောင်း နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ကို-

“အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးလည်း ကြီး၏။ ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလ္လာန် သွားပါလော့၊ ထိုသပိတ်ကို ချယူပါလော့ ထိုသပိတ်သည် သင်၏ သပိတ်တည်း” ဟု ဆို၏။

“အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ တန်ခိုးလည်း ကြီး၏။ ငါ့သျှင်ဘာရဒွါဇ သွားပါလော့၊ ထိုသပိတ်ကို ချယူပါလော့ ထိုသပိတ်သည် သင်၏ သပိတ်တည်း” ဟု (အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်က) ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ထိုသပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို သုံးပတ် လှည့်လည်၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် သားမယားနှင့်အတူ မိမိအိမ်၌ လက်အုပ်ချီမိုး ရှိခိုးလျက် ရပ်နေ၏။

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘာရဒွါဇသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်၌ တည်တော်မူပါလော့”ဟု (လျှောက် ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအိမ်၌ တည်၏။ ထိုအခါ သူဌေးသည် အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ၏ လက်မှ သပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် များစွာသော အဖိုးထိုက်သော ခဲဖွယ်ဖြင့်

ပြည့်စေ၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဒအား လှူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဒသည် ထိုသပိတ်ကို ယူ၍ ကျောင်းအရံသို့ သွား၏။ လူတို့သည် “အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဒသည် ရာဇဂြိုဟ် သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူသတတ်” ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုလူတို့သည် ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံရှိကုန်၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဒကို နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံကို ကြားတော်မူ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို “အာနန္ဒာ ထိုပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံသည် အဘယ်အရာနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဒသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူပါ၏။ အသျှင်ဘုရား လူတို့သည် အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဒသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူသတတ် ဟု ကြားကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထို့ကြောင့် လူတို့သည် ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကုန်၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဒကို နောက်မှ နောက်မှ လိုက်ကုန်၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော အသျှင်ဘုရား ထိုပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံသည်ကား ဤအရာပါတည်းဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေး စေ၍ အသျှင်ပိဏ္ဍောလ ဘာရဒွါဒကို စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

“ဘာရဒွါဒ သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ သပိတ်ကို ချယူ၏ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော် မူ၏။

ဘာရဒွါဒ မလျှောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့၏ အမူအရာ မဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြု ထိုက်။

ဘာရဒွါဒ သင်သည် ယုတ်ညံ့သော သစ်သား သပိတ်အတွက် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရား ဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုးပြာဋိဟာကို လူတို့အား အဘယ့်ကြောင့် ပြဘိသနည်း။

ဘာရဒွါဒ မာတုဂါမသည် သေးနပ်သော ပိုက်ဆံတစ်ပဲအတွက် အင်္ဂါဇာတ်ကို ပြသကဲ့သို့ သင်သည် သေးနပ်သော သစ်သား သပိတ်အတွက် လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို လူတို့အား ပြဘိ၏။

ဘာရဒွါဒ ဤ(သင် ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း။။။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။။။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ လူတို့၏ ကုသိုလ် ကမ္မပထတရားဆယ်ပါးထက် လွန်မြတ်သော တန်ခိုး ပြာဋိဟာကို လူတို့အား မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသစ်သား သပိတ်ကို ဖျက်ဆီးကြ ကုန်လော့၊ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ လုပ်၍ ရဟန်း တို့အား မျက်စဉ်းကြိတ်ရန် ပေးကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ သစ်သား သပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ငွေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်းအညံ့ ဖြစ်သော သပိတ်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြုပြော ဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ရွှေ သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။။ ငွေ သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ပတ္တမြား သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ဗကျာက်မျက် သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ဖလ သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ကြေး သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ စဉ်း သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ခဲမဖြူ သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ခဲပုပ် သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ကြေးနီ သပိတ်ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ သံသပိတ် မြေသပိတ်ဟု ဆိုအပ်သော သပိတ်နှစ်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၅၃။ ထိုအခါ သပိတ်အရင်း ‘အောက်ဖက်’သည် ပွန်းခွဲသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သပိတ်နှီးဝန်းကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ငွေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့ သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ခဲမဖြူဖြင့် ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော ခဲပုပ်ဖြင့် ပြီးသည်လည်းဖြစ်သော သပိတ်နှီးဝန်း နှစ်မျိုး တို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထူသော သပိတ်နှီးဝန်းတို့သည် မထိနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပွတ်ခံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(သပိတ်နှီးဝန်းတို့သည်) တွန့်လိပ် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မကရ်းသွားဖြတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရုပ်စုံပြွမ်းသည်လည်းဖြစ်သော ဘေးအပြင်၌ အပြေအပြစ် ပြုအပ် သည်လည်း ဖြစ်သော ဆန်းကြယ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုသပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို လမ်းမ၌ သော်လည်း ပြလျက် လှည့်လည် ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရုပ်စုံပြွမ်းသည်လည်း ဖြစ်သော ဘေးအပြင်၌ အပြေအပြစ် ပြုအပ်သည်လည်း ဖြစ်သော ဆန်းကြယ်သော သပိတ်နှီးဝန်းတို့ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ပကတိ ခွေးသွားဟူသော သပိတ်နှီးဝန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရေရှိသော သပိတ်တို့ကို သိုမှီးသဖြင့် သပိတ်သည် ပျက်စီး၏ (သိုး၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေရှိသော သပိတ်ကို မသိုမှီးအပ်။ သိုမှီးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို နေပူလှန်း၍ သိုမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရေရှိသော သပိတ်ကို နေပူလှန်းသဖြင့် သပိတ်သည် အနံ့မကောင်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရေရှိသော သပိတ်ကို နေပူမလှန်း

အပ်၊ နေပူလှန်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရေစင်အောင် သုတ်ပြီးမှ နေပူလှန်း၍ သပိတ်ကို သိုမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နေပူ၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်၏ အဆင်းသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နေပူ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်း တို့ အတန်ငယ်မျှ နေပူလှန်း၍ သပိတ်ကို သိုမှီးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော သပိတ်တို့ကို လွင်တီးခေါင်၌ သပိတ်ခြေ မပါဘဲ ထားကုန်၏။ သပိတ်တို့သည် လေပွေခတ်သဖြင့် လိမ့်၍ ကွဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ခြေကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အတွင်းနံရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်သည် လိမ့်ကျ၍ ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အတွင်းနံရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပန်ရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို ထားသဖြင့် သပိတ်သည် လိမ့်ကျ၍ ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပန်ရံ အကျည်စွန်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို မြေ၌ မှောက်ထားသဖြင့် သပိတ် နှုတ်ခမ်းသည် ပွန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြက်အခင်းကို ခြစားသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဆိုးအနီးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပုဆိုး အနီးကို ခြစားပြန်သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်စင်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သပိတ်စင်သည် ပြိုကျ၍ သပိတ်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ် ထားစရာ အဝကျယ်သော အိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သပိတ် ထားစရာ အိုး၌ သပိတ်သည် ပွန်းခဲ့ ပြန်၏ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပခုံးလွယ် မရှိသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကို လည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နံရံငုတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်၌ လည်းကောင်း သပိတ်ကို ချိတ်ထားသည် ရှိသော် ပြုတ်ကျ၍ သပိတ်ကွဲသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို ဆွဲချိတ် မထားအပ်၊ ဆွဲချိတ်ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်း၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏။ သတိမေ့သဖြင့် ထိုင်သော ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို ဖိမိ၍ ကွဲစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်း၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အင်းပျဉ်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏။ သတိမေ့သဖြင့် ထိုင်သော ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို ဖိမိ၍ ကွဲစေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်းပျဉ်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရင်ခွင်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏။ သတိမေ့၍ ထကုန်သည် ရှိသော် လိမ့်ကျ သဖြင့် သပိတ်ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရင်ခွင်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထီးပေါ်၌ သပိတ်ကို ထားကုန်၏။ ထီးကို လေပေခတ်သည် ရှိသော် လိမ့်ကျသဖြင့် သပိတ် ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထီးပေါ်၌ သပိတ်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သပိတ်ကို လက်စွဲကုန်လျက် တံခါးရွက်ကို တွန်းသည် ရှိသော် တံခါးရွက်သည် လည်၍ သပိတ်သည် ကွဲ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သပိတ်ကို လက်စွဲလျက် တံခါးရွက်ကို မတွန်းအပ်၊ တွန်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဘူးတောင်းဖြင့် ဆွမ်းခံ ကုန်၏။ လူတို့သည် “တိတ္ထိတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘူးတောင်းဖြင့် ဆွမ်းမခံအပ်၊ ဆွမ်းခံသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် အိုးကင်းဖြင့် ဆွမ်းခံ၏။ လူတို့သည် “တိတ္ထိတို့ ကဲ့သို့ တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အိုးကင်းဖြင့် ဆွမ်းမခံအပ်၊ ဆွမ်းခံသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အလုံးစုံသော ပုံသကူ ပစ္စည်းရှိသူ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းသည် လူဦးခေါင်းခွံ သပိတ်ကို ဆောင်၏။ တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် မြင်၍ ကြောက်သောကြောင့် “အမယ်လေး ဤသူသည် မြေဘုတ် ဘီလူးကြီးပါပဲ” ဟု ဟစ်အော်ခြင်းကို ပြု၏။ လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် မြေဖုတ်

ဘီလူးတို့ ကဲ့သို့ လူ့ဦးခေါင်းခွံ သပိတ်ကို ဆောင်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လူ့ဦးခေါင်းခွံ သပိတ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ပုံသကူ ပစ္စည်းချည်း ရှိသူ မဖြစ်ရာ၊ ဖြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စားဖတ် အရိုး လုတ်ဆေးရေတို့ကို သပိတ်ဖြင့် ဆောင်ကုန်၏။

လူတို့သည် “ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အကြင် သပိတ်၌ပင် စားကုန်၏။ ထိုသပိတ်သည်ပင် ထိုရဟန်းတို့၏ လက်ဆေးခံ (ထွေးခံ)တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စားဖတ် အရိုး လုတ်ဆေး ရေတို့ကို သပိတ်ဖြင့် မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ လက် ဆေးခံ (ထွေးခံ) ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လက်ဖြင့်ဆုပ်၍ ဆုပ်၍ သင်္ကန်းကို ချုပ်သဖြင့် သင်္ကန်းသည် အနားမညီ၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဓားငယ်ကို လည်းကောင်း၊ ဓားငယ် ရစ်ပတ်ရန် ဖျင်ပိုင်း အထည်ကြမ်းကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား အရိုးတပ်သော ဓားငယ်သည် ဖြစ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အရိုးတပ်သော ဓားငယ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ငွေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်ကုန်သော ဓားရိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဓားရိုး အမျိုးမျိုးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရိုးဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ အစွယ်ဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ ဦးချိုဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ ကျူဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ ဝါးဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ သစ်သားဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ ချိတ်ဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ ဖလ်ဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ ကြေးသံဓားရိုးကို လည်းကောင်း၊ ခရုသင်းချက် ဓားရိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကြက်တောင်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝါးခြမ်းစိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်၏။ သင်္ကန်းသည် ချုပ်ပုံ မကောင်းသဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပ်တို့သည် သံချေးတက် ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အပ်ဘူးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပ်ဘူး၌လည်း သံချေးတက် ပြန်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ တဆေးမှုန့်ကို ထည့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တဆေးမှုန့်၌လည်း သံချေးတက် ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ နန္ဒင်းနှင့်ရောသော မုန့်မှုန့်ကို ထည့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ နန္ဒင်းရောသော မုန့်မှုန့်၌လည်း သံချေးတက်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်မှုန့်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောက်မှုန့်၌လည်း သံချေးတက် ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ပျားဖယောင်းဖြင့် လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောက်မှုန့်သည် ပျက်စီး၏။

ရဟန်းတို့ ကျောက်မှုန့်ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ထိုထိုအရပ်၌ ငုတ်ကို စိုက်၍ ချည်ပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို ချုပ်ကုန်၏။ သင်္ကန်းသည် အနားထောင့် မညီ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ ကားပေါင် ချည်ရန် ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏။ ထိုထို အရပ်၌ ချည်၍ (ကားကြက်၍) သင်္ကန်းကို ချုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မညီညွတ်သောနေရာ၌ ကားပေါင်ကို ဖြန့်ခင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မညီညွတ်သော နေရာ၌ ကားပေါင်ကို မဖြန့်ခင်းအပ်၊ ဖြန့်ခင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေ၌ ကားပေါင်ကို ခင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်းဖြစ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားပေါင်၏ အတွင်းဘက်သည် ဆွေး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အလျား အနားပတ်ကို လည်းကောင်း၊ အနံ အနားပတ်ကို လည်းကောင်း တင်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားပေါင်သည် မမီ (မလောက်)။ပ။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ကားချပ် နှုတ်ခမ်းလုံးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝါးခြမ်းစိတ် ကို လည်းကောင်း၊ (ကားပေါင်ရှည် ကားပေါင်တို) ချည်ရန် ကြိုးကို လည်းကောင်း၊ (ကားပေါင်၌ သင်္ကန်း) ဖွဲ့ချည်ရန် ချည်ကို လည်းကောင်း ဖွဲ့ချည်၍ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်အကြားတို့သည် မညီညွတ်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ တိုင်းတာမှုကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်တို့သည် ကောက်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ တမျဉ်းပစ်မှုကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စိုစွတ်သော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စိုစွတ်သော ခြေတို့ဖြင့် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်စီးလျက် ကားပေါင်ကို နင်းသဖြင့် ကားပေါင်သည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဖိနပ်စီးသော ရဟန်းသည် ကားပေါင်ကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်စဉ် လက်ချောင်းဖြင့် ခံကုန်၏။ လက်ချောင်းတို့သည် နာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်ခု လက်ခံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရွှေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော ငွေဖြင့် ပြီးသည်လည်း ဖြစ်သော အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော လက်ခု လက်ခံတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော လက်ခု လက်ခံတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အရိုး လက်ခု လက်ခံကို လည်းကောင်း။ပ။ ခရုသင်းချက် လက်ခု လက်ခံကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အပ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဓားငယ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ လက်ခုလက်ခံတို့သည် လည်းကောင်း ပျောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အပ် ဓားငယ် လက်ခု လက်ခံ ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အပ် စသည် ထည့်သွင်းရာ အိတ်၌ ရှုတ်ထွေး ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်ခု လက်ခံ ထည့်ရန် အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပခုံးလွယ် မရှိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကို လည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ သင်္ကန်းကို ချုပ်သော် အအေးကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့် လည်းကောင်း ပင်ပန်း ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားပေါင်ထားရာ ဇရပ်ကို လည်းကောင်း၊ ကားပေါင်ထားရာ မဏ္ဍပ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားပေါင်ထားရာ ဇရပ်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြု၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်းဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို စီစီမံသောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်ရောက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်ရောက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျ ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားပေါင်ထားရာ ဇရပ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကို လည်းကောင်း မည်းသော အဆင်းကို လည်းကောင်း ဝှေ့နီဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခြူးပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မကရီး သွားဖော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ဝါး ကြိမ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်းရန် ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းချုပ်ပြီးနောက် ကားချပ်ကို ထိုနေရာ၌ပင် ပစ်ထားခဲ့၍ သွားသဖြင့် ကြွက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ခြံတို့သည် လည်းကောင်း ကိုက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကားချပ်ကို ခေါက်လိပ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကားချပ်သည် ပျက်စီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဝါးလုံး လှံတံကို အတွင်း၌ သွင်းထား၍ ကားချပ်ကို ခေါက်လိပ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကားချပ်သည် ပြေ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဖွဲ့ချည်ရန် ကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နံရံ၌ လည်းကောင်း၊ တိုင်၌ လည်းကောင်း ကားပေါင်ကို ထောင်ခဲ့၍ ဖဲသွားသဖြင့် ကားပေါင်သည် လဲ၍ ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံရံငုတ်၌ လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်၌ လည်းကောင်း ဆွဲချိတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသမျှ နေတော်မူပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပ်ကို လည်းကောင်း၊ ဓားငယ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆေးကို လည်းကောင်း သပိတ်ဖြင့် ယူ၍ သွားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆေးအိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပခုံးလွယ် မရှိ (မပါ)။ပ။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်စရာကို လည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဖိနပ်တို့ကို ခါးပန်းကြိုးဖြင့် ချည်၍ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာသည် ထိုရဟန်းကို ရှိခိုးသည် ရှိသော် ဖိနပ်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် တိုက်မိသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် မျက်နှာမသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဖိနပ်အိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပခုံးလွယ် မရှိ (မပါ)။ပ။

ရဟန်းတို့ ပခုံးလွယ်ကို လည်းကောင်း၊ ဖွဲ့ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လမ်းခရီး အကြား၌ မအပ်သော ရေသည် ဖြစ်၏။ ရေစစ်လည်း မပါ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အဝတ်ပိုင်းသည် မလုံလောက်။ပ။

ရဟန်းတို့ လှံတံ သုံးချောင်း၌ ထိုး၍ ပြုအပ်သော ရေစစ် ‘ကဋုဗ္ဗပရိဿဝန’ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

အဝတ်ပိုင်းသည် မလုံလောက်။ပ။

ရဟန်းတို့ ဓမမာရီဏ် ‘လေစုပ်ရေစစ်’ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၅၉။ ထိုအခါ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ်၌ ခရီးရှည် သွားကုန်၏။ ရဟန်း တစ်ပါးသည် မလျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ အဖော်ရဟန်းသည် ထိုရဟန်းကို “ငါ့သျှင် ဤအမှုမျိုးကို မပြုလင့်၊ ဤအမှုသည် မအပ်” ဟု ပြောဆို၏။ ထိုရဟန်းသည် ထို(ပြောသူ) ရဟန်းအပေါ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရေငတ်ခြင်း နှိပ်စက်သောကြောင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းကို “ငါ့သျှင် ငါ့အား ရေစစ် ပေးပါလော့၊ ရေသောက်အံ့” ဟု ပြောဆို၏။ ရန်ငြိုးဖွဲ့သော ရဟန်းက မပေးသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ရေငတ်ခြင်း နှိပ်စက်သောကြောင့် သေလေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ “ငါ့သျှင် ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် မပေးခဲ့လေ သလော” ဟု မေးကြသဖြင့် ငါ့သျှင်တို့ မပေးသည် မှန်၏ဟု ပြော၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် မပေးဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းပေါင်းကို စည်းဝေး စေ၍ ထိုရဟန်းကို “ရဟန်း ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် မပေးဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ရဟန်းတို့အား မလျှောက်ပတ်၊ မလျော်ကန်၊ မသင့်တင့်၊ ရဟန်းတို့ အပြုအမူ မဟုတ်၊ မအပ်၊ မပြုသင့်။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ရေစစ်ကို တောင်းပါလျက် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မပေးဘိ သနည်း၊ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ(သင် ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ခရီးရှည်သွားသော ရဟန်းသည် ရေစစ်ကို တောင်းလျှင် ပေးရမည်၊ မပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ရေစစ် မပါသော ရဟန်းသည် ခရီးရှည် မသွားအပ်၊ သွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ရေစစ်ပဝါသည် လည်းကောင်း၊ ဓမ္မကရိုဏ် ‘လေစုပ် ရေစစ်’သည် လည်းကောင်း မရှိမူ နှစ်ထပ် သင်္ကန်းစွန်းကိုလည်း “ဤနှစ်ထပ် သင်္ကန်းဖြင့် စစ်၍သောက်အံ့” ဟု ဆောက်တည်ရမည်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီလေသော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက် တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ပြုလုပ်သဖြင့် ရေစစ်သည် မလောက်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လေးတိုင်စင် စိုက်၍ အဝတ်ကြက်သော ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လေး တိုင်စင် စိုက်၍ အဝတ်ကြက်သော ရေစစ်သည် မလောက်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်၍ စစ်သော ရေစစ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့ကို မှတ် ခြင်တို့သည် နှိပ်စက် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ခြင်ထောင်ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၀။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်၌ မွန်မြတ်သော ဆွမ်းကျွေးအစဉ်သည် မပြတ်တည်၏။ ရဟန်းတို့ သည် မွန်မြတ်သော ဆွမ်းတို့ကို သုံးဆောင်ကြသောကြောင့် သလိပ် သည်းခြေ ပြောသော ကိုယ် ရှိကုန်၏။ အနာ များကုန်၏။ ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် တစ်စုံ တစ်ခုသော ကိစ္စဖြင့် ဝေသာလီပြည်သို့ သွား၏။ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် သလိပ် သည်းခြေ ပြောသောကိုယ် ရှိကုန်သော များသော အနာ ရှိကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့

ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် “အသျှင်ဘုရား ရဟန်းတို့သည် ယခုအခါ၌ သလိပ် သည်းခြေ ပြောသော ကိုယ် ရှိကုန်၏။ များသော အနာ ရှိကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား စကြို သွားခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဇရုံးအိမ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြုတော်မူပါ။ ဤသို့ ခွင့်ပြုလျှင် ရဟန်းတို့သည် အနာရောဂါ နည်းပါး ပါကုန် လတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုး စီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ တော်မူ၏။

ထိုအခါ အဘယမင်းသား မွေးစားသော ဇီဝကသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုး စီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေပြီး ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ အရိုအသေ ပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်း တို့ကို “ရဟန်းတို့ စကြို သွားခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဇရုံးအိမ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မညီမညွတ်သော စကြို၌ စကြို သွားကြရသဖြင့် ခြေနာ ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ညီညွတ်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ စကြိုသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီစီမံသောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သား လှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျ ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စကြို သွားကုန်သော် လိမ့်ကျကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြို ဝရံတာကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ စကြို သွားကုန်သော် အအေးကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့် လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြို ဇရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စကြို ဇရပ်၌ မြက်မှုန့်တို့သည် ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝွေနှီဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခြူးပန်း ဆင်ယင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်း ဆင်ယင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မကရ်း သွားဖော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်း တန်းဝါး ကြိမ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်း လှန်းကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သား စီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်း ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကို လည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် လျှိုတိုင်ကို လည်းကောင်း၊ သံကွင်း မျောက်လက်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် 'ကျည်ငယ်'ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီး 'ကျည်မ'ကို လည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ နံရံခြေသည် ဆွေးမြေ့၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နိမ့်သော နေရာကို ထပ်ဖို့ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ အခိုးထွက်စရာ ပြန်မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ အခိုးထွက်စရာ ပြန်ပေါက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ငယ်သော ဇရုံးအိမ် အလယ်၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်ကုန်၏။ ဥပစာသည် မရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ငယ်သော ဇရုံးအိမ်တွင် သင့်လျော်ရာ၌ ကြီးသော ဇရုံးအိမ်တွင် အလယ်၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ မီးသည် မျက်နှာကို လောင်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မျက်နှာလိမ်း မြေညက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လက်ဖြင့် မြေညက်ကို ရေဆွတ်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြေညက်ဖျော်ရန် ကျင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေညက်သည် အနံ့မကောင်း။ပ။

ရဟန်းတို့ (နံ့သာဖြင့်) ထုံရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်၌ မီးသည်ကိုယ်ကို လောင်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေကို ဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခွက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ သပိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ရေကို ဆောင်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေထားရန် နေရာကို လည်းကောင်း၊ ရေခွက်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

မြက်မိုးသော ဇရုံးအိမ်သည် ချွေးမရစေ။ပ။

ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံမှုကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ်သည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သားအခင်း ဟူသော အခင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဗွက်ပေါက်သည် သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေဝပ်လျက် ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်ဝယ် မြေ၌ ထိုင်သဖြင့် ကိုယ်တို့သည် ယားကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဇရုံးအိမ်၌ ထိုင်ခုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဇရုံးအိမ်သည် အကာအရံ မရှိလေ။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း၊ ကျောက်တံတိုင်း၊ သစ်သားတံတိုင်း ဟူသော တံတိုင်းသုံးမျိုး ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုး တို့ကို စီစီမိမိသောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်း ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကားသုံးမျိုးတို့ကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျ ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကို လည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကို လည်းကောင်း၊ သံကွင်း မျောက်လက်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် ‘ကျည်ငယ်’ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီး ‘ကျည်မ’ကို လည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝှေ့နီဖြင့် အချောကိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခြူးပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မကရီးသွား ဖော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သက်တင် ရေးခြင်းကို လည်းကောင်း ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ် ‘ကျောင်းဝိုင်း’သည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ဖြန့်ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောက်ပြုတ်တို့သည် မလုံလောက်ကုန်။ပ။

ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေဝပ်လျက်ရှိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အဝတ်မပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းကို ရှိခိုးကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းကို ရှိခိုးစေကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ကြေးတွန်းခြင်းကို ပြုကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ကြေးတွန်းခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ပေးလှူကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲ ခံယူကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲ ခဲကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲ စားကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲ လျက်ကုန်၏။ အဝတ်မပါဘဲသောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအချင်းချင်း ရှိမခိုးအပ်။ပ။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် ရှိမခိုးအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းအချင်းချင်း ရှိမခိုးစေအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် ရှိမခိုးစေအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ကြေးတွန်းခြင်းကို မပြုအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား ကြေးတွန်းခြင်းကို မပြုစေအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် အဝတ်မပါသော ရဟန်းအား မပေးလှူအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မခံယူအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မခဲအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မစားအပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မလျက်အပ်။ အဝတ်မပါသော ရဟန်းသည် မသောက်အပ်။ သောက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်ဝယ် မြေ၌ သင်္ကန်းကို ချထားသဖြင့် သင်္ကန်းသည် မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်း ကပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်း ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မိုးရွာလတ်သော် သင်္ကန်းကို မိုးစွတ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဇရုံးအိမ် ဇရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ် ဇရပ်သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ စိစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏။ပ။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျ ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇရုံးအိမ် ဇရပ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ပ။ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်း ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ လည်းကောင်း၊ ရေ၌ လည်းကောင်း ကြေးတွန်းခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဇနီးအိမ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း၊ ရေဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း၊ အဝတ်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း ဟူသော ဖုံးလွှမ်းခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဇနီးအိမ်၌ ရေမရှိ၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေတွင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းသည် ပျက်စီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သား စီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတွင်းသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုး ခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်း ကုန်၏။ပ။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျ ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရန် လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နွယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခါးပန်းကြိုးဖြင့် လည်းကောင်း ရေကို ဆွဲငင် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေငင်ကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လက်တို့သည် နာကျင် ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မောင်းလက်ကို လည်းကောင်း၊ စက်သီးကို လည်းကောင်း၊ ရေစုပ်စက်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

များစွာသော အိုးခွက်တို့သည် ကွဲကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သံကြေးပုံး၊ သစ်သားပုံး၊ သားရေပုံး ဟူသော ပုံးသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ ရေကို ဆွဲငင်ကုန်သော် အအေးကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့် လည်းကောင်း ပင်ပန်း ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရေတွင်း ဇရပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေတွင်း ဇရပ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝှေ့နီဖြင့် အချော ကိုင်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခြူးပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မကရ်းသွား ဖော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သက်တင် ရေးခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းလှန်း ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေတွင်းသည် အပိတ် မရှိသဖြင့် မြက်မှုန့်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေမှုန့်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း ပြွမ်း ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အပိတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေအိုးလည်း မရှိ။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေချိုးကန်ငယ်ကို လည်းကောင်း၊ ‘ရေထည့်စရာ ကျင်းကို လည်းကောင်း’ ရေချိုးဖျဉ်းကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံတွင်းဝယ် ထိုထိုနေရာ၌ ရေချိုးသဖြင့် အရံသည် ဗွက်ပေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပျဉ်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပျဉ်အခင်းသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှား ‘အကာအရံ မရှိ’ သဖြင့် ရဟန်းတို့သည် ရေချိုးရန် ရှက်နိုး ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း၊ ကျောက်တံတိုင်း၊ သစ်သား တံတိုင်း ဟူသော တံတိုင်း သုံးမျိုးတို့ကို ကာရန်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တန်စီးတွင်းသည် ဗွတ်ပေါက်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သားအခင်း ဟူသော အခင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခင်းစိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေသည် ဝပ်လျက်ရှိ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့၏ ကိုယ်တို့သည် အအေးပတ် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေသုတ် အထည်ကို ခွင့်ပြု၏။ ပုဆိုးကြမ်းဖြင့် သော်လည်း သုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၂၆၃။ ထိုအခါ ဥပါသကာ တစ်ယောက်သည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ ရေကန်ကို ပြုစေလို၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေကန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကန်ပေါင်ရိုးသည် ပြိုကျ၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျ ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေကန်၌ ရေသည် ဟောင်း၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ရေသွင်းမြောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြွန်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ စကြော ခြင်ပိတ်တပ်သော ဇရုံးအိမ်ကို ဆောက်လို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ စကြော ခြင်ပိတ် တပ်သော ဇရုံးအိမ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လေးလပတ်လုံး နိသီဒိုင်အခင်းနှင့် ကင်း၍ နေကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ လေးလပတ်လုံး နိသီဒိုင်အခင်းနှင့် ကင်း၍ မနေအပ်၊ ကင်း၍ နေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၄။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသော အိပ်ရာတို့၌ အိပ်ကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် ပြွမ်းသော အိပ်ရာတို့၌ မအိပ်အပ်။ အိပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် နံ့သာကို လည်းကောင်း၊ ပန်းကို လည်းကောင်း ယူဆောင်၍ ကျောင်းသို့ လာကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မခံယူကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နံ့သာကို ယူ၍ တံခါးရွက်၌ လက်ငါးချောင်းရာ ပေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ပန်းကို ယူ၍ ကျောင်း၌ သင့်ရာမှာ ထားခြင်းငှါ လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းသည် ဖြစ်လာ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို အဓိဋ္ဌာန် တင်ရမည် လော၊ ဝိကပ္ပနာပြုရ မည်လော”ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ သိုးမွေးဖြင့် ပြီးသော မရက်အပ်သော အခင်းကို အဓိဋ္ဌာန် မတင်အပ်။ ဝိကပ္ပနာ မပြုအပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကြေးနီအုပ် ငွေအုပ်၌ (ထည့်၍) စားကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကြေးနီအုပ် ငွေအုပ်၌ (ထည့်၍) မစားအပ်။ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ဆွမ်းစားသည် ရှိသော် လက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကောင်းစွာ မတည်စေနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လှံတံ (ဒုတ်ချောင်း) သပိတ်ခြေကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် တစ်ပန်းကန်တည်း၌လည်း စားကုန်၏။ တစ်ခွက်တည်း၌လည်း သောက်ကုန်၏။ တစ်ညောင်စောင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ရုံတည်း ခြုံ၍လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခင်း တစ်ရုံတည်း ခင်း ခြုံ၍လည်း အိပ်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမ ဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ တစ်ပန်းကန်တည်း၌ မစားအပ်။ပ။ တစ်ခွက်တည်း၌ မသောက်အပ်။ တစ်ညောင် စောင်းတည်း၌ မအိပ်အပ်။ တစ်ခင်းတည်းခင်း၍ မအိပ်အပ်။ တစ်ခြုံတည်းခြုံ၍ မအိပ်အပ်။ တစ်ခင်း တစ်ရုံတည်း ခင်းခြုံ၍ မအိပ်အပ်။ အိပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၅။ ထိုအခါ ဝနုလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့၏ အပင်းအသင်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝနုလိစ္ဆဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့သည် စကား မပြောကုန်။ နှစ်ကြိမ် မြောက်

လည်း ဝဗုဒ္ဓိဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆိုလတ် သော် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကား မပြောကြကုန်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဝဗုဒ္ဓိဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့ကို “အသျှင်တို့ ရှိခိုးပါ၏” ဟု ဆိုလတ်သော် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မေတ္တိယဘူမဇကရဟန်းတို့သည် စကား မပြောကြကုန်။

အကျွန်ုပ်သည် အသျှင်တို့အား အဘယ်သို့ ပြစ်မှားမိပါ သနည်း၊ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ကို အသျှင်တို့သည် စကား မပြောကြကုန် သနည်း ဟု (မေး၏)။

ငါ့သျှင် ဝဗု ငါတို့ ဖြစ်တိုင်း ဆိုအံ့၊ သင်သည် ငါတို့ကို မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗက ညှဉ်းဆဲအပ်သည် ဖြစ်လျက် သင်သည် လျစ်လျူရှုဘိ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း ဟု (မေး၏)။

ဒါယကာ ဝဗု သင်သည် အကယ်၍ အလိုရှိပါမူ ယနေ့ပင် မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗကို ဖျက်ဆီးစေရာ၏ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း၊ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်ပါ သနည်း ဟု (မေး၏)။

ဒါယကာ ဝဗု လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင် အရပ်မျက်နှာသည် ဘေး မရှိခဲ့ပါ၊ ရန် မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ်မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေး ရှိပါသည်၊ ရန် ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှု ရှိပါသည်၊ အကြင် အရပ်မှလေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကား၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်၏ မယားကို ဖျက်ဆီး အပ်ပါ၏” ဟု လျှောက်လော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရားတို့ ကောင်းပါပြီ” ဟု ဝဗုဒ္ဓိဝိမင်းသားသည် မေတ္တိယဘူမဇက ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံခဲ့၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော ထိုဝဗုဒ္ဓိဝိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ဤအမှုသည် မလျောက်ပတ်ပါ၊ မသင့်တင့်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား အကြင် အရပ်မျက်နှာသည် ဘေး မရှိခဲ့ပါ၊ ရန် မရှိခဲ့ပါ၊ နှိပ်စက်မှု မရှိခဲ့ပါ၊ ထိုအရပ် မျက်နှာသည် (ယခု) ဘေး ရှိပါသည်၊ ရန် ရှိပါသည်၊ နှိပ်စက်မှု ရှိ ပါသည်၊ အကြင်အရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) မရှိခဲ့ပါ၊ (ယခု) ထိုအရပ်မှ လေ (တိုက်ခတ်ခြင်း) ရှိခဲ့ပါသည်၊ ရေသည် အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍ နေယောင်တကား၊ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် အကျွန်ုပ်၏ မယားကို ဖျက်ဆီး အပ်ပါ၏” ဟု လျှောက်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို-

“ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဝဗုပြော သကဲ့သို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုသည် ဟူ၍ အမှတ်ရ ၏လော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့် အတိုင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို “ဒဗ္ဗ သင်သည် ဤဝဗုပြော သကဲ့သို့ ဤသို့ သဘောရှိသော ဖျက်ဆီးမှုကို ပြုသည် ဟူ၍ အမှတ်ရ၏လော” ဟု (မေး တော် မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူသည့် အတိုင်း ဖြစ်ပါသည် ဘုရား” ဟု (လျှောက်၏)။

“ဒဗ္ဗ ပညာရှိတို့သည် ဤသို့ မဖြေရှင်းကြကုန်၊ အကယ်၍ သင်သည် ပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ ပြုအပ်ပါ၏ဟု လျှောက်ဆိုလော့၊ အကယ်၍ သင်သည် မပြုအပ်သည် ဖြစ်အံ့၊ မပြုအပ်ပါဟု လျှောက်ဆိုလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မွေးသည့် အခါမှစ၍ အိပ်မက်မျှဖြင့်လည်း မေထုန် အကျင့်ကို ပြုကျင့် မှီဝဲမိသည်ဟု မသိပါ၊ နိုးသော တပည့်တော်သည် အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း” ဟု (လျှောက် ဆို၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဝဗ္ဗလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်လော့၊ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်မှောက် အင်္ဂါရှစ်ပါး

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်မှောက်ရမည်။ (၁) ရဟန်းတို့အား လာဘ်မရ စိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏။ (၂) ရဟန်းတို့အား အကျိုးမဲ့ စိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏။ (၃) ရဟန်းတို့အား နေရာမရ စိမ့်သောငှါ အားထုတ်၏။ (၄) ရဟန်းတို့ကို ဆဲရေး၏။ ခြိမ်းခြောက်၏။ (၅) ရဟန်းအချင်းချင်း ကွဲပြားစေ၏။ (၆) မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏။ (၇) တရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏။ (၈) သံဃာ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ပြော၏။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်မှောက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ မှောက်ရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၂၆၆။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အကြောင်းမရှိဘဲ သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက် ရာ၏။ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အကြောင်းမရှိဘဲ သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲ၏။ သံဃာသည် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်၏။ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏။ ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်ခြင်း သံဃာနှင့် မဆက်ဆံမှု ပြုလုပ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်မှောက်ခြင်း သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြုအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသား၏ နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားကို “ငါ့သျှင် ဝမု သံဃာသည် သင့်အား သပိတ်မှောက်၏။ သင်သည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှု မရှိသူ ဖြစ်၏” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ “သံဃာသည် ငါ့ကို သပိတ်မှောက် သတတ်၊ ငါသည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှု မရှိသူ ဖြစ်သတတ်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် ထိုနေရာ၌ပင် မိန်းမောလျက် လဲလေ၏။

ထိုအခါ ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသား၏ အဆွေခင်ပွန်း ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားကို “အချင်း ဝမု မသင့်ပါ။ မစိုးရိမ်ပါလင့်၊ မငိုကြွေးပါလင့်၊ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း ရဟန်း သံဃာကို လည်းကောင်း ကြည်လင်စေကုန်အံ့၊ ကျေနပ်စေကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် သားမယားနှင့်တကွ အဆွေခင်ပွန်းတို့နှင့်တကွ ဆွေမျိုးသားချင်း တို့နှင့်တကွ စိုသော အဝတ်ရှိလျက် စိုသော ဆံပင်ရှိလျက် မြတ်စွာဘုရားအထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတို့၌ ဦးခိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် အကျွန်ုပ်ကို လွှမ်းမိုး ကျရောက်ခဲ့ပါပြီ။ အကျွန်ုပ်သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အကြောင်းမရှိဘဲ သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲမိပါ၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့်စည်း ပါရခြင်းငှါ သည်းခံတော်မူ ပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ဝမု သင်သည် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗကို အကြောင်းမရှိဘဲ သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် စွပ်စွဲသောကြောင့် မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် သင့်ကို စင်စစ် လွှမ်းမိုး နှိပ်စက်ခဲ့၏။

ဒါယကာ ဝမု သင်သည် အကြံကြောင့် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့်လျော်စွာ ကုစား၏။ ထို့ကြောင့် သင်၏ ထိုအပြစ်ကို ငါတို့သည်ခံကုန်၏။

ဒါယကာ ဝမု အကြင်သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့် လျော်စွာ ကုစား၏။ နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်း၏။ (ထိုသူ၏) ဤသို့ ပြုခြင်းသည် ဘုရား၏ ဝိနည်း အဆုံးအမ၌ ကြီးပွား ကြောင်းသာလျှင် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို- ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဝမုလိစ္ဆဝီ မင်းသားအား သပိတ် လှန်လော့၊ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြုလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သပိတ်လှန် အင်္ဂါ ၈-ပါး

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာအား သပိတ်လှန် ရမည်။ (၁) ရဟန်းတို့အား လာဘ်မရ စိမ့်သောငှါ အားမထုတ်။ (၂) ရဟန်းတို့အား အကျိုးမဲ့ စိမ့်သောငှါ အားမထုတ်။ (၃) ရဟန်းတို့အား နေရာမရ စိမ့်သောငှါ အားမထုတ်။ (၄) ရဟန်းတို့ကို မဆဲရေး မခြိမ်းခြောက်။ (၅) ရဟန်းတို့ အချင်းချင်း မကွဲပြားစေ။ (၆) မြတ်စွာဘုရား၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော။ (၇) တရားတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော။ (၈) သံဃာတော်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို မပြော။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာ အား သပိတ်လှန်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ လှန်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ထိုဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ အပေါ်ရုံကို စမွယ်တင်၍ ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်အား သပိတ်မှောက် ပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှု မရှိသူ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါ၏။ (မာန်တည်း ဟူသော) အမွေးကို ချပါ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ပါ၏။ သံဃာအား သပိတ်လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းပန်ရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းပန်ရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၂၆၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့။ သံဃာသည် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ် မှောက်၏။ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏။ ထိုဝမုလိစ္ဆဝီ မင်းသားသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ သံဃာအား သပိတ် လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ် သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့။ သံဃာသည် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်လှန် ရာ၏။ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့။ သံဃာသည် ဝမု လိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ် မှောက်၏။ သံဃာနှင့် မဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏။ ထိုဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားသည် ကောင်းစွာ ကျင့်၏။ (မာန် တည်းဟူသော) အမွေးကို ချ၏။ ကံမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်၏။ သံဃာအား သပိတ် လှန်ခြင်းကို တောင်းပန်၏။ သံဃာသည် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ် လှန်၏။ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းကို ပြု၏။ ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်လှန်ခြင်း သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှု ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ။ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသားအား သပိတ်လှန် အပ်ပြီ။ သံဃာနှင့် ဆက်ဆံမှုကို ပြုအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ် သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်ဟု” (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၆၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် ဘဂ္ဂတိုင်းသို့ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလတ်သော် ထိုဘဂ္ဂတိုင်း သုသုမာရဂိရိမြို့၊ ဘေသကဠမည်သော သမင်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသား၏ ကောကနဒမည်သော ပြာသာဒ်သည် မကြာမီက ဆောက်လုပ်၍ ပြီး၏။ ရဟန်းပုဏ္ဏားနှင့် တစ်စုံ တစ်ယောက်သော လူသည် မနေဖူးသေးချေ။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် သဒ္ဓိကာပုဏ္ဏားမ၏ သားဖြစ်သော လုလင်ကို-

အချင်းသဒ္ဓိကာပုတ္တ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ငါ့စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်လော့၊ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလျှောက်လေလော့။

“အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဘုရားအား အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါ၏ ဟု လျှောက်လေလော့” ဟု ပြောဆို၏။

“(ထို့ပြင်) အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါဟူ၍လည်း လျှောက်လေလော့” ဟု ပြောဆို၏။

“အရှင်မင်းသား ကောင်းပါပြီ” ဟု သဒ္ဓိကာပုတ္တ လုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီးဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ-

အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏။ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်း များကို မေးလိုက်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား “(ထို့ပြင်) အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါ ဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထို့နောက် သဒ္ဓိကာပုတ္တလုလင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ဗောဓိမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဗောဓိမင်းသားအား-

“အရှင် အကျွန်ုပ်တို့သည် အရှင်မင်းသား၏ စကားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးသော ထိုအသျှင်ဂေါတမကို ‘အသျှင်ဘုရား ဗောဓိမင်းသားသည် အသျှင်ဂေါတမ၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးတိုက်ပါ၏။ အနာကင်းကြောင်း ရောဂါကင်းကြောင်း ကျန်းမာကြောင်း သန်စွမ်းကြောင်း ချမ်းသာစွာ နေရကြောင်းများကို မေးလိုက်ပါသည်။ (ထို့ပြင်) အသျှင်ဂေါတမသည် နက်ဖြန်အဖို့ ဗောဓိမင်းသား၏ ဆွမ်းကို ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော် မူပါဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏’ ဟု (ဤသို့) လျှောက်ခဲ့ပါ ကုန်ပြီ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် လက်ခံတော် မူလိုက်ပါ၏” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ထိုညဉ့်လွန်ပြီးနောက် မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီရင်ပြီးလျှင် ကောကနဒြာသာဒ်ကိုလည်း နောက်ဆုံး လှေကားထစ်တိုင်အောင် ပုဆိုးဖြူတို့ဖြင့် ခင်းစေပြီးလျှင် သဒ္ဓိကာပုတ္တလုလင်ကို-

အချင်းသဒ္ဓိကာပုတ္တ လာလော့၊ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်ဂေါတမ အချိန် တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း)ကို လျှောက်လေလော့ ဟု မိန့်ဆို၏။

“အရှင် ကောင်းပါပြီ” ဟု သဒ္ဓိကာပုတ္တလုလင်သည် ဗောဓိမင်းသားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် “အသျှင်ဘုရား အချိန် တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ဗောဓိမင်းသား၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားကို ငုံ့လင့်လျက် အပြင်တံခါးမုခ်၌ ရပ်နေ၏။ ဗောဓိမင်းသားသည် အဝေးမှ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ ထိုနေရာမှ ခရီးဦး ကြိုဆိုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် ရှေးသွားပြု၍ ကောကနဒပြာသာဒ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် နောက်ဆုံးလှေကားထစ်ကို ကပ်၍ ရပ်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ။ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ။ ယင်းသို့ နင်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ် အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ။ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးတို့ကို နင်းတော်မူပါ။ ယင်းသို့ နင်းခြင်းသည် အကျွန်ုပ် အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို လှည့်၍ ကြည့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဗောဓိမင်းသားကို-

“မင်းသား ပုဆိုးတို့ကို ရုပ်သိမ်းလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ပုဆိုးဖြူအခင်းကို နင်းတော်မူမည် မဟုတ်၊ နောင်လာနောက်သား ရဟန်းအများကို မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ် စောင့်ရှောက်တော်မူ၏” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် ပုဆိုးတို့ကို ရုပ်သိမ်းစေပြီးလျှင် ကောကနဒပြာသာဒ်ထက်၌ နေရာကို ခင်းစေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကောကနဒပြာသာဒ်သို့ တက်တော်မူပြီး လျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား အမျိုးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ ဗောဓိမင်းသားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဗောဓိမင်းသား အား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့် သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေတော်မူပြီးသော် နေရာမှထ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ပုဆိုးဖြူ အခင်းကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သားမဖွားဖူးသေးသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ရဟန်းတို့ကို ပင့်ဖိတ်ပြီးလျှင် အဝတ်ပုဆိုး ကို ခင်း၍ “အသျှင်ဘုရားတို့ အဝတ်ပုဆိုးကို နင်းတော်မူပါကုန်” ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မနင်းကုန်။

အသျှင်ဘုရားတို့ မင်္ဂလာအကျိုးငှါ အဝတ်ကို နင်းတော်မူပါကုန်ဟု လျှောက်သော်လည်း ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိသည်ဖြစ်၍ မနင်းကုန်။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် “အသျှင်တို့သည် မင်္ဂလာအကျိုးငှါ တောင်းပန်အပ်ပါ ကုန်လျက် ပုဆိုးဖြူ အခင်းကို အဘယ့်ကြောင့် မနင်းကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ၏။ ရှုတ်ချ ၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုသော ထိုမိန်းမ၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လူတို့သည် မင်္ဂလာကို အလိုရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူတို့၏ မင်္ဂလာအကျိုးငှါ တောင်းပန် အပ်သော် ရဟန်းသည် ပုဆိုးဖြူ အခင်းကို နင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ခြေဆေးပြီး နင်းအပ်သော အခင်းကို နင်းခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခြေဆေးပြီး နင်းအပ်သော အခင်းကို နင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

၂၆၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဂ္ဂတိုင်းတို့၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူ လတ်သော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် ရေအိုးကို လည်းကောင်း၊ ကြာချပ်သဏ္ဍာန် ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကို လည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းကို လည်းကောင်း ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ ရေအိုးကို လည်းကောင်း၊ ကြာချပ်သဏ္ဍာန်ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကို လည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းကို လည်းကောင်း ခံယူတော်မူပါ။ ယင်းသို့ ခံယူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရေအိုးကို လည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းကို လည်းကောင်း ခံယူတော်မူ၏။ ကြာချပ် သဏ္ဍာန်ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကိုကား ခံယူတော်မမူ။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်း စေပြီးဖြစ်ရကား အရိုအသေပြုကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် နေရာမှထ၍ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရေအိုးကို လည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်းကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ကြာချပ် သဏ္ဍာန် ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကို မသုံးဆောင်အပ်။ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျောက်စရစ် ခြေပွတ်၊ အိုးခြမ်း ခြေပွတ်၊ ပင်လယ်ရေမြှုပ် ခြေပွတ်ဟူသော ခြေပွတ်သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် လေးထောင့်ယပ်ကို လည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ကို လည်းကောင်း ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်၏ လေးထောင့်ယပ်ကို လည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ကို လည်းကောင်း ခံယူတော်မူပါ။ ယင်းသို့ ခံယူခြင်းသည် အကျွန်ုပ်အား ရှည်မြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး စီးပွားခြင်းငှါ ချမ်းသာခြင်းငှါ ဖြစ်ရာပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် လေးထောင့်ယပ်ကို လည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ကို လည်းကောင်း ခံယူတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ်ဖြစ်သော ဝိသာခါကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့် သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင် လန်းစေ၏။ပ။ အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ လေးထောင့်ယပ်ကို လည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏။ (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ခြင်နှင်ယပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခြင်နှင်ယပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စာမရီ သားမြီးယပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ စာမရီ သားမြီးယပ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏”။

ရဟန်းတို့ လျှော်ဖြင့် ပြီးသောယပ်၊ ပန်းရင်းမြက်ဖြင့် ပြီးသောယပ်၊ ဥဒေါင်းမြီးဖြင့် ပြီးသောယပ် ဟူသော ယပ်သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၀။ ထိုအခါ သံဃာအား ထီးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထီးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ထီးကို မြှောက်၍ လှည့်လည် ကုန်၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာသည် အာဇီဝက၏ တပည့် များစွာတို့နှင့်အတူ ဥယျာဉ်သို့ သွား၏။ ထိုအာဇီဝက၏ တပည့်တို့သည် ထီးကို မြှောက်လျက် အဝေးမှလာသော ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့ကို မြင်၍ ထိုဥပါသကာအား-

“အမောင် သင်တို့၏ ထိုအသျှင်ကောင်းတို့သည် စာရင်းစစ် အမတ်ကြီးများကဲ့သို့ ထီးကို မြှောက် လျက်လာ ကုန်၏” ဟု ပြောကုန်၏။

အသျှင်တို့ ထိုသူတို့သည် ရဟန်းများ မဟုတ် ပရိဗိုဇ်တို့တည်း ဟု (ဆို၏)။

“ရဟန်းများတည်း၊ ရဟန်းများမဟုတ်” ဟု အလောင်းအစား ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် နီးကပ်လတ်သော် (ရဟန်းများ ဖြစ်သည်ဟု) သိ၍ “အသျှင်ကောင်းတို့ သည် ထီးကို မြှောက်လျက် အဘယ့်ကြောင့် လှည့်လည်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ၏။ ရှုတ်ချ ၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ထိုဥပါသကာ၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ထီးကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ်သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ထီးနှင့်ကင်း၍ ‘ထီးမပါဘဲ’ ချမ်းသာမှု မရှိ။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ထီးကို ဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် နာဖျားသော ရဟန်းအား သာလျှင် ထီးကို ခွင့်ပြု တော်မူ၏။ မနာမဖျားသော ရဟန်းအား ခွင့်မပြု” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) အရံတွင်း၌ လည်းကောင်း အရံဥပစာ၌ လည်းကောင်း ထီးကို ဆောင်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ မနာမဖျားသော ရဟန်းသည်လည်း အရံတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ အရံပုစာ၌ လည်းကောင်း ထီးကို ဆောင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ဆိုင်း၌ သပိတ်ကို ထည့်၍ ထိုဆိုင်းကို ရှည်သော တုတ်၌ ဆွဲချိတ်၍ အချိန်မဲ့၌ အမှတ်မရှိသော ရွာတံခါးဖြင့် ဖြတ်သွား၏။

လူတို့သည် “အမောင်တို့ ဤခိုးသူသည် သွား၏၊ ဤခိုးသူ၏ သန်လျက်သည် တောက်ပ၏” ဟု ပြောလျက် နောက်မှလိုက်၍ ဖမ်းဆီးကြလေသော် (ရဟန်းဟု) သိသဖြင့် လွှတ်လိုက် ကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန်းသည် အရံသို့သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။

ငါ့သျှင် သင်သည် ရှည်သော တုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို ဆောင်သလောဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဆောင်၏ဟု ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရှည်သော တုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို ဆောင်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရှည်သော တုတ်၌ ဆွဲသော ဆိုင်းကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ရှည်သော တုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်လေ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ရှည်သော တုတ် (ဆောင်နိုင်ခွင့်) သမ္မုတိကို ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏၊ ရှည်သော တုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည် နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ရှည်သော တုတ် (ဆောင်နိုင်ခွင့်) သမ္မုတိကို တောင်း ပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ် (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျား၏၊ ရှည်သော တုတ်နှင့် ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ရှည်သော တုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ် ဆောင်နိုင် ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျား၏၊ ရှည်သော တုတ်နှင့်ကင်း၍ မလှည့်လည်နိုင်၊ ထိုရဟန်းသည် သံဃာကို ရှည်သော တုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သော တုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သော တုတ်ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား

နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သော တုတ် ဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။

ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်၊ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်း တည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍ သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင် နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ဆိုင်းဆောင် နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျား၏။ ရှည်သော တုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်၊ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား ရှည်သော တုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်။ ထိုနာဖျားသော ရဟန်းသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်ပြီးလျှင် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးလျက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် နာဖျားပါ၏။ ရှည်သော တုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည် နိုင်ပါ။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ အသျှင်ဘုရားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် သံဃာအား ရှည်သော တုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း တောင်းရမည်။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏။ ရှည်သော တုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်ပါ။ ဆိုင်းနှင့် ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ရှည်သော တုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင် နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသောကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သောတုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းသည် နာဖျားပါ၏။ ရှည်သော တုတ်နှင့် ကင်း၍လည်း မလှည့်လည်နိုင်ပါ။ ဆိုင်းနှင့်ကင်း၍လည်း သပိတ်ကို မဆောင်နိုင်ပါ။ ထိုရဟန်းသည် သံဃာအား ရှည်သော တုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို တောင်း၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သော တုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေး၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သော တုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းအား ရှည်သော တုတ်နှင့် ဆိုင်းဆောင်နိုင်ခွင့် သမ္မုတိကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့်အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၃။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် စမြို့ ပြန်တတ်၏။ ထိုရဟန်းသည် စမြို့ပြန်၍ ပြန်၍ မျို၏။

ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဤရဟန်းသည် အချိန်မဲ့၌ စားဖွယ်ကို စားဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသည် နွားဘဝမှ စုတေ ရွေ့လျောသည်မှာ မကြာမြင့်သေး၊ ရဟန်းတို့ စမြို့ ပြန်တတ်သော ရဟန်းအား စမြို့ပြန်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ခံတွင်းအပသို့ ထုတ်၍ မမျိုအပ်၊ မျိုသော ရဟန်းအား တရားအားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရ မည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်းတစ်သင်းသည် သံဃာအား ဆွမ်းကျွေး၏။ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ များစွာသော ဆွမ်း လုံးတို့သည် ပြန့်ကြဲကုန်၏။

လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းကိုလျှာသော် ကောင်းမွန်စွာ မခံယူကုန်ဘိ သနည်း၊ ဆွမ်းတစ်လုံးကို အလုပ်ကိစ္စများစွာဖြင့်

ပြီးစေရပါ၏။ ဆွမ်းတစ်လုံးဖြစ်ရန် အလုပ်ကိစ္စများပါ၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ထိုလူတို့၏ ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြုပြောဆိုကြသော စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လှူအပ်သော ခဲဖွယ် စားဖွယ် ကျခဲလျှင် ကိုယ်တိုင် ကောက်ယူ၍ စားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ထိုခဲဖွယ် စားဖွယ်ကို ဒါယကာတို့သည် စွန့်အပ် ပြီးပြီတည်း” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ရှည်သော လက်သည်းတို့ဖြင့် ဆွမ်းခံသွား၏။ မိန်းမတစ် ယောက်က မြင်လတ်သော် “အသျှင်ဘုရား လာလော့၊ မေထုန်အကျင့်ကို မှီဝဲလော့” ဟု ထိုရဟန်းကို လျှောက်၏။

“နမ မသင့်၊ ဤအမှုသည် မအပ်” ဟု (ပြော၏)။

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် မမှီဝဲမှု အကျွန်ုပ်သည် မိမိ၏ လက်သည်းတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို ကုတ်ဖဲ့၍ ‘ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖောက်ပြန်၍ ကျင့်၏’ဟု အော်ဟစ်အံ့” ဟူ၍ (ပြော၏)။

“နမ သင်သည် (သင့်၊ မသင့်ကို) သိဘိလော့” ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ထိုမိန်းမသည် မိမိ၏ လက်သည်းတို့ဖြင့် ကိုယ်ကို ကုတ်ဖဲ့၍ “ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ဖောက်ပြန်၍ ကျင့်၏” ဟု အော်ဟစ်၏။ လူတို့သည် ပြေးလာ၍ ထိုရဟန်းကို ဖမ်းကုန်၏။

ထိုလူတို့သည် ထိုမိန်းမ၏ လက်သည်း၌ အရေပါးကိုလည်းကောင်း၊ သွေးကိုလည်းကောင်း မြင်ကုန် ၍ “ဤအမှုသည် ဤမိန်းမ၏ အမှုသာတည်း၊ ရဟန်းသည် မပြု” ဟု ထိုရဟန်းကို လွှတ်လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ငါ့သျှင် သင်သည် ရှည်လျားသော လက်သည်းတို့ကို ဆောင်သလောဟု (မေးကုန်၏)။ ငါ့သျှင်တို့ ဆောင်၏ ဟု (ပြော၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ရှည်လျားသော လက်သည်းတို့ကို ဆောင်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ရှည်လျားသော လက်သည်းခြေသည်းတို့ကို မဆောင်အပ် ‘မထားအပ်’ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လက်သည်းဖြင့်လည်း လက်သည်းကို ဖြတ်ကုန်၏။ ခံတွင်းဖြင့်လည်း လက်သည်းကို ဖြတ်ကုန်၏။ နံရံ၌လည်း ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ လက်ချောင်း ခြေချောင်းတို့သည် နာကျင် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လက်သည်းလှီး ဓားငယ်ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လက်သည်းခြေသည်းကို သွေးထွက်အောင် ဖြတ်သဖြင့် လက်ချောင်းခြေချောင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အသား၏ အတိုင်းအရှည်ဖြင့် လက်သည်းခြေသည်းကို ဖြတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နှစ်ဆယ်သော လက်သည်းခြေသည်းတို့ကို ပြေပြစ်အောင် ပြုစေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ်ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ကုန်၏။ ရှုတ်ချကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြော ဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နှစ်ဆယ်သော လက်သည်းခြေသည်းတို့ကို ပြေပြစ်အောင် မပြုစေအပ်။ ပြုစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အညစ်အကြေးမျှကို ခြစ်ထုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၅။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့၏ ဆံပင်တို့သည် ရှည်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် အချင်းချင်း ဆံချခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်ကုန် သလောဟု မေး တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား စွမ်းနိုင်ပါကုန်၏ ဟု လျှောက်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သင်တန်းစား သင်တန်းကျောက် သင်တန်းအိတ် သင်တန်းနီးဟူသော သင်တန်း အဆောက်အဦ အလုံးစုံကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မုတ်ဆိတ်ကို ဖြတ်စေကုန်၏။ မုတ်ဆိတ်ကို ရှည်စေကုန်၏။ ဆိတ် မုတ်ဆိတ်နှင့်တူသော မုတ်ဆိတ်ကို ပြုစေကုန်၏။ လေးထောင့် မုတ်ဆိတ်ကို ပြုစေကုန်၏။ ရင်မွေးရိတ် ခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ ရင်မွေး အရေးအသား ထားခြင်းကို ပြုစေကုန်၏။ ကြင်စွယ်ကို ထားကုန်၏။ ကျဉ်း မြောင်းရာ၌ အမွေးကို ရိတ်စေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မုတ်ဆိတ်ကို မဖြတ်အပ်။။။ မုတ်ဆိတ်ကို မရှည်စေအပ်။။ ဆိတ် မုတ်ဆိတ်နှင့်တူသော မုတ်ဆိတ်ကို မပြုစေအပ်။။ ရင် မွေးရိတ်ခြင်းကို မပြုစေအပ်။။ ရင်မွေး အရေးအသား ထားခြင်းကို မပြုစေ အပ်။။ ကြင်စွယ်ကို မထားအပ်။။ ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမွေးကို မရိတ်စေအပ်။ ရိတ်စေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အနာဖြစ်၏။ ဆေးသည် မတည်နိုင်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမွေးကို ရိတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကပ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြတ်စေကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကပ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မဖြတ်စေအပ်။ ဖြတ်စေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးအား ဦးခေါင်း၌ အနာဖြစ်၏။ သင်တန်းဖြင့် ဆံပင်တို့ကို မချနိုင်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အနာဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကပ်ကျေးဖြင့် ဆံပင်တို့ကို ဖြတ်စေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ရှည်သော နှာခေါင်းမွေးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “မြေဘုတ် ဘီလူး ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရှည်သော နှာခေါင်းမွေးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောက်စရစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ပျားဖယောင်းဖြင့် လည်းကောင်း နှာခေါင်း မွေးကို နုတ်ကြသဖြင့် နှာခေါင်းတို့သည် နာကျင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မွေးညှပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ဆံပင်ဖြူကို နုတ်သဖြင့် လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့ သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ဆံပင်ဖြူကို မနုတ်အပ်၊ နုတ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၇၆။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါး၏ နားတို့သည် နားဖာချေးတို့ဖြင့် ပိတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နားဖာကော် ‘နဖာချူ’ ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေ နားဖာကော် ငွေ နားဖာကော် ဟူသော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်သော နားဖာကော်တို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော နားဖာကော်တို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းတို့ အရိုး နားဖာကော်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်နားဖာကော်ကို လည်းကောင်း၊ ဦးချိုနားဖာ ကော်ကို လည်းကောင်း၊ ကျွဲနားဖာကော်ကို လည်းကောင်း၊ ဝါးနားဖာကော်ကို လည်းကောင်း၊ သစ်သား နားဖာကော်ကို လည်းကောင်း၊ ချိတ်နားဖာကော်ကို လည်းကောင်း၊ သစ်သီးနားဖာကော်ကို လည်း ကောင်း၊ ကြေးသံနားဖာကော်ကို လည်းကောင်း၊ ခရုသင်းချက် နားဖာကော်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၇၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို စုဆောင်း သိမ်းဆည်းကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ် တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ကြေးကုန်သည်များ ကဲ့သို့ များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို စုဆောင်း ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ များစွာသော သံဘဏ္ဍာ ကြေးဘဏ္ဍာတို့ကို မစုဆောင်းအပ်၊ စုဆောင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မျက်စဉ်းကျည်တောက်ကို လည်းကောင်း၊ မျက်စဉ်းတံကို လည်းကောင်း၊ နားဖာကော်ကို လည်းကောင်း၊ အကွပ်ငယ်ကို လည်းကောင်း မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ မျက်စဉ်း ကျည်တောက်ကို လည်းကောင်း၊ မျက်စဉ်းတံကို လည်းကောင်း၊ နားဖာကော် ကို လည်းကောင်း၊ အကွပ်ငယ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကြီးကို အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် ထိုင်ကြသဖြင့် သင်္ကန်းကြီး အနားပတ်တို့သည် ပျက်စီး ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းကြီးကို အာယောဂပတ်ဖွဲ့လျက် မထိုင်အပ်၊ ထိုင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နာဖျားသဖြင့် အာယောဂပတ်နှင့် ကင်း၍ မချမ်းသာ။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အာယောဂပတ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား အာယောဂပတ်ကို အဘယ်သို့ ပြုလုပ် ရမည်နည်း ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရက်ကန်းစင် လက်ခတ်ချပ် ကြေးတံဝါး ဟူသော ရက်ကန်း အဆောက်အဦး အလုံးစုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၈။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် ခါးပန်းကြိုး မပါဘဲ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်သဖြင့် လမ်းမ၌ သင်းပိုင်သည် လျှောက်၏။ လူတို့သည် ကြွေးကြော်သဖြင့် ထိုရဟန်းသည် မျက်နှာမသာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခါးပန်းကြိုး မပါဘဲ ရွာသို့ မဝင်အပ်၊ ဝင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ကြိုးအများပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ ရေမြေ ဦးခေါင်း သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ မုရိုးစည် သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ ဆောက်လုံး သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး ဟူသော အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကြိုးအများပေါင်း၍ ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ ရေမြေ ဦးခေါင်းသဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ မုရိုးစည်သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်းကြိုး၊ ဆောက်လုံးသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်အပ်သော ခါးပန်း ကြိုး ဟူသော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်ကုန်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

“ရဟန်းတို့ ခါးပန်းကြိုး၊ ဝက်အူသဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော ခါးပန်း ဟူသော ခါးပန်းကြိုး နှစ်မျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ခါးပန်းကြိုး၏ အမြိတ် အဆာတို့သည် ဆွေးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မုရိုးစည်သဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော အမြိတ် အဆာကို လည်းကောင်း၊ ဆောက်လုံးသဏ္ဍာန် ပြုအပ်သော အမြိတ် အဆာကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးပန်းကြိုး၏ အစွန်အနားသည် ဆွေး၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အနားလိပ်၍ ချုပ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဖွတ်မြီးထိုးချုပ်ခြင်းကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခါးပန်းကြိုး၏ ကွင်းစွန်းသည် ဆွေး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါးပန်းသီးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေခါး ပန်းသီး ငွေခါး ပန်းသီး ဟူသော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်ကုန် သော ခါးပန်းသီးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော ခါးပန်းသီးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရိုး ခါးပန်းသီးကို လည်းကောင်း။ပ။ ခရုသင်းချက် ခါးပန်းသီးကို လည်းကောင်း၊ ချည်ခါး ပန်းသီးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၇၉။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ပေါ့ပါးသော သင်္ကန်းကြီးတို့ကို ရံ၍ ရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ လေပွေ့ကြောင့် သင်္ကန်းကြီးတို့သည် လွင့်တက်ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ကမ္မတ်ကွင်းကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ရွှေ ကမ္မတ်သီး ငွေ ကမ္မတ်သီးဟူသော အကောင်း အညံ့ ဖြစ်ကုန်သော ကမ္မတ်သီးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကောင်း အညံ့ဖြစ်သော ကမ္မတ်သီးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အရိုးကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်ကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ဦးချိုကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ကျူကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ဝါးကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ သစ်သား ကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ချိတ်ကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ သစ်သီးကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ကြေးကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ခရုသင်းချက် ကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ချည်ကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ကမ္မတ်ကွင်းကို လည်းကောင်း သင်္ကန်း၌ တပ်သဖြင့် သင်္ကန်းသည် ဆွေး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမ္မတ်သီးအိမ်ကို လည်းကောင်း၊ ကမ္မတ်ကွင်းအိမ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကမ္မတ်သီးကို လည်းကောင်း၊ ကမ္မတ်ကွင်းကို လည်းကောင်း အစွန်း၌ တပ်သဖြင့် အနားပတ်သည် ပွင့်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကမ္မတ်သီးအိမ်ကို အစွန်း၌ တပ်ရန် ခွင့်ပြု၏။ ကမ္မတ်ကွင်း အိမ်ကို လက်ခုနစ်သစ် ရှစ်သစ်မျှ လျှော့၍ တပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၀။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဆင်နာမောင်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ငါးမြီးကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ လေးစ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ အတွန်းများစွာ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း ဟူသော လူတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ခြင်းကို ဝတ်ဆင် ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်နာမောင်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ငါးမြီးကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ လေးစ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း၊ ထန်းရွက်ယပ်ဝန်းကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်း အတွန်းများစွာ ချ၍ ဝတ်ဆင်ခြင်းဟူသော လူတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ခြင်းကို မဝတ်ဆင်အပ်။ ဝတ်ဆင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လူတို့ကဲ့သို့ ရုံခြင်းကို ရုံကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူတို့ ကဲ့သို့ ရုံခြင်းကို မရုံအပ်။ ရုံသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ခါးတောင်းကျိုက်၍ ဝတ်ဆင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “မင်း၏ ဝန်ထမ်း လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခါးတောင်းကျိုက် ဝတ်ဆင်ခြင်းကို မဝတ်ဆင်အပ်။ ဝတ်ဆင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၁။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် နှစ်ဖက်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “မင်း၏ ဝန်ထမ်း လူတို့ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နှစ်ဖက်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ဖက်ဝန် ရှိသော ထမ်းပိုးကို လည်းကောင်း၊ အလယ်ဝန်ရှိသော ထမ်းပိုးကို လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းဝန်ကို လည်းကောင်း၊ ပခုံးဝန်ကို လည်းကောင်း၊ ခါးဝန်ကို လည်းကောင်း၊ လက်ဆွဲဝန်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

၂၈၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဒန်ပူကို မခဲမစားကုန်၊ ခံတွင်းသည် အနံ့ မကောင်း။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

၁။ အပဂတဂဗ္ဘာတိ အဝိဇာတပုတ္တာ (ဝိမတိ)

ဒန်ပူ မစားခြင်း အပြစ် ၅-မျိုး

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို မခဲမစားရာ၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း-

(၁) မျက်စိ မကြည်လင်။

(၂) ခံတွင်း အနံ့မကောင်း။

(၃) အရသာကြောတို့ မစင်ကြယ်ကုန်၊

(၄) သည်းခြေ သလိပ်တို့က ထမင်းကို မြှေးယှက်ကုန်၏။

(၅) ထိုသူသည် ထမင်း မမြိန်။

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို မခဲ မစားရာ၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း။

ဒန်ပူ စားခြင်း အကျိုး ၅-မျိုး

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို ခဲစားရာ၌ အကျိုးတို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း-

- (၁) မျက်စိ ကြည်လင်၏။
- (၂) ခံတွင်း အနံ့ကောင်း၏။
- (၃) အရသာကြောတို့ စင်ကြယ်ကုန်၏။
- (၄) သည်းခြေ သလိပ်တို့က ထမင်းကို မမြှေးယှက်ကုန်။
- (၅) ထိုသူသည် ထမင်း မြိန်၏။

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို ခဲစားရာ၌ အကျိုးတို့သည် ဤငါးမျိုးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ဒန်ပူကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ရှည်လျားသော ဒန်ပူတို့ကို ခဲစားကုန်၏။ ထိုဒန်ပူတို့ဖြင့်ပင် သာမဏေကို ခေါက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှည်သောဒန်ပူကို မခဲစားအပ်၊ ခဲစားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ရှစ်သစ် အတိုင်းအရှည် ရှိသော ဒန်ပူကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုဒန်ပူဖြင့်လည်း သာမဏေကို မခေါက်အပ်၊ ခေါက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် အလွန်တိုသော ဒန်ပူကို ခဲစဉ် လည်ချောင်း၌ မျက်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အလွန်တိုသော ဒန်ပူကို မခဲစားအပ်၊ ခဲစားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အယုတ်ဆုံး လက်လေးသစ် ရှိသော ဒန်ပူကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၃။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် တောကို မီးတိုက်ကုန်၏။ လူတို့သည် “တောမီးတိုက် သမားတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တောကို မီးတိုက်အပ်၊ မီးတိုက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် မြက်ချုံတို့ဖြင့် ရှုပ်ထွေး ကုန်၏။ တောမီး လောင်လတ်သော် ကျောင်းတို့ကို လောင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မီးကြိုပေးရန် လည်းကောင်း၊ အရံအတား လုပ်ရန် လည်း ကောင်း မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တောမီး လောင်လတ်သော် မီးကြိုပေးရန် လည်းကောင်း၊ အရံအတား လုပ်ရန် လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၄။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် သစ်ပင်ကို တက်ကုန်၏။ တစ်ပင်မှ တစ်ပင်သို့ ကူးပြောင်း ကုန်၏။

လူတို့သည် “မျောက်တို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သစ်ပင်ကို မတက်အပ်၊ တက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားစဉ် ကောသလတိုင်း ဇနပုဒ် လမ်းခရီးအကြား၌ ဆင်တို့သည် လိုက်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သစ်ပင်ရင်းသို့ ပြေးကပ်ပြီးနောက် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည် ဖြစ်၍ သစ်ပင်သို့ မတက်၊ ထိုဆင်သည် အခြားတစ်ပါးသော လမ်းဖြင့် သွားလေ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ကိစ္စရှိ လတ်သော် သစ်ပင်ကို တသူမျှ တက်ခြင်းငှါ၊ ဘေးရန်ရှိ လတ်သော် အလိုရှိတိုင်း တက်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၅။ ထိုအခါ ယမေဠကရွာ၌ ကုဋမည်သော ပုဏ္ဏားမျိုး ရဟန်းညီနောင် နှစ်ဦးတို့ ရှိကုန်၏။ အပြော အဆိုကောင်း အသံကောင်းသူတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုရဟန်း ညီနောင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကြကာ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမည်အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏။ အနွယ်အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏။ ဇာတ်အမျိုးမျိုး ရှိပါကုန်၏။ အမျိုးအသီးသီးမှ ထွက်၍ ရဟန်းပြုပါကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် မိမိတို့ဘာသာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဖျက်ဆီးပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သက္ကတဘာသာဖြင့် တင်ပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ သင်တို့သည် “အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သက္ကတဘာသာဖြင့် တင်ပါကုန်အံ့” ဟု အဘယ့်ကြောင့် ပြောဆိုကုန်ဘိ သနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့ ဤ(သင်တို့ လျှောက်ဆိုသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူပြီး၍ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ ကို-

“ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ စကားတော်ကို သက္ကတဘာသာဖြင့် မတင်အပ်၊ တင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိမိတို့ ဘာသာဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို သင်ယူ ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လောကာယတကျမ်းကို သင်ယူကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာတည်း။ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လောကာယတကျမ်း၌ အနှစ်ဟု ရှုလေ့ ရှိသူသည် ဤသာသနာတော်၌ ကြီးပွားခြင်း စည်ပင်ခြင်း ပြန့်ပြောခြင်းသို့ ရောက်ရာ သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မရောက်နိုင်ပါ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

“တစ်နည်းဆိုအံ့၊ ဤသာသနာ၌မူလည်း အနှစ်ဟု ရှုလေ့ ရှိသူသည် လောကာယတကျမ်းကို သင်ယူရာသလော” ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မသင်ယူရာပါ ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

“ရဟန်းတို့ လောကာယတကျမ်းကို မသင်ယူအပ်၊ သင်ယူသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် လောကာယတကျမ်းကို ပို့ချ ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လောကာယတကျမ်းကို မပို့ချအပ်၊ ပို့ချသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော အတတ်ကို သင်ယူ ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော အတတ်ကို မသင်ယူအပ်၊ သင်ယူသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော အတတ်ကို ပို့ချ ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) ဖီလာဖြစ်သော အတတ်ကို မပို့ချအပ်၊ ပို့ချသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ် ဝန်းရံလျက် တရားဟောနေစဉ် ချေဆတ်တော်မူ၏ ‘ဟတ်ချိုးဟု အသံပြု၏’။ “အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ရှည်ပါစေသောဝံ၊ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ရှည်ပါစေသောဝံ” ဟု ရဟန်းတို့သည် ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံကို ပြုကုန်၏။ ထိုအသံဖြင့် တရား စကားသည် ခြားပြတ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ အသက်ရှည်ပါစေသောဝံဟု ဆိုသော် ထိုဆိုခြင်းကြောင့် အသက်ရှည်မှု လည်း ရှည်ရာသလော၊ သေမှုလည်း သေရာ သလော” ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤအသက်ရှည်ခြင်း သေခြင်းသည် မဖြစ်နိုင်ပါဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ “အသက်ရှည်ပါစေသောဝံ” ဟု မဆိုအပ်၊ ဆိုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ရဟန်းတို့ ချေဆတ်ရာ၌ “အသျှင်ဘုရားတို့ အသက်ရှည်တော် မူကြပါစေကုန်သောဝံ” ဟု ဆိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိသည် ဖြစ်၍ စကားတို့ မပြန်ကုန်။ လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ‘အသျှင်ဘုရားတို့ အသက် ရှည်ပါစေကုန်သောဝံ’ ဟုဆိုလျက် အတုံ့အပြန် အဘယ့် ကြောင့် မဆိုကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လူတို့သည် မင်္ဂလာကို အလိုရှိ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (လူတို့က) “အသျှင်ဘုရားတို့ အသက်ရှည်ပါစေကုန်သောဝံ” ဟုဆိုလျှင် “ကြာမြင့်စွာ အသက်ရှည်ပါစေ”ဟု ဆိုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၈၉။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ် ဝန်းရံ၍ တရားဟောလျက် ထိုင်နေ တော်မူ၏။ တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ကြက်သွန်ဖြူကို စားခဲ့၏။ “ရဟန်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါ စေလင့်” ဟု ထိုရဟန်းသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ထိုရဟန်းကို မြင်တော်မူ၍ “ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အဘယ့်ကြောင့် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်သနည်း” ဟု (မေးတော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်းသည် ကြက်သွန်ဖြူကို စားခဲ့၏။ “ရဟန်းတို့ကို အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါစေလင့်” ဟု ထိုရဟန်းသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပါ၏ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အကြင် အရာဝတ္ထုကို စားခဲ့မိ၍ ဤသို့သော တရားစကားမှ အပ ဖြစ်ရာ၏။ ထိုအရာ ဝတ္ထုကို စားသင့်မည်လော ‘တရားပွဲမှ ခွဲထွက်နေရလောက်သော အရာဝတ္ထုမျိုးကို စားရန် သင့်တော်မည် လော’ ဟု မေးတော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား မစားသင့်ပါဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ရဟန်းတို့ ကြက်သွန် ဖြူကို မစားအပ်၊ စားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာအား ဝမ်းလေနာ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် အသျှင်သာရိပုတြာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင်သာရိပုတြာ ရှေးအခါ၌ သင်၏ ဝမ်းလေနာသည် အဘယ် အရာဝတ္ထုဖြင့် ချမ်းသာပါသနည်း” ဟု မေး၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို “ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလာန် ရှေးအခါ၌ ငါ၏ ဝမ်းလေနာသည် ကြက်သွန်ဖြူဖြင့် ချမ်းသာ၏” ဟု ဆို၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ အနာရောဂါ ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ကြက်သွန်ဖြူကို စားရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

၂၉၀။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံအတွင်း ထိုထို နေရာ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏။ အရံသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရံသည် မကောင်းသော အနံ့ရှိ၏။။။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ်အိုးကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆင်းရဲစွာ ထိုင်ကုန်လျက် ကျင်ငယ်ကို စွန့်ရကုန်၏။။။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ်စွန့်ရန် ခြေနှင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ငယ်စွန့်ရန် ခြေနှင်းခုံတို့သည် ထင်ရှား ပေါ်လွင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကျင်ငယ်ကို စွန့်ရန် ရှက်နိုး ကုန်၏။။။ ရဟန်းတို့ အုတ်အကာ၊ ကျောက်အကာ၊ သစ်သားအကာ ဟူသော အကာ သုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ငယ် အိုးတို့သည် အပိတ်အဖုံး မရှိ၍ အနံ့ မကောင်းကုန်။။။ ရဟန်းတို့ အပိတ် အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အရံတွင်း ထိုထို နေရာ၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ အရံသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အရံသည် မကောင်းသော အနံ့ ရှိ၏။။။ ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီးတွင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျင်ကြီးတွင်း နှုတ်ခမ်းသည် ပြိုကျ၏။။။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီစီမံသောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျင်ကြီးတွင်းသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေသည် လွှမ်းမိုးခံရ၏။။။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် လုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြေသည် ပြိုကျ၏။။။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊

သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်းသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အစွန်၌ ထိုင်လျက် ကျင်ကြီး စွန့်သူတို့သည် လိမ့်ကျ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခင်း၍ အလယ်၌ အပေါက်ဖောက်၍ ကျင်ကြီး စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဆင်းရဲစွာ ထိုင်ကုန် လျက် ကျင်ကြီး စွန့်ရ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီး စွန့်ရန် ခြေနင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပြင်ပ၌ ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျင်ငယ် မြောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကနုတံ မရှိ။ ရဟန်းတို့ ကနုတံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကနုတံပုံး မရှိ။ ရဟန်းတို့ ကနုတံပုံးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျင်ကြီးတွင်းသည် အပိတ်အဖုံး မရှိသည် ဖြစ်၍ အနံ့ မကောင်း။ ရဟန်းတို့ အပိတ်အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လွင်တီးခေါင်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်သော ရဟန်းတို့သည် အအေးကြောင့် လည်းကောင်း၊ အပူကြောင့် လည်းကောင်း ပင်ပန်း ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝစ္စကုဋီ 'ကျင်ကြီးအိမ်' ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီ၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။

ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကို လည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကို လည်းကောင်း၊ မျောက်လက်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ငယ်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီ၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝေ့နီဖြင့် ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခြူးပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မကရ်းသွားဖော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးကို လည်းကောင်း၊ သက်နန်းတန်း ဝါးကို လည်းကောင်း၊ သက်နန်းလှန်း ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉၂။ ထိုအခါ အိုမင်းမစွမ်းသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကျင်ကြီး စွန့်ပြီးနောက် ထလတ်သော် လိမ့်ကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ဆွဲတန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဝစ္စကုဋီသည် အကာအရံ မရှိ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အကာ၊ ကျောက်အကာ၊ သစ်သား အကာ ဟူသော အကာ သုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ် မရှိ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၏ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကို လည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင်ကို လည်းကောင်း၊ သံကွင်းမျောက်လက်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် 'ကျည်ငယ်'ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီး 'ကျည်မ'ကို လည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဖြူသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်းကို လည်းကောင်း၊ ဝေ့နီဖြင့် ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခြူးပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်း ခြယ်လှယ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မကရ်းသွား ဖော်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သက်တင် ရေးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ်သည် ဗွတ်ပေါက်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်စရစ်ကို ဖြန့်လောင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မလုံလောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေအိုး မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက် ရေအိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက် ရေခွက် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက် ရေခွက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆင်းရဲစွာ ထိုင်လျက် သန့်သက်ရေ ဆေးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ သန့်သက်ရေ ဆေးရန် ခြေခင်းခုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက်ရေ ဆေးရန် ခြေခင်းခုံတို့သည် ထင်ရှား ပေါ်လွင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် သန့်သက်ရေ ဆေးရန် ရှက်နိုးကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အကာ၊ ကျောက်အကာ၊ သစ်သား အကာဟူသော အကာ သုံးမျိုးတို့ကို ကာရံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သန့်သက် ရေအိုးသည် အပိတ်မရှိ၊ မြက်မှုန့်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြေမှုန့်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုမိ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အပိတ် အဖုံးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၂၉၃။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အကျင့်ဆိုးတို့ကို ပြုကျင့် ကြကုန်၏။ ပန်းပင်ငယ်ကို စိုက်ကုန်၏။ စိုက်စေ ကုန်၏။ ရေသွန်းလောင်း ကုန်၏။ ရေသွန်းလောင်း စေကုန်၏။ ဆွတ်ခူး ကုန်၏။ ဆွတ်ခူး စေကုန်၏။ သီကုံး ကုန်၏။ သီကုံး စေကုန်၏။ ပွင့်ညှာ တစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ပွင့်ညှာ နှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ပန်းတံကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ပန်းလက်ကောက်ကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ နားသွယ်ပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။ ရင်လွမ်းပန်းကို ပြုကုန်၏။ ပြုစေကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့၏ အကျိုးငှါ ပွင့်ညှာ တစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ပွင့်ညှာ နှစ်ဖက်ဆိုင် ပန်းကုံးကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ပန်းတံကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ပန်းလက်ကောက်ကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ဦးဆောက်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။ နားသွယ်ပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေကုန်၏။ ရင်လွမ်းပန်းကို ဆောင်ကုန်၏။ ဆောင်စေ ကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အမျိုးမိန်းမ အမျိုးသမီးကြီး အမျိုးသမီးငယ် အမျိုးချွေးမ အမျိုးကျွန်မတို့နှင့် အတူ တစ်ခုတည်းသော ခွက်၌လည်း စားကုန်၏။ သောက်ရေခွက် တစ်ခုတည်း၌လည်း သောက်ကုန်၏။ တစ်နေရာတည်း၌လည်း ထိုင်ကုန်၏။ တစ်ညောင်စောင်းတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခင်းတည်းလည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခြုံတည်းလည်း အိပ်ကုန်၏။ တစ်ခင်း တစ်ခြုံတည်း၌လည်း အိပ်ကုန်၏။ အခါမဲ့၌လည်း စားကုန်၏။ သေကိုလည်း သောက်ကုန်၏။ ပန်း နံ့သာ နံ့သာပျောင်းကိုလည်း ဆောင်ကုန်၏။ ကလည်း ကကုန်၏။ သီဆိုလည်း သီဆိုကုန်၏။ တီးမှုတ်လည်း တီးမှုတ် ကုန်၏။ မြူးထူးစမွယ်လည်း မြူးထူး စမွယ်ကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ ကချေသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမွယ်ကုန်၏။

အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ အဆိုသည် မ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ အဆိုသည်မ၏ အလိုက်လည်း စမွယ်ကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ် ကုန်၏။ ဆိုင်းသမ၏ အလိုက်လည်း စမွယ်ကုန်၏။ စမွယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း ကကုန်၏။ စမွယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း သီဆိုကုန်၏။ စံပယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း တီးမှုတ်ကုန်၏။ စမွယ်သော မိန်းမ၏ အလိုက်လည်း စမွယ်ကုန်၏။

ရွှစ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ဆယ်ကွက်ကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ကောင်းကင်ကျား ကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ဖိုးလမင်းကျားကိုလည်း ကစားကုန်၏။ ဇယ်တောက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။

အန်စာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ကျည်းသား ရိုက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ စုတ်ခတ်ရေးခြင်း ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ဂေါ်လီ ကစားခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ပီပီ မှုတ်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ထွန်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ကျွမ်းထိုးခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ စကြာဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ခြင်ခွက်ငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ရထားငယ်ဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ လေးငယ်ဖြင့် လည်း ကစားကုန်၏။ အက္ခရာ ဝှက်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ စိတ်အကြံ ဖော်ခြင်းဖြင့်လည်း ကစားကုန်၏။ ကျိုးယောင် ကန်းယောင်ပြု၍လည်း ကစားကုန်၏။ ဆင်ကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ မြင်းကြန် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ရထား အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ လေး အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ဥန်လျက် အတတ်ကိုလည်း သင်ကုန်၏။ ဆင်၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကုန်၏။ မြင်း၏ ရှေးမှလည်း ပြေးကုန်၏။ ရထား၏ ရှေးမှလည်း ပြေးလွှားလမ်းသလား ကုန်၏။ လေလည်း ချွန်ကုန်၏။ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကုန်၏။ လက်ပန်းလည်း လုံးကုန်၏။ လက်ဝှေ့လည်း သတ်ကုန်၏။

ကပွဲ အလယ်၌လည်း ဒုက္ခကို ဖြန့်ခင်း၍ ကခြေသည်မကို “နမ ဤနေရာ၌ ကလော့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ကောင်းစွ ကောင်းစွ ငါ့နမဟု ကောင်းချီးလည်း ပေးကုန်၏။ ‘နဖူးတင်ထား လက်ချောင်း များကိုလည်း ပေးကုန်၏။’ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးတို့ကိုလည်း ပြုကျင့် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အမျိုးမျိုးသော အကျင့်ဆိုးကို မကျင့်အပ်၊ ကျင့်သော ရဟန်းကို တရားအား လျော်စွာ ပြုလုပ် (ကျင့်ဆောင်) စေရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ဥရုဝေလကဿပသည် ရဟန်းပြုသော် သံဃာအား များစွာသော သံကြေး ဘဏ္ဍာသည် လည်းကောင်း၊ သစ်သားဘဏ္ဍာသည် လည်းကောင်း၊ မြေဘဏ္ဍာသည် လည်းကောင်း ဖြစ်လာ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား-

“မြတ်စွာဘုရားသည် သံကြေးဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော၊ သစ်သားဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော၊ မြေဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုသလော၊ ခွင့်မပြုသလော” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ လက်နက်ကို ချန်ထား၍ သံကြေးဘဏ္ဍာ အလုံးစုံကို လည်းကောင်း၊ အခြေရှည်သော ညောင်စောင်း၊ အခြေ၌ သားရဲရုပ်တပ်သော ပလ္လင်၊ သစ်သား သပိတ်၊ သစ်သား ခြေနင်းကို ချန်ထား၍ သစ်ဘဏ္ဍာ အလုံးစုံကို လည်းကောင်း၊ ကြာချပ်သဏ္ဍာန် ဆူးထနေသော ခြေပွတ်ကို လည်းကောင်း၊ မြေကုဋ်ကို လည်းကောင်း၊ ချန်ထား၍ မြေဘဏ္ဍာ အလုံးစုံကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၅ - ခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

ထိုခုဒ္ဒကဝတ္ထုက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

သစ်ပင်၌ လည်းကောင်း၊ တိုင်၌ လည်းကောင်း၊ နံရံ၌ လည်းကောင်း၊ ကျားကွက်ဖော် ထားသော ပျဉ်ပြား၌ လည်းကောင်း၊ ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ သစ်သားလက် ကျောက်မှုန့်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ် အချင်းချင်း လည်းကောင်း၊ ပွတ်တိုက်ကုန်၏။ မကရ်းသွားချေးပွတ် လည်းကောင်း၊ ဝဲနာ လည်းကောင်း၊ အိုသောရဟန်း လည်းကောင်း၊ လက်ဖနောင့်ဖြင့် ကြေးပွတ်ခြင်း လည်းကောင်း။

နားသန်သီးကို လည်းကောင်း၊ စလွယ်ကို လည်းကောင်း၊ ခါးစည်းကြိုးကို လည်းကောင်း၊ လက်ကောက်ကို လည်းကောင်း၊ ခြေကျင်းကို လည်းကောင်း၊ လက်ကြပ်လက်စွပ်ကို လည်းကောင်း၊ မဆောင်ရာ။

ဆံရှည်ထားခြင်း လည်းကောင်း၊ ဝက်မှင်ဘီး လည်းကောင်း၊ ဘီး လည်းကောင်း၊ လက်ဘီး လည်းကောင်း၊ ဖယောင်းနှင့် ရောသော ဆီ လည်းကောင်း၊ ရေနနှင့် ရောသော ဆီ လည်းကောင်း၊ ကြေးမုံ ရေခွက်၌ မျက်နှာရိပ်ကို ကြည့်ခြင်း အနာကို ကြည့်ခြင်း လည်းကောင်း၊ လိမ်းကျံခြင်း ဆုပ်နယ်ခြင်း နံ့သာမှုန့် ချယ်ခြင်း လည်းကောင်း။

မှန်ကူ အပြောက်အစက်ထိုးခြင်း လည်းကောင်း၊ လက်သည်း ခြေသည်း ဆိုးခြင်း လည်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းနီ ပါးနီ ဆိုးခြင်း လည်းကောင်း၊ ထိုနှစ်မျိုးကို အနီဆိုးခြင်း လည်းကောင်း၊ မျက်စိနာ လည်းကောင်း၊ တောင်ထိပ်ပွဲ လည်းကောင်း၊ အသံရှည် ရွတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ သားမွေးဝတ်လုံ လည်းကောင်း။

သရက်သီး အခြမ်းအစိတ် လည်းကောင်း၊ မခြမ်းမစိတ်ရ သေးသော အလုံးစုံ သရက်သီး လည်းကောင်း၊ မြွေခဲသော ရဟန်း လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖြတ်သော ရဟန်း လည်းကောင်း၊ စန္ဒကူးသား သပိတ် လည်းကောင်း၊ သပိတ်အမျိုးမျိုးတို့ လည်းကောင်း၊ သပိတ်အရင်း ‘အောက်ဖက်’ ပွန်းခြင်း လည်းကောင်း၊ ရွှေသပိတ်ခြေ လည်းကောင်း၊ သပိတ်နီး လည်းကောင်း၊ လှုပ်ရှားသော သပိတ်နီး လည်းကောင်း။

ဆန်းကြယ်သော သပိတ်နီး လည်းကောင်း၊ သိုးသောသပိတ်တို့ လည်းကောင်း၊ အနံ့ မကောင်းသော သပိတ် လည်းကောင်း၊ သပိတ်ကို နေလှန်းခြင်း လည်းကောင်း၊ ကွဲသော သပိတ်တို့ လည်းကောင်း၊ နံရံတွင်း အကျည်၌ ထားခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နံရံပ အကျည်၌ ထားခြင်း လည်းကောင်း၊ မြက်အခင်း လည်းကောင်း၊ ဖျင်ပိုင်း လည်းကောင်း၊ သပိတ်ဖင် လည်းကောင်း၊ ဖျဉ်းအိုး လည်းကောင်း။

သပိတ်အိတ် လည်းကောင်း၊ လွယ်ကြိုး လည်းကောင်း၊ ချုပ်ချည် လည်းကောင်း၊ ငုတ် လည်းကောင်း၊ ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ရင်ခွင် ထီး၌ထားခြင်း လည်းကောင်း၊ တံခါး တွန်းခြင်း လည်းကောင်း။

ဘူးတောင်းပဲ့ လည်းကောင်း၊ အိုးပဲ့ လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းခွံ လည်းကောင်း၊ စားဖတ် လည်းကောင်း၊ လက်ဆေးခံ လည်းကောင်း၊ ဆုတ်ဖြတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အရိုးတပ်သော ဓားငယ် လည်းကောင်း၊ ရွှေဓားငယ်ရိုး လည်းကောင်း၊ ကြက်တောင်ဖြင့် ချုပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အပ်ပူး လည်းကောင်း။

တဆေး လည်းကောင်း၊ နန္ဒင်းရောသော ဆန်မှုန့် လည်းကောင်း၊ ကျောက်မှုန့် လည်းကောင်း၊ ပျားဖယောင်း လည်းကောင်း၊ ကျောက်မှုန့်အိတ် လည်းကောင်း၊ အနားမညီခြင်း လည်းကောင်း။

ကားပေါင် လည်းကောင်း၊ မညီသောနေရာ လည်းကောင်း၊ မြေ လည်းကောင်း၊ ဆွေးခြင်း လည်းကောင်း၊ မမိုခြင်း လည်းကောင်း။

တိုင်းတာခြင်း လည်းကောင်း၊ တမျဉ်းပစ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မဆေးသော ခြေစိုသော ခြေ လည်းကောင်း၊ ဖိနပ် လည်းကောင်း၊ လက်ချောင်း လည်းကောင်း၊ လက်ခုလက်ခံ လည်းကောင်း၊ အိတ် လည်းကောင်း၊ လွယ်အိတ်ကြိုး လည်းကောင်း။

လွင်တီးခေါင် လည်းကောင်း၊ နိမ့်သောမြေ လည်းကောင်း၊ ဖို့မြေ လည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း လည်းကောင်း၊ မြက်မှုန့်ကျခြင်း လည်းကောင်း၊ အတွင်းအပြင် လိမ်းကျံခြင်း လည်းကောင်း။

ဖြူသော အဆင်း လည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်း လည်းကောင်း၊ ဝေ့နီခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ခြူးပန်း ခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်း ခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မကရုံးသွားဖော်ခြင်း လည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးခြင်း လည်းကောင်း။

သင်္ကန်းတန်း ဝါးကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကြိမ်ကို လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြု စွန့်၍ ဖယ်သွားခြင်း လည်းကောင်း၊ ကားပေါင်ပျက်စီးခြင်း လည်းကောင်း။

ဖြေခြင်း လည်းကောင်း၊ နံရံ လည်းကောင်း၊ သပိတ်ဖြင့် ယူထားခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆေးအိတ် လည်းကောင်း၊ ချုပ်ချည် လည်းကောင်း၊ ဖိနပ်တို့ကို ချည်ခြင်း လည်းကောင်း။

လမ်းခရီး၌ မအပ်သော ရေ လည်းကောင်း၊ ရေစစ်ပုဝါ လည်းကောင်း၊ ဓမ္မကရိုဏ် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့ လည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း လည်းကောင်း။

ရေနှစ် ရေစစ် လည်းကောင်း၊ ထိုဝေသာလီပြည်၌ ရေစစ်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း လည်းကောင်း၊ မှက် ခြင် လည်းကောင်း၊ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ် လည်းကောင်း၊ အနာများသော ရဟန်း လည်းကောင်း၊ ဇီဝက လည်းကောင်း။

စကြို ဇရုံးအိမ် လည်းကောင်း၊ မညီသော နေရာ လည်းကောင်း၊ နိမ့်သော မြေ လည်းကောင်း၊ စီခင်းခြင်း သုံးမျိုး လည်းကောင်း၊ ပင်ပန်းခြင်း လည်းကောင်း၊ လှေကားလက်တန်း လည်းကောင်း။ လွင်တီးခေါင် လည်းကောင်း၊ မြက်မှုန့် လည်းကောင်း၊ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်း လည်းကောင်း၊ ဖြူသော အဆင်း လည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်း လည်းကောင်း၊ ဝေ့နီခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း။

ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မကရုံးသွားဖော် ခြင်း လည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေး လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်းဝါး လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်းကြိုးကြိမ် လည်းကောင်း၊ မြင့်သော မြေ လည်းကောင်း၊ ဖို့မြေ လည်းကောင်း ပြုရာ၏။

လှေကားလက်တန်း လည်းကောင်း၊ တံခါးရွက် လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ဆုံငယ် အထက်ကွင်း လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင် လည်းကောင်း၊ မျောက်လက် လည်းကောင်း။

မင်းတုပ်ငယ် လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီး လည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက် လည်းကောင်း၊ ဆွဲပေါက် လည်းကောင်း၊ ဆွဲကြိုး လည်းကောင်း၊ နိမ့်သော နေရာ လည်းကောင်း၊ မီးခိုးပေါက် လည်းကောင်း၊ အလယ်၌ မီးဖိုခြင်း လည်းကောင်း၊ မျက်နှာလိမ်း မြေညက် လည်းကောင်း။

မကောင်းသော အနံ့ လည်းကောင်း၊ မီးလောင်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရေစစ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရေခွက် လည်းကောင်း၊ အမိုး လည်းကောင်း၊ ဗွက်ပေါက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရေဆေးခြင်း လည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြွန်ကို တပ်ဆင်ရာ၏။

ခုံငယ် လည်းကောင်း၊ တံခါးမုခ် လည်းကောင်း၊ ပါကာရာဒိကမ္မန္တအနုညာတသတ္တက လည်းကောင်း၊ ကျောက်စရစ် လည်းကောင်း၊ ကျောက်ပြား လည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြွန် လည်းကောင်း၊ အဝတ်မဆည်း

သော ရဟန်း လည်းကောင်း၊ မြေ လည်းကောင်း၊ မိုးရွာခြင်း လည်းကောင်း၊ ထိုရေချိုးရာ၌ ဖုံးလွှမ်းခြင်း သုံးမျိုး လည်းကောင်း။

ရေတွင်း လည်းကောင်း၊ ပြိုကျခြင်း လည်းကောင်း၊ နိမ့်သောမြေ လည်းကောင်း၊ နွယ်ကို လည်းကောင်း၊ ခါးပန်းကြိုးကို လည်းကောင်း၊ မောင်းလက် လည်းကောင်း၊ စက်သီး လည်းကောင်း၊ ရေစုပ်စက် လည်းကောင်း ၊ အိုးများစွာ ကွဲခြင်းလည်းကောင်း။

သံရေပုံး သစ်သားရေပုံး သားရေနွယ်ရေပုံး လည်းကောင်း၊ ရေတွင်းဇရပ် လည်းကောင်း၊ မြက်မှုန့် ကျခြင်း လည်းကောင်း၊ အပိတ်အဖုံး လည်းကောင်း၊ ရေချိုးကန် လည်းကောင်း၊ ပျဉ်အခင်း လည်းကောင်း၊ တံတိုင်း လည်းကောင်း၊ ဗွက်ပေါက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြွန် လည်းကောင်း။

အအေးနိပ်စက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရေကန် လည်းကောင်း၊ ရေဟောင်းခြင်း လည်းကောင်း၊ စကြော ခြင်ပိတ်တပ်သော ဇရိုးအိမ် လည်းကောင်း၊ လေးလ လည်းကောင်း၊ အိပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မရက်သော သိုးမွေးအခင်း လည်းကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်မတင်ခြင်း လည်းကောင်း။

အုတ် လည်းကောင်း၊ လှံတံသပိတ်ခြေ လည်းကောင်း၊ တစ်ခွက်တည်းစားခြင်း လည်းကောင်း၊ တစ်ညောင်စောင်းတည်း အိပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဝမုလိစ္ဆဝီမင်းသား လည်းကောင်း၊ ဗောဓိမင်းသား လည်းကောင်း၊ နင်းခြင်း လည်းကောင်း၊ ရေချိုးအိုး လည်းကောင်း၊ ခြေပွတ် လည်းကောင်း၊ တံမြက်စည်း လည်းကောင်း။

ကျောက်စရစ်အိုးခြမ်း လည်းကောင်း၊ ပင်လယ်ရေမြှုပ် လည်းကောင်း၊ ခြေပွတ် လည်းကောင်း၊ လေးထောင့်ယပ် လည်းကောင်း၊ ထန်းရွက်ယပ် လည်းကောင်း၊ ခြင်နှင်ယပ် လည်းကောင်း၊ စာမရီသား မြီးယပ် လည်းကောင်း။

ထီး လည်းကောင်း၊ ထီးကိုကြည့်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အရံ လည်းကောင်း၊ ဆိုင်းနှင့်တကွ သမုတ်ခြင်း သုံးမျိုး လည်းကောင်း၊ စမြို့ပြန်သော ရဟန်း လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းလုံး ကျဲခြင်း လည်းကောင်း၊ လက်သည်းရှည်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဖြတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ လက်ချောင်းနာခြင်း လည်းကောင်း။

သွေးထွက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အသားနှင့်အညီ ဖြတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ နှစ်ဆယ်သော လက်သည်း၊ ခြေသည်း ပြုပြင်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆံရှည်ခြင်း လည်းကောင်း၊ သင်တုန်းကျောက် လည်းကောင်း၊ သင်တုန်းအိမ် လည်းကောင်း၊ လက်ခုလက်ခံ လည်းကောင်း၊ သင်တုန်း အဆောက်အဦ လည်းကောင်း။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မုတ်ဆိတ်ရှည် ထားခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆိတ်မုတ် ဆိတ်ထား ခြင်း လည်းကောင်း၊ လေးထောင့် မုတ်ဆိတ်ထားခြင်း လည်းကောင်း၊ ရင်မွေး ရိတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရင်မွေးနှစ်ခု ခွဲထားခြင်း လည်းကောင်း၊ ကျင်စွယ်ထားခြင်း လည်းကောင်း၊ ကျဉ်းမြောင်းရာ၌ အမွေးရိတ် ခြင်း လည်းကောင်း။

အနာကြောင့် ခွင့်ပြုခြင်း လည်းကောင်း၊ ကပ်ကျေး လည်းကောင်း၊ အနာ လည်းကောင်း၊ နှာခေါင်း မွေးရှည် လည်းကောင်း၊ ကျောက်စရစ်ဖြင့် နုတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆံဖြူ လည်းကောင်း၊ နားဖာချေး ပိတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ နားကော် အမျိုးမျိုး လည်းကောင်း၊ ကြေးသံ အဆောက်အဦ လည်းကောင်း၊ အဓ္မနိစတုက္က လည်းကောင်း။

ဒုကုဋ်ဖွဲ့ခြင်း လည်းကောင်း၊ အာယောဂပတ်ဖွဲ့ခြင်း လည်းကောင်း၊ ချပ် လည်းကောင်း၊ ဝါးတံ ရက်ကန်းဘဏ္ဍာအမျိုးမျိုး လည်းကောင်း၊ ကြိုးမျှင် များသော ခါးပန်း လည်းကောင်း၊ ရေမြေ ဦးခေါင်း သဏ္ဍာန် ခါးပန်း လည်းကောင်း၊ မုရိုးစည် သဏ္ဍာန် ခါးပန်း လည်းကောင်း၊ စလွယ် သဏ္ဍာန် ခါးပန်း လည်းကောင်း။

ခါးပန်းပြား လည်းကောင်း၊ ဝက်အူသဏ္ဍာန် ခါးပန်း လည်းကောင်း၊ မုရိုးစည်သဏ္ဍာန် စလွယ် သဏ္ဍာန် အမြိတ်အဆာ လည်းကောင်း၊ အမြိတ်အဆာစွန်း လည်းကောင်း၊ အနားလိပ်၍ ချုပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဖွတ်မြီးထိုးခြင်း လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းစွန်း ဆွေးခြင်း လည်းကောင်း။

ကမ္ပတ်သီး လည်းကောင်း၊ ကမ္ပတ်သီးအမျိုးမျိုး လည်းကောင်း၊ ကမ္ပတ်သီးအိမ် လည်းကောင်း၊ အစွန်း၌ တပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ လျော့၍ တပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ လူတို့ကဲ့သို့ ဝတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆင်နာမောင်းချ၍ ဝတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ငါးမြီးချ၍ ဝတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ လေးထောင့်ချ၍ ဝတ်ခြင်း လည်းကောင်း။

ထန်းရွက် ယပ်ဝန်း ကဲ့သို့ ချ၍ ဝတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အတွန့်အကြောင်း ပေါ်အောင် ဝတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ လူတို့ကဲ့သို့ ခြုံရုံခြင်း လည်းကောင်း၊ ခါးတောင်းကျိုက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ နှစ်ဖက်ဝန် ထမ်းပိုးကို ထမ်းခြင်း လည်းကောင်း၊ တံပူ လည်းကောင်း၊ တံပူဖြင့် ရိုက်ခြင်း လည်းကောင်း။

လည်ပင်း၌ ကပ်ငြိခြင်း လည်းကောင်း၊ တောမီးရှို့ခြင်း လည်းကောင်း၊ မီးကြိုလုပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်တက်ခြင်း ဆင်လိုက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ယမေဠကရွာသား ရဟန်း ညီနောင်နှစ်ပါး လည်းကောင်း၊ လောကာယတကျမ်းကို သင်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ပို့ချခြင်း လည်းကောင်း။

တိရစ္ဆာန်ကထာကို သင်ခြင်း ပို့ချခြင်း လည်းကောင်း၊ ချေဆတ်တော်မူခြင်း လည်းကောင်း၊ မင်္ဂလာကို အလိုရှိခြင်း လည်းကောင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူကို ခဲခြင်း လည်းကောင်း၊ လေနာ လည်းကောင်း၊ အရံပျက်စီးခြင်း လည်းကောင်း၊ အနံ့ မကောင်းခြင်း လည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်စွန့်ရာ၌ ဆင်းရဲခြင်း ခြေနှင်းခုံ လည်းကောင်း။

ရှက်၍ အကာအဆီး လုပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အပိတ်မရှိခြင်း လည်းကောင်း၊ အနံ့ မကောင်းခြင်း လည်းကောင်း၊ ထိုထိုနေရာ၌ ကျင်ကြီးစွန့်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အနံ့ မကောင်းခြင်း လည်းကောင်း၊ ကျင်ကြီးတွင်း နှုတ်ခမ်းပြိုကျခြင်း လည်းကောင်း၊ မြင့်သောမြေ လည်းကောင်း၊ အခင်းစီခြင်း သုံးမျိုး လည်းကောင်း။

လှေကား လည်းကောင်း၊ လက်ကိုင်တန်း လည်းကောင်း၊ အစွန်အဖျား နေခြင်း လည်းကောင်း၊ (ကျင်ကြီး စွန့်ရာ၌) ဆင်းရဲခြင်း လည်းကောင်း၊ ခြေနှင်းခုံ လည်းကောင်း၊ အပ၌ ကျင်ငယ်စွန့်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ကျင်ငယ်တံလျှောက် လည်းကောင်း၊ ကနုတံ လည်းကောင်း၊ ခြင်းတောင်း လည်းကောင်း၊ မပိတ်ခြင်း လည်းကောင်း။

ကျင်ကြီးအိမ် လည်းကောင်း၊ တံခါးရွက် လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင် လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်အထက် ကွင်း လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်လျှိုတိုင် လည်းကောင်း၊ မျောက်လက် လည်းကောင်း။

မင်းတုပ်ငယ် မင်းတုပ်ကြီး သံကောက်ပေါက် လည်းကောင်း၊ ဆွဲပေါက် လည်းကောင်း၊ ဆွဲကြိုး အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်း လည်းကောင်း၊ ဖြူသော အဆင်း လည်းကောင်း၊ မည်းသော အဆင်း လည်းကောင်း။

ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မကရ်းသွား လည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေး လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိုးကြိမ် လည်းကောင်း၊ အို၍ အားနည်းသော ရဟန်း အကာအရံ လည်းကောင်း။

တံခါးမုခ် လည်းကောင်း၊ နည်းတူ (ကဝါဠာဒိပဉ္စပဋိကပရိယန္တဟူသော အနုညာ တဒုက) လည်းကောင်း၊ ကျောက်စရစ် လည်းကောင်း၊ ကျောက်ပြား လည်းကောင်း၊ ရေဝပ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရေထုတ်ပြန် လည်းကောင်း၊ သန့်သက် ရေအိုး လည်းကောင်း၊ သန့်သက် ရေခွက် လည်းကောင်း။

သန့်သက် ရေသုံးရာ၌ ဆင်းရဲခြင်း လည်းကောင်း၊ ရှက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အပိတ်အပုံး လည်းကောင်း၊ မကျင့်အပ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း လည်းကောင်း၊ လက်နက်ကို ချန်ထား၍ ကြေးသံ ဘဏ္ဍာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း။

အခြေရှည်သော ညောင်စောင်းကို လည်းကောင်း၊ အခြေ၌ သားရဲရုပ် တပ်သော ပလ္လင်ကို လည်း ကောင်း၊ သစ်သား အပိတ်ကို လည်းကောင်း၊ သစ်သား ခြေနင်းကို ချန်ထား၍ သစ်ဘဏ္ဍာ အလုံးစုံကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ခြေပွတ်ကို လည်းကောင်း၊ မြေကုဋီကို လည်းကောင်း၊ ချန်ထား၍ မြေဘဏ္ဍာ အလုံးစုံကို သနား တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

အကြင် ဝတ္ထု၏ အကျယ်သည် ရှေးဝတ္ထုနှင့်တူမူ ထိုဝတ္ထုကို ဥဒါန်း၌ ချုံး၏၊ ထိုချုံးခြင်းကို ရှေးဝတ္ထု နည်းအတိုင်း သိရာ၏။

ဤသို့ ခုဒ္ဒကဝတ္ထု ဝိနည်း၌ ဝတ္ထုတို့သည် တစ်ရာ တစ်ဆယ်တို့တည်း၊ သူတော်ကောင်း တရားကို တည်မြဲ စေတတ်သော သီလ ချစ်သူတို့ကို ချီးမြှောက်တတ်သော ဝိနည်းခိုရ် ပညာရှိသည် ကောင်းစွာ သင်ယူတော် မူတတ်၏၊ အစီးအပွားကို လိုလားသော စိတ် ရှိတော်မူ၏၊ သီလကို ချစ်တော်မူ၏၊ ပညာဆီမီးကို ပြုတော် မူတတ်၏၊ ပူဇော်ထိုက်၏၊ အကြားအမြင် များတော်မူ၏။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကုန္ဒက အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ခုဒ္ဒကဝတ္ထုကုန္ဒက ပြီးပြီ။

၁။ တသူ= လက်ခုပ်တစ်ဖောင်။

၂။ နမတကန္တိ သတ္တကဝေဌနကံ ပိလောတိကာခဏှံ (ဝိ-စု-၄-၄၇)

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၆ - သေနာသနက္ခန္ဓက ===

၁ - ပဌမအခန်း

ကျောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၂၉၄။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ကျောင်းကို ပညတ်တော် မမူရသေး။

ရဟန်းတို့သည်လည်း တော၊ သစ်ပင်ရင်း၊ တောင်၊ ချောက်၊ တောင်ခေါင်း၊ သင်းချိုင်း၊ တောအုပ်၊ လွင်ပြင်၊ ကောက်ရိုးပုံဟူသော ထိုထို အရပ်၌ နေကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် နံနက် စောစောကပင် လျှင် ထိုထို နေထိုင်ရာ အရပ်တို့မှ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိသော ရှေးသို့ တက်ခြင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် မျက်လွှာချလျက် ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ ထွက်လာကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ နံနက် စောစောကပင် ဥယျာဉ်သို့ သွားသော ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် တော၊ သစ်ပင်ရင်း၊ တောင်၊ ချောက်၊ တောင်ခေါင်း၊ သင်းချိုင်း၊ တောအုပ်၊ လွင်ပြင်၊ ကောက်ရိုးပုံဟူသော ထိုထို အရပ်တို့မှ ကြည်ညိုဖွယ် ရှိသော ရှေးသို့ တက်ခြင်း နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်း တူရူကြည့်ခြင်း တစောင်းကြည့်ခြင်း ကွေးခြင်း ဆန့်ခြင်းဖြင့် မျက်လွှာချလျက် ဣရိယာပုထ်နှင့် ပြည့်စုံစွာ နံနက် စောစောကပင် ထွက်လာ သော ရဟန်းတို့ကို မြင်၍ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ စိတ်သည် ကြည်လင်၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးသည် ထိုရဟန်းတို့ ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့အား-

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းတို့ကို အကယ်၍ ဆောက်လုပ်စေမူ အကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းတို့၌ နေကုန် အံ့လော” ဟု လျှောက်၏။

“ဒါယကာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော် မမူရသေး” ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သို့ဖြစ်လျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက်၍ အကျွန်ုပ်အား ပြောကြပါ ဟု (လျှောက်၏)။

“ဒါယကာ ကောင်းပြီ” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်လျက် “အသျှင်ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး သည် ကျောင်းတို့ကို ဆောက်စေလိုပါ၏။ အဘယ်သို့ ပြုရပါမည်နည်း အသျှင်ဘုရား” ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူ၍ ရဟန်း တို့ကို-

“ရဟန်းတို့ နှစ်ဖက်မိုး ကျောင်းကို လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်မိုး ကျောင်းကို လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ် ရှည်ကို လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်းကို လည်းကောင်း၊ ဂူကို လည်းကောင်း (ဤ) ငါးပါးသောနေရာ ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးအား “ဒါယကာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော် မူပါပြီ၊ ယခု ကျောင်းဆောက်ရန် အခါကို သိလော့” ဟု ပြောဆို ကုန်၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် တစ်ရက်တည်း၌ပင် ခြောက်ဆယ်သော ကျောင်းတို့ကို တည်စေ၏။ ထိုနောက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ထိုကျောင်းခြောက်ဆယ်ကို ပြီးစေ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက် ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်-

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် နက်ဖြန်အတွက် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ထိုည၌ လွန်မြောက်ပြီးနောက် မိမိနေအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား အချိန် တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်စေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော် မူပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား အမျိုးရှိသော ရဟန်း သံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ ရာဇဂြိုဟ် သူဌေးသည် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်-

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ကောင်းမှုကို လိုသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်ကို လိုသောကြောင့် လည်းကောင်း ဤခြောက်ဆယ်သော ကျောင်းတို့ကို ဆောက်စေအပ်ပါ ကုန်၏။ အသျှင် ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုကျောင်းတို့၌ အဘယ်သို့ ပြုကျင့် ရပါမည်နည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

“ဒါယကာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ထိုကျောင်း ခြောက်ဆယ်တို့ကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ် လေးမျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် ထိုကျောင်း ခြောက်ဆယ်တို့ကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ်လေး မျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူ၏။

၂၉၅။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော် မူ၏။

“(ကျောင်းသည်) အအေးကို လည်းကောင်း၊ အပူကို လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး သားရဲတို့ကို လည်းကောင်း၊ မြွေ ကင်း သန်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ ခြင်္သေ့တို့ကို လည်းကောင်း၊ လေအေးတို့ကို လည်း ကောင်း၊ မိုးပေါက်တို့ကို လည်းကောင်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။

ထို့ပြင် ဖြစ်လာသော ပြင်းသော လေ ပြင်းသော အပူကိုလည်း ပယ်ဖျောက်နိုင်၏။ ကိန်းအောင်းခြင်း ငှါ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ဈာန်ဝင်စားခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာရှုခြင်းငှါ လည်းကောင်း သံဃာအား ကျောင်းလှူ ရခြင်းကို မြတ်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်း တော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏အကျိုးကို မြင်သော ပညာရှိသူသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ် စေရာ၏။ ဤကျောင်းတို့၌ အကြားအမြင်များသော ရဟန်းတို့ကို နေစေရာ၏။ ထိုဖြောင့်မတ်သော ရဟန်းတို့အား လျော်သော စားဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ သောက်ဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို လည်းကောင်း ကြည့်ညှိသော စိတ်ဖြင့် လှူရာ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းဒါယကာအား ဆင်းရဲ အလုံးစုံကို ပယ်ဖျောက်တတ်သော တရားကို ဟောကုန်၏။ ဤသာသနာတော်၌ ထိုကျောင်းဒါယကာသည် ထိုတရားကို သိ၍ အာသဝေါတရား မရှိဘဲ ငြိမ်းအေး ရလေ၏” ဟု (အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူပြီးနောက် နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

၂၉၆။ “မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူ သတတ်” ဟု ကြားသဖြင့် လူတို့သည် ကျောင်းတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ ဆောက်လုပ် စေကုန်၏။ ထိုကျောင်းတို့သည် တံခါးရွက် မရှိကြသဖြင့် မြွေ ကင်းမြီးကောက် ကင်းခြေများ တို့သည် ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နံရံ၌ အပေါက်ပြုလုပ်၍ နွယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြိုးဖြင့် လည်းကောင်း၊ တံခါးရွက်ကို ချည်သဖြင့် ကြွက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ခြံတို့သည် လည်းကောင်း ချည်ထားသော ကြိုးတို့ကို ကိုက်သောကြောင့် တံခါးရွက်တို့သည် ပြုတ်ကျကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တံခါးပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကို လည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးရွက်တို့သည် မစေ့စပ်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးရွက်တို့ကို မပိတ်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မင်းတုပ် လျှိုတိုင်ကို လည်းကောင်း၊ မျောက်လက်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ငယ်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တံခါးရွက်ကို မဖွင့်နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကြေး သံကောက်၊ သစ်သား သံကောက်၊ သားချို သံကောက် ဟူသော သံကောက် သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ယင်းသံကောက်တို့ဖြင့် ထိုတံခါးရွက်တို့ကို ဖွင့်၍ ဝင်ရကုန်၏။

ကျောင်းတို့သည် မလုံခြုံကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (ယန္တရားဖွင့်) ကျည်ရှင် ကျည်ငယ်တို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့ကို မြက်ဖြင့် မိုးထားသောကြောင့် ချမ်းအေးသော ကာလ၌ ချမ်းအေး ကုန်၏။ ပူအိုက်သော ကာလ၌ ပူအိုက် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် လေသာ ပြုတင်း မရှိသဖြင့် မျက်စိတို့ကို မကြည်လင်စေကုန်။ အနံ့ မ ကောင်းကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပွတ်တိုင် လေသာ ပြုတင်း၊ ကွန်ရက် လေသာ ပြုတင်း၊ ဝါးခြမ်း လေသာ ပြုတင်းဟူသော လေသာ ပြုတင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လေသာ ပြုတင်းကြားဖြင့် ရှဉ့်တို့သည် လည်းကောင်း၊ လင်းနို့တို့သည် လည်းကောင်း ဝင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေသာ ပြုတင်းကို ခြေသုတ် ပုဆိုးဖြင့် ချည်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ခြေသုတ် ပုဆိုးကြားဖြင့်လည်း ရှဉ့်တို့သည် လည်းကောင်း၊ လင်းနို့တို့သည် လည်းကောင်း ဝင်ကုန် ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လေသာ ပြုတင်း တံခါးရွက်ကို

လည်းကောင်း၊ လေသာ ပြုတင်းနှင့်အမျှ ပြုထားသော ဘုံလျှိုကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်
မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြေ၌ အိပ်သဖြင့် ကိုယ်နှင့် သင်္ကန်းတို့သည် မြေမှုန့် အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်ကုန်
၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု
(မိန့်တော်မူ၏)။

မြက်အခင်းကို ကြွက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ခြံတို့သည် လည်းကောင်း ကိုက်ခဲ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့
မြေသရွတ် လိမ်းကျခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြေသရွတ် လိမ်းကျခြင်းကြောင့် ကိုယ်တို့သည်
နာကျင် ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကြိမ်ခက်သော ညောင်စောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှစ်သျှားသီး သဏ္ဍာန် အခြေများ သော အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပျဉ်ချပ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပျဉ်ချပ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကပ်အခင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကပ်အခင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကောက်ရိုး အင်းပျဉ်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကောက်ရိုး အင်းပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြင့်သော ညောင်စောင်း၌ အိပ်ကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြင့်သော ညောင်စောင်း၌ မအိပ်အပ်၊ အိပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် နိမ့်သော ညောင်စောင်း၌ အိပ်လတ်သော် မြွေကိုက် ခံရ၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်း ခြေအခုကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မြင့်သော ညောင်စောင်းခြေအခုတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ညောင်စောင်း ခြေအခုတို့နှင့်တကွ လှုပ်ကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြင့်သော ညောင်စောင်းခြေအခုတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ရှစ်သစ် အတိုင်းအရှည် ရှိသော ညောင်စောင်းခြေအခုကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ချည်မျှင်သည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ချည်မျှင်ကို ညောင်စောင်း၌ ရစ်ပတ်စိမ့်သောငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

(ညောင်စောင်း၏) အစိတ်အပိုင်းတို့သည် ချည်များစွာကို ကုန်စေ၏။ ရဟန်းတို့ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို ထွင်း၍ ရှစ်ကွက်ရေး ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ပုဆိုးကြမ်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြေအခင်း ပုဆိုးကြမ်းကို ပြုလုပ် ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ လဲမွေ့ယာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖြေ၍ ခေါင်းအုံးလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ သစ်ပင်လဲ၊ နွယ်လဲ၊ မြက်လဲဟူသော လဲသုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကိုယ်ထက်ဝက် အတိုင်းအရှည် ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကိုယ်ထက်ဝက် အတိုင်းအရှည် ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ “ရဟန်းတို့ ဦးခေါင်း အတိုင်းအရှည် ရှိသော ခေါင်းအုံးတို့ကို ပြုလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ တောင်ထိပ်ပွဲသည် ဖြစ်၏။ လူတို့သည် အမတ်ကြီးများအတွက် သားမွေး အဆာသွတ် မွေ့ရာ၊ ပုဆိုး အဆာသွတ် မွေ့ရာ၊ လျှော် အဆာသွတ် မွေ့ရာ၊ မြက် အဆာသွတ် မွေ့ရာ၊ သစ်ရွက် အဆာသွတ် မွေ့ရာ တို့ကို စီရင်ကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် ပွဲပြီးလတ်သော် မွေ့ရာခွဲကို ခွါ၍ ဆောင်သွားကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ပွဲနေရာ၌ စွန့်ပစ်ခဲ့သော များစွာသော သားမွေး အထည်ကြမ်း၊ အထည်ဟောင်း၊ လျှော်၊ မြက်၊ သစ်ရွက်တို့ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သားမွေး အဆာသွတ် မွေ့ရာ၊ အထည်ကြမ်း အထည်ဟောင်း အဆာသွတ် မွေ့ရာ၊ လျှော် အဆာသွတ် မွေ့ရာ၊ မြက် အဆာသွတ် မွေ့ရာ၊ သစ်ရွက် အဆာသွတ် မွေ့ရာ ဟူသော မွေ့ရာ ငါးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းအသုံးအဆောင် ပုဆိုးသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မွေ့ရာကို ရစ်ပတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းခင်း မွေ့ရာကို အင်းယျဉ်၌ ခင်းကုန်၏။ အင်းယျဉ်ခင်း မွေ့ရာကို ညောင်စောင်း၌ ခင်းကုန်၏။ မွေ့ရာတို့သည် ပျက်စီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရစ်ပတ်အပ်သော ညောင်စောင်းကို လည်းကောင်း၊ ရစ်ပတ်အပ်သော အင်းယျဉ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အောက်ခံဖျင် မပါဘဲ ခင်းသဖြင့် အောက်ဘက်မှ ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အောက်ခံဖျင် ခင်း၍ မွေ့ရာကို ရစ်ပတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မွေ့ရာခွံကို ခွါ၍ ခိုးယူကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆိုးရေဖြန်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည် သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆေးရောင်စုံ အရေးအကြောင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည် သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ လက်တစ်ချောင်း တည်းဖြင့် အမှတ်အသား လုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ခိုးယူကုန်သည် သာတည်း။ပ။ ရဟန်းတို့ လက်ငါးချောင်းဖြင့် ဆေးရောင်စုံ အရေးအကြောင်း ပြုလုပ်ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆေးဖြူသုတ်ခြင်း စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၂၉၈။ ထိုအခါ တိတ္ထိတို့၏ ကျောင်းတို့သည် ဖြူသော အဆင်းရှိ၍ မြေကို မည်းသော အဆင်းဖြင့် ပြုလုပ်ပြီးလျှင် နံရံကိုကား ဝေ့နီဖြင့် ခြယ်ထား၏။ များစွာသော လူတို့သည် ကျောင်း ကြည့်ရှုလိုကုန်၍ သွားကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းတို့ကို ဆေးဖြူသုတ်ခြင်း ဆေးမည်းသုတ်ခြင်း ဝေ့နီခြယ်ခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသော နံရံ၌ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲမြေ သရွတ်လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဖြူသော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ မြေသရွတ် လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဖြူသော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖြူသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ ရဟန်းတို့ သစ်စေးကို လည်းကောင်း၊ ထမင်းရေဖြင့် မွှေနှောက်ခြင်းကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသော နံရံ၌ ဝေ့နီသည် မစွဲငြိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲမြေ သရွတ် လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဝေ့နီကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဝေ့နီသည် မစွဲငြိ။ ရဟန်းတို့ ဆန်ကွဲ မြေညက်ကို လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် ဝေ့နီကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဝေ့နီသည် မစွဲငြိ။ ရဟန်းတို့ မုန်ညင်းမှုန့်ကို လည်းကောင်း၊ ဖယောင်းဆီကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အကွက် အကွက် ပေါ်၏ ။။ ရဟန်းတို့ အဝတ်ဖြင့် သုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကြမ်းသော မြေ၌ မည်းသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖွဲသရွတ် လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် မည်းနက်သော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မည်းသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ ရဟန်းတို့ တီကျစ်မြေ သရွတ် လိမ်းကျံ၍ လက်ဖနှောင့်ဖြင့် ပွတ်လျက် မည်းသော အဆင်းကို စွဲစေရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မည်းသော အဆင်းသည် မစွဲငြိ။ ရဟန်းတို့ သစ်စေးကို လည်းကောင်း၊ ဖန်ရေကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပန်းချီဆေးရေးရုပ်ကို ပယ်ခြင်း

၂၉၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျောင်း၌ မိန်းမရုပ် ယောက်ျားရုပ်ဟူသော ဆန်းကြယ်သော ပန်းချီဆေးရေးမှုကို ပြုလုပ်စေကုန်၏။ ကျောင်းစဉ် လှည့်လည်သော လူတို့သည် မြင်၍ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယောက်ျားရုပ် မိန်းမရုပ်ဟူသော ဆန်းကြယ်သော ပန်းချီဆေးရေးမှုကို မပြုလုပ်စေအပ်၊ ပြုလုပ်စေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ခြူးပန်းကို လည်းကောင်း၊ နွယ်ပန်းကို လည်းကောင်း၊ မကရီးသွားကို လည်းကောင်း၊ သက်တင်ရေးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အုတ်စီမှု စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၀။ ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်းမိုးခံ ရကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုမြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်စီခြင်း၊ ကျောက်စီခြင်း၊ သစ်သားစီခြင်း ဟူသော စီခြင်း သုံးမျိုးတို့ကို စီခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကားဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်ရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် တစ်ပြင်တည်းဖြစ်၍ ရဟန်းတို့သည် အိပ်ရန် ရှက်နိုး ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကန့်လန့်ကာကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ကန့်လန့်ကာကို မ၍ ကြည့်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ထက်ဝက်သော နံရံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။ ထက်ဝက်သော နံရံပေါ်မှ ကြည့်ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ လေးထောင့်ခန်း၊ ခန်းမရှည်၊ အခန်းဦး ပြည်းဟူသော အခန်း သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ငယ်သော ကျောင်းအလယ်၌ အခန်းပြုလုပ် ကုန်၏။ ဥပစာ မရှိ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ငယ်သော ကျောင်းတွင် တစ်ခုသော နေရာ၌ အခန်းပြုလုပ်ရန် ကြီးသော ကျောင်းတွင် အလယ်၌ အခန်းပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်း၏ နံရံအခြေသည် ဆွေး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန် ၏။ ရဟန်းတို့ နံရံခြေ အစားထိုးခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်းနံရံသည် မိုးစို၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မိုးကာကဲလားကို လည်းကောင်း၊ သုံးမျိုးစပ် မြေသရွတ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါး၏ ပခုံးပေါ်၌ မြက်အမိုးမှ မြွေကျလာသဖြင့် ထိုရဟန်းသည် ကြောက်လန့်၍ အော်ဟစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် ပြေးလာကုန်၍ ထိုရဟန်းကို “ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် အော်ဟစ်သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား

၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မျက်နှာကြက် ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းခြေ၌ လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ခြေ၌ လည်းကောင်း အိတ်တို့ကို ဆွဲချိတ်ကုန်၏။ ကြွက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ခြေတို့သည် လည်းကောင်း ကိုက်ခဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နံရံငုတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်စွယ်ကောက်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်းပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ပေါ်၌ လည်းကောင်း သင်္ကန်း ထားသဖြင့် သင်္ကန်းသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် ကျောင်းဦး ဆင်ဝင် မရှိသဖြင့် မှီခိုရာ ကျဉ်းမြောင်း ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်ကို လည်း ကောင်း၊ ခွေးကတက်ကို လည်းကောင်း၊ ကြောင်လည်ခန်းကို လည်းကောင်း၊ ပြော့ဆောင် 'အဖီ'ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်တို့သည် အကာ မရှိသဖြင့် ရဟန်းတို့ သည် အိပ်ရန် ရှက်နိုး ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဘီးတပ် ကဲလားကို လည်းကောင်း၊ ထောက်ကဲလားကို လည်း ကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားဇရပ်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၁။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ ဆွမ်းစားသဖြင့် အအေးဖြင့် လည်းကောင်း၊ အပူဖြင့် လည်းကောင်း ပင်ပန်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစား ဇရပ်ကျောင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဆွမ်းစား ဇရပ်ကျောင်းသည် မြေနိမ့်သဖြင့် ရေလွှမ်း မိုးခံရ၏။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သား အခင်းဟူသော အခင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခင်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစား ကျောင်း၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ လည်းကောင်း ဖြူသော အဆင်း မည်းသော အဆင်း ဝေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း မကရ်းသွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိမ် သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို တပ် ရန် လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်မြေ၌ သင်္ကန်းကို ဖြန့်ခင်းကုန်၏။ သင်္ကန်းသည် မြေအလိမ်း လိမ်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လွင်တီးခေါင်၌ သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

သောက်ရေသည် ပူ၏။ ရဟန်းတို့ သောက်ရေအိုးစင်ကို လည်းကောင်း၊ သောက်ရေအိုး မဏ္ဍပ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သောက်ရေအိုးစင်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုး ခံရ၏။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သား အခင်းဟူသော အခင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေ ကား၊ သစ်သားလှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သောက်ရေအိုးစင်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်း ငှါ လည်းကောင်း၊ ဖြူသော အဆင်း မည်းသော အဆင်း ဝေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်း ခြယ်ခြင်း မကရ်းသွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ် သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို လည်း ကောင်း ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သောက်ရေခွက်သည် မရှိ။ ရဟန်းတို့ ခရုသင်းသောက် ရေခွက်ကို လည်းကောင်း၊ ငယ်သော သောက်ရေခွက်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံတိုင်း စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၂။ ထိုအခါ ကျောင်းတို့သည် အရံမရှိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အုတ်တံတိုင်း၊ ကျောက်တံတိုင်း၊ သစ်သားတံတိုင်း ဟူသော တံတိုင်း သုံးမျိုးတို့ကို ကာခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုး ခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကို လည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် လျှိုတိုင်ကို လည်းကောင်း၊ မျောက်လက်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ငယ်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ဖြူသော အဆင်း မည်းသော အဆင်း ဝှေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း မကမ်းသွားဖော်ခြင်း သက်တင် ရေးခြင်းကို လည်းကောင်း ပြုလုပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ပရိဝုဏ်သည် ဗွတ်ပေါက်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ကြိဖြန့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (ကျောက်ပြုတ်တို့သည်) မလုံလောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြားခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ် ပြွန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ပရိဝုဏ်အတွင်း ထိုထိုနေရာ၌ မီးဖိုကို ပြုလုပ်သဖြင့် ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှုပ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ကျောက်ပြား ခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မီးဖိုဆောင်သည် မြေနိမ့်၍ ရေလွှမ်းမိုး ခံရ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မြေမြင့်အောင် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဖို့မြေသည် ပြိုကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်အခင်း၊ ကျောက်အခင်း၊ သစ်သား အခင်း ဟူသော အခင်း သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် ပင်ပန်းကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ အုတ်လှေကား၊ ကျောက်လှေကား၊ သစ်သား လှေကား ဟူသော လှေကား သုံးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တက်သော ရဟန်းတို့သည် လိမ့်ကျကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ဆွဲကိုင်စရာ လက်တန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မီးဖိုဆောင်၌ တံခါးရွက်သည် မရှိ။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးရွက်ကို လည်းကောင်း၊ တံခါးပေါင်ကို လည်းကောင်း၊ ဆုံငယ်ကို လည်းကောင်း၊ အထက်ကွင်းကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ် လျှိုတိုင်ကို လည်းကောင်း၊ မျောက်လက်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ငယ်ကို လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကြီးကို လည်းကောင်း၊ သံကောက်ပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ အပေါက်ကို လည်းကောင်း၊ ဆွဲငင်စရာ ကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မီးဖိုဆောင်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်းငှာ ဖြူသော အဆင်း မည်းသော အဆင်း ဝှေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း မကမ်းသွားဖော်ခြင်း သက်တင်ရေးခြင်း သင်္ကန်းတန်း ဝါးကြိမ် သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို ပြုလုပ်ရန် လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အရံကို ကာရန် ခွင့်ပြုခြင်း

၃၀၃။ အရံသည် အကာအရံ မရှိသဖြင့် ဆိတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကျွဲနွားတို့သည် လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးအပ်သော သစ်ပင်ငယ်တို့ကို ညှဉ်းဆဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဝါးအရံ၊ ဆူးအရံ၊ ကျိုး ဟူသော အကာအရံ သုံးမျိုးတို့ကို ကာရန် ခြင်းငှာ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်သည် မရှိသဖြင့် ထို့အတူပင် ဆိတ်တို့သည် လည်းကောင်း၊ ကျွဲနွားတို့သည် လည်းကောင်း စိုက်ပျိုးအပ်သော သစ်ပင်ငယ်တို့ကို ညှဉ်းဆဲ ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ တံခါးမုခ်ကို လည်းကောင်း၊ ဆူးတံခါးကို လည်းကောင်း၊ ရင်စေ့ တံခါးကို လည်းကောင်း၊ တုရိုက်တိုင်က လည်းကောင်း၊ မင်းတုပ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တံခါးမုခ်၌ မြက်မှုန့်သည် ကျ၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ခါ၍ အတွင်းအပ လိမ်းကျံ ခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ ဖြူသော အဆင်း မည်းသော အဆင်း ဂွေ့နီခြယ်ခြင်း ခြူးပန်းခြယ်ခြင်း နွယ်ပန်းခြယ်ခြင်း မကရ်းသွားဖော်ခြင်း သက်တင် ရေးခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အရံသည် ဗွက်ပေါက်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြုတ်ကို ကြိဖြန့်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ (ကျောက်ပြုတ်တို့သည်) မလုံ လောက်ကုန်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောက်ပြား ခင်းရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ရေဝပ်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ရေထုတ်ပြန်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှာ အင်္ဂတေ မြေညက် လိမ်းကျံသော ပြာသာဒ်ကို ဆောက်စေလို၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်အမိုးကို ခွင့်ပြုအပ် သနည်း၊ အဘယ်အမိုးကို ခွင့်မပြုအပ် သနည်း” ဟု အကြံသည် ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ အုတ်အမိုး၊ ကျောက်အမိုး၊ အင်္ဂတေအမိုး၊ မြက်အမိုး၊ သစ်ရွက် အမိုးဟူသော အမိုးငါးမျိုးတို့ကို ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်းပြီး၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၆ - သေနာသနက္ခန္ဓက ===

၂ - ဒုတိယအခန်း

အနာထပိဏ် ဝတ္ထု

၃၀၄။ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးနှမ၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ သွားသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးက နက်ဖြန်အတွက် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ် ထားသဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် ကျွန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်သမားတို့ကို လည်းကောင်း “အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကြကုန်လော့၊ စောစောထ၍ ယာဂုကို ကျိုကုန်လော့၊ ဆွမ်းချက် ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေ ကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေ ကုန်လော့” ဟု စေခိုင်း၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးအား-

“ဤသူဌေးသည် ရှေးက ငါလာသော် ကိစ္စ အားလုံးတို့ကို ဖယ်ထား၍ ငါနှင့်အတူပင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။ ယခုမူ ထိုသူဌေးသည် ပျံ့လွင့်သော သဘောရှိလျက် ကျွန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အမှု လုပ်သမားတို့ကို လည်းကောင်း “အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကြ ကုန်လော့၊ စောစောထ၍ ယာဂုကို ကျို ကုန် လော့၊ ဆွမ်းချက် ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေ ကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေ ကုန်လော့” ဟု စေခိုင်းဘိ၏။

အသို့နည်း သူဌေးအား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့် မည်လော၊ ယဇ်ကြီးကိုပင် ဆောက်တည်သလော၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုပင် စစ်သည် အပေါင်းနှင့်တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်ကြားထား လေသလော” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကျွန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အမှုလုပ်သမားတို့ကို လည်းကောင်း စေခိုင်းပြီးမှ အနာထပိဏ်သူဌေးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အနာထပိဏ်သူဌေးနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ပြောဆိုလျက် တစ်ခု သော နေရာ၌ ထိုင်သော ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးကို အနာထပိဏ်သူဌေးက-

“သူဌေး သင်သည် ရှေးက အကျွန်ုပ်လာသော် ကိစ္စအားလုံးတို့ကို ပစ်ထား၍ အကျွန်ုပ်နှင့် အတူပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဆို၏။ ယခုမူ သင်သည် ပျံ့လွင့်သော သဘောရှိလျက် ကျွန်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အမှု လုပ်သမားတို့ကို လည်းကောင်း “အချင်းတို့ ဂရုစိုက်ကြ ကုန်လော့၊ စောစောထ၍ ယာဂုကို ကျိုကုန်လော့၊ ဆွမ်းချက် ကုန်လော့၊ ဟင်းတို့ကို ပြည့်စုံစေ ကုန်လော့၊ လက်သုပ်တို့ကို ပြည့်စုံစေ ကုန်လော့” ဟု စေခိုင်း၏။ သူဌေး သင့်အား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲပင် ဖြစ်လိမ့်မည်လော၊ ယဇ်ကြီးကိုပင် ဆောက်တည် သလော၊ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယ မည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုပင် စစ်သည် အပေါင်းနှင့်တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်ကြားထား သလော” ဟု ပြောဆို၏။

သူဌေး အကျွန်ုပ်အား သမီးပေး မင်္ဂလာပွဲလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သမီးယူ မင်္ဂလာပွဲလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကိုလည်း စစ်သည် အပေါင်းနှင့် တကွ နက်ဖြန်အတွက် ဖိတ်မထားပါ။ စင်စစ်မူကား အကျွန်ုပ်သည် ယဇ်ကြီးကို ဆောက်တည်ပါ၏။ ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာကို နက်ဖြန်အတွက် ပင့်ဖိတ်ထားပါ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား” ဟု ပြောသလော ဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား” ဟု ပြော၏ ဟု (ဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား” ဟု ပြောသလော ဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား” ဟု ပြော၏ ဟု (ဆို၏)။

သူဌေး သင်သည် “ဘုရား” ဟု ပြောသလော ဟု (မေး၏)။

သူဌေး အကျွန်ုပ်သည် “ဘုရား” ဟု ပြော၏ ဟု (ဆို၏)။

သူဌေး လောက၌ “ဘုရား ဘုရား” ဟူသော အသံပင် ကြားရခဲ၏။ သူဌေး ဤအချိန်၌ ဘုန်းတော်ကြီးသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ တတ်ကောင်း၏လော ဟု (မေး၏)။

သူဌေး ဤအချိန်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှာ အခါ မဟုတ်သေး၊ နက်ဖြန် လျောက်ပတ်သော အချိန်၌ သင်သည် ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ရအံ့ ဟုဆို၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ငါသည် လျောက်ပတ်သော အချိန်၌ ဘုန်းတော်ကြီး တော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန် ချဉ်းကပ်ရအံ့ ဟု ဘုရား သို့ရောက်သော် အောက်မေ့ခြင်းဖြင့် အိပ်လေရာ လင်းပြီဟု ထင်မှတ်လျက် ညဉ့်၌ သုံးကြိမ်ထ၏။

၃၀၅။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် သိဝကတံခါးသို့ ချဉ်းကပ်လေသော် နတ်တို့သည် တံခါးကို ဖွင့်ကုန်၏။ ထို့အခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြို့မှထွက်စဉ် အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်၍ အမိုက်မှောင် ထင်ရှား ဖြစ်လာ၏။ ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက် တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီး မွေးညှင်း ထခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ထိုနေရာမှပင်လျှင် နောက်သို့ ပြန်လို၏။ ထိုအခါ သိဝကနတ်သည် ကွယ်ပျောက်လျက်-

“ဆင်အသိန်းသည် လည်းကောင်း၊ မြင်းအသိန်းသည် လည်းကောင်း၊ အဿတိုရ်မြင်း ကသော ရထားအသိန်းသည် လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြား နားတောင်း ပန်ဆင်ထားသော သတို့သမီး အသိန်းသည် လည်းကောင်း (ဘုရား ဖူးရန် သွားသော) ခြေတစ်လှမ်း၏ (အကျိုးကို) တစ်ဆယ့်ခြောက်ပုံ ပုံ၍ တစ်ပုံကိုမျှ မထိုက်တန်ကုန်။

သူဌေး ရှေးသို့ တက်ပါလော့၊ သူဌေး ရှေးသို့ တက်ပါလော့၊ အသင့်အား ရှေးသို့ တက်ခြင်းသည် မြတ်၏။ နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်းသည် မမြတ်ပါ” ဟု အသံကို ကြားစေ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးအား အမှောင် ကွယ်ပျောက်၍ အလင်းရောင် ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ (သူ့အား) ဖြစ်ပြီးသော ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက် တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီး မွေးညှင်းထခြင်းသည်လည်း ငြိမ်း၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အနာထပိဏ်သူဌေးအား အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက်၍ အမိုက်မှောင်သည် ထင်ရှား ပေါ်လာ၏။ ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက် တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီး မွေးညှင်းထခြင်း ဖြစ်လာသဖြင့် ထိုနေရာမှပင် နောက်သို့ ပြန်လို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သိဝကနတ်သည် ကွယ်ပျောက်လျက်-

“ဆင်အသိန်းသည် လည်းကောင်း၊ မြင်းအသိန်းသည် လည်းကောင်း၊ အဿတိုရ် မြင်းကသော ရထားအသိန်းသည် လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြား နားတောင်း ပန်ဆင်ထားသော သတို့သမီး အသိန်းသည် လည်းကောင်း (ဘုရား ဖူးရန် သွားသော) ခြေတစ်လှမ်း၏ (အကျိုးကို) တစ်ဆယ့်ခြောက်ပုံ ပုံ၍ တစ်ပုံကိုမျှ မထိုက်တန်ကုန်။

သူဌေး ရှေးသို့ တက်ပါလော့၊ သူဌေး ရှေးသို့ တက်ပါလော့၊ အသင့်အား ရှေးသို့ တက်ခြင်းသည် မြတ်၏။ နောက်သို့ ဆုတ်ခြင်းသည် မမြတ်ပါ” ဟု အသံကို ကြားစေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အနာထပိဏ်သူဌေးအား အမိုက်မှောင် ကွယ်ပျောက်၍ အလင်းရောင် ထင်ရှားပေါ်လာ၏။ (သူ့အား) ဖြစ်ပြီးသော ကြောက်ခြင်း ကိုယ်ခက် တရော်ရှိခြင်း ကြက်သီး မွေးညှင်း ထခြင်းသည် ငြိမ်း၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ယင်းတိုက်တောသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ၌ ထ၍ လွင်ပြင်၌ စင်္ကြံ ကြွတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးကို အဝေးမှပင် လာနေသည်ကို မြင်တော်မူသဖြင့် စင်္ကြံမှ ဆင်းပြီးလျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ လျက် “သုဒတ္တလာလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် “နာမည်ဖြင့် ငါကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ရွှင်လန်းအား တက်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ ဦးခိုက်၍ “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းသာစွာ အိပ်တော်မူရ ပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ကာမတို့၌ မလိမ်းကျံ၍ ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ ရောက်သော၊ ဥပမိ (ကိလေသာ) မရှိသော ရဟန္တာသည် ထက်ဝန်းကျင်မှ ငြိမ်းပြီးသည် ဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်း ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏။

တောင့်တမှု အားလုံးတို့ကို ဖြတ်၍ စိတ်၌ ပူပန်ခြင်းကို ပယ်ဖျောက်၍ စိတ်အားဖြင့် ငြိမ်းချမ်းမှုသို့ ရောက်၍ အေးငြိမ်းနေသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ချမ်းသာစွာ အိပ်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား အစဉ် အတိုင်းသော တရားစကားကို ဟော တော်မူ၏။ ဤအစဉ် အတိုင်းသော တရား စကားဟူသည်ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သော စကားကို လည်းကောင်း၊ သီလနှင့် စပ်သော စကားကို လည်းကောင်း၊ နတ်ပြည်နှင့် စပ်သော စကားကို လည်းကောင်း၊ ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ယုတ်ညံ့ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ညစ်ညူးခြင်း ကို လည်းကောင်း၊ (ကာမဂုဏ်တို့မှ) ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးကို လည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေး၌ သင့်လျော်သော စိတ် နူးညံ့သော စိတ် အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ မှ ကင်းသော စိတ် တက်ကြွသော စိတ် ယုံကြည်သော စိတ် ရှိသည်ကို သိတော် မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီးသော ‘သာမုတ္တံသိက’ တရား ဒေသနာတော် ဖြစ်သော ဆင်းရဲ ‘ဒုက္ခသစ္စာ’ ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ ဖြစ်ကြောင်း ‘သမုဒယသစ္စာ’ ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲ ချုပ်ရာ ‘နိရောဓသစ္စာ’ ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ် ‘မဂ္ဂသစ္စာ’ ကို လည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။ မည်းညစ်ခြင်း ကင်းသော ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူ သကဲ့သို့ ထို့အတူ အနာထပိဏ် သူဌေးအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် “ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရား အလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏” ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေး ကင်းသော တရားမျက်စိ ‘သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်’ သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် တရားကို မြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာ၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို အားထား ယုံကြည်သည် မဟုတ်ဘဲ မိမိ ကိုယ်တိုင်ပင် သိမြင်ပြီး သည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား (တရား တော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည် သော သူ့အား လမ်းမှန်ကို ပြောကြား ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ‘မျက်စိ အမြင်ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်း ကောင်း၊ အသျှင်ဘုရား ဤအတူ သာလျှင် အသျှင်ဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းတို့ဖြင့်

တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ် ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန်အဖို့ အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော်မူခြင်းကို သိသဖြင့် နေရာမှထ၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွာသွားလေ၏။ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် “အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နက်ဖြန် အတွက် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ် သတတ်” ဟု ကြား၏။

၃၀၆။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား-

“သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သော ဟူ၏။ (သို့သော်) သင်သည်ကား ဧည့်သည် ဖြစ်၏။ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့၊ ယင်းလုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ဖြင့် သင်သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစု နိုင်ရာ၏” ဟု (ပြော၏)။

“သူဌေး အလိုမရှိပါ။ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ရှိ၏။ ယင်းလုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ် သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့” ဟု (ဆို၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ နိဂုံးသူဌေးသည် “အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရားအမှူး ရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ် သတတ်” ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နေ နိဂုံးသူဌေးသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား-

“သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သော ဟူ၏။ (သို့သော်) သင်သည်ကား ဧည့်သည်ဖြစ်၏။ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့၊ ယင်းလုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် သင်သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်း ပြုစုနိုင်ရာ၏” ဟု ပြော၏။

“သူဌေး အလိုမရှိပါ။ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ရှိပါ၏။ ယင်းလုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့” ဟု (ဆို၏)။

မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် “အနာထပိဏ်သူဌေးသည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သတတ်” ဟု ကြား၏။ ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား-

“သူဌေး သင်သည် နက်ဖြန်အတွက် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာကို ပင့်ဖိတ်သောဟူ၏။ (သို့သော်) သင်သည်ကား ဧည့်သည်ဖြစ်၏။ သူဌေး သင့်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ကို ပေးအံ့၊ ယင်းလုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် သင်သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစု နိုင်ရာ၏” ဟု ပြော၏။

မင်းကြီး အလိုမရှိပါ။ အကျွန်ုပ်အား လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက် ရှိပါ၏။ ယင်းလုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်ဖြင့် အကျွန်ုပ်သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာအား ဆွမ်းပြုစုပါအံ့ ဟု (ဆို၏)။

ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ထိုည၌ကို လွန်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ အိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံစေ၍ “အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်စေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်တော် မူပြီးလျှင် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား အမျိုးရှိသော သံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးလတ်သော် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်၏ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဝါကပ်ခြင်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

“သူဌေး မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာ၌ မွေ့လျော်ကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား သိပါပြီ၊ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား သိပါပြီ” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ်သူဌေးအား တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့် သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်းစေပြီးလျှင် နေရာမှ ထကာ ဖဲခွါကြွသွားတော်မူ၏။

၃၀၇။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မိတ်ဆွေ များသူ၊ အပေါင်းအသင်း များသူ၊ ဩဇာ ညောင်းသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ စကားကို နာယူ သူ ပေါများ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ထိုပြုဖွယ် ကိစ္စကို ပြီးစေ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဖဲသွား၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် လူတို့ကို “အမောင်တို့ အသင်တို့သည် အရံတို့ကို ပြုလုပ် ကုန်လော့၊ ကျောင်းတို့ကို တည်စေ ကုန်လော့၊ အလှူတို့ကို ဖြစ်စေ ကုန်လော့၊ လောက၌ ဘုရား ပွင့်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ပင့်ဖိတ် ခဲ့၏၊ ဤလမ်းဖြင့် လာတော် မူလိမ့်မည်” ဟု စေခိုင်း၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် အနာထပိဏ်သူဌေး တိုက်တွန်း အပ်သည် ဖြစ်၍ အရံတို့ကို ပြုလုပ် စေကုန်၏။ ကျောင်းတို့ကို တည်စေ ကုန်၏။ အလှူတို့ကို ဖြစ်စေ ကုန်၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေး သည် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ သွား၍ သာဝတ္ထိပြည်၏ ထက်ဝန်းကျင်၌ လှည့်လည် ကြည့်ရှု၏။

“အဘယ်အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သီတင်းသုံးတော် မူသင့်သနည်း၊ ထိုအရပ်သည် ရွာမှ မဝေး လွန်း၊ မနီးလွန်း၊ အသွားအလာနှင့် ပြည့်စုံ ရမည်၊ ဘုရားဖူးလိုသူ တရား နာလိုသူတို့အား သွားရောက် ရန် လွယ်ကူရမည်၊ နေ့အခါ လူမပြွမ်း၊ ညချမ်း အခါလည်း အသံ နည်းရမည်၊ ပြည်ရွာ တွန်သံ ‘အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် အသံ’ မရှိရ၊ လူစော် မနံရ၊ လူတို့၏ အနံ့အသက်မှ ကင်းရမည်၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှာ ထိုက်သော ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှာ လျောက်ပတ်သော အရပ်မျိုး ဖြစ်ရာ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ရွာနှင့် မဝေးလွန်း မနီးလွန်းသော အသွားအလာနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဘုရား ဖူးလိုသူ တရား နာလိုသူတို့အား ရောက်ရန် လွယ်ကူသော၊ နေ့အခါ လူမပြွမ်း ညချမ်း အခါလည်း အသံ နည်းသော၊ ပြည်ရွာတွန်သံ မရှိသော၊ လူစော်မနံ လူတို့၏ အနံ့အသက်မှ ကင်းသော၊ လူတို့၏ လျှို့ဝှက်သော အမှုကို ပြုခြင်းငှာ ထိုက်သော၊ ကိန်းအောင်း၍ နေခြင်းငှာ လျောက်ပတ်သော ဇေတမင်းသား၏ ဥယျာဉ်ကို မြင်ပြီးနောက် ဇေတမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အရှင့်သား သင်၏ ဥယျာဉ်ကို အရံ ပြုလုပ်ရန် အကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့” ဟု ဇေတမင်းသားကို ပြော၏။ ။

“သူဌေး အသပြာစွန်းချင်း ထိအောင် ခင်းခြင်းဖြင့်သာလျှင် အရံကို ပေးထိုက်၏” ဟု (ပြော၏)။

“အရှင်သား အရံကို ယူပြီးပြီ” ဟု (ပြော၏)။

“သူဌေး အရံကို မယူရသေး” ဟု (ပြော၏)။

“ယူအပ်သလော၊ မယူအပ်သလော” ဟု တရားဆုံးဖြတ်သူ အမတ်ကြီးတို့ကို မေးကုန်၏။

အမတ်ကြီးတို့သည် “အသျှင်သား သင်သည် အဖိုးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သောကြောင့် အရံကို ယူအပ်၏” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် လှည်းတို့ဖြင့် ငွေကို ထုတ်စေ၍ ဇေတမင်းသား၏ ခြံမြေကို အသပြာ အစွန်းချင်း ထိအောင် ခင်းခြင်းဖြင့် ခင်းစေ၏။ တစ်ကြိမ်ထုတ် ငွေသည် တံခါးမုခ် ဝန်းကျင်နေရာ အနည်းငယ်အား မလောက်။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် “အချင်းတို့ သွားကုန်လော့၊ ငွေကို ဆောင်ကုန်လော့၊ ဤနေရာကို ခင်းအံ့” ဟု ပြောလျက် လူတို့ကို စေလွှတ်၏။ ထိုအခါ ထိုမင်းသားအား “ဤသူဌေးသည် ထိုမျှ များပြားသော ငွေကို စွန့်လွှတ်၏။ ဤကိစ္စသည် ယုတ်ညံ့ လိမ့်မည် မဟုတ်” ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အနာထပိဏ်သူဌေးကို “သူဌေး မလိုတော့ပါ။ ထိုနေရာ (တစ်ကွက်) ကို မခင်း ပါစေလင့်၊ ဤနေရာ (တစ်ကွက်) ကို အကျွန်ုပ်အား ပေးပါလော့၊ ဤအလှူသည် အကျွန်ုပ်၏ အလှူဖြစ် လတ္တံ့” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် “ဤဇေတမင်းသားသည် ထင်ရှား၏၊ ထင်ရှားသော လူပေတည်း၊ ဤသာသနာတော်၌ ဤကဲ့သို့ ထင်ရှားသော လူတို့၏ ကြည်ညိုမှုသည် များစွာ ကျေးဇူးရှိ၏” ဟု နှလုံး ပိုက်လျက် ထိုနေရာ (တစ်ကွက်) ကို ဇေတမင်းသားအား ပေး၏။ ထိုအခါ ဇေတမင်းသားသည် ထိုနေရာ၌ တံခါးမုခ်ကို ဖန်ဆင်း၏။ ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ဇေတမင်းသား ဥယျာဉ်၌ ကျောင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ပရိဂုဏ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ တံခါးမုခ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ စည်းဝေးရာ ဇရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ မီးတင်းကုတ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ကပ္ပိယကုဋ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ကျင်ကြီးအိမ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ စကြိုတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ စကြို ဇရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေတွင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေတွင်း ဇရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ဇရုံး အိမ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ဇရုံးအိမ် ဇရပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ ရေကန်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။ မဏ္ဍပ်တို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။

အမှုသစ်ကိုပေးခြင်း

၃၀၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော် မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ အစဉ်အတိုင်း လှည့်လည်လတ်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်၍ ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ် ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းကြီး၌ သီတင်းသုံး နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ လူတို့သည် အမှုသစ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ် ကုန်၏။ အမှုသစ်ကို ဆောက်တည်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေး အသုံးအဆောင်ဖြင့် ကောင်းမွန်စွာ လုပ်ကျွေး ကုန်၏။

ထိုအခါ တစ်ဦးသော အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲအား “ဤလူတို့သည် အမှုသစ်ကို ကောင်းမွန်စွာ ပြုလုပ် ကုန်၏။ ဤကိစ္စသည် ယုတ်ညံ့ လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ငါသည်လည်း အမှုသစ်ကို လုပ်ကိုင်ရမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် ကိုယ်တိုင် ရွံ့ကို နယ်ကာ အုတ်တို့ကို စီ၍ နံရံကို တက်စေ၏။ မကျွမ်းကျင်သော အပ်ချုပ်သမား စီထားသော နံရံသည် ကောက်၍ ပြိုကျ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ ထိုအပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် ကိုယ် တိုင် ရွံ့ကို နယ်ကာ အုတ်တို့ကို စီ၍ နံရံကို တက်စေ၏။ မကျွမ်းကျင်သော အပ်ချုပ်သမား စီထားသော နံရံသည် ကောက်၍ ပြိုကျ၏။ ထိုအခါ ထိုအပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲသည် “သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့ အား သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ၏ အထောက်အပံ့ ဆေး အသုံးအဆောင်ကို လှူသော သူတို့ကို ဤရဟန်းတို့သည် သွန်သင်ကုန်၏။ ဆုံးမကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ အမှုသစ်ကိုသာလျှင် စီရင်ကုန်၏။ ကျွန်ုပ်ကား သူဆင်းရဲ ဖြစ်၏။ အကျွန်ုပ်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသွန်သင် မဆုံးမ၊ အမှုသစ်ကိုလည်း မစီရင်” ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြ ပြောဆိုသော ထို အပ်ချုပ်သမား သူဆင်းရဲ၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ် ရွက်ဆောင်သော ရဟန်းသည် ကျောင်းသည် အဘယ်သို့ လျှင်စွာပြီး ခြင်းသို့ ရောက်ရာ သနည်း” ဟု ကြောင့်ကြခြင်းသို့ ရောက်လတ္တံ့။ ကျိုးရာ ပျက်ရာ နေရာကို ပြုပြင် လတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပေးရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

၃၀၉။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေး၏။ ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ပေးခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဒါယကာ၏ ကျောင်းကို ဤမည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေ သဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

နေရာဦး စသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၁၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော် မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့် ရဟန်းတို့သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွား၍ “ဤကျောင်း နေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်း နေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်းနေရာသည် ငါတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကျောင်းအိပ်ရာတို့ကို သိမ်းဆည်း ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတြာသည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ကျောင်းအိပ်ရာတို့ကို သိမ်းဆည်းထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို မရရကား တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ၌ ထတော်မူ၍ ချောင်းဟန့် တော်မူ၏။ အသျှင်သာရိပုတြာသည်လည်း ချောင်းဟန့်၏။ “ဤနေရာ၌ မည်သူနည်း” ဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ် သာရိပုတြာပါတည်းဟု (လျှောက်၏)။ သာရိပုတြာ အဘယ့်ကြောင့် သင်သည် ဤနေရာ၌ နေဘိ သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်း သံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့်တို့သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွား၍ “ဤကျောင်း နေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်း နေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်း နေရာသည် ငါတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကျောင်းနေရာတို့ကို သိမ်းဆည်း ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော် မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော် မူ၏။ ရဟန်းတို့ ထို(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချင်းနီး ဖြစ်သော ယောက်ျားတို့သည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွားကုန်၍ “ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့၏ ဆရာတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤကျောင်း ဤနေရာသည် ငါတို့အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ကျောင်းနေရာ တို့ကို အဘယ့်ကြောင့် သိမ်းဆည်းကုန်ဘိ သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညို သေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း။။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို -

“ရဟန်းတို့ နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို အဘယ်သူသည် ထိုက်သနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြု သူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ပုဏ္ဏားမျိုးမှ ရဟန်းပြု သူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သူကြွယ်မျိုးမှ ရဟန်းပြု သူသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သူတ္တန်ဆောင် ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဝိနည်းဆောင် ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဓမ္မကထိက ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ပဌမဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဒုတိယဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား တတိယဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား စတုတ္ထဈာန်ရ ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သောတာပန် ရဟန်းသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား သကဒါဂါမ် ရဟန်းသည်။ပ။ အနာဂါမ် ရဟန်းသည်။ပ။ မြတ်စွာဘုရား ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား ဝိဇ္ဇာသုံးပါးရသော ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦး တို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

အချို့သော ရဟန်းတို့က “မြတ်စွာဘုရား အဘိညာဉ် ခြောက်ပါးရ ရဟန္တာသည် နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ထိုက်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကြ ကုန်၏။

၃၁၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား ဟိမဝန္တာ အရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ ထိုပညောင်ပင်ကြီးကို မှီခို၍ ခါ၊ မျောက်၊ ဆင် ဟူသော အဆွေ ခင်ပွန်း သုံးဦးတို့သည် နေကြ ကုန်၏။

ထိုအဆွေ ခင်ပွန်းတို့သည် အချင်းချင်း မရိုသေကုန်ဘဲ မကိုင်းညွတ်ကုန်ဘဲ အသက် မွေးခြင်း သဘောမတူ ကုန်ဘဲ နေကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ထိုအဆွေ ခင်ပွန်းတို့အား -

“ငါတို့တွင် အသက်အကြီးဆုံး သူကို သိရမူ ကောင်းပေရာ၏။ ထိုသူကို ငါတို့သည် ရိုသေ ကုန်ရာ ၏။ လေးစား ကုန်ရာ၏။ မြတ်နိုး ကုန်ရာ၏။ ပူဇော် ကုန်ရာ၏။ ထိုသူ၏ အဆုံးအမ၌လည်း တည်ကုန်ရာ ၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါနှင့်မျောက်တို့က ဆင်ကို “အဆွေ သင်သည် အဘယ် ရှေးဟောင်း အကြောင်း အရာကို မှတ်မိသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

“အဆွေတို့ အကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်အခါ၌ ဤပညောင်ပင်ကို ပေါင်တို့၏ အကြား၌ ထား၍ ကျော်သွား ၏။ အညွန့်ဖျားသည် အကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းပိုက်ကို ထိ၏။ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤရှေး ဟောင်း အကြောင်း အရာကို မှတ်မိပါသည်” ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါနှင့်ဆင်တို့က မျောက်ကို “အဆွေ သင်သည် အဘယ် ရှေးဟောင်း အကြောင်း အရာကို မှတ်မိ သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

“အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်အခါ မြေ၌ ထိုင်၍ ပညောင်ပင်၏ အညွန့်ဖျားကို စား၏။ အဆွေတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤရှေးဟောင်း အကြောင်းအရာကို မှတ်မိပါသည်” ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မျောက်နှင့်ဆင်တို့က ခါကို “အဆွေ သင်သည် အဘယ်ရှေးဟောင်း အကြောင်း အရာကို မှတ်မိ သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

“အဆွေတို့ ဤမည်သော အရပ်၌ ပညောင်ပင်ကြီးသည် ရှိ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအရပ်မှ အသီးကို စား၍ ဤအရပ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်၏။ ထိုအသီး၏ မျိုးစေ့ကြောင့် ဤပညောင်ပင်သည် ဖြစ်၏။ အဆွေတို့ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် အသက် အကြီးဆုံးတည်း” ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ မျောက်နှင့်ဆင်တို့က ခါကို “အဆွေ သင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ထက် အသက်ကြီးသူ ဖြစ်၏။ သင့်ကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ရိုသေပါ ကုန်အံ့၊ လေးစားပါ ကုန်အံ့၊ မြတ်နိုးပါ ကုန်အံ့၊ ပူဇော်ပါ ကုန်အံ့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်၏ အဆုံးအမ၌ တည်ပါ ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ခါသည် မျောက်နှင့် ဆင်တို့ကို ငါးပါး သီလတို့၌ တည်စေ၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း ငါးပါး သီလတို့၌ တည်၍ ကျင့်၏။ ထိုသူတို့သည် အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း၊ ကိုင်းညွတ်ခြင်း၊ သဘောတူ အသက်မွေးခြင်း ရှိကာ နေထိုင်ကြလျက် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီး၍ သေဆုံးပြီးနောက် ကောင်းသော လားရာ ဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ကပ်ရောက် ကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ တရား၌ လိမ္မာ၍ ကြီးသူကို ရိုသေသော လူတို့သည် မျက်မှောက် ဘဝ၌လည်း ချီးမွမ်း ခံရကုန်၏။ နောင်တမလွန် ဘဝ၌လည်း ကောင်းသော လားရာ ဂတိ ရှိကုန်၏” ဟူသော ဤခါတို့ အကျင့်မည်သော အကျင့်မြတ်သည် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုတိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည်ပင်လျှင် အချင်းချင်း ရိုသေခြင်း ကိုင်းညွတ်ခြင်း သဘောတူ အသက် မွေးခြင်း ရှိလျက် နေကုန်သေး၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော ဓမ္မဝိနယ၌ ရဟန်း ပြုကုန်လျက် အချင်းချင်း မရိုသေ မကိုင်းညွတ် သဘောတူ အသက် မမွေးဘဲ နေကြခြင်းသည် တင့်တယ်ပါမည်လော။

ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသောအမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်း ငှာ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို -

“ရဟန်းတို့ သီတင်းကြီးအစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦးကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း နေရာဦး ရေဦး ဆွမ်းဦးတို့ကို ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာ့ပစ္စည်းကို သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း မတား မြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရိုမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ် စသည်

၃၁၂။ ရဟန်းတို့ ရိုမခိုး ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤဆယ်ယောက်တို့တည်း။ ရှေးဦး ပဉ္စင်း ဖြစ်သူသည် နောက်မှ ပဉ္စင်းဖြစ်သူကို ရိုမခိုးအပ်၊ လူ သာမဏေကို ရိုမခိုးအပ်၊ နာနာသံဝါသက အဓမ္မဝါဒီ သီတင်းကြီးကို ရိုမခိုးအပ်၊ မာတုဂါမကို ရိုမခိုးအပ်၊ ပဏ္ဍုက်ကို ရိုမခိုးအပ်၊ ပရိဝါသ် နေသော ရဟန်းကို ရိုမခိုးအပ်၊ အရင်းသို့ ငင်ထိုက်သော ရဟန်းကို ရိုမခိုးအပ်၊ မာနတ် ပေးခြင်းငှာ ထိုက်သော ရဟန်းကို ရိုမခိုးအပ်၊ မာနတ် ကျင့်ဆဲ ရဟန်းကို ရိုမခိုးအပ်၊ အဗ္ဘာန် သွင်းထိုက်သော ရဟန်းကို ရိုမခိုးအပ်၊ ရဟန်းတို့ ရိုမခိုး ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ဤဆယ်ဦးတို့တည်း။

ရဟန်းတို့ ရိုမခိုးထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသုံးဦးတို့တည်း။ နောက်မှ ပဉ္စင်းဖြစ်သော သူသည် ရှေးဦး ပဉ္စင်းဖြစ်သော သူကို ရိုမခိုး ထိုက်၏၊ နာနာသံဝါသက ဓမ္မဝါဒီ သီတင်းကြီးကို ရိုမခိုးထိုက်၏၊ ရဟန်းတို့ နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာတို့နှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့် သမဏဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့် တကွသော ဤလူ့ လောက၌ ရှေးဘုရားတို့အတူ လာတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော် မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို ရိုမခိုး ထိုက်၏၊ ရဟန်းတို့ ရိုမခိုး ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကား ဤသုံးဦးတို့တည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နေရာတားမြစ်မှုကို ပယ်တော်မူခြင်း

၃၁၃။ ထိုအခါ လူတို့သည် သံဃာကို ရည်မှတ်၍ မဏ္ဍပ်တို့ကို စီရင်ကုန်၏။ အခင်းတို့ကို စီရင်ကုန်၏။ နေရာတို့ကို စီရင် ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့် ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ ပစ္စည်းကိုသာ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကို ခွင့်ပြုတော်မမူ” ဟု မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွား၍ “ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဆရာတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မဏ္ဍပ် အခင်း နေရာတို့ကိုလည်း သိမ်းဆည်းကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတြာသည် ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွားသော် မဏ္ဍပ် အခင်း နေရာတို့ကို သိမ်းဆည်း ထားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် နေရာ မရရကား တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ၌ ထ၍ ချောင်းဟန့် တော်မူ၏။ အသျှင် သာရိပုတြာသည်လည်း ချောင်းဟန့်၏။ ဤနေရာ၌ အဘယ်သူနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ် သာရိပုတြာပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။ သာရိပုတြာ အဘယ်ကြောင့် သင်သည် ဤနေရာ၌ နေဘိသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်းသံဃာကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့၏ အနီးနေ တပည့် ရဟန်းတို့သည် ‘မြတ်စွာဘုရားသည် သံဃာ့ ပစ္စည်းကိုသာ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ခွင့်ပြုတော် မူ၏။ ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကို ခွင့်ပြုတော် မမူ’ ဟု ဘုရား အမှူးရှိသော သံဃာ၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွား၍ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဥပဇ္ဈာယ်တို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့၏ ဆရာတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤမဏ္ဍပ် စသည်သည် ငါတို့ အဖို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု မဏ္ဍပ် အခင်း နေရာတို့ကို သိမ်းဆည်းကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောကြားတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ “ရည်မှတ်၍ ပြုသည်ကိုလည်း သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

လူတို့၏ ဥစ္စာကို ခွင့်ပြုတော်မူခြင်း

၃၁၄။ ထိုအခါ လူတို့သည် ရွာတွင်း ဆွမ်းစား ကျောင်း၌ မြင့်သော နေရာ မြတ်သော နေရာတို့ကို ခင်းကုန်၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း။ မြင့်လွန်းသော နေရာ၊ ပလ္လင်၊ မွေးရည် ကော်ဇောကြီး၊ ဆန်း ကြယ်သော သားမွေး အခင်း၊ ဖြူသော သားမွေး အခင်း၊ ပန်းပြောက်ခြယ် သားမွေး အခင်း၊ လဲသွတ် အခင်း၊ ရုပ်ပုံခြယ် သားမွေး အခင်း၊ နှစ်ဖက်မွေး ရှိသော အခင်း၊ တစ်ဖက်မွေး ရှိသော အခင်း၊ ရွှေချည်ထိုး အခင်း၊ ပိုးချည် အခင်း၊ သားမွေး ခင်းကြီး၊ ဆင်ကုန်းနီး၊ မြင်းကုန်းနီး၊ ရထားခင်းနီး၊ သစ်နက်ရေ အခင်း၊ ဝံပိုင်ရေ အခင်း မြတ်၊ ‘နီသော’ မျက်နှာကြက်နှင့် အုံးနီ နှစ်ဖက်ရှိ နေရာတို့တည်း။

ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မထိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အခြေ ရှည်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို လည်းကောင်း၊ ပလ္လင်ကို လည်းကောင်း၊ လဲသွတ် အခင်းကို လည်းကောင်း (ဤ) သုံးမျိုးတို့ကို ချန်ထား၍ လူတို့ ဥစ္စာဖြစ်သော အခင်းကို ထိုင်ရန် ခွင့်ပြု၏။ အိပ်ရန်သော်ကား ခွင့်မပြု ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ရွာတွင်း ဆွမ်းစား ကျောင်း၌ လဲဖြင့် မြွေးယှက်သော ညောင်စောင်းကို လည်း ကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကို လည်းကောင်း ခင်းကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မထိုင်ကုန်။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လူတို့၏ ဥစ္စာဖြစ်သော ညောင်စောင်း အင်းပျဉ်ကို ထိုင်ရန် ခွင့်ပြု၏။ အိပ်ရန် သော်ကား ခွင့်မပြု ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဇေတဝန်ကျောင်းလွတ် အနုမောဒနာ

၃၁၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန် အတွက် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ခံတော် မူခြင်းကို သိ၍ နေရာမှ ထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေ ပြုကာ ဖဲသွား၏။

ထို့နောက် အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ထိုည၌ လွန်သောအခါ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ကို စီမံ၍ “မြတ်စွာဘုရား အချိန် တန်ပါပြီ၊ ဆွမ်းပြင် ပြီးပါပြီ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် (တန်ကြောင်း) ကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ရဟန်း သံဃာနှင့် အတူ ထိုင်တော် မူ၏။ ထိုအခါ အနာထပိဏ် သူဌေးသည် ဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာကို မွန်မြတ် သော ခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစား ပြီး၍ သပိတ်မှ လက်တော်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို

“မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ အဘယ်သို့ ပြုကျင့် ရပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်၏။

“သူကြွယ် သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်းကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ်လေး မျက်နှာ ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အနာထပိဏ် သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် ဇေတဝန်ကျောင်းကို လာပြီး လာလတ္တံ့သော အရပ်လေး မျက်နှာ၌ ရှိသော သံဃာအား လှူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ် သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏။

“(ကျောင်းသည်) အအေးကို လည်းကောင်း၊ အပူကို လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး သားရဲတို့ကို လည်းကောင်း၊ မြွေ ကင်း သန်းတို့ကို လည်းကောင်း၊ ခြင်တို့ကို လည်းကောင်း၊ လေအေးတို့ကို လည်း ကောင်း၊ မိုးပေါက်တို့ကို လည်းကောင်း ပယ်ဖျောက် နိုင်၏။

ထို့ပြင် ဖြစ်လာသော ပြင်းသောလေ ပြင်းသော အပူကိုလည်း ပယ်ဖျောက် နိုင်၏။ ကိန်းအောင်းခြင်း ငှါ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ဈာန်ဝင်စားခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာ ရှုခြင်းငှါ လည်းကောင်း သံဃာအား ကျောင်း လှူခြင်းကို မြတ်၏ ဟု မြတ်စွာဘုရား ချီးမွမ်း တော်မူ၏။

ထို့ကြောင့် မိမိ၏အကျိုးကို မြင်သော ပညာရှိသော သူသည် ဓမ္မလျော်ဖွယ် ကျောင်းတို့ကို ဆောက်လုပ် စေရာ၏။ ဤကျောင်းတို့၌ အကြားအမြင်များသော ရဟန်းတို့ကို နေစေ ရာ၏။ ထိုဖြောင့်မတ်သော ရဟန်းတို့အား လျော်သော စားဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ သောက်ဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်း အိပ်ရာ နေရာကို လည်းကောင်း ကြည်ညိုသော စိတ်ဖြင့် လှူရာ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုကျောင်းဒါယကာအား ဆင်းရဲ အလုံးစုံကို ပယ်ဖျောက် တတ်သော တရားကို ဟောကုန်၏။ ဤသာသနာတော်၌ ထိုကျောင်းဒါယကာသည် ထိုတရားကို သိ၍ အာသဝေါ တရား မရှိဘဲ ငြိမ်းအေး ရလေ၏” ဟု (အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် အနာထပိဏ် သူဌေးကို ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော် မူပြီးနောက် နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

နေရာကို တားမြစ်ခြင်း စသည်

၃၁၆။ ထိုအခါ တစ်ဦးသော အာဇီဝက၏ တပည့်ဖြစ်သော အမတ်ကြီးသည် သံဃာအား ဆွမ်းကျွေး၏။ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင် ဥပနန္ဒသည် နောက်မှလာ၍ ဆွမ်းစား မပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို ထစေ၏။ ဆွမ်းစား ကျောင်းသည် အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ထိုအမတ်ကြီးသည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် နောက်မှ လာကြပြီးလျှင် ဆွမ်းစား မပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ထစေကုန် ဘိသနည်း၊ ဆွမ်းစား ကျောင်းသည် ဆူဆူညူညူ ဖြစ်၏။ အခြားနေရာ၌ ထိုင်သဖြင့်လည်း အလိုရှိတိုင်း စားခွင့် ရသည်ပင် မဟုတ်လော” ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။ ရဟန်းတို့ သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုသော ထိုအမတ်ကြီး၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်း ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား အသျှင် ဥပနန္ဒသည် နောက်မှ လာပြီးလျှင် ဆွမ်းစား မပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ထစေဘိ သနည်း၊ ဆွမ်းစား ကျောင်းသည် ဆူဆူညူညူ ဖြစ်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ဥပနန္ဒ သင်သည် နောက်မှလာပြီးလျှင် ဆွမ်းစား မပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို ထစေ၏။ ဆွမ်းစား ကျောင်းသည် ဆူဆူညူညူ ဖြစ်၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် နောက်မှလာပြီးလျှင် ဆွမ်းစား မပြီးသေးသော အခြားမဲ့၌ နေသော ရဟန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ထစေဘိ သနည်း၊ ဆွမ်းစား ကျောင်းသည် ဆူဆူညူညူ ဖြစ်ဘိ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ(သင် ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစား မပြီးသေးသော ရဟန်းကို မထစေအပ်၊ ငှစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ အကယ်၍ ထစေမှု ပဝါရိတ်လည်း သင့်၏။ ‘သွားလော့ ရေကို ဆောင်ယူ ချေလော့’ ဟု ပြောရမည်။ ဤသို့ ဆောင်ယူခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏။ အကယ်၍ မရသော် ဆွမ်းလုံးတို့ကို ကောင်းစွာ မျိုချပြီး၍ သီတင်းကြီးအား နေရာပေး ရမည်။ ရဟန်းတို့ ငါသည် ‘အကြောင်း တစ်စုံ တစ်ရာဖြင့် သီတင်းကြီး ရဟန်း၏ နေရာကို တားမြစ်အပ်၏’ ဟု မဟော၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် နာဖျားသော ရဟန်းတို့ကို ထစေကုန်၏။ “ငါ့ရှင်တို့ အကျွန်ုပ်တို့သည် မထနိုင်ကုန်၊ နာဖျားသော ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု နာဖျားသော ရဟန်းတို့က ပြောကုန်၏။ “အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်တို့ကို ထစေကုန်အံ့” ဟု ချီမလျက် ထစေ၍ ရပ်မိသည် ရှိသော် လွတ်လိုက် ကုန်၏။ နာဖျားသော ရဟန်းတို့သည် မိန်းမော ကုန်လျက် လဲကျ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းကို မထစေအပ်၊ ထစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “အကျွန်ုပ်တို့သည် နာဖျားသော မထစေအပ်သော ရဟန်းတို့ ဖြစ်ကုန်၏” ဟု မြတ်သော အိပ်ရာတို့ကို တားမြစ် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ နာဖျားသော ရဟန်းအား လျှောက်ပတ်သော အိပ်ရာကို ပေးစေရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမြွက် ထောင်သဖြင့် ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို တားမြစ် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ အမြွက် ထောင်သဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ ၏)။

ထိုအခါ သတ္တရ သဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “ငါတို့သည် ဤအရပ်၌ ဝါဆို နေကုန်အံ့” ဟု အစွန်ကျသော ကျောင်းကြီး တစ်ကျောင်းကို ပြုပြင် ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ကျောင်း ပြုပြင် ကုန်သော သတ္တရ သဝဂ္ဂိရဟန်းတို့ကို မြင်၍ “ငါ့ရှင်တို့ ဤသတ္တရ သဝဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် တစ်ခုသော ကျောင်းကို ပြုပြင် ကုန်၏။ ယခု ထိုရဟန်းတို့ကို ထစေကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ အချို့ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့ ပြုပြင် မပြီးမီ ဆိုင်းငံ့ ကုန်ဦးလော့၊ ပြုပြင် ပြီးသော် ထစေ ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့ သည် သတ္တရသဝဂ္ဂိ ရဟန်းတို့ကို-

“ငါ့သျှင်တို့ ထကုန်လော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏” ဟု (ပြောကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ စောစောပင်လျှင် ပြောထိုက်သည် မဟုတ်လော့၊ ငါတို့သည်လည်း အခြားကျောင်းကို ပြုပြင် ကုန်ရာသည် မဟုတ်လော့” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ကျောင်းသည် သံဃာ့ ပစ္စည်း မဟုတ်လော့” ဟု (ပြောကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏၊ ကျောင်းသည် သံဃာ့ ပစ္စည်းတည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ထ ကုန်လော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏” ဟု (ပြောကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ကျောင်းသည် ကြီး၏၊ သင်တို့သည်လည်း နေကုန်လော့၊ ငါတို့သည်လည်း နေကုန်အံ့” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ ထကုန်လော့၊ ကျောင်းသည် ငါတို့အား ရောက်၏” ဟု အမျက် ထွက်ကုန်၍ နှလုံးမသာ ကုန်၍ လည်၌ ကိုင်၍ နှင်ထုတ် ကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် နှင်ထုတ် ခံရသောကြောင့် ငိုကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် “ငါ့ရှင်တို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုကုန် သနည်း” ဟု မေးကုန်၏။ “ငါ့သျှင်တို့ ဤဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမျက် ထွက်ကုန်၍ နှလုံး မသာကုန်၍ ငါတို့ကို သံဃိက ကျောင်းမှ နှင်ထုတ် ကုန်၏ ဟု (ပြောကုန်၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမျက် ထွက်ကုန်၍ နှလုံး မသာကုန်၍ ရဟန်းတို့ကို သံဃိက ကျောင်းမှ နှင်ထုတ်ဘိ သနည်း ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြ ကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အမျက် ထွက်ကုန်၍ နှလုံး မသာကုန်၍ သံယိက ကျောင်းမှ ရဟန်းတို့ကို နှင်ထုတ် ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော် မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ အမျက်ထွက်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှလုံးမသာသဖြင့် လည်းကောင်း ရဟန်း တို့ကို သံယိက ကျောင်းမှ မနှင်ထုတ်အပ်၊ နှင်ထုတ်သော ရဟန်းကို အာပတ် အားလျှော်စွာ ပြုစေ ရမည်။”

“ရဟန်းတို့ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ခံယူစေရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်းယူစေသူဟု သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၁၇။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “အဘယ်သူသည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို ခံယူစေထိုက် သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ကျောင်းခံယူစေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ မောဟာ ဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ၊ ယူပြီး မယူသေးသည်ကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ် ရမည်။ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန် ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော် မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံ ယူစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။”

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံ ယူစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်းခံ ယူစေသော ရဟန်း ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထို အသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ကျောင်း ခံယူစေသော ရဟန်းဟု သမုတ် အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည် ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃၁၈။ ထိုအခါ ကျောင်းခံ ယူစေကုန်သော ရဟန်းတို့အား “ကျောင်းကို အဘယ်သို့ ခံယူစေသင့် သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရှေးဦး စွာ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ၊ ရဟန်းတို့ကို ရေတွက်ပြီးနောက် အိပ်ရာတို့ကို ရေတွက်ခြင်းငှါ၊ အိပ်ရာ တို့ကို ရေတွက်ပြီးနောက် အိပ်ရာ အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အိပ်ရာ အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေအပ် ကုန်သော် အိပ်ရာတို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျောင်း အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကျောင်း အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေ ကုန်သော် ကျောင်းတို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိဝုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခံယူစေ ကုန်သော် ပရိဝုဏ်တို့သည် ပိုလျှံကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ နောက် ထပ် ဝေစုကိုလည်း ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

နောက်ထပ်ဝေစု ယူပြီးသော် အခြားရဟန်း ရောက်လာအံ့၊ မပေးလိုမူ မပေးရ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပစာသိမ်ပ၌ တည်သော ရဟန်းကို ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ယူစေ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဥပစာသိမ်ပ၌ တည်နေ သော ရဟန်းကို ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို မယူစေအပ်၊ ယူစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ယူစေပြီးသော် အခါခပ်သိမ်း တားမြစ် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ယူစေ ပြီးသော် အခါခပ်သိမ်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မိုးသုံးလ ပတ်လုံး တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဆောင်းဥတု နွေဥတုနှစ်ကား မတားမြစ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “ကျောင်း ခံယူခြင်းတို့သည် အဘယ်မျှတို့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ကျောင်း ခံယူခြင်းတို့သည် ပုရိမဝါ၌ ကျောင်းခံယူခြင်း လည်းကောင်း၊ ပစ္စိမဝါ၌ ကျောင်းခံယူခြင်း လည်းကောင်း၊ ဝါပ၌ ကျောင်းခံယူခြင်း လည်းကောင်း ဤသုံးမျိုးတို့တည်း။ ဝါဆို လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၌ ပုရိမဝါကျောင်း ခံယူခြင်းကို ခံယူ စေအပ်၏။ ဝါခေါင် လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၌ ပစ္စိမဝါကျောင်း ခံယူခြင်းကို ခံယူစေအပ်၏။ သီတင်းကျွတ် လပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့၌ နောက်မိုးလပတ်လုံး နေရန် ဝါပကျောင်း ခံယူခြင်းကို ခံယူ စေအပ်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းခံယူခြင်းတို့သည် ဤသုံးမျိုးတို့တည်း” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၆ - သေနာသနက္ခန္ဓက ===

၃ - တတိယအခန်း

၃၁၉။ ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင် ဥပနန္ဒသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခံယူပြီးလျှင် တစ်ခုသော ရွာငယ်ကျောင်းသို့ သွား၏။ ထိုရွာငယ် ကျောင်း၌လည်း ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခံယူပြန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပနန္ဒသည် မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင်ဖက် ပြောကြား စကားများတတ်၍ သံဃာ၌လည်း အဓိကရုဏ်းကို ပြုတတ်၏။ ဤဥပနန္ဒသည် ဤကျောင်း၌ ဝါဆိုငြားအံ့၊ အလုံးစုံသော ငါတို့သည် မချမ်းမသာ ဖြစ်ကုန် လတ္တံ့၊ ယခု ထိုဥပနန္ဒကို မေးကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့ သည် သာကီဝင်မင်းသား

အသျှင်ဥပနန္ဒကို-

“ငါ့သျှင် ဥပနန္ဒ သင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခံယူပြီး မဟုတ်လော” ဟု မေးကြ ကုန်၏။

“မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့” ဟု (ဆို၏)။

“ငါ့သျှင် ဥပနန္ဒ သင်သည် တစ်ပါးတည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်သလော” ဟု (မေးကြကုန်၏)။

“ငါ့သျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ ဤရွာက (ကျောင်းကို) လွှတ်၍၊ ထိုသာဝတ္ထိပြည် ကျောင်းကို ခံယူ၏” ဟု (ဆို၏)။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား အသျှင် ဥပနန္ဒသည် တစ်ပါး တည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ဥပနန္ဒ သင်သည် တစ်ဦးတည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို တားမြစ်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား ဟု (လျှောက်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော် မူ၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် တစ်ဦးတည်း ဖြစ်လျက် နှစ်ကျောင်းတို့ကို အဘယ့်ကြောင့် တားမြစ်ဘိ သနည်း။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် ထိုရွာက (ကျောင်းကို) ခံယူ၍ ဤရွာ၌ (ကျောင်းကို) လွှတ်၏။

သင်သည် ဤရွာက (ကျောင်းကို) ခံယူ၍ ထိုရွာ၌ (ကျောင်းကို) လွှတ်၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် ဤနည်းဖြင့် နှစ်နေရာလုံးမှ အပဖြစ်၏။ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီး ဖြစ်သော ယောက်ျား ဤ(သင် ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။။။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။။။ တရား စကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ တစ်ဦးတည်းသော ရဟန်းသည် နှစ်ကျောင်းတို့ကို မတားမြစ်အပ်ကုန်၊ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၂၀။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဝိနည်း စကားကို

ဟောတော် မူ၏။ ဝိနည်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော် မူ၏။ ဝိနည်းကို သင်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော် မူ၏။ ရည်စူး၍ ရည်စူး၍ အသျှင် ဥပါလိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော် မူ၏။

ရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် အကြောင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ဝိနည်း စကားကို ဟောတော် မူ၏။ ဝိနည်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော် မူ၏။ ဝိနည်းကို သင်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော် မူ၏။ ရည်စူး၍ ရည်စူး၍ အသျှင်ဥပါလိ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ဟောတော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခုအခါ အသျှင် ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းကို သင်ကုန်အံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။ များစွာကုန်သော သီတင်းကြီး သီတင်းငယ် သီတင်းလတ် ဖြစ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင် ဥပါလိ၏ အထံ၌ ဝိနည်းကို သင်ယူ ကုန်၏။

အသျှင်ဥပါလိသည် သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့အား ရိုသေခြင်းဖြင့် ရပ်လျက် သင်ပေး၏။

သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ သည်လည်း တရားကို ရိုသေခြင်းဖြင့် ရပ်လျက် သင်ယူ ကုန်၏။ ထိုသို့ သင်ရာ၌ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ သည်လည်း ပင်ပန်း ကုန်၏။ အသျှင် ဥပါလိ သည်လည်း ပင်ပန်း၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သင်ပြပေးသော သီတင်းငယ် ရဟန်းသည် တရားကို ရိုသေသဖြင့် တူသော နေရာ၌ လည်းကောင်း၊ မြင့်သော နေရာ၌ လည်းကောင်း ထိုင်နိုင်၏။ ထိုင်နိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ သင်ယူသော သီတင်းကြီး ရဟန်းသည် တရားကို ရိုသေသဖြင့် တူသော နေရာ၌ လည်းကောင်း၊ နိမ့်သော နေရာ၌ လည်းကောင်း ထိုင်နိုင်၏။ ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် အသျှင် ဥပါလိ၏ အထံ၌ ရပ်ကုန်လျက် သင်ပြ ပေးခြင်းကို စောင့်မျှော်ကြရသောကြောင့် ပင်ပန်း ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ နေရာတူ ရဟန်းတို့အတွက် အတူ ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “အဘယ်မျှဖြင့် နေရာတူသော ရဟန်း ဖြစ်သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ (မိမိမှ အထက် အောက်) သုံးဝါ အတွင်းရှိ (နှစ်ဝါကြီး နှစ်ဝါငယ်) ရဟန်းနှင့်အတူ ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ များစွာသော နေရာတူ ရဟန်းတို့သည် ညောင်စောင်း၌ ထိုင်၍ ညောင်စောင်းကို ဖျက်ဆီး ကုန်၏။ အင်းပျဉ်၌ ထိုင်၍ အင်းပျဉ်ကို ဖျက်ဆီး ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သုံးပါးစု ရဟန်းအား ညောင်စောင်းကို လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သုံးပါးစု ရဟန်းသည်လည်း ညောင်စောင်း၌ ထိုင်၍ ညောင်စောင်းကို ဖျက်ဆီး၏။ အင်းပျဉ်၌ ထိုင်၍ အင်းပျဉ်ကို ဖျက်ဆီး၏။ပ။ ရဟန်းတို့ နှစ်ပါးစု ရဟန်းအား ညောင်စောင်းကို လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် နေရာမတူ (အတူ ထိုင်ခွင့် မရှိ) သော ရဟန်းတို့နှင့် နေရာရှည်၌ အတူ ထိုင်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပဏ္ဍာန်ကို လည်းကောင်း၊ မိန်းမကို လည်းကောင်း၊ ဥဘတောဗျည်းကို လည်းကောင်း ချန်ထား၍ နေရာတူ ထိုင်ခွင့် မရှိသော ရဟန်းတို့နှင့် နေရာရှည်၌ အတူ ထိုင်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “အဘယ်မျှလောက်သည် အယုတ်ဆုံး နေရာရှည် ဖြစ်လေ သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သုံးယောက် ထိုင်လောက်သော နေရာသည် အယုတ်ဆုံး နေရာရှည် ဖြစ်၏ဟု ခွင့်ပြု၏” ဟူ၍ (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိဂါရသူဌေး၏ အမိသဖွယ် ဖြစ်သော ဝိသာခါသည် သံဃာ၏ အကျိုးငှါ ကျောင်းဦး ဆင်ဝင်နှင့်တကွ အုတ်ခုံ ရှိသော ပြာသာဒ်ကို ပြုလုပ် စေလို၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့အား “မြတ်စွာဘုရား သည် ပြာသာဒ် အသုံးအဆောင်ကို ခွင့်ပြု အပ်လေသလော ခွင့်မပြု အပ်လေသလော” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပြာသာဒ် အသုံးအဆောင် အလုံးစုံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ပသေနဒီ ကောသလမင်း၏ အဖွား သေဆုံးခြင်းကြောင့် သံဃာအား အကပ္ပိယဘဏ္ဍာ များစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ဤအကပ္ပိယဘဏ္ဍာကား အဘယ်နည်း၊ မြင့်လွန်းသော နေရာ၊ ပလ္လင်၊ မွေးရူည် ကော်ဇောကြီး၊ ဆန်းကြယ်သော သားမွေး အခင်း၊ ဖြူသော သားမွေး အခင်း၊ ပန်းပြောက်ခြယ်သား မွေးအခင်း၊ လဲသွတ် အခင်း၊ ရုပ်ပုံခြယ် သားမွေး အခင်း၊ နှစ်ဖက်မွေးရှိ အခင်း၊ တစ်ဖက် မွေးရှိ အခင်း၊ ရွှေချည်ထိုး အခင်း၊ ပိုးချည် အခင်း၊ သားမွေး ခင်းကြီး၊ ဆင်ကုန်းနီး၊ မြင်းကုန်းနီး၊ ရထား ခင်းနီး၊ သစ်နက်ရေ အခင်း၊ ဝံပိုင်ရေ အခင်းမြတ်၊ (နီသော) မျက်နှာကြက်နှင့် အုံးနီ နှစ်ဖက်ရှိ နေရာတို့တည်း။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ညောင်စောင်း၏ ခြေတို့ကို ဖြတ်၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ပလ္လင်၏ သားရဲ ရုပ်တို့ကို ဖျက်ဆီး၍ သုံးဆောင်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ လဲသွတ် အခင်းကို ဖြေ၍ ခေါင်းအုံး လုပ်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော အခင်းကို မြေအခင်း ပြုလုပ်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

မစွန့်ထိုက်သော ပစ္စည်းများ

၃၂၁။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်၏ အနီးတစ်ခုသော ရွာငယ်ကျောင်း၌ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တရဟန်း ခရီးသွား ရဟန်းတို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရ၍ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည် အာဂန္တရဟန်း ခရီးသွား ရဟန်းတို့၏ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရသဖြင့် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခုအခါ ငါတို့သည် သံယိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ရဟန်းတစ်ပါးအား ပေးကုန်အံ့၊ ထိုရဟန်း၏ ပစ္စည်းကို သုံးဆောင်ကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် သံယိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ရဟန်းတစ်ပါးအား ပေးကုန်၏။ အာဂန္တရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းကုန်လော့” ဟု ပြောကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သံယိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ မရှိ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ရဟန်းတစ်ပါးအား ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အလုံးစုံ ပေးပြီးပြီဟု ပြောကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် သံယိက ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကြသလော ဟု (မေးကုန်၏)။ မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့ ဟု (ပြောကုန်၏)။ အလို နည်းကုန်သော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းတို့သည် သံယိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကြကုန်ဘိ သနည်းဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် သံယိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို စွန့်ကြကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားတို့သည် သံယိက ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အဘယ့်ကြောင့် စွန့်ကြကုန်ဘိ သနည်း။ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော ဤအမှု)သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့ တော်မူ ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ ဤမစွန့်ထိုက်သော ဘဏ္ဍာပစ္စည်း ငါးမျိုးတို့ကို သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်ကုန်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်ရာ မရောက်ကုန်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်း အာပတ် သင့်၏။

ငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

၁-‘အရံ အရံရာ’ ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ပဌမဘဏ္ဍာ အစုတည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်း အာပတ် သင့်၏။

၂-‘ကျောင်း ကျောင်းရာ’ ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ဒုတိယ ဘဏ္ဍာအစုတည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်း အာပတ် သင့်၏။

၃-‘ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ ခေါင်းအုံး’ ဤကား မစွန့်ထိုက်သော တတိယဘဏ္ဍာ အစု တည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်း အာပတ် သင့်၏။

၄-‘ကြေးအိုးကြီး ကြေးအိုး စရည်း ကြေးအင်တွဲ ကြေးဖျဉ်း ပဲခွပ် ပုဆိန် ဓားမ ပေါက်တူး ဆောက်’ ဤကား မစွန့်ထိုက်သော စတုတ္ထဘဏ္ဍာ အစုတည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည်

လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစဉ်း အာပတ် သင့်၏။

၅-‘နွယ် ဝါး ဖြူဆံမြက် ပြိတ်မြက် မြက် မြေညက် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာ’ ဤကား မစွန့်ထိုက်သော ပစ္စမဘဏ္ဍာ အစုတည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစဉ်း အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ဤငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကို မစွန့်ထိုက်ကုန်၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မစွန့်ထိုက်၊ စွန့်သော်လည်း စွန့်သည် မမည်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ထုလွှစဉ်းအာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မခွဲဝေထိုက်သော ပစ္စည်းများ

၃၂၂။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် ကိဋ္ဌာဂိရိဇနပုဒ်သို့ များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော ရဟန်း သံဃာနှင့် လည်းကောင်း သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့် လည်းကောင်းအတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည် တော်မူ၏။ အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုကရဟန်းတို့သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ကိဋ္ဌာဂိရိသို့ များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော ရဟန်း သံဃာနှင့် လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့် လည်းကောင်း အတူ ကြွလာတော်မူ၏ ဟု ကြားကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယခု သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ခွဲဝေကုန်အံ့၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော အလိုဆန္ဒ ရှိကုန်၏။ ယုတ်ညံ့သော ဣစ္ဆာတရားတို့၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏။ ငါတို့သည် ထိုသာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန် တို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မခင်းကုန်အံ့” ဟု ပြောကုန်လျက် ထိုအဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်း တို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ အလုံးစုံကို ခွဲဝေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အစဉ်အတိုင်းသော ဒေသစာရီ လှည့်တော်မူ၍ ကိဋ္ဌာဂိရိ ဇနပုဒ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် သွားကုန်လော့၊ အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို ချဉ်းကပ်၍ “ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော ရဟန်း သံဃာတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့် လည်းကောင်း အတူ ကြွလာတော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားအတွက် လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာအတွက် လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက် လည်းကောင်း ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရမည် ဟု ပြောကုန်လော့” ဟူ၍ ရဟန်းများအား မိန့်တော် မူ၏။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးနောက် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ အဿဇိပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ငါးရာ အတိုင်းအရှည် ရှိသော ရဟန်း သံဃာတို့နှင့် လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင် မောဂ္ဂလာန်တို့နှင့် လည်းကောင်း အတူ ကြွလာတော် မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားအတွက် လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာအတွက် လည်းကောင်း၊ သျှင်သာရိပုတြာ သျှင်မောဂ္ဂလာန်တို့အတွက် လည်းကောင်း ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းကုန်လော့” ဟု ပြောကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် မရှိ၊ အလုံးစုံကို အကျွန်ုပ်တို့သည် ခွဲဝေ အပ်ပြီ၊ ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရား၏ လာခြင်းသည် ကောင်းသော လာခြင်းတည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိရာ ကျောင်းမှာ နေတော်မူ လတ္တံ့၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်ညံ့သော အလိုရှိ ကုန်၏။ ယုတ်ညံ့သော ဣစ္ဆာတရား၏ အလိုသို့ လိုက်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုသာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန် တို့အတွက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာတို့ကို မခင်းနိုင်ပါကုန် ဟု ပြောကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ သင်တို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခွဲဝေကုန် သလောဟု (မေးကုန်၏)။ မှန်ပေသည် ငါ့သျှင်တို့ဟု (ပြောကုန်၏)။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အဿဇိ ပုနဗ္ဗသုက ရဟန်းတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခွဲဝေကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ထိုယောက်ျားတို့သည် သံဃိကကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို အဘယ့်ကြောင့် ခွဲဝေကုန်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့

တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့ ဤ မခွဲဝေ ထိုက်သော ဘဏ္ဍာပစ္စည်း ငါးမျိုးတို့ကို သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်ကုန်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်ကုန်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်း အား ထုလွှစွဉ်း အာပတ် သင့်၏။

ငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

၁-‘အရံ အရံရာ’ ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော ပဌမဘဏ္ဍာ အစုတည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၂-‘ကျောင်း ကျောင်းရာ’ ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော ဒုတိယဘဏ္ဍာ အစုတည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၃-‘ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ဘုံလျှိုပုံ’ ခေါင်းအုံး’ ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော တတိယ ဘဏ္ဍာအစု တည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၄-‘ကြေးအိုးကြီး ကြေးအိုး စရည်း ကြေးအင်တွဲ ကြေးဖျဉ်း ပဲခွပ် ပုဆိန် ဓားမ ပေါက်တူး ဆောက်’ ဤကား မခွဲဝေထိုက်သော စတုတ္ထဘဏ္ဍာ အစုတည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်းအာပတ် သင့်၏။

၅-‘နွယ် ဝါး ဖြူဆံမြက် ပြိတ်မြက် မြက် မြေညက် သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာ’ ဤကား မခွဲဝေ ထိုက်သော ပဉ္စမဘဏ္ဍာ အစုတည်း။ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်း အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဤငါးမျိုးသော ဘဏ္ဍာတို့ကား မခွဲဝေထိုက်သော ဘဏ္ဍာတို့ တည်း၊ သံဃာသည် လည်းကောင်း၊ ဂိုဏ်းသည် လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်သည် လည်းကောင်း မခွဲဝေထိုက်၊ ခွဲဝေသော်လည်း ခွဲဝေသည် မမည်၊ ခွဲဝေသော ရဟန်းအား ထုလွှစွဉ်းအာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အမှုသစ် ပေးရမည်ကို ပြခြင်း

၃၂၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကိဇ္ဇာဂိရိဇနပုဒ်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံးတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် အာဠဝီပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုအာဠဝီပြည် အဂ္ဂါဠဝနတ်ကွန်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုသစ်တို့ကို ပေးကုန်၏။ အင်္ဂတေကွက် ဖော်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ နံရံကို လိမ်းကျံ ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ တံခါးကို ထားကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ လေသာပြုတင်း လုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ဆေးဖြူသုတ် ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ဆေးနက် သုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ဝေ့နီ ခြယ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မိုးကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ ခိုနန်း ထားကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ အကျိုးအပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ နွားချေး ဖန်ရည် လိမ်းကျံ ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ အသက်ထက်ဆုံးလည်း အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မီးခိုး ဆုံးချိန်တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသော ကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်-

“အာဠဝီပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဤသို့သော အမှုသစ်တို့ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ အင်္ဂတေကွက် ဖော်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ နံရံကို လိမ်းကျံ ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ တံခါး ထားကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ လေသာ ပြုတင်း လုပ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ ဆေးဖြူ သုတ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိသနည်း၊ ဆေးနက်သုတ် ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ ဝေ့နီ ခြယ်ကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ မိုးကာမျှဖြင့်လည်း အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း၊ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့်လည်း။ ခိုနန်း ထားကာမျှဖြင့်လည်း။ အကျိုးအပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့်လည်း။ နွားချေး ဖန်ရည် လိမ်းကျံကာမျှဖြင့်လည်း။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် တိုင်အောင်လည်း။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် တိုင်အောင်လည်း။ အသက် ထက်ဆုံးလည်း။ မီးခိုး ဆုံးချိန် တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသော ကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပေးကုန်ဘိ သနည်း ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ အင်္ဂတေအကွက် ဖော်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ပ။ နံရံကို လိမ်းကျံကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ တံခါးထားကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ မင်းတုပ်တိုင် ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ လေသာ ပြုတင်း ပြုလုပ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဆေးဖြူ သုတ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဆေးနက် သုတ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဝေ့နီ ခြယ်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ မိုးကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ဖွဲ့ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ခိုနန်း ထားကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ အကျိုးအပျက်ကို ပြင်ကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နွားချေး ဖန်ရည် လိမ်းကျံကာမျှဖြင့် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် တိုင်အောင်လည်း အမှုသစ်ကို

မပေးအပ်။ အသက်ထက်ဆုံးလည်း အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ မီးခိုး ဆုံးချိန် တိုင်အောင်လည်း ပြီးဆုံးပြီးသော ကျောင်းအတွက် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ မပြုအပ်သေးသော အမှုသစ်ကို လည်းကောင်း ပြု၍ မပြီးသေးသော အမှုသစ်ကို လည်းကောင်း ပေးရန် ခွင့်ပြု၏။

ငယ်သော ကျောင်း၌ အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ် တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်ရပ်ကျောင်း၌ အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ် တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ ကျောင်းကြီး၌ လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်၌ လည်းကောင်း၊ အမှုကို ကြည့်ရှု၍ ဆယ်နှစ် တစ်ဆယ်နှစ်နှစ် တိုင်အောင် အမှုသစ်ကို ပေးခြင်းငှါ လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့အတွက် အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့အတွက် အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တစ်ပါးတည်းအား နှစ်ကျောင်းတို့ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်း တစ်ပါးတည်းအား နှစ်ကျောင်းတို့ကို မပေးအပ်။ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို နေစေကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် တစ်ပါးသော ရဟန်းကို မနေစေအပ်။ နေစေသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် သံဃိကကျောင်းကို တားမြစ် ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် သံဃိကကျောင်းကို မတားမြစ်အပ်။ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မြတ်သော အိပ်ရာ နေရာကို ယူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သိမ်အပ၌ တည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို ပေးကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သိမ်အပ၌ တည်သော ရဟန်းအား အမှုသစ်ကို မပေးအပ်။ ပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် အခါခပ်သိမ်း တားမြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် အခါခပ်သိမ်း မတားမြစ်အပ်။ တားမြစ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိုးသုံးလတို့ပတ်လုံး တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ဆောင်းဥတု နွေဥတုကာလ၌ကား တားမြစ်ခြင်းငှါ ခွင့်မပြု ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ဖဲလည်း ဖဲသွားကုန်၏။ လူလည်း ထွက်ကုန်၏။ သေလည်း သေကုန်၏။ သာမဏေတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ သိက္ခာချ သူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ပါရာဇိကသို့ ရောက်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ရူးသွပ်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ စိတ်ပျံလွင့် သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ယုတ်ညံ့သော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ပဏ္ဍုက်တို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသော သူတို့ဟူ၍ လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ တိရစ္ဆာန်တို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ အမိကို သတ်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ အဖကို သတ်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။

ရဟန္တာကို သတ်သူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ သိက္ခာနိမိတ်ကို ဖျက်ဆီးသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ သံဃာကို သင်းခွဲသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ (မြတ်စွာဘုရားကို) သွေးစိမ်းတည်အောင် ပြုသူတို့ ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။ ဥဘတောဗျည်းတို့ဟူ၍လည်း ဝန်ခံကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ဖဲသွားမှု “သံဃာအား မဆုတ်ယုတ်ပါစေလင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတစ်ပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် လူထွက်မှု။ပ။ သေမှု။ သာမဏေဟု ဝန်ခံမှု။ သိက္ခာချသူဟု ဝန်ခံမှု။ ပါရာဇိကကျသူဟု ဝန်ခံမှု။ ရူးသူဟု ဝန်ခံမှု။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဟု ဝန်ခံမှု။ ဝေဒနာနှိပ်စက်သူဟု ဝန်ခံမှု။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူဟု ဝန်ခံမှု။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူဟု ဝန်ခံမှု။ ယုတ်ညံ့သော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူဟု ဝန်ခံမှု။ ပဏ္ဍုက်ဟု ဝန်ခံမှု။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူဟု ဝန်ခံမှု။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူဟု ဝန်ခံမှု။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံမှု။ အမိကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမှု။ အဖကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမှု။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမှု။ သိက္ခာနိမိတ်ကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံမှု။ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံမှု။ (မြတ်စွာဘုရားကို) သွေးစိမ်း တည်အောင်ပြုသူဟု ဝန်ခံမှု။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံမှု “သံဃာအား မဆုတ်ယုတ် ပါစေလင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတစ်ပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြု၍ မပြီးမီ ဖဲသွားမှု “သံဃာအား မဆုတ်ယုတ် ပါစေလင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတစ်ပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြု၍ မပြီးမီ လူထွက်မှု။ပ။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံမှု။ “သံဃာအား မဆုတ်ယုတ် ပါစေလင့်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) သူတစ်ပါးအား ပေးရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ဖဲသွားမှု ဤကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းသာတည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် လူထွက်မှု။ သေမှု။ သာမဏေဟု ဝန်ခံမှု။ သိက္ခာကို ချသူဟု ဝန်ခံမှု။ ပါရာဇိကကျသူဟု ဝန်ခံမှု။ သံဃာသည် ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ရူးသူဟု ဝန်ခံမှု။ စိတ်ပျံ့လွင့်သူဟု ဝန်ခံမှု။ ဝေဒနာ နှိပ်စက်သူဟု ဝန်ခံမှု။ အာပတ်ကို မရှုခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူဟု ဝန်ခံမှု။ အာပတ်ကို မကုစားခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူဟု ဝန်ခံမှု။ ယုတ်မာသော အယူကို မစွန့်ခြင်းကြောင့် နှင်ထုတ် ခံရသူဟု ဝန်ခံမှု ဤကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းသာတည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အမှုသစ်ကို ယူပြီးလျှင် ပြီးဆုံးသော် ပဏ္ဍုက်ဟု ဝန်ခံမှု။ ပေါင်းသင်းမှုကို ခိုးသောသူဟု ဝန်ခံမှု။ တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူဟု ဝန်ခံမှု။ တိရစ္ဆာန်ဟု ဝန်ခံမှု။ အမိကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမှု။ အဖကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမှု။ ရဟန္တာကို သတ်သူဟု ဝန်ခံမှု။ သိက္ခာနိမိတ်ကို ဖျက်ဆီးသူဟု ဝန်ခံမှု။ သံဃာကို သင်းခွဲသူဟု ဝန်ခံမှု။ (မြတ်စွာဘုရားအား) သွေးစိမ်း တည်အောင် ပြုသူဟု ဝန်ခံမှု။ ဥဘတောဗျည်းဟု ဝန်ခံမှု။ သံဃာသည် ပိုင်ရှင်ဖြစ်၏။

အခြားနေရာ၌ သုံးဆောင်ခြင်းကို ပယ်မြစ်ခြင်း စသည်

၃၂၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် တစ်ဦးသော ဥပါသကာ၏ ကျောင်း အသုံးအဆောင်ဖြစ်သော အိပ်ရာ နေရာကို အခြားကျောင်း၌ သုံးဆောင်ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုဥပါသကာသည် “အဘယ့်ကြောင့် အသွင်ကောင်းတို့သည် အခြားကျောင်း၌ အသုံးအဆောင်ကို အခြားကျောင်း၌ သုံးဆောင်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခြားကျောင်း၌ အသုံးအဆောင်ကို အခြားကျောင်း၌ မသုံးဆောင်အပ်၊ သုံးဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်အိမ်သို့ လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးရာသို့ လည်းကောင်း၊ ဆောင်ယူခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ မြေ၌ ထိုင်ကုန်၏။ ကိုယ်နှင့် သင်္ကန်းတို့သည် မြေမှန် အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အခိုက်အတန့်မျှ ဆောင်ယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာ၏ ကျောင်းကြီးသည် ပြိုကျ၏။ ရဟန်းတို့သည် မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကစ္စ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အိပ်ရာ နေရာတို့ကို မဆောင်ယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လုံခြုံရန်အတွက် ဆောင်ယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းသုံး ပရိက္ခရာဖြစ်သော အဖိုးထိုက်သော ကမ္မလာသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တိုးပွားမှုအတွက် လဲလှယ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းသုံး ပရိက္ခရာဖြစ်သော အဖိုးထိုက်သော အဝတ်အထည် သည် ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တိုးပွားမှု အတွက် လဲလှယ် ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား ဝံရေသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား (ကမ္မလာဖုံး) ခြေသုတ်ကြိုးဝိုင်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သံဃာအား အထည်ကြမ်းသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခြေသုတ် ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မဆေးသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် စိုသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စိုသော ခြေတို့ဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ်နှင့်တကွ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို နင်းသဖြင့် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့

ဖိနပ်နှင့်တကွ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မနင်းအပ်၊ နင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပြေအပြစ် ပြုထားသော မြေ၌ တံတွေး ထွေးသဖြင့် အဆင်း ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပြေအပြစ် ပြုထားသော မြေ၌ တံတွေး မထွေးအပ်၊ ထွေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထွေးခံကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ညောင်စောင်းခြေတို့သည် လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်ခြေတို့သည် လည်းကောင်း အပြေ အပြစ် ပြုထားသော မြေကို ရေးခြစ် မိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အထည်ကြမ်းဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အပြေအပြစ်ပြုထားသော နံရံကို မှီသဖြင့် အဆင်း ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အပြေအပြစ် ပြုထားသော နံရံကို မမှီအပ်၊ မှီသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အမှီတံ ကဲပျဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အမှီတံကဲပျဉ်သည် အောက်မှ မြေကို လည်းကောင်း၊ အထက်မှ နံရံကို လည်းကောင်း ရေးခြစ်မိ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အောက်မှ လည်းကောင်း၊ အထက်မှ လည်းကောင်း အထည်ကြမ်းဖြင့် ရစ်ပတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ခြေဆေးပြီး ဖြစ်၍ အိပ်ခြင်းငှါ မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ခင်း၍ အိပ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သံဃဘတ် စသည်ကို ခွင့်ပြုခြင်း

၃၂၅။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အာဠဝီပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သည် အစာရှားပါး၏။ လူတို့သည် သံဃဘတ်ကို မပြုလုပ်နိုင်ကုန်၊ ဥဒ္ဒေသဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ နိမန္တနဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ သလကဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပက္ခိကဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဥပေါသထိကဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပါဠိပဒိကဘတ်ကို လည်းကောင်း ပြုလုပ်လိုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ သံဃဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဥဒ္ဒေသဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ နိမန္တနဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ သလကဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပက္ခိကဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ ဥပေါသထိကဘတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပါဠိပဒိကဘတ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်းအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၂၆။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂီရဟန်းတို့သည် မိမိတို့အတွက် မွန်မြတ်သော ဘတ်တို့ကို ယူကြပြီးလျှင် ယုတ်ညံ့သော ဘတ်တို့ကို ရဟန်းတို့အား ပေးလှူကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ညွှန်းပြီး မညွှန်းရသေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ဆွမ်းညွှန်းရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆွမ်းညွှန်း ရဟန်းတို့အား “ဆွမ်းကို အဘယ်သို့ ညွှန်းအပ်သနည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ဝါးခြမ်း၌ လည်းကောင်း၊ (ထန်းရွက် စသော) အပြား၌ လည်းကောင်း ရေး၍ မွေနှောက်ပြီးလျှင် ဆွမ်းကို ညွှန်းခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နေရာခင်းသူ စသည်အဖြစ် သမ္မတပေးခြင်း

၃၂၇။ ထိုအခါ သံဃာအား ကျောင်းအိပ်ရာနေရာခင်းသော ရဟန်း မရှိ။ ဘဏ္ဍာထိန်းရဟန်း မရှိ။ သင်္ကန်းကို ခံယူသော ရဟန်း မရှိ။ သင်္ကန်းကို ခွဲဝေသော ရဟန်း မရှိ။ ယာဂုကို ခွဲဝေသော ရဟန်းမရှိ။ သစ်သီးကို ခွဲဝေသော ရဟန်း မရှိ။ ခဲဖွယ်ကို ခွဲဝေသော ရဟန်း မရှိ။ ခဲဖွယ်သည် မခွဲဝေဘဲ ထားသဖြင့် ပျက်စီး၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား ခွဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဝေပွီး မဝေသေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ်ဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏၊ ဤမည်သော ရဟန်းအား ခဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ခဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်ကို စွန့်သူအဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၂၈။ ထိုအခါ သံဃာ၏ ဘဏ္ဍာအိမ်၌ ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

စွန့်ပြီး မစွန့်သေးကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ် သော အခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်း အား ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို ပရိက္ခရာ အနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

ပရိက္ခရာအနည်းငယ်မျှကို စွန့်သော ထိုရဟန်းသည် အပ်တစ်ချောင်းကို ပေးရမည်၊ ထီးငယ်ကို ပေးရမည်၊ ဖိနပ်ကို ပေးရမည်၊ ခါးပန်ကြိုးကို ပေးရမည်၊ ပခုံးလွယ်ကို ပေးရမည်၊ ရေစစ် ပဝါကို ပေးရ မည်၊ ဓမ္မကရိုဏ် ရေစစ်ကို ပေးရမည်၊ အနားပတ်ရှည်ကို ပေးရမည်၊ အနားပတ်တိုကို ပေးရမည်၊ အိမ်ဝန်းကြီးကို ပေးရမည်၊ ထက်ဝက်သော အိမ်ကို ပေးရမည်၊ အလျား အနားပတ်ကို ပေးရမည်၊ အနံ အနားပတ်ကို ပေးရမည်။

သံဃာ၏ ထောပတ် ပျားရည် တင်လဲတို့ ရှိမှု တစ်ကြိမ်လျက်ရန် ပေးရမည်၊ တစ်ဖန်လည်း လျက်လို မှု တစ်ဖန်လည်း ပေးရမည်။

၁။ ပါဠိတော်၌ ဥပ္ပန္နော ဟောတိ- ပါဠိ ရှိ၏။ နိဿိ၌ ဥဿန္နော ဟောတိ- များသည် ဖြစ်၏ ဟု အနက်ပေး၏။

မိုးရေခဲသင်္ကန်းပေးသူ စသည်အဖြစ် သမ္မုတိပေးခြင်း

၃၂၉။ ထိုအခါ သံဃာအား မိုးရေခဲ သင်္ကန်းပေးသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ သပိတ်ပေးသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ အရံစောင့်ကို ခိုင်းစေသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ သာမဏေကို ခိုင်းစေသော ရဟန်း မရှိ။ပ။ သာမဏေတို့သည် မခိုင်းစေသောကြောင့် အမှုကို မပြုလုပ်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းကို သာမဏေကို ခိုင်းစေသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရန် ခွင့်ပြု၏။

ထိုရဟန်းသည် ဆန္ဒာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဒေါသာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

မောဟာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ဘယာဂတိသို့လည်း မလိုက်ရာ။

ခိုင်းစေပြီး မခိုင်းစေသေးသည်ကိုလည်း သိရာ၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ ရဟန်းကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ရဟန်းအား သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ရဟန်းကို သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်းဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ် သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။

ဆဋ္ဌ သေနာသနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၆ - သေနာသနက္ခန္ဓက ===

ထိုသေနာသနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းကို ပညတ်တော် မမူသေး၊ ထိုထိုနေရာ၌ နေကုန်၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား တပည့်သားတော်တို့သည် ထိုထိုနေရာမှ ထွက်လာကုန်၏။

သူဌေးသည် မြင်၍ ပြုလုပ်စေပါမူ နေကြကုန်အံ့လော ဟူသော ဤစကားကို ရဟန်းတို့အား လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားကို တစ်ဖန် မေးလျှောက်ကုန်၏။

နှစ်ဖက်မိုးကျောင်း၊ တစ်ဖက်မိုးကျောင်း၊ ပြာသာဒ်ရှည်၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်း၊ ဂူ၊ ဤကျောင်းငါးမျိုးကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ သူဌေးသည် ကျောင်းတို့ကို ပြုလုပ်စေ၏။

လူများအပေါင်းသည် တံခါးမရှိ အပိတ်မရှိသော ကျောင်းကို ပြုလုပ်စေ၏။ တံခါးရွက် တံခါးပေါင် ဆုံငယ် အထက်ကွင်းကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

ဆွေငင်စရာ အပေါက် ဆွေငင်စရာ ကြိုး မင်းတုပ်လျှိုတိုင် မျောက်လက် မင်းတုပ်ငယ် မင်းတုပ်ကြီး သံကောက်ပေါက် ကြေး သံကောက် သစ်သား သံကောက် ဦးချို သံကောက်ကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

ယန္တရား ကျည်ငယ် အမိုး အတွင်းအပ လိမ်းကျံခြင်း ပွတ်တိုင် ပြုတင်း ကွန်ရက် ပြုတင်း ခြေသုတ် ကြိုးဝိုင်း မြက်အခင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

မြေဖြင့် လိမ်းကျံခြင်း (မြေနိမ့်ကို ဖို့ခြင်း) ကြိမ်ခက် ညောင်စောင်း သုသာန်သုံး ခြေ၌ အပေါင်စွပ် ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ပုဇွန်ခြေပုံ ရှိသော အင်းပျဉ် အပေါင်၌ ခြေစွပ် အင်းပျဉ် လေးထောင့် အင်းပျဉ် မြင့်သော အင်းပျဉ်ကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

အင်္ဂါခုနစ်ပါးရှိ ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် ကြိမ်ခက် ညောင်စောင်း အင်းပျဉ် အထည်ကြမ်း လွမ်းအင်းပျဉ် ဆိတ်ခြေပုံ အင်းပျဉ် သျှိသျှားသီးပုံ အခြေများသော အခင်း ကပ်အခင်း ကောက်ရိုးအင်း ပျဉ်ကို (ခွင့်ပြုတော်မူ၏)။

မြင့်သော ညောင်စောင်း မြွေကိုက်ခြင်း လွန်သော ညောင်စောင်း အခြေ လက်ရှစ်သစ်ရှိ ညောင် စောင်း အခြေခံချည် ရှစ်ကွက်ကျား အထည်ကြမ်း လဲသွတ်အခင်း ကိုယ်ထက် ဝက်ရှိ ခေါင်းအုံး လည်းကောင်း၊ တောင်ထိပ်ပွဲ ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ ကျောင်းသုံးအထည် မြေးယှက်ခြင်း အောက်သို့ကျခြင်း ခွါ၍ ခိုးယူခြင်း။

ဆေးဆိုးခြင်း လက်ငါးချောင်းပုံ ဆိုးခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ တိတ္ထိကျောင်း ရဟန်းကျောင်း ဖွဲ့ရာမြေ မြေညက်။

သစ်စေး သစ်မျောက်လက် ဆန်ကွဲရာမြေ မုန်ညှင်းမှုန့် ရောမြေ ဖယောင်းဆီများ လတ်သော် တစ်ဖန် ထုတ်ပစ်ရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ မြေကြမ်း တီကျစ်မြေ။

သစ်စေး ပန်းချီဆေးရေး ကုန်းနီးအခင်း တက်သူရဟန်း လိမ့်ကျကုန်၏။ လူပြည့်ကြပ်ခြင်း (ဟင်းလင်းပြင်) နံရံဝက် နောက်နေရာသုံးမျိုး။

ကျောင်းငယ် နံရံခြေ မိုးစို၏။ ဟစ်အော်ခြင်း နံရံငုတ် သင်္ကန်းတန်း ကြိမ်ဝါး သင်္ကန်းတန်း ကြိုး ဧည့်ခံ ကလား။

လက်ကိုင်တန်း မြက်မှုန့် အောက်က ဆိုပြီး အစဉ်၌ နည်းကို ပြုလုပ်ရာ၏။ လွင်တီးခေါင်၌ ပူ၏။ ရေအိုးစင် အောက်က ဆိုပြီး အစီအရင် ခွက်။

ကျောင်းတံခါးမုခ် ပရိဂုဏ် မီးတင်းကုပ် အရံ နောက်တစ်ဖန် တံခါးမုခ် အောက်ဆိုပြီး နည်းကို ပြုလုပ်ရာ၏။

အင်္ဂတေ မိုးပြာသာဒ် သဒ္ဓါ ‘ယုံကြည်ခြင်း’ ရှိသော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် ယင်း တိုက်တောသို့ သွား၏။ သစ္စာကို သိမြင်သော အနာထပိဏ်သူဌေးသည် မြတ်စွာဘုရားကို သံဃာတော်နှင့် အတူ ပင့်ဖိတ်၏။

လမ်းခရီး အကြား၌ စေလွှတ်၏။ လူအပေါင်းသည် အရံကို ပြုလုပ်စေ၏။ ဝေသာလီ ပြည်၌ အမှုသစ် ရှေးမှလည်း သိမ်းဆည်း၏။

အဘယ်သူသည် ထိုက်သနည်း၊ ဆွမ်းစားကျောင်း ခါမင်းဇာတ် ရှိမခိုးအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ် သိမ်းဆည်း၏။ ရွာတွင်း၌ လဲမွေ့ရာ အခင်း သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်၏။

အရံကို တည်စေ၏။ ဆွမ်းစားကျောင်း၌ ဆူညံခြင်း နာဖျားသော ရဟန်း မြတ်သော အိပ်ရာ နေရာ အမြွက်ထောင်ခြင်း တစ်ဆယ့် ခုနစ်ပါးစု ရဟန်း ထိုအရပ်။

အဘယ် ရဟန်းသည် အဘယ်နည်းဖြင့် ခွဲဝေ ရမည်နည်း၊ ကျောင်း အပိုင်းအခြား ပရိဂုဏ် အပိုင်းအခြားဖြင့် ခွဲဝေရမည်၊ နောက်ထပ်အစု (လျော်သောအစု) ကိုလည်း ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ဗနာကထပ် အဖို့ အစုကို မပေးလိုမှု မပေးအပ်။

သိမ်ပ အခါခပ်သိမ်း ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာ ကျောင်း ယူစေခြင်း သုံးမျိုး ဥပနန္ဒရဟန်း ချီးမွမ်းခြင်း ရပ်သော ရဟန်း နေရာတူ ရဟန်း။

နေရာတူ ရဟန်းတို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ သုံးပါးစု ရဟန်း နှစ်ပါးစု ရဟန်း နေရာတူမထိုင်ရသူ နေရာရှည် သုံးဆောင်ခြင်း။

အဖွားမ မနီးမဝေးအရပ် ကီဇ္ဇာဂိရိ၌ ခွဲဝေခြင်း အာဠဝီပြည် မကရ်းကွက် ဖော်ခြင်း နံရံ လိမ်းကျံခြင်း တံခါးထား (တပ်ဆင်) ခြင်း မင်းတုပ်တိုင် ထားခြင်း။

လေသာပြုတင်း အဖြူရောင် အနက်ရောင် ဝွေ့နီ မိုးခြင်း ချည်နှောင်ခြင်း ခိုနန်း ထားခြင်း ကျိုးပျက်ခြင်း နွားချေး ဖန်ရည် လိမ်းကျံခြင်း နှစ်နှစ်ပတ်လုံး သုံးနှစ်ပတ်လုံး မီးခိုး စဲချိန်တိုင်အောင် ပေးခြင်း။

ပြီးပြီးသောကျောင်း အလုံးစုံ မလုပ်ရသေးသော ကျောင်း ကျောင်းငယ်၌ ငါးနှစ် ခြောက်နှစ်၊ တစ်ဖက်မိုး ကျောင်း၌ ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်၊ ကျောင်းကြီး၌ ဆယ်နှစ် တစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး။ အလုံးစုံသော ကျောင်းတို့ကို ရဟန်းတစ်ပါးအား ပေးကုန်၏။ အခြားရဟန်းကို နေစေကုန်၏။ သံဃာ၏ ပစ္စည်းသိမ်ပ အခါခပ်သိမ်း ဖဲသွား၏။ လူလည်း ထွက်ကုန်၏။

သေခြင်း သာမဏေ သိက္ခာချသူ ပါရာဇိကကျသူ ရူးသူ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဝေဒနာ နှိပ်စက်သူ အာပတ် ကို မရှုခြင်း။

မကုစားခြင်း အယူမှား ပဏ္ဍုက် ထေယျသံဝါသက တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူ တိရစ္ဆာန် အမိ သတ်သူ အဖ သတ်သူ ရဟန္တာ သတ်သူ ဘိက္ခုနီကို ဖျက်ဆီးသူ။

သံဃာကို သင်းခွဲသူ သွေးစိမ်း တည်အောင် ပြုသူ ဥဗ္ဘတောဗျည်း သံဃာအား မဆုတ် ယုတ်ပါစေလင့် ဟု နှလုံးသွင်း၍ အမှုကို အခြား ရဟန်းအား ပေးရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

မပြီးမီ ဖဲသွားသော် အခြား ရဟန်းအား ပေးရန် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။ ပြီးမှ ဖဲသွားသော် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်းပင်တည်း၊ လူထွက်သော် သေသော် သာမဏေဖြစ်သော်။

သိက္ခာချ ပါရာဇိကကျ ပဏ္ဍုက်ဟု ဝန်ခံသော် သံဃာသည်ပင် စိုးပိုင်၏။ ရူးသူ စိတ်ပျံ့လွင့်သူ ဝေဒနာ နှိပ်စက်သူ။

မရှုသူ မကုစားသူ အယူမှားကို မစွန့်သူဟု ဝန်ခံမှု ထိုကျောင်းသည် ထိုရဟန်း၏ ကျောင်း သာတည်း။ ပဏ္ဍုက် ထေယျသံဝါသက တိတ္ထိဘောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့သူ တိရစ္ဆာန် အမိ သတ်သူ အဖ သတ်သူ။

ရဟန္တာ သတ်သူ ဘိက္ခုနီကို ဖျက်ဆီးသူ သံဃာကို သင်းခွဲသူ သွေးစိမ်း တည်စေသူ ဥဘတောဗျည်း ဟု ထိုရဟန်းသည် ဝန်ခံမှု သံဃာသည်ပင် စိုးပိုင်၏။

အခြား ကျောင်းသို့ ဆောင်ကုန်၏။ မအပ်ဟု ယူဆ၏။ ပြိုကျ၏။ ကမ္မလာအထည် ဝံရေ ခြေသုတ် ကြိုးဝိုင်း အထည်ကြမ်း နင်းကုန်၏။

ခြေစိုဖြင့် နင်းခြင်း ဖိနပ်ဖြင့် နင်းခြင်း တံတွေး ထွေးခြင်း အစင်းထင် 'ပွန်းပဲ့' ခြင်း မှီခြင်း တံကဲ မှီရာဖြင့် ရေးခြစ်ခြင်း ဆေးပြီးခြေ အခင်း။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း သံဃဘတ် မပြုလုပ်နိုင်ခြင်း ဆွမ်းညှံ 'ယုတ်သော ဆွမ်း' ဆွမ်းညှန်း ရဟန်း အဘယ်သို့ ညှန်းသင သနည်း၊ ခင်းသူ ရဟန်း ဘဏ္ဍာထိန်း ရဟန်း သမုတ်ခြင်း။ သင်္ကန်း ခံယူစေသော ရဟန်း ခွဲဝေသော ရဟန်း ယာဂု ခွဲဝေသော ရဟန်း သစ်သီး ခွဲဝေသော ရဟန်း ခဲဖွယ် ခွဲဝေသော ရဟန်း အနည်းငယ် ဘဏ္ဍာကို ခွဲဝေသော ရဟန်း သမုတ်ခြင်း။ မိုးရေခံ သင်္ကန်း ခံယူစေသော ရဟန်း ထို့အတူလျှင် သပိတ် ခံယူစေသော ရဟန်း အရံစောင့် သာမဏေကို စေခိုင်းသော ရဟန်း သမုတ်ခြင်း။

ကိလေသာ အလုံးစုံကို ဖျက်ဆီးတော် မူတတ်သော လောကကို သိမြင်တော်မူသော အကျိုးကို လိုလားသော စိတ် ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဈာန်ဝင်စားရန် လည်းကောင်း၊ ဝိပဿနာရှုရန် လည်းကောင်း ပုန်းအောင်းရသော အကျိုး ချမ်းသာသော အကျိုးရှိသော ကျောင်းကို ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

သေနာသနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၇ - သံယဘောဒကက္ခန္ဓက ===

၁ - ပဌမအခန်း

သာကီဝင်မင်းသားခြောက်ယောက် ရဟန်းပြုခြင်း

၃၃၀။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယမည်သော မလ္လာမင်းတို့၏ နိဂုံး၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ သောအခါ ထင်ရှား ကျော်စောသော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ရဟန်း ပြုတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား မဟာနာမ်နှင့် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ ညီနောင်နှစ်ဦးတို့တွင် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် သိမ့်မွေ့ နူးညံ့၏။ ထိုမင်းသားအား ပြာသာဒ် သုံးဆောင် ရှိကုန်၏။ တစ်ဆောင်ကား နွေရာသီစံရာ ပြာသာဒ်တည်း၊ တစ်ဆောင်ကား မိုးရာသီစံရာ ပြာသာဒ်တည်း၊ တစ်ဆောင်ကား ဆောင်းရာသီစံရာ ပြာသာဒ်တည်း၊ ထိုမင်းသားသည် မိုးလေးလတို့ ပတ်လုံး မိန်းမများ သာ တီးမှုတ်သော တူရိယာတို့ဖြင့် စံစားလျက် ပြာသာဒ်အောက်သို့ မဆင်းသက်ပေ၊ ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသား မဟာနာမ်အား-

“ယခုအခါ အလွန် ထင်ရှား ကျော်စောကုန်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ရဟန်း ပြုတော်မူ သော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတုလိုက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်၏။ ငါတို့၏ အမျိုးမှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုသူလည်း တစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ ငါဖြစ်စေ အနုရုဒ္ဓါဖြစ်စေ ရဟန်း ပြုရမူ ကောင်းပေစွ” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား မဟာနာမ်သည် အနုရုဒ္ဓါမင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အနုဒ္ဓါ မင်းသားအား-

“ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ ယခုအခါ ထင်ရှား ကျော်စော ကုန်သော သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ရဟန်း ပြုတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားသို့ အတု လိုက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်၏။ ငါတို့၏ အမျိုးမှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ပြီလျှင် ရဟန်းပြုသူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိ၊ ထိုကြောင့် သင်သော်လည်း ရဟန်းပြုလော့၊ ငါသော်လည်း ရဟန်းပြုအံ့” ဟု ပြော၏။

အကျွန်ုပ်သည် သိမ်မွေ့ နူးညံ့သူ ဖြစ်ပါ၏။ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်သည် မတတ်နိုင်ပါ။ သင်သည်ပင် ရဟန်းပြုပါလော့ ဟု (ပြော၏)။

ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ လာလော့၊ အိမ်နေသူ လူမှုကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သင့်အား ဆုံးမအံ့။ ရှေးဦးစွာ လယ်ထွန် စေရမည်၊ ထွန်စေပြီးနောက် စိုက် စေရမည်၊ စိုက်စေပြီးနောက် ရေသွင်း စေရမည်၊ ရေသွင်း စေပြီးနောက် ရေထုတ် စေရမည်၊ ရေထုတ်စေပြီးနောက် ပေါင်းသင် စေရမည်၊ ပေါင်းသင်စေပြီးနောက် ရိတ် စေရမည်၊ ရိတ်စေပြီးနောက် ထုတ်ဆောင် စေရမည်၊ ထုတ်ဆောင်စေပြီးနောက် စုပုံ စေရမည်၊ စုပုံစေ ပြီးနောက် နယ် စေရမည်၊ နယ်စေပြီးနောက် ကောက်ရိုးများကို ထုတ်စေ ခါစေ ရမည်၊ ကောက်ရိုးများကို ထုတ်စေပြီးနောက် ကောက်ရိုး မှော်တို့ကို ‘အဖျင်းတို့ကို’ ထုတ်စေ ရမည်၊ ကောက်ရိုး မှော်တို့ကို ထုတ်စေပြီးနောက် လှေ စေရမည်၊ လှေစေပြီးနောက် ကျီသွင်း စေရမည်၊ သွင်းစေပြီးနောက် နောက်နှစ်မှာလည်း ဤအတိုင်း ပြုလုပ်ရမည်၊ နောက်နောင် နှစ်မှာလည်း ဤအတိုင်းပင် ပြုလုပ် ရမည်ဟု (ဆုံးမ၏)။

လုပ်ငန်းတို့သည် မကုန်နိုင်ကုန်၊ လုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် မထင်၊ အဘယ်အခါ လုပ်ငန်းတို့သည် ကုန်နိုင် အံ့နည်း၊ အဘယ်အခါ လုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် ထင်အံ့နည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်အခါ မကြောင့်ကြဘဲ ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံပြည့်စုံစွာ စံစား နေရကုန် အံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။

ညီတော် အနုရုဒ္ဓါ လုပ်ငန်းတို့သည် မကုန်နိုင်ကုန်၊ လုပ်ငန်းတို့၏ ပြီးဆုံးမှုသည် မထင်၊ လုပ်ငန်း မကုန်ဘဲပင် ခမည်းတော်များသည် လည်းကောင်း၊ ဘိုးတော်များသည် လည်းကောင်း နတ်ရွာ စံခဲ့ကုန်ပြီ ဟု ပြော၏။ သို့ဖြစ်လျှင် သင် (နောင်တော်) သည်ပင် အိမ်နေသူ လူမှု ကိစ္စကို သိရစ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုပါအံ့ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် မိခင်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မိခင်အား-

“မိခင် အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုလိုပါ၏၊ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါလော့” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောလတ်သော် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါအား-

“အမောင်အနုရုဒ္ဓါ သင်သားတော် နှစ်ဦးတို့ကို ငါသည် ချစ်လှပါ၏၊ နှစ်သက်ပါ၏၊ မမုန်း တီးပါ၊ သေသော်မှလည်း အလို မရှိကုန်ဘဲ သင်တို့နှင့် ခွဲခွါရကုန်အံ့၊ အသက်ရှင် နေသော်ကား ဤလူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်းငှါ အဘယ်မှာ သင်တို့ကို ငါ ခွင့်ပြုနိုင် အံ့နည်း” ဟု ပြော၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် မိခင်အား-

“မိခင် အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုလိုပါ၏၊ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုရန် အကျွန်ုပ်ကို ခွင့်ပြုပါလော့” ဟု ပြော၏။ ဤသို့ ပြောလတ် သော် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည်-

“အမောင်အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြု၏၊ ထိုမင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်းပြုမှု သင်လည်း ရဟန်း ပြု လေလော့” ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြု၏၊ ထိုမင်းသည်ကား သာကီဝင် မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိတ်ဆွေ ခင်ပွန်းဖြစ်၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိခင်သည် “သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါ၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သော ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်တို့၏ မင်းအဖြစ်ကို ပြုနေ၏၊ ထိုဘဒ္ဒိယမင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုနိုင်မည် မဟုတ်” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) “အမောင် အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုမှု သင်လည်း ရဟန်း ပြုလေလော့” ဟု သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါကို ပြော၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါသည် ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက်-

“အဆွေ အကျွန်ုပ်၏ ရဟန်း ဖြစ်မှုသည် သင်နှင့် ဆက်စပ်နေပါ၏” ဟု ပြော၏။

အဆွေ သင်၏ ရဟန်းဖြစ်မှုသည် အကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်စပ်သည် ဖြစ်စေ မဆက်စပ်သည် ဖြစ်စေ ယင်းဆက်စပ်မှု မဆက်စပ်မှုမှာ ရှိပါစေဦး၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ အလိုရှိသည့် အတိုင်း ရဟန်း ပြုပါလော့ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

အဆွေ လာလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်း ပြုကုန်အံ့ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

အဆွေ အကျွန်ုပ်သည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်း မပြုနိုင်ပါ။ အကျွန်ုပ် ပြုလုပ်နိုင်သော အခြားသော သင်၏ အဘယ် ကိစ္စကို ပြုလုပ်ရအံ့နည်း၊ သင်သာ ရဟန်း ပြုလော့ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

အဆွေ မိခင်သည် အကျွန်ုပ်ကို “အမောင်အနုရုဒ္ဓါ ဘဒ္ဒိယမည်သော သာကီဝင်မင်းသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းပြုမှု သင်သည်လည်း ရဟန်း ပြုလေလော့ ဟု ပြောပါသည်” ဟု အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏။

“အဆွေ သင်၏ ရဟန်းဖြစ်မှုသည် အကျွန်ုပ်နှင့် ဆက်စပ်သည် ဖြစ်စေ မဆက်စပ်သည် ဖြစ်စေ ယင်းဆက်စပ်မှု မဆက်စပ်မှုမှာ ရှိပါစေဦး၊ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ အလိုရှိသလို ရဟန်းပြုလော့” ဟူသော စကားကို သင် ပြောဆိုဖူးသည် မဟုတ်ပါလော့။ အဆွေ လာလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုကုန်အံ့” ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

ထိုစဉ်အခါ လူတို့သည် အမှန်ကို ပြောလေ့ ရှိကုန်၏။ အမှန်ကို ဝန်ခံလေ့ ရှိကုန်၏။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယ သာကီဝင်မင်းသည် သာကီဝင်မင်းသား အနုရုဒ္ဓါကို-

“အဆွေ ခုနစ်နှစ် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ ခုနစ်နှစ်တို့ကို ကျော်လွန်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး စလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုကုန်အံ့” ဟု ဘဒ္ဒိယက ဆို၏။

“အဆွေ ခုနစ်နှစ်ဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါသည်။ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်နှစ် တိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့နိုင် ပါ” ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

“အဆွေ ခြောက်နှစ် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့။ ငါးနှစ် တိုင်အောင်။ လေးနှစ် တိုင်အောင်။ သုံးနှစ် တိုင်အောင်။ နှစ်နှစ် တိုင်အောင်။ တစ်နှစ် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ တစ်နှစ်ကို ကျော်လွန် သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်း ပြုကုန်အံ့” ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

“အဆွေ တစ်နှစ် ဟူသည်မှာ ကြာလွန်း လှပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် တစ်နှစ် တိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့ နိုင်ပါ” ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

“အဆွေ ခုနစ်လ တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့လော့၊ ခုနစ်လတို့ကို ကျော်လွန်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး စလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်း ပြုကုန်အံ့” ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

“အဆွေ ခုနစ်လ ဟူသည်မှာ ကြာလွန်း လှပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်လ တိုင်အောင် မဆိုင်းငံ့ နိုင်ပါ” ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

“အဆွေ ခြောက်လ တိုင်အောင်။ ငါးလ တိုင်အောင်။ လေးလ တိုင်အောင်။ သုံးလ တိုင်အောင်။ နှစ်လ တိုင်အောင်။ တစ်လ တိုင်အောင်။ လဝက်မျှ ဆိုင်းငံ့လော့၊ လဝက်ကို ကျော်လွန်သောအခါ အကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးစလုံး လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်အံ့” ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

“အဆွေ လဝက်ဟူသည်မှာ ကြာလွန်းလှပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် လဝက်မျှ မဆိုင်းငံ့နိုင်ပါ” ဟု (အနု ရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

“အဆွေ အကျွန်ုပ်သည် သားတို့ကို လည်းကောင်း၊ ညီတို့ကို လည်းကောင်း၊ မင်းအဖြစ်ကို မလွဲ ရသေးမီ ခုနစ်ရက်မျှ ဆိုင်းငံ့လော့” ဟု (ဘဒ္ဒိယက ဆို၏)။

“အဆွေ ခုနစ်ရက်ဟူသည်မှာ မကြာလှပါ။ (အကျွန်ုပ်) ဆိုင်းဝံ့ပါအံ့” ဟု (အနုရုဒ္ဓါက ဆို၏)။

၃၃၁။ ထိုအခါ ဘဒ္ဒိယ အနုရုဒ္ဓါ အာနန္ဒာ ဘဂ္ဂ ကိမိလ ဒေဝဒတ်ဟူသော သာကီဝင်မင်းသား (ခြောက်ဦး)တို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိလျှင် ခုနစ်ယောက်မြောက် ဖြစ်ကုန်၍ ရှေးအခါ စစ် အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် ဥယျာဉ်မြေသို့ ထွက်ကုန် သကဲ့သို့ စစ် အင်္ဂါလေးပါးဖြင့် ထွက်ကုန်၏။ ထိုမင်းသားတို့သည် အဝေးသို့ သွားပြီးလျှင် စစ်တပ်ကို ပြန်ဆုတ်စေ၍ နိုင်ငံတစ်ပါးသို့ ဝင်ရောက်လျက် အဆင် တန်ဆာကို ချွတ်ပြီးလျှင် အပေါ်ရုံဖြင့် အထုပ်ကို ထုပ်ကာ “အချင်း ဥပါလိ ယခု ပြန်လေလော့၊ သင့်အား ဤမျှသော ပစ္စည်းသည် အသက် မွေးနိုင်လောက်၏” ဟု ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ဆိုကုန်၏။ ထိုအခါ ဆတ္တာသည် ဥပါလိအား ပြန်လာစဉ်-

“သာကီဝင်မင်းသားတို့သည် ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို ထွက်သွား စေကုန်၏ ဟု ငါ့ကို သတ်သော်လည်း သတ်ကုန်ရာ၏။ ဤသာကီဝင် မင်းသားတို့သော်မှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရဟန်း ပြုကုန်သေး၏။ ငါမူကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

(ဤသို့ အကြံဖြစ်ပြီးနောက်) အထုပ်ကို ဖြေပြီးလျှင် ထိုဘဏ္ဍာကို သစ်ပင်၌ ဆွဲ၍ “တွေ့မြင်သူအား ပေးလှူပြီး ဖြစ်၏။ (မည်သူမဆို) ဆောင်စေသတည်း” ဟု ဆို၍ သာကီဝင် မင်းသားများထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုသာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိ အဝေးမှ လာသည်ကို မြင်၍ ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို “အချင်း ဥပါလိ အဘယ်ကြောင့် ပြန်လာသနည်း” ဟု မေးကုန်၏။

အရှင်သားတို့ အကျွန်ုပ် ပြန်သွားစဉ် သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ကြမ်းတမ်းကုန်၏။ ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို ထွက်သွား စေကုန်၏ ဟု ငါ့ကို သတ်သော်လည်း သတ်စေ ကုန်ရာ၏။ ဤသာကီဝင် မင်းသားတို့သော်မှ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း ပြုကုန်သေး၏။ ငါမူကား အဘယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်သားတို့ ထိုအကျွန်ုပ်သည် အထုပ်ကို ဖြေပြီးလျှင် ထိုဘဏ္ဍာကို သစ်ပင်၌ ဆွဲ၍ “တွေ့မြင် သူအား ပေးလှူပါ၏။ (မည်သူမဆို) ဆောင်ယူစေ သတည်း” ဟု ဆို၍ ပြန်လှည့် လာပါသည် ဟု (ပြော၏)။

အချင်းဥပါလိ ယင်းသို့ ပြန်လာခြင်းသည် ကောင်းသော ပြုမူခြင်း ဖြစ်၏။ သာကီဝင်မင်းသား တို့သည် ကြမ်းတမ်း ကုန်၏။ “ဤဥပါလိသည် မင်းသားတို့ကို ထွက်သွား စေကုန်၏ ဟု သင့်ကို သတ်စေ သော်လည်း သတ်စေ ကုန်ရာ၏” ဟု (ပြောကုန်၏)။

ထိုအခါ သာကီဝင် မင်းသားတို့သည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ခေါ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြကာ-

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့ သာကီဝင်တို့မည်သည် မာနကို မှီပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဤဆတ္တာသည် ဥပါလိသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကြာမြင့်စွာသော ကာလပတ်လုံး အလုပ်အကျွေး ပါတည်း။ ဤဥပါလိကို မြတ်စွာဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ ရဟန်း ပြုတော်မူပါ။ ဤဥပါလိအား အကျွန်ုပ်တို့သည် ရှိခိုးမှု ခရီးဦး ကြိုမူ လက်အုပ်ချီမှု ရိုသေမှုကို ပြုပါကုန်အံ့။ ဤသို့ပြုသော် အကျွန်ုပ် သာကီဝင်တို့၏ သာကီယမာန်သည် ကျပါ လတ္တံ့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆတ္တာသည် ဥပါလိကို ရှေးဦးစွာ ရဟန်း ပြုတော်မူ၏။ ထို့နောက် ထိုသာကီဝင် မင်းသားတို့ကို ရဟန်းပြုတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုဝါတွင်းမှာပင် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို မျက်မှောက် ပြု၏။ အသျှင် အနုရုဒ္ဓါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဉ်ကို ဖြစ်စေ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြု၏။ ဒေဝဒတ်သည် ပုထုဇဉ်တို့ ရထိုက်သော တန်ခိုးကို ဖြစ်စေ၏။

၃၃၂။ ထိုအခါ အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တောသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း ‘ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ် ကျူးရင့်၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြကာ-

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တောသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း ‘ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ် ကျူးရင့်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ဧကန်ပင် မပျော်မွေ့ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေပါ၏။

ထိုရှေးက မင်းချမ်းသာကိုပင် အောက်မေ့လျက် တောသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင် ရင်းသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း ‘ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ် ကျူးရင့်ပါ၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို ရဟန်းလာလော့၊ သင်သည် ငါ၏ စကားဖြင့် “ငါ့သျှင် ဘဒ္ဒိယ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ဘဒ္ဒိယရဟန်းကို ခေါ်လေလော့ ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

“ကောင်းပါပြီ မြတ်စွာဘုရား” ဟု ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် အသျှင်ဘဒ္ဒိယ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် “ငါ့သျှင်ဘဒ္ဒိယ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ပြော၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုရဟန်းအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ဘဒ္ဒိယအား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

“ဘဒ္ဒိယ သင်သည် တောသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ ဆိတ် ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း ‘ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ် ကျူးရင့်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

ဘဒ္ဒိယ သင်သည် အဘယ်အကျိုးထူးကို မြင်သောကြောင့် တောသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း ‘ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ် ကျူးရင့်သနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ရှေးအခါ မင်းဖြစ်စဉ် နန်းတော်တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ နန်းတော်ပြင်ပ၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ မြို့တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ မြို့ပြင်၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ ဇနပုဒ်တွင်း၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ ဇနပုဒ်ပြင်ပ၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ စောင့်ရှောက် အပ်သော်လည်း လုံခြုံစေ အပ်သော်လည်း ကြောက်လျက်ပင် ထိတ်လျက်ပင် ရွံရှာလျက်ပင် တုန်လှုပ်လျက်ပင် နေရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ယခုမူ အကျွန်ုပ်သည် တောသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း မကြောက် မထိတ် မရွံရှာ မတုန်လှုပ်ဘဲ မကြောင့်ကြမူ၍ မာန်မာနတည်း ဟူသော အမွေးကို ချလျက် သူတစ်ပါး ပေးလှူသော ပစ္စည်းဖြင့် အသက်မွေးပြီးလျှင် သား သမင်သဖွယ် လွတ်လပ်သော စိတ်ဖြင့် နေရပါ၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤအကျိုးထူးကို မြင်သောကြောင့် တောသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ သစ်ပင်ရင်းသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သော် လည်းကောင်း ‘ဪ ချမ်းသာလေစွ၊ ဪ ချမ်းသာလေစွ’ ဟု ဥဒါန်းကို မပြတ် ကျူးရင့်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အကြင်သူ၏ စိတ်၌ အမျက် ဒေါသတို့သည် မရှိကုန်၊ သမ္မတ္တိ ဝိပတ္တိစသော အဖြစ်ကိုလည်း လွန်မြောက်၏။ ဘေးကင်းသော၊ ချမ်းသာသော၊ စိုးရိမ်ခြင်း မရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့သည် ဖူးမြော်ရန် မရနိုင်ကုန် ဟု (ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏)။

၁။ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူဟူသော စာပိုဒ်၌ အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ ရဟန်းပြုပါအံ့ဟု မိတ်ဆွေ၌ ခင်တွယ်မှုအရ ရုတ်တရက်ပြောလိုက်လိုသော်လည်း မင်းစည်းစိမ်၌ တွယ်တာမှု လောဘ ဆွဲငင်ထားသော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်ရကား အကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်အတူ ဟု ဤမျှကိုသာ မြွက်ဆိုလျက် ကြွင်း စကားရပ်ကို အပြည့်အစုံ မပြောနိုင်ဘဲ ရှိသည်ဟု အဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့် ပြသည်။

ဒေဝဒတ်အကြောင်း

၃၃၃။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယနိဂုံး၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည် တော်မူလတ်သော် ကောသမ္မိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၍ ထိုကောသမ္မိပြည် ယောသိတာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ယောက်ထီးတည်း ကိန်းအောင်းသော ဒေဝဒတ်အား-

“ငါ့အား များသော လာဘ်သပ်ပကာကို ဖြစ်စေနိုင်မည့် အဘယ်သို့သော သူကို ငါသည် ကြည်ညို စေရအံ့နည်း” ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်အား-

“ဤအဇာတသတ် မင်းသားသည် ငယ်လည်း ငယ်၏။ နောင်လည်း ကောင်းစား လတ္တံ့ ၊ ငါ့အား များစွာသော လာဘ်သပ်ပကာကို ဖြစ်စေမည့် ယင်းအဇာတသတ် မင်းသားကို ကြည်ညိုစေရမူ ကောင်း လေစွ” ဟု အကြံ ဖြစ်ပြန်၏။

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူ၍ အစဉ်အတိုင်း ဖဲခွာသွားသည် ရှိသော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် မိမိအသွင်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် သူငယ် အသွင် ဖန်ဆင်းလျက် ခါး၌ မြွေကို ပတ်၍ အဇာတသတ် မင်းသား၏ ရင်ခွင်၌ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ် မင်းသားသည် ကြောက်၏။ ထိတ်၏။ ရွံရှာ၏။ တုန်လှုပ်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ် မင်းသားအား-

“မင်းသား သင်သည် ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်သလော” ဟု မေး၏။

“မှန်ပါ ကြောက်ပါ၏။ သင် အဘယ်သူနည်း” ဟု (ပြန်၍ မေး၏)။

“ငါ ဒေဝဒတ်တည်း” ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် အသျှင်ဒေဝဒတ်ဖြစ်မူ မိမိ အသွင်ဖြင့် သာလျှင် ထင်ရှား ဖြစ်ပါလော့” ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သူငယ် အသွင်ကို ဖျောက်ပြီးလျှင် ဒုက္ကဋ် သပိတ်သင်္ကန်းကို ဆောင်လျက် အဇာတသတ်မင်းသား၏ ရှေ့၌ ရပ်၏။ ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ဤတန်ခိုး ပြာဋိဟာအားဖြင့် အလွန် ကြည်ညိုသည် ဖြစ်၍ ရထား ငါးရာတို့ဖြင့် ည နံနက် ဆည်းကပ်၏။ ဆွမ်းအုပ် ငါးရာတို့ကိုလည်း ပို့စေ၏။

ထိုအခါ လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်အား “ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့” ဟူသော အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ထိုစိတ် ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှောလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ကကုမည်သော ကောဠိယ မင်းသားသည် ယခုပင် စုတေ၍ တစ်ခုသော စိတ်ဖြင့် ပြီးသော ကိုယ်သို့ ‘နတ်ပြည်သို့’ ရောက်၏။ ထိုကကုမ နတ်သားအား မဂဓတိုင်း ဂါမခေတ် နှစ်ခု သုံးခုလောက် မျှသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရ၏။ ထိုကကုမနတ်သားသည် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို ရခြင်းဖြင့် မိမိကို လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို လည်းကောင်း မနှိပ်စက်စေ၊ ထိုအခါ ကကုမ နတ်သားသည် အသျှင် မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ-

“အသျှင်ဘုရား လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်အား ‘ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့’ ဟူသော အလိုဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါပြီ၊ အသျှင် ဘုရား ထိုစိတ် ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှော့ခဲ့ပါပြီ” ဟု လျှောက်၏။

လျှောက်ပြီးနောက် အသျှင် မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်ပျောက် လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ-

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော ကကုမမည်သော ကောဠိယ မင်းသားသည် ယခုပင် စုတေလျက် တစ်ခုသော စိတ်ဖြင့် ပြီးသော ကိုယ်သို့ ‘နတ်ပြည်သို့’ ရောက်ပါ၏။ ထို နတ်သားအား မဂဓတိုင်း ဂါမခေတ် နှစ်ခု သုံးခု လောက်ကြီးသော ခန္ဓာကိုယ်ကို ရပါ၏။ ထို နတ်သားသည် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို ရခြင်းဖြင့် မိမိကို လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါးကို လည်းကောင်း မနှိပ် စက်စေပါ။ အသျှင်ဘုရား ထိုအခါ ကကုမ နတ်သားသည် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်ပြီးသော ကကုမ နတ်သားသည် အကျွန်ုပ်အား-

“အသျှင်ဘုရား လာဘ်သပ်ပကာ အကျော်အစောဖြင့် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးထားသော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်အား ‘ငါသည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်အံ့’ ဟူသော အလိုဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုစိတ် ဖြစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒေဝဒတ်သည် ထိုတန်ခိုးမှ လျှော့ခဲ့ပြီ” ဟု လျှောက်ပါသည်။ ဤစကားကို လျှောက်ပြီးနောက် အကျွန်ုပ်ကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ထိုနေရာ၌ပင် ကွယ်ခဲ့ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

မောဂ္ဂလ္လာန် သင်၏ စိတ်ဖြင့် ကကုမနတ်သားစိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိသလော၊ ကကုမနတ်သား ပြောသမျှ စကား အလုံးစုံသည် ပြောဆိုတိုင်းပင် ဖြစ်သလော၊ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် မဖြစ်သလော ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဖြင့်လည်း ကကုမ နတ်သားစိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိပါ၏။ ကကုမ နတ်သား ပြောသမျှ စကား အလုံးစုံသည် ပြောဆိုတိုင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာ အားဖြင့် မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

မောဂ္ဂလ္လာန် ဤစကားကို စောင့်စည်းလော့။

မောဂ္ဂလ္လာန် ဤစကားကို စောင့်စည်းလော့။

ယခုအခါ ထို (မဂဓဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားသည် မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်တိုင်ပင် ထင်ရှား ပြုလိမ့်မည်။

ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှား လတ္တံ့” ဟု သိကုန်၏။ မောဂ္ဂလာန် ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် ပြောကြားခြင်းမှ စောင့်ကုန်၏။ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ ပြောကြားခြင်းမှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

မောဂ္ဂလာန် နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောက၌ ဆရာအချို့သည် မစင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင်ရှိ လျက် “စင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင် ရှိ၏”၊ “ငါ၏ ဉာဏ် အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် “ဤအသျှင် ဆရာသည် မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင် ရှိလျက် ‘စင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင် ရှိ၏’၊ ‘ငါ၏ ဉာဏ် အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း’ ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မှု ဤအသျှင် ဆရာသည် မနစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနစ်မြို့ဖွယ် စကားဖြင့် ထိုဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း၊ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေး ပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ အကြင် အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုလုပ်အံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှား လတ္တံ့” ဟု သိကုန်၏။ မောဂ္ဂလာန် ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ကုန်၏။ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

မောဂ္ဂလာန် လောက၌ ဤဆရာ ငါးဦးတို့သည် ရှိကုန်၏။

မောဂ္ဂလာန် ငါမူကား စင်ကြယ်သော သီလ ရှိသောကြောင့် “စင်ကြယ်သော သီလ ရှိ၏”၊ “ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် သီလမှ မစောင့်ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော တရား ဟောခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင် ရှိသောကြောင့် “စင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင် ရှိ၏”၊ “ငါ၏ ဉာဏ် အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် ဉာဏ်အမြင်မှ မစောင့်ကုန်၊ ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ် အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၃၅။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္မိပြည်၌ မွေ့လျော်တော်မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း လှည့်လည်သော် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြကာ-

“အသျှင်ဘုရား အဇာတသတ် မင်းသားသည် ရထား ငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့် နံနက် ဒေဝဒတ်အား ဆည်းကပ်၏။ ဆွမ်းအုပ် ငါးရာတို့ကိုလည်း ပို့ပါ၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုကို မမြတ်နိုး ကုန်လင့်၊ ရဟန်းတို့ အဇာတ သတ် မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ရထား ငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့် နံနက် ဆည်းကပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဆွမ်းအုပ် ငါးရာတို့ကို ပို့နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒေဝဒတ်အား ကုသိုလ် တရားတို့၌ ဆုတ်ယုတ်မှုကိုသာ အလို ရှိအပ်၏။ ကြီးပွားမှုကို အလို မရှိအပ်။

ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား ကြမ်းတမ်းသော ခွေး၏ နှာခေါင်း၌ ဝံ စသော တိရစ္ဆာန် သည်းခြေကို ထည့်ကုန်ရာ၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ထည့်လတ်သော် ထိုခွေးသည် အတိုင်းထက် အလွန် ကြမ်းတမ်းရာ သကဲ့သို့ ရဟန်းတို့ ဤအတူပင် အဇာတသတ် မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်အား ရထား ငါးရာတို့ဖြင့် ညဉ့်

နံနက် ဆည်းကပ်သမျှ ကာလပတ်လုံး ဆွမ်းအုပ် ငါးရာတို့ကို ပို့နေသမျှ ကာလပတ်လုံး ဒေဝဒတ်အား ကုသိုလ် တရားတို့၌ ဆုတ်ယုတ်မှုကိုသာ အလို ရှိအပ်၏။ ကြီးပွားမှုကို အလို မရှိအပ်။

ရဟန်းတို့ မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာသော်ကား ငှက်ပျောပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီး သကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီး သကဲ့သို့ ဤနည်း အတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ဝါးပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီး သကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီး သကဲ့သို့ ဤနည်း အတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား ကျူပင်သည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ အသီးသီး သကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ အသီးသီး သကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ် ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။

ရဟန်းတို့ ဥပမာ တစ်နည်းသော်ကား အဿတိုရ်မြင်းမသည် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ကိုယ်ဝန် ဆောင်သကဲ့သို့ ပျက်စီးခြင်းငှါ ကိုယ်ဝန်ဆောင် သကဲ့သို့ ဤနည်းအတူပင် မိမိကိုယ်ကို သတ်ခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ်ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏။ ပျက်စီးခြင်းငှါ ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ် ပကာ ကျော်စောမှုသည် ဖြစ်လာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ငှက်ပျောသီးသည် စင်စစ် ငှက်ပျောပင်ကို သတ် သကဲ့သို့၊ ဝါးသီးသည် ဝါးပင်ကို သတ် သကဲ့သို့၊ ကျူသီးသည် ကျူပင်ကို သတ် သကဲ့သို့၊ ကိုယ်ဝန်သည် အဿတိုရ် မြင်းမကို သတ် သကဲ့သို့ ပူဇော် သကာသည် ယုတ်မာသူကို သတ်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၇ - သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက ===

၂ - ဒုတိယအခန်း

ပကာသနီယကံ

၃၃၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ် အခြံအရံဖြင့် မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၌ တရားဟောလျက် ထိုင်နေတော် မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် နေရာမှထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကေသီကို စမ္ပယ်တင်လျက် မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီကာ မြတ်စွာဘုရားအား-

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အိုမင်းပါပြီ၊ ကြီးပါပြီ၊ ရင့်ပါပြီ၊ အချိန် လွန်ပါပြီ၊ အဆုံးစွန်သော အရွယ်သို့ ရောက်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ မျက်မှောက် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရေးကို အားထုတ်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်အား ရဟန်း သံဃာကို လွှဲအပ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်း သံဃာကို ဆောင်ပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။

ဒေဝဒတ် မသင့်၊ သင်သည် ရဟန်းသံဃာကို ဆောင်ခြင်းငှါ မနှစ်သက်လင့် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဒေဝဒတ်သည်။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား အား-

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အိုမင်းပါပြီ၊ ကြီးပါပြီ၊ ရင့်ပါပြီ၊ အချိန် လွန်ပါပြီ၊ အဆုံးစွန်သော အရွယ်သို့ ရောက်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ မျက်မှောက် ချမ်းသာစွာ နေထိုင်ရေးကို အားထုတ်လျက် ကြောင့်ကြမဲ့ နေတော်မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်အား ရဟန်း သံဃာကို လွှဲအပ်ပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် ရဟန်း သံဃာကို ဆောင်ပါအံ့” ဟု လျှောက်၏။

ဒေဝဒတ် ငါသည် သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့အား သော်လည်း ရဟန်း သံဃာကို လွှဲအပ်မည် မဟုတ်ရာ။

တံတွေးနှင့် တူသော ပစ္စည်းများကို သုံးစားသော ယုတ်မာသော သင့်အား အဘယ့်ကြောင့် လွှဲအပ် ရာအံ့နည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် “မင်းနှင့်တကွသော ပရိသတ်၌ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရားက တံတွေးနှင့် တူသော ပစ္စည်းများကို သုံးစားသူ ဟူသော စကားဖြင့် မောင်းမဲ၏၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလာန်တို့ကို သာလျှင် မြှောက်စား၏” ဟု အမျက်ထွက်ကာ နှလုံး မသာဘဲ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေ ပြုကာ ဖဲသွား၏။ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အပေါ်၌ ဒေဝဒတ်၏ ပဌမ ရန်ငြိုး ဖွဲ့ခြင်းတည်း။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား “ရှေးအခါ၌ ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင် အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏” ဟု ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပကာ သနီယ ကံကို ပြုလော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ ပြုရမည်၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရ မည်။

၃၃၇။ “အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင် အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏” ဟု ပကာသနီယ ကံကို ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခု အခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင် အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ်ဟူ၍သာလျှင် မှတ်အပ်၏” ဟု ပကာသနီယ ကံကို ပြု၏။

ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ အကြင် အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ပကာသနီယကံ ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဒေဝဒတ်အား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ အကြင် အမှုကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမှုဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ပကာသနီယ ကံကို ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

၃၃၈။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို “သာရိပုတြာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ရှေးအခါက အကျွန်ုပ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ “ဂေါမိ အမျိုးသားသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ ဂေါမိ အမျိုးသားသည် အာနုဘော်ကြီး၏” ဟု ဒေဝဒတ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရာပါအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာရိပုတြာ သင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ “ဂေါမိအမျိုး သားသည် တန်ခိုးကြီး၏၊ ဂေါမိ အမျိုးသား သည် အာနုဘော်ကြီး၏” ဟု ဒေဝဒတ်၏ ဂုဏ် ကျေးဇူးကို အမှန်အတိုင်း ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော့ ဟု (မေးတော်မူ၏)။

မှန်ပါသည် အသျှင်ဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

သာရိပုတြာ ဤအတိုင်းပင် သင်သည် ဒေဝဒတ်ကို အမှန်အတိုင်း ထင်ရှားအောင် ပြလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် သံဃာသည် သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အကြင် အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏။ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမူဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်လော့။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်ရမည်၊ ရှေးဦးစွာ သာရိပုတြာကို တောင်းပန်ရမည်၊ တောင်းပန်ပြီးနောက် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေရမည်-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သောအခါ ရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အကြင် အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏။ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မမှတ်အပ်၊ ထိုအမူဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် ကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် အသျှင် သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အကြင် အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏။ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမူဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်၏။ သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ အကြင် အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏။ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမူဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှား အောင်ပြရန် သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် အသျှင်သာရိပုတြာကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ အကြင် အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏။ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမူဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှားအောင် ပြရန် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်ဟု မိန့်တော်မူ၏)။

သမ္ပတိရပြီးသော အသျှင်သာရိပုတြာသည် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်၍ ‘ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ယခုအခါ၌ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏။ အကြင် အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြု၏။ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍

လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမှုဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏’ ဟု ဒေဝဒတ်ကို ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ ထင်ရှားအောင် ပြ၏။

ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံကြည်မှု ကြည်ညိုမှု သိမှု မရှိ သူတို့သည် “ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ် တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ငြူစူကုန်၏၊ ဒေဝဒတ်၏ လာဘ်သပ်ပကာကို ငြူစူ ကုန်၏” ဟု ပြောဆို ကုန်၏။

ယုံကြည်မှု ကြည်ညိုမှု သိမှု ရှိသူ လူ ပညာရှိတို့ကမူ “မြတ်စွာဘုရားသည် ဒေဝဒတ်ကို ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၌ ထင်ရှားအောင် ပြစေခြင်းသည် ယုတ်ညံ့မည် မဟုတ်” ဟု ပြောဆို ကုန်၏။

အဇာတသတ်မင်းသားအကြောင်း

၃၃၉။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ် မင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ -

“မင်းသား ရှေးအခါ၌ လူတို့သည် အသက်ရှည် ကုန်၏၊ ယခုအခါ၌ အသက်တို ကုန်၏။ သင်သည် မင်းသားဘဝနှင့် သေရာသော အကြောင်းရှိ၏၊ မင်းသား ထို့ကြောင့် သင်သည် အဖကို သတ်၍ မင်းဖြစ်လော့၊ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်၍ ဘုရားဖြစ်အံ့” ဟု (ပြောဆို၏)။

ထိုအခါ အဇာတသတ်မင်းသည် “အသျှင်ဒေဝဒတ်သည် တန်ခိုး အာနုဘော် ကြီး၏၊ အသျှင် ဒေဝဒတ်သည် သိတန်ရာ၏” ဟု ပေါင်၌ ဓားမြှောင်ကို ဖွဲ့၍ နေ့ခင်း ကြောင်တောင်၌ ကြောက်ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ်လျက် အဆောတလျင် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်၏။ နန်းတော်တွင်း၌ သက်တော်စောင့် အမတ်ကြီးတို့သည် ကြောက်ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ်လျက် နန်းတွင်းသို့ အဆောတလျင် နေ့ခင်း ကြောင်တောင် ဝင်လာသော အဇာတသတ် မင်းသားကို မြင်၍ ဖမ်းကြ ကုန်၏။ ထိုအမတ်ကြီးတို့သည် ရှာဖွေကြသော် ပေါင်၌ ဖွဲ့ထားသော ဓားမြှောင်ကို မြင်၍ အဇာတသတ် မင်းသားကို -

“မင်းသား အသင်သည် အဘယ်အရာကို ပြုလုပ်လိုပါသနည်း” ဟု မေးကြကုန်၏။

“အဖကို သတ်လို၏” ဟု (ဆို၏)။

“အဘယ်သူက တိုက်တွန်းသနည်း” ဟု (မေးကြ ပြန်၏)။

“အသျှင်ဒေဝဒတ်က တိုက်တွန်းပါ၏” ဟု (ဆို၏)။

အချို့သော အမတ်တို့က “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကို လည်းကောင်း ရဟန်း အားလုံးတို့ကို လည်းကောင်း သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူ ရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့က “ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပြစ် မှားကုန်၊ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကို သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူ ရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့သည် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက် မင်းကြီးအား ပြောကြား သင့်၏၊ မင်းကြီး ပြောတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်အံ့” ဟု အယူရှိကြကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုအမတ်တို့သည် အဇာတသတ် မင်းသားကို ဖမ်း၍ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီးနောက် မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ဤအကြောင်း အရာကို လျှောက်ကြကုန်၏။

“အချင်းတို့ အမတ်ကြီးတို့သည် အဘယ်သို့ အယူ ရှိကြကုန်သနည်း” ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အရှင်မင်းကြီး အချို့သော အမတ်တို့သည် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏၊ ရဟန်း အားလုံးတို့ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူ ရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့သည် “ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံ တစ်ခုကိုမျှ မပြစ်မှားကုန်၊ မင်းသားနှင့်ဒေဝဒတ်ကို သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူ ရှိကြကုန်၏။

အချို့သော အမတ်တို့သည် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက် မင်းကြီးအား ပြောကြား သင့်၏၊ မင်းကြီး ပြောတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်အံ့” ဟု အယူ ရှိကြပါသည်ဟု လျှောက်တင်ကုန်၏။

အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ တရားတော်သည် လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်သည် လည်းကောင်း အဘယ်သို့ ပြုအံ့နည်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် စောစောကပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ “ရှေးအခါက ဒေဝဒတ်၏ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုးဖြစ်၏၊ ယခုအခါ၌ အမူ အကျင့်သည် တစ်မျိုး ဖြစ်၏၊ အကြင် အမူကို ဒေဝဒတ်သည် ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ နှုတ်ဖြင့် လည်းကောင်း ပြုရာ၏၊ ထိုအမူဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရားတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာတော် ဟူ၍ လည်းကောင်း မမှတ်အပ်၊ ထိုအမူဖြင့် ဒေဝဒတ် ဟူ၍ သာလျှင် မှတ်အပ်၏” ဟု ဒေဝဒတ်ကို ထင်ရှား အောင် ပြုပြီး မဟုတ်လော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအမတ်တို့တွင် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း သတ်ထိုက်၏၊ ရဟန်း အားလုံးကိုလည်း သတ်ထိုက်၏” ဟု အယူရှိသော အမတ်တို့ကို ရာထူးမှ ချထား၏။

“ရဟန်းတို့ကို မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပြစ်မှားကုန်၊ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကို သတ်ထိုက်၏” ဟု ဆုံးဖြတ်သော အမတ်တို့ကို နိမ့်သော ရာထူး၌ ထားပြီးလျှင် “မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ မင်းကြီးအား ပြောကြား သင့်၏။ မင်းကြီး ပြောဆိုတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်အံ့” ဟု အယူရှိသော အမတ်တို့ကိုမူကား ရာထူး တိုးမြှင့် ထားလေ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် သေနိယမည်သော ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် အဇာတသတ်မင်းသားအား-

“မင်းသား သင်သည် ငါ့ကို အဘယ့်ကြောင့် သတ်လိုသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အရှင် ခမည်းတော် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

“မင်းသား သင်သည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိမူ ဤမင်းစည်းစိမ်သည် သင်၏ မင်းစည်းစိမ်တည်း” ဟုပြော၍ အဇာတသတ် မင်းသားအား မင်းအဖြစ်ကို လွှဲအပ်၏။

လူသတ်သမားတို့ကို စေလွှတ်ခြင်း

၃၄၀။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ် မင်းသားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အဇာတသတ် မင်းသားကို “မင်းမြတ် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်မည့် မင်းချင်းတို့ကို စေလွှတ်လော့” ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ အဇာတသတ် မင်းသားသည် မင်းချင်းတို့ကို “အချင်းတို့ အသျှင် ဒေဝဒတ်ပြောသည့် အတိုင်း ပြုလုပ်ကုန်လော့” ဟုစေခိုင်း၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို “ဒါယကာ သွားလော့၊ ရဟန်း ဂေါတမသည် ဤမည်သော အရပ်၌ နေ၏။ ထိုရဟန်း ဂေါတမကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာခဲ့လော့” ဟု စေခိုင်း၏။

ထိုလမ်း၌ ယောက်ျား နှစ်ယောက်တို့ကို “ဤလမ်းမှ လာသော ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့” ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောက်ျား လေးယောက်တို့ကို “ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောက်ျား နှစ်ယောက်တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့” ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောက်ျား ရှစ်ယောက်တို့ကို “ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောက်ျား လေးယောက်တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့” ဟု ချထား၏။

ထိုလမ်း၌ ယောက်ျား တစ်ဆယ့် ခြောက်ယောက်တို့ကို “ဤလမ်းဖြင့် လာသော ယောက်ျား ရှစ်ယောက် တို့ကို သတ်ပြီးလျှင် ဤလမ်းဖြင့် လာကုန်လော့” ဟု ချထား၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား တစ်ယောက်သည် သန်လျက်နှင့် ကာကို ယူကာ လေးနှင့် တောင့်ကို လွယ်၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ကြောက်ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ်လျက် တောင့်တင်းသော ‘မတုန်လှုပ်သော’ ကိုယ်ဖြင့် ရပ်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကြောက်ထိတ် ရွံ့ရှား တုန်လှုပ်လျက် တောင့်တင်းသော ကိုယ်ဖြင့် ရပ်နေသော ထိုယောက်ျားကို မြင်တော်မူ၍ “ဒါယကာ လာလော့၊ မကြောက်လင့်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျားသည် သန်လျက်နှင့် ကာကို သင့်ရာ၌ ထားကာ လေးနှင့် တောင့်ကို ချ၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတို့၌ ဝပ်တွားပြီးလျှင်-

“အသျှင်ဘုရား မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် တပည့်တော်ကို လွှမ်းမိုး ကျရောက် ခဲ့ပါပြီ၊ ထိုတပည့်တော်သည် ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ် သတ်လိုသော စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ဤအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်ဘုရားသည် တပည့်တော်၏ အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် နောင်အခါ စောင့်စည်းပါရခြင်းငှါ သည်းခံတော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

ဒါယကာ ကောင်းပြီ၊ မိုက်သည့် အလျောက် တွေဝေသည့် အလျောက် မလိမ္မာသည့် အလျောက် အပြစ်သည် သင့်ကို လွှမ်းမိုး နှိပ်စက်ခဲ့၏။ သင်သည် ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ် သတ်လိုသော စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ဤအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။

ဒါယကာ သင်သည် အကြင့်ကြောင့် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့် လျော်စွာ ကုစား၏။ ထို့ကြောင့် သင်၏ ထိုအပြစ်ကို ငါတို့ သည်းခံကုန်၏။ ဒါယကာ အကြင် သူသည် အပြစ်ကို အပြစ်အားဖြင့် မြင်၍ တရားနှင့် လျော်စွာ ကုစား၏။ နောင်အခါ၌လည်း စောင့်စည်း၏။ သို့ပြုခြင်းသည် ဘုရား၏ အဆုံးအမ၌ ကြီးပွားကြောင်း သာလျှင် ဖြစ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားအား အစဉ်အတိုင်းသော တရား စကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သော စကား သီလနှင့် စပ်သော စကား နတ်ပြည်နှင့် စပ်သော စကား ကာမဂုဏ်တို့၏အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်း (ကာမဂုဏ်တို့မှ) လွတ်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးတို့ကို ပြတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျား၌ ခန့်သော စိတ် နူးညံ့သော စိတ် အပိတ်အပင် ‘နီဝရဏ’ မှ ကင်းသော စိတ် တက်ကြွသော စိတ် ယုံကြည်သော စိတ် ရှိသည်ကို သိတော် မူသောအခါ မြတ်စွာဘုရားတို့၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်ပြီးသော ‘သာမုက္ကံသိက’ တရား ဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲခြင်း ‘ဒုက္ခ သစ္စာ’ ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း ‘သမုဒယသစ္စာ’ ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ ‘နိရောဓ သစ္စာ’ ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ် ‘မဂ္ဂသစ္စာ’ ကို လည်းကောင်း ပြသတော်မူ၏။ မည်းညစ်ခြင်း ကင်း၍ ဖြူစင်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူရာ သကဲ့သို့ ထိုယောက်ျားအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် “ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရား အလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘော ရှိ၏” ဟု ကိလေသာ မြူ အညစ်အကြေး ကင်းသော တရား မျက်စိ ‘သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်’ သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုနောက် ထိုယောက်ျားသည် တရားကို မြင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည် ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ သို့လော သို့လော (တွေးတောခြင်း) ကင်းပြီးသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ဘုရားမှ တစ်ပါး ကိုးစားထိုက်သူ မရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား (တရားတော် သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဥပမာသော်ကား မှောက်ထားသည်ကို လှန်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းထားသည်ကို ဖွင့်လှစ်ဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သော သူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ‘မျက်စိရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်’ ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ဆောင်ပြဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း အသျှင်ဘုရား ဤအတူသာလျှင် အသျှင်ဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ တရားတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ သံဃာတော်ကိုလည်း ကိုးကွယ်ရာ ဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားကို “ဒါယကာ သင်သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွားလင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား နှစ်ယောက်တို့သည် “အသို့နည်း ထိုယောက်ျား တစ်ယောက်သည် လာခဲလှ၏” ဟု ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားကြသော် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေတော် မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားတို့အား အစဉ် အတိုင်းသော တရား စကားကို ဟောတော်မူ၏။ပ။

မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် သိမြင်ကုန်ပြီးသော ထိုယောက်ျား နှစ်ယောက်တို့ သည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ ဟူ၍ မှတ်တော်မူပါ၏ ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားတို့အား “ဒါယကာတို့ သင်တို့သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွား ကုန်လင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်လော” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား လေးယောက်တို့သည်။ပ။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား ရှစ်ယောက်တို့သည်။ပ။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား တစ်ဆယ့် ခြောက်ယောက်တို့သည် “အသို့နည်း ထိုယောက်ျား ရှစ်ယောက်တို့သည် လာခဲလှကုန်၏” ဟု ရင်ဆိုင်ခရီးသို့ သွားကြကုန်သော် တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ် ကြပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားတို့အား အစဉ် အတိုင်းဖြစ်သော တရား စကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤသည်တို့ကား အဘယ်နည်း၊ ဒါနနှင့် စပ်သော စကားကို လည်းကောင်း။ပ။ မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် သိမြင် ကုန်ပြီးသော ထိုယောက်ျား တစ်ဆယ့် ခြောက်ယောက်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ပ။ မြတ်စွာဘုရား အကျွန်ုပ်တို့ကို ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာတို့ ဟူ၍ မှတ်တော် မူပါ၏” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုယောက်ျားတို့အား “ဒါယကာတို့ သင်တို့သည် ဤလမ်းဖြင့် မသွား ကုန်လင့်၊ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်လော” ဟု မိန့်တော်မူ၍ အခြားလမ်းဖြင့် လွှတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ထိုယောက်ျား တစ်ယောက်သည် ဒေဝဒတ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ဒေဝဒတ်အား-

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုမြတ်စွာဘုရားကို မသတ်နိုင်ပါ။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် တန်ခိုး ကြီးပါ၏။ အာနုဘော်ကြီး ပါ၏” ဟု ပြောဆို၏။

“ဒါယကာ တန်ပြီ၊ သင်သည် ရဟန်းဂေါတမကို မသတ်နှင့်တော့၊ ငါသည်ပင် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်အံ့” ဟု (ဆို၏)။

မြတ်စွာဘုရားကို သွေးစိမ်းတည်စေခြင်း

၃၄၁။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂိဇ္ဈကုဋ်တောင်ရိပ်၌ စင်္ကြံ ကြွတော်မူသောအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်သို့ တက်၍ “ဤကျောက်တုံးဖြင့် ရဟန်းဂေါတမကို သတ်အံ့” ဟု ကြီးစွာသော ကျောက်တုံးကို လှိုမ့်ချ၏။

တောင်ထွတ်နှစ်ခုတို့သည် လာ၍ ထိုလှိုမ့်လာသော ကျောက်တုံးကို ခံကုန်၏။ ထိုကျောက်တုံးမှ ကျောက်လွှာစဉ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်၌ သွေးကို ဖြစ်စေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အထက်သို့ မော့ကြည့်ပြီးလျှင် ဒေဝဒတ်ကို “(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျား သင်သည် များစွာသော မကောင်းမှုကို ပွားစေ၏။ သင်သည် ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ် သတ်လိုသော စိတ် ရှိသည် ဖြစ်၍ ငါဘုရားအား သွေးကို ဖြစ်စေ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဒေဝဒတ်သည် ရှေးဦးစွာသော ဤအာနန္ဒာရိယကံကို ဆည်းပူး၏။ ဖျက်ဆီးလိုသော စိတ် သတ်လိုသော စိတ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားအား သွေးကို ဖြစ်စေ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းကို အားထုတ်သတတ်” ဟု ကြားသော ရဟန်းတို့ သည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်၏ ထက်ဝန်းကျင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်မှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား စောင့်ရှောက်ခြင်း တားမြစ်ခြင်း လုံခြုံခြင်း အကျိုးငှါ စင်္ကြံ သွားကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံ သရဇ္ဈာယ်သံကို ကြားတော်မူ၍ အသျှင် အာနန္ဒာကို-

“အာနန္ဒာ ထိုပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံ သရဇ္ဈာယ်သံသည် အဘယ်သို့သော အသံနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

“အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား သတ်ခြင်းကို အားထုတ် သတတ်” ဟု ရဟန်းတို့သည် ကြားပါ ကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်၏ ထက်ဝန်းကျင် ထက်ဝန်းကျင် အရပ်မှ ပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို ပြုကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား စောင့်ရှောက်ခြင်း တားမြစ်ခြင်း လုံခြုံခြင်း အကျိုးငှါ စင်္ကြံ သွားပါကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ထိုပြင်းပြ ကျယ်လောင်သော အသံ သရဇ္ဈာယ်သံကား ဤသို့သော အသံတို့ပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် ငါ၏ စကားဖြင့် “မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ထို ရဟန်းတို့ကို ခေါ်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ထိုရဟန်း တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ထိုရဟန်းတို့ကို “မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်တို့ကို ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ပြော၏။ “ငါ့သျှင် ကောင်းပြီ” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြပြီး နောက် ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်သော ထိုရဟန်းတို့အား မြတ်စွာဘုရားသည်-

ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါး လုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတစ်ပါးက) လုံ့လ မပြုရဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လောက၌ ဆရာငါးဦးတို့ ရှိကုန်၏။ အဘယ် ငါးဦးတို့နည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ ဆရာ အချို့သည် မစင်ကြယ်သော သီလ ရှိလျက် “စင်ကြယ်သော သီလ ရှိ၏။ ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏။ ဖြူစင်၏။ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် ဤအသျှင် ဆရာသည်

မစင်ကြယ်သော သီလ ရှိလျက် “စင်ကြယ်သော သီလ ရှိ၏၊ ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မှု ထိုဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ် စကားဖြင့် ထိုအသျှင် ဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း။ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံအတား ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ ထား၏။ “အကြင် အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုအံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှား လတ္တံ့” ဟု သိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် သီလမှ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား ဤလောက၌ ဆရာ အချို့သည် မစင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိလျက်။ပ။ မစင်ကြယ်သော တရား ဟောခြင်း ရှိလျက်။ပ။ ပြောကြားခြင်း ရှိလျက်။ပ။ မစင်ကြယ်သော ဉာဏ်အမြင် ရှိလျက် “စင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင်ရှိ၏၊ ငါ၏ ဉာဏ် အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း ဟု ဝန်ခံ၏”၊ ထိုဆရာကို တပည့်တို့သည် ဤဆရာ အသျှင်သည် မစင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင်ရှိလျက် “စင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင်ရှိ၏၊ ငါ၏ ဉာဏ် အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း ဟု ဝန်ခံ၏”၊ ငါတို့သည် လူတို့အား ပြောကုန်မှု ထိုဆရာသည် မနှစ်မြို့ရာ၊ ငါတို့သည် ထိုမနှစ်မြို့ဖွယ် စကားဖြင့် ထိုအသျှင် ဆရာကို အဘယ့်ကြောင့် ပြောကုန်အံ့နည်း။ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာ အရံ အတား ဆေးပစ္စည်း ပရိက္ခရာတို့ဖြင့် ထောက်ပံ့ထား၏။ “အကြင် အမှုကို ထိုဆရာသည် ပြုအံ့၊ ထိုအမှုဖြင့်ပင် ထိုဆရာသည် ထင်ရှား လတ္တံ့” ဟု သိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့သော ဆရာကို တပည့်တို့သည် ဉာဏ် အမြင်မှ စောင့်ကုန်၏၊ ဤသို့သော ဆရာသည်လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ်အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို တောင့်တ၏။

ရဟန်းတို့ လောက၌ ဤဆရာ ငါးဦးတို့သည် ရှိကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ငါမူကား စင်ကြယ်သော သီလ ရှိသောကြောင့် စင်ကြယ်သော သီလရှိ၏၊ “ငါ၏ သီလသည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် သီလမှ မစောင့်ကုန် ငါသည်လည်း တပည့်တို့၏ သီလမှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

ရဟန်းတို့ ငါသည်မူကား စင်ကြယ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော တရား ဟောခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ပြောကြားခြင်း ရှိသောကြောင့်။ပ။ စင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင် ရှိသောကြောင့် “စင်ကြယ်သော ဉာဏ် အမြင်ရှိ၏၊ ငါ၏ ဉာဏ် အမြင်သည် စင်ကြယ်၏၊ ဖြူစင်၏၊ မညစ်နွမ်း” ဟု ဝန်ခံ၏။ ငါ့ကိုလည်း တပည့်တို့သည် ဉာဏ် အမြင်မှ မစောင့်ကုန်၊ ငါသည် လည်း တပည့်တို့၏ ဉာဏ် အမြင်မှ စောင့်ခြင်းကို မတောင့်တ။

ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါး လုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် မရှိ။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတစ်ပါးက) လုံ့လ မပြုရဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် နေမြဲ ကျောင်းသို့ သွားကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့ကို မစောင့်အပ်ကုန် ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

နာဠာဂိရိဆင်ကို စေလွှတ်ခြင်း

၃၄၂။ ထိုစဉ်အခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ နာဠာဂိရိမည်သော ဆင်သည် ကြမ်းတမ်း၏။ လူကို သတ်တတ်၏။ ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်၍ ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွားပြီးလျှင် ဆင်ထိန်းတို့အား-

“အချင်းတို့ ငါတို့ကား မင်းကျွမ်းဝင်သော သူတို့ပေတည်း။ ရာထူးနိမ့် သူကို ရာထူးမြင့်ရန် လည်းကောင်း၊ လခရိက္ခာကို တိုးစေရန် လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ကုန်၏။ အချင်းတို့ ထို့ကြောင့် ရဟန်းဂေါတမသည် ဤလမ်းသို့ လာသောအခါ ဤနာဠာဂိရိဆင်ကို ဖြေ၍ ဤလမ်းသို့ လွှတ်ကုန်လော့” ဟု ပြောဆို၏။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုဆင်ထိန်းတို့သည် ဒေဝဒတ်အား ဝန်ခံကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုလမ်းသို့ ကြွတော်မူ၏။ ထိုဆင်ထိန်းတို့သည် ထိုလမ်းသို့ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဖြေလွှတ်ပြီးလျှင် ထိုလမ်းသို့ သွားစေကုန်၏။ နာဠာဂိရိဆင်သည် အဝေးမှ ကြွလာသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ နှာမောင်းကို ထောင်ပြီးလျှင် နားရွက်နှင့်အမြီးကို စွင့်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ရှေးရှု ပြေးလာ၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် အဝေးမှ လာသော နာဠာဂိရိဆင်ကို မြင်၍ မြတ်စွာဘုရားကို -

“အသျှင်ဘုရား ဤနာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းတမ်းပါ၏။ လူကို သတ်တတ် ပါ၏။ ဤလမ်းသို့ လာပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ။ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့၊ မကြောက်ကြ ကုန်လင့်။ ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့ လုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်းအခွင့်သည် မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတစ်ပါးတို့က) လုံ့လ မပြုရဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုရဟန်းတို့သည် နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ ထိုရဟန်းတို့သည် သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား ဤနာဠာဂိရိဆင်သည် ကြမ်းတမ်း ပါ၏။ လူကို သတ်တတ်ပါ၏။ ဤလမ်းသို့ လာပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ။ လာခြင်း ကောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဖယ်တော်မူပါ” ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ လာကုန်လော့ မကြောက်ကြ ကုန်လင့်။ ရဟန်းတို့ သူတစ်ပါးတို့ လုံ့လဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို သတ်နိုင်ရာသော အကြောင်း အခွင့်သည် မရှိ၊ ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် (သူတစ်ပါးတို့က) လုံ့လ မပြုရဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ပြာသာဒ်ရှည်တို့၌ လည်းကောင်း၊ ပြာသာဒ်ဦးပြည်တို့၌ လည်းကောင်း၊ အိမ်ခေါင်မိုးတို့၌ လည်းကောင်း တက်၍ နေကြကုန်၏။

ထိုလူတို့တွင် မယုံကြည်ကြ မကြည်ညိုကြ ဉာဏ် မရှိကြသော လူတို့သည် “အချင်းတို့ ရဟန်းကြီးသည် အလွန် အဆင်းလှစွာ တကား၊ ဆင်သည် ညှဉ်းဆဲအပ် လတ္တံ့” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

သို့သော် ယုံကြည်ကြ ကြည်ညိုကြ ပညာရှိကြ ဉာဏ် ရှိကြသော လူတို့ကမူ “အချင်းတို့ (နာဠာဂိရိ) ဆင်သည် (ဘုရားတည်းဟူသော) ဆင်နှင့် မကြာမြင့်မီ စစ်ထိုးအံ့တကား” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နာဠာဂိရိဆင်ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် လွှမ်းခြုံ၏။ ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မေတ္တာစိတ်နှင့် တွေ့ထိသောကြောင့် နှာမောင်းကို ချ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့

ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ ရှေ့တော်၌ ရပ်တည်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လက်ယာ လက်တော်ဖြင့် နာဠာဂိရိဆင်၏ ဦးကင်းကို ပွတ်သပ်တော် မူလျက် နာဠာဂိရိဆင်ကို ဂါထာတို့ဖြင့် (ဤသို့) ရွတ်ဆို တော်မူ၏။

“နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်း ဟူသော ဆင်သို့ (သတ်လိုစိတ်ဖြင့်) မချဉ်းကပ်လင့်၊ နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်း ဟူသော ဆင်သို့ (သတ်လိုစိတ်ဖြင့်) ချဉ်းကပ်ခြင်းသည် ဆင်းရဲကြောင်း သာတည်း၊ နာဠာဂိရိဆင် ဘုရားတည်း ဟူသော ဆင်ကို သတ်သော သူအား ဤဘဝမှ နောက်ဘဝသို့ သွားသည် ရှိသော် ကောင်းသော ဂတိသည် မဖြစ်နိုင်။

မာန်မယစ်လင့်၊ မမေ့လျော့လင့်၊ ထိုမေ့လျော့သော သူတို့သည် ကောင်းသော ဂတိသို့ မရောက် နိုင်ကုန်၊ ကောင်းရာ ဂတိသို့ ရောက်ရာသော အခြင်းအရာအား လျော်စွာ သင်သည်သာ ပြုရအံ့” ဟု (မိန့်ဆိုတော်မူ၏)။

ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင်သည် နှာမောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေမှုန့်တို့ကို ယူ၍ ဦးခေါင်းထက်၌ ဖြန့်ကြဲပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်နေရသည့် အရပ်တိုင်အောင် ပုဆစ်တုပ်ကာ နောက်ဆုတ် လေ၏။ ထို့နောက် နာဠာဂိရိဆင်သည် ဆင်တင်းကုပ်သို့ သွား၍ မိမိနေရာ၌ ရပ်၏။ ထိုအခြင်းအရာဖြင့် နာဠာ ဂိရိဆင်သည် ယဉ်ကျေး၏။

ထိုအခါ လူတို့သည် - “အချို့သော သူတို့သည် လှံတံဖြင့် လည်းကောင်း၊ ချွန်းတို့ဖြင့် လည်း ကောင်း၊ ကြိမ်လုံးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း ဆုံးမ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် လှံတံ မပါဘဲ လက်နက် မပါဘဲ ဆင်ကို ဆုံးမတော်မူ၏” ဟု ဂါထာဖြင့် သီဆို ကြကုန်၏။

“ဤဒေဝဒတ်သည် အလွန် ယုတ်မာ၏။ အလွန် ကျက်သရေမဲ့သူ ဖြစ်၏။ ဤသို့ တန်ခိုး အာနုဘော် “ကြီးသော ရဟန်း ဝေါတမကို သတ်ရန် အားထုတ်ဘိ၏” ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ဒေဝဒတ်အား လာဘ်သပ် ပကာသည် ဆုတ်ယုတ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား လာဘ်သပ် ပကာသည် တိုးတက်၏။

ဝတ္ထုငါးမျိုးကို တောင်းဆိုခြင်း

၃၄၃။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် လာဘ်သပ်ပကာ ဆုတ်ယုတ်သောကြောင့် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ စားရ၏။

လူတို့သည် “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ စားကုန်ဘိ သနည်း။ အဘယ်သူသည် ကောင်းမြတ်သော အရသာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း။ အဘယ်သူသည် ချိုမြိန်သော အရသာကို မနှစ်သက်ဘဲ ရှိအံ့နည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည် သာတည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ အဘယ့်ကြောင့် စားဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ဒေဝဒတ် သင်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ တောင်း၍ တောင်း၍ စား၏ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

“မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား”ဟု (လျှောက်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူ ပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အလိုဆိုး ရှိသော သူတို့သည် အပေါင်းအသင်းကို မှီ၍ သံဃာကို မခွဲစေကုန်လင့်” ဟု သီလ မရှိသော ရဟန်းတို့ကို နှိမ်နင်းရန် လည်းကောင်း၊ သီလ ချစ်သော ရဟန်းတို့အား ချမ်းသာစွာ နေစိမ့်သောငှါ လည်းကောင်း၊ ဒါယကာတို့ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှါ လည်းကောင်း အကျိုးထူး သုံးမျိုး တို့ကို စွဲ၍ ရဟန်းတို့အား ဒါယကာတို့၏ အိမ်တို့၌ ရဟန်းသုံးပါး တစ်ပေါင်းတည်း ခံအပ်သော ဘောဇဉ်ကို ပညတ်အံ့၊ ရဟန်းတို့ လေးပါး တစ်ပေါင်းတည်း ခံအပ်သော ဘောဇဉ်ကို တရားအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ကောကာလိက၊ ခဏ္ဍာမိဖုရား၏သား ကဋ္ဌမောဒကတိဿက၊ သမုဒ္ဒဒတ္တတို့ အထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် ကောကာလိကကို လည်းကောင်း၊ ခဏ္ဍာမိဖုရား၏သား ကဋ္ဌမောဒကတိဿကကို လည်းကောင်း၊ သမုဒ္ဒဒတ္တကို လည်းကောင်း “ငါ့သျှင်တို့ လာကြကုန်လော့၊ ငါတို့သည် ရဟန်း ဂေါတမ၏ သံဃာကွဲခြင်းကို အာဏာ စက်ပျက်ခြင်းကို ပြုကုန်အံ့” ဟု ပြောဆိုလေ၏။ ဤသို့ ဆိုလတ်သော် ကောကာလိကသည် ဒေဝဒတ်ကို “ငါ့သျှင် ရဟန်း ဂေါတမသည်ကား ကြီးသော တန်ခိုး ရှိ၏။ ကြီးသော အာနုဘော် ရှိ၏။ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ၏ သံဃာ ကွဲခြင်းကို အာဏာ စက်ပျက်ခြင်းကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း” ဟုဆို၏။

ငါ့သျှင်တို့ လာကြလော့၊ ရဟန်း ဂေါတမထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏ ရောင့်ရဲ လွယ်ခြင်း၏ ခေါင်းပါးခြင်း၏ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်း၏ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်း၏ ကိလေသာကို မပွားစီး စေခြင်း၏ လုံ့လ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ ရှိပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤဆိုလတ္တံ့ ဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ကိလေသာကို မပွားစီးစေခြင်းငှါ လုံ့လ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။

- (၁) ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ရွာနီး ကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။
- (၂) အသက်ထက်ဆုံး ပိဏ္ဏပါတ် ဓူတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် နိမန္တနဘတ်

‘ပင့်ဖိတ်၍ကျွေးသော ဆွမ်းကို စားခြင်း’ ကို လက်ခံငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၃) အသက်ထက်ဆုံး ပံ့ပိုးမှု ခူတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို လက်ခံငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၄) အသက်ထက်ဆုံး ရုက္ခမူ ခူတင်ဆောင် ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် အမိုးရှိသော ကျောင်းသို့

ချဉ်းကပ်ငြားအံ့ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။

(၅) အသက်ထက်ဆုံး ငါး အမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ငါးအမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ” ဟု ဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ကို တောင်းကုန်အံ့၊

ထိုဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ကို ရဟန်း ဂေါတမသည် ခွင့်မပြု လတ္တံ့။ ထိုငါးတို့သည် ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ဖြင့် လူအပေါင်းကို သိစေကုန်အံ့။

ငါ့သျှင်တို့ ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ဖြင့် ရဟန်းဂေါတမ၏ သံဃာ ကွဲခြင်းကို အာဏာ စက်ပျက်ခြင်းကို ပြုခြင်းငှါ တတ်နိုင်သည် သာတည်း၊ ငါ့သျှင်တို့ လူတို့သည် ခေါင်းပါးမှုကို ကြည်ညို ကြစမြဲ ဖြစ်ကုန်၏ ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်း၏။ပ။ လုံ့လကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆို လေ့ရှိပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ။ပ။ လုံ့လကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏၊ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက်ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ် ရောက်ပါစေ ။ပ။ အသက်ထက် ဆုံး ငါးအမဲကို မစားပါစေကုန်လင့်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ငါး အမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ် ရောက်ပါစေ” ဟု လျှောက်၏။

ဒေဝဒတ် မသင့်လျော်ပေ၊ အကြင် ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) တောကျောင်းနေ ဖြစ်စေ။ အကြင် ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ရွာကျောင်းနေ ဖြစ်စေ။ အကြင် ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ပိဏ္ဍပါတ် ခူတင်ဆောင် ဖြစ်စေ။ အကြင် ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) နိမန္တနဘတ်ကို လက်ခံစေ။ အကြင် ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ (ထိုရဟန်းသည်) ပံ့ပိုးမှု ခူတင်ဆောင် ဖြစ်စေ။ အကြင် ရဟန်းသည် အလိုရှိအံ့၊ ထိုရဟန်းသည် လူဒါယကာတို့ လှူသော သင်္ကန်းကို လက်ခံစေ။ ဒေဝဒတ် ငါသည် ရှစ်လတို့ပတ်လုံး သစ်ပင်ရင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခွင့်ပြုအပ်ပြီ။ မမြင်အပ်၊ မကြားအပ်၊ မရွံ့ရှာ (မယုံမှား) အပ်သော အစွန်း သုံးပါးမှ စင်ကြယ်သော ငါး အမဲကို ခွင့်ပြု အပ်ပြီ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် “မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ ခွင့်မပြု” ဟု ရွှင်လန်း တက်ကြွ သည် ဖြစ်၍ ပရိသတ်နှင့်တကွ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေ ပြုလျက် ဖဲသွားလေ၏။

ထို့နောက် ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဝင်၍ ဝတ္ထုငါးမျိုး တို့ဖြင့် “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရဟန်း ဂေါတမသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလို နည်းခြင်း၏။ပ။ လုံ့လကြီးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ ရှိပါသည်၊ အသျှင်ဘုရား

ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလိုနည်းခြင်းငှါ ရောင့်ရဲ လွယ်ခြင်းငှါ ခေါင်းပါးခြင်းငှါ ကိလေသာကို ခါထုတ်ခြင်းငှါ ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင်ခြင်းငှါ ကိလေသာကို မပွားစီး စေခြင်းငှါ လုံ့လကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှါ ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ ရဟန်း တို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ် ရောက်ပါစေ။ပ။ အသက်ထက်ဆုံး ငါး အမဲကို မစားပါစေ ကုန်လင့်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ငါး အမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ် ရောက်ပါစေဟု ဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ကို တောင်းခဲ့ ကုန်ပြီ၊ ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ကို ရဟန်းဂေါတမသည် ခွင့်မပြု၊ ထိုငါးတို့သည် ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ဖြင့် ဆောက်တည် ကျင့်ကြံကုန်အံ့” ဟု လူအပေါင်းကို သိစေ၏။

ထိုလူ အပေါင်းတို့တွင် အကြင် လူတို့သည် (ရတနာသုံးပါးကို) မယုံကြည်ကုန်၊ မကြည်ညိုကုန်၊ များသော အသိဉာဏ် မရှိကြကုန်၊ ထိုလူတို့သည် “ဤသာကီဝင် မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကိလေသာကို ခါထုတ် ကုန်၏၊ ခေါင်းပါးသော အသက်မွေးမှု ရှိကုန်၏။ လာဘ်များသော ရဟန်း ဂေါတမသည်ကား လာဘ်များခြင်း အကျိုးငှါ အားထုတ် ကြိုးစား၏” ဟု ပြောဆို ကြကုန်၏။

အကြင် လူတို့သည်ကား (ရတနာသုံးပါးကို) ယုံကြည်ကုန်၏၊ ကြည်ညိုကုန်၏၊ ပညာ ရှိကုန်၏၊ အသိဉာဏ် ရှိကုန်၏။ ထိုလူတို့သည် “ဒေဝဒတ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ သံဃာကွဲခြင်းငှါ အာဏာစက် ပျက်ခြင်းငှါ အဘယ့်ကြောင့် လုံ့လ ပြုဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချ ကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ ပြစ်ပြ ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြ ကုန်သည် သာလျှင်တည်း။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဒေဝဒတ်သည် သံဃာ ကွဲခြင်းငှါ အာဏာ စက် ပျက်ခြင်းငှါ အဘယ့်ကြောင့် လုံ့လ ပြုဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏၊ ရှုတ်ချ ကုန်၏၊ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ပ။

ဒေဝဒတ် သင်သည် သံဃာ ကွဲခြင်းငှါ အာဏာစက် ပျက်ခြင်းငှါ လုံ့လပြု၏ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်၏)။

“ဒေဝဒတ် သင်သည် သံဃာ ကွဲပြားခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်၊ ဒေဝဒတ် သံဃာသင်း ခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏၊ ဒေဝဒတ် ညီညွတ်သော သံဃာကို သင်းခွဲသူသည် တစ်ကပ်ပတ်လုံး တည်စေတတ်သော မကောင်းမှုကို ပွားစေ၏၊ တစ်ကပ်ပတ်လုံး ငရဲ၌ ခံရ၏၊ ဒေဝဒတ် ကွဲသော သံဃာကို ညီညွတ်ရန် ပြုလုပ် သူသည် မြတ်သော ကုသိုလ်ကို ပွားစေ၏၊ တစ်ကပ်ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏၊ ဒေဝဒတ် မသင့်၊ သင်သည် သံဃာ ကွဲခြင်းကို မနှစ်သက်လင့်၊ ဒေဝဒတ် သံဃာသင်း ခွဲခြင်းသည် ဝန်လေး၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူလျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော အသျှင်အာနန္ဒာကို မြင်၍ အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်အာနန္ဒာအား “ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ယနေ့မှ စ၍ ငါသည် မြတ်စွာဘုရားနှင့် တခြားသာလျှင် ရဟန်းသံဃာနှင့် တခြားသာလျှင် ဥပုသ်ပြုအံ့၊ သံဃာ့ကံ ပြုအံ့” ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံ ရွာမှ ဖဲခဲ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် နံနက် အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော အကျွန်ုပ်ကို မြင်သော် အကျွန်ုပ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အကျွန်ုပ်ကို ‘ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ငါသည် ယနေ့မှစ၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် တခြားသာလျှင် ရဟန်း သံဃာနှင့် တခြားသာလျှင် ဥပုသ်ပြုအံ့၊ သံဃာ့ကံ ပြုအံ့’ ဟု ပြောပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် ယနေ့ကို အစပြု၍ သံဃာကို သင်းခွဲ လတ္တံ့” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌-

“သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းမှုကို ပြုရန် လွယ်ကူ၏။ သူယုတ်မာသည် ကောင်းမှုကို ပြုရန် ခဲယဉ်း၏။ သူယုတ်မာသည် မကောင်းမှုကို ပြုရန် လွယ်ကူ၏။ မြတ်သော သူတော်ကောင်းတို့သည် မကောင်းမှုကို ပြုရန် ခဲယဉ်း၏” ဟု ဥဒါန်း ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၇ - သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက ===

၃ - တတိယအခန်း

သံဃဘေဒကထာ

၃၄၄။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ထိုဥပုသ်နေ့၌ နေရာမှ ထ၍ “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ရဟန်းဂေါတမ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလို နည်းခြင်း၏။ပ။ လုံ့လ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်း၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ပြောဆိုလေ့ ရှိပါသည်။ အသျှင် ဘုရား ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့သည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် အလို နည်းခြင်းငှါ။ပ။ လုံ့လ ကြိုးကုတ် အားထုတ်ခြင်းငှာ ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသက်ထက်ဆုံး တောကျောင်းနေ ဖြစ်ပါစေကုန်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ရွာနီးကျောင်းသို့ သက်ရောက် ငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ်ရောက်ပါစေ။ပ။ အသက်ထက်ဆုံး ငါး အမဲကို မစားပါစေ ကုန်လင့်၊ အကြင် ရဟန်းသည် ငါး အမဲကို စားငြားအံ့၊ ထိုရဟန်းအား အပြစ် ရောက်ပါစေ” ဟု ဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ကို တောင်းခဲ့ ကုန်ပြီ၊ (သို့ရာတွင်) ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ကို ရဟန်း ဂေါတမသည် ခွင့်မပြု၊ ထိုငါတို့သည် ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ဖြင့် ဆောက်တည်၍ ကျင့်ကြံပါ ကုန်စို့၊ ဤဝတ္ထု ငါးမျိုးတို့ကို နှစ်သက်သော အသျှင်သည် စာရေးတံမဲကို ယူလော့” ဟု စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ထိုစဉ်အခါ ဝေသာလီပြည်နေ ငါးရာမျှသော ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ငယ်လည်း ငယ်ကုန်၏။ ဝိနည်း၌လည်း မလိမ္မာ ကုန်၊ ထိုရဟန်းတို့သည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံး အမတော်တည်း” ဟု စာရေးတံမဲကို ယူကုန်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲ၍ ငါးရာမျှသော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဂယာသီသ အရပ်သို့ ဖဲသွား၏။ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြ ပြီးနောက် အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲ၍ ငါးရာမျှသော ရဟန်းတို့ကို ခေါ်လျက် ဂယာသီသ အရပ်သို့ ဖဲသွားပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

သာရိပုတြာတို့ သင်တို့အား ထိုရဟန်းငယ်တို့၌ သနားခြင်းသည်လည်း မဖြစ်လေစွ၊ သာရိပုတြာတို့ ထိုရဟန်းတို့သည် အကျိုးမဲ့ မပျက်စီးကုန်မီ သင်တို့ သွားကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှ ထ၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ ဂယာသီသ အရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။

ထို့အခါ ရဟန်း တစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အနီး၌ ငိုလျက် ရပ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းအား-

“ရဟန်း သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ငိုသနည်း” ဟု မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ အဂ္ဂသာဝကဖြစ်သော သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည်လည်း ဒေဝဒတ်၏ တရားကို နှစ်သက်ကုန်၍ ဒေဝဒတ်၏ အထံသို့ သွားပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်း သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ဒေဝဒတ်၏ တရားကို နှစ်သက် နိုင်ရာသော အကြောင်း အရာ မရှိပေ၊ စင်စစ်သော်ကား ထိုသာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ရဟန်းတို့ကို နားလည် စေခြင်းငှါ သွားကြကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၄၅။ ထိုအခါ များစွာသော ပရိသတ် အခြံအရံဖြင့် တရား ဟောလျက် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်သော ဒေဝဒတ်သည် အဝေးမှ လာသော သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို မြင်၍ “ရဟန်းတို့ ရှုကုန်လော့၊ ငါသည် တရားကို ကောင်းစွာ ဟောအပ်ပြီ၊ ရဟန်း ဂေါတမ၏ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်သော သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည်လည်း ငါ၏ တရားကို နှစ်သက်ကုန်၍ ငါ့ထံသို့ လာကုန်၏” ဟု ရဟန်းတို့အား ဆို၏။

ဤသို့ ဆိုလတ်သော် ကောကာလိကက “ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို အရော မဝင်လင့်၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် အလိုဆိုး ရှိကုန်၏၊ အလိုဆိုး၏ ဆွဲငင်ရာသို့ လိုက်ရ ကုန်၏” ဟု ဒေဝဒတ်အား ဆို၏။

ငါ့သျှင် မဆိုသင့်၊ ထိုသာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့၏ လာခြင်းသည် ငါ၏ တရားကို နှစ်သက် သောကြောင့် ကောင်းသော လာခြင်း ဖြစ်၏ ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် “ငါ့သျှင် သာရိပုတြာ လာလော့၊ ဤ၌ ထိုင်လော့” ဟု အသျှင် သာရိပုတြာ ကို နေရာ ထက်ဝက်ဖြင့် (ထိုင်ရန်) ပင့်ဖိတ်၏။

“ငါ့သျှင် တန်ပြီ” ဟု အသျှင် သာရိပုတြာသည် အခြား ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏။ အသျှင် မောဂ္ဂလ္လာန်သည်လည်း အခြား ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူ၍ သင့်လျော်ရာ၌ ထိုင်၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ညဉ့်သုံးယံ ပတ်လုံး တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင် စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ၍ အသျှင်သာရိပုတြာကို-

“ငါ့သျှင် သာရိပုတြာ ရဟန်းသံဃာသည် ထိနမိဒ္ဓ ကင်း၏၊ ငါ့သျှင် သာရိပုတြာ ရဟန်းတို့အတွက် တရား စကားသည် သင်၏ ဉာဏ်၌ ထင်စေလော့၊ ငါ၏ ကျောက်ကုန်းသည် ညောင်းညာ၏၊ ငါသည် ထို ကျောက်ကုန်းကို ဆန့်ဦးအံ့” ဟု တိုက်တွန်း၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပြီ” ဟု အသျှင် သာရိပုတြာသည် ဒေဝဒတ်အား ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် ဒုကုဋ် သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပြီးလျှင် လက်ယာနံပါးဖြင့် အိပ်ခြင်းကို ပြု၏။

ပင်ပန်း၍ သတိ ချွတ်ယွင်း ဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းသော ထိုဒေဝဒတ်သည် တစ်မဟုတ်ချင်းဖြင့်ပင် အိပ်ပျော်လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတြာသည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကို သိ၍ ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ ဟူသော တရား စကားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမ၏၊ ကံမြစ်၏။ အသျှင်မောဂ္ဂလ္လာန်သည် တန်ခိုးပြ၍ ဆုံးမခြင်း ပြာဋိဟာ ဟူသော တရား စကားဖြင့် ရဟန်းတို့ကို ဆုံးမ၏၊ ကံမြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်သာရိပုတြာက သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကို သိ၍ ဆုံးမခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အသျှင်မောဂ္ဂလ္လာန်က တန်ခိုးပြ၍ ဆုံးမခြင်း ဖြင့် လည်းကောင်း ဆုံးမ ကံမြစ် အပ်ကုန်သော ထိုရဟန်းတို့အား “ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရား အလုံးစုံသည် ချုပ်ခြင်း သဘောရှိ၏” ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးမှ ကင်းသော တရား မျက်စိ ‘သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်’ သည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားကုန်အံ့၊ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားကို နှစ်သက်သော ရဟန်းသည် လာလော့” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ထိုရဟန်း ငါးရာတို့ကို ခေါ်ယူ၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၏။ ထိုအခါ ကောကာလိကသည် “ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် ထလော့၊ ထိုရဟန်းတို့ကို သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ ဆောင်သွား ကုန်ပြီ၊ ‘ငါ့သျှင် ဒေဝဒတ် သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့ကို အကျွမ်း မဝင်လင့်၊ သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် အလိုဆိုး ရှိကုန်၏၊ အလိုဆိုး၏ ဆွဲငင်ရာသို့ လိုက်ရကုန်၏’ ဟု သင့်ကို အကျွန်ုပ် ပြောဖူးသည် မဟုတ်လော” ဟု ဆို၍ ဒေဝဒတ်ကို နှိုး၏။

ထိုအခါ ထိုနေရာ၌ပင် ဒေဝဒတ်၏ ခံတွင်းမှ သွေးပူသည် အန်ထွက်လေ၏။

သာရိပုတြာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရိုခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကြသောအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား ဘေဒါနုဝတ္တကရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ပဉ္စင်း ပြုကြပါကုန်မူ ကောင်းပါ၏” ဟု လျှောက်၏။

သာရိပုတြာ မသင့်၊ ဘေဒါနုဝတ္တက ရဟန်းတို့၏ တစ်ဖန် ပဉ္စင်း ခံခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက် လင့်၊ သာရိပုတြာ သို့ဖြစ်လျှင် ဘေဒါနုဝတ္တက ရဟန်းတို့အား ထုလွှစဉ်း အာပတ်ကို ဒေသနာ ကြားစေ လော့။ သာရိပုတြာ သင့်အား ဒေဝဒတ်သည် အဘယ်သို့ ပြုမူသနည်း ဟု (မေးတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်သုံးယံ ပတ်လုံး ရဟန်းတို့ကို တရားစကားဖြင့် (အကျိုး စီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရှင်လန်းစေ၍ အကျွန်ုပ်ကို “သာရိပုတြာ ရဟန်းသံဃာသည် ထိနမိဒ္ဓ ကင်း၏၊ သာရိပုတြာ ရဟန်းတို့ အတွက် တရား စကားသည် သင်၏ ဉာဏ်၌ ထင်စေလော့၊ ငါ၏ ကျောက်ကုန်းသည် ညောင်းညာ၏၊ ထိုကျောက်ကုန်းကို ငါသည် ဆန့်ဦးအံ့” ဟု တိုက်တွန်း သကဲ့သို့ ဤအတူပင် ဒေဝဒတ်သည် ပြုမူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၃၄၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို--

“ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား တောအုပ်ကြီး၌ အိုင်ကြီးသည် ရှိ၏၊ ထိုအိုင်ကြီးကို မှီ၍ ဆင်တို့သည် နေကုန်၏။

ထိုဆင်တို့သည် ထိုအိုင်သို့ ဆင်း၍ နှာမောင်းဖြင့် ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို နှုတ်၍ ကောင်းစွာ ခါ၍ ညွှန်မရှိသော ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို ခဲစား၍ မျိုကုန်၏။ ထိုကြာစွယ် ကြာရင်းတို့သည် ထိုဆင်တို့၏ အဆင်းအကျိုးငှာ လည်းကောင်း၊ ခွန်အားအကျိုးငှာ လည်းကောင်း ဖြစ်၏။ ထိုကြာစွယ် ကြာရင်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့လည်း မရောက်ကုန်၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲခြင်းသို့လည်း မရောက်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ထိုဆင်ကြီးတို့ကို ဝါနုသော ဆင်ငယ်တို့သည် အတုလိုက်လျက် ထိုအိုင်သို့ ဆင်းကာ နှာမောင်းဖြင့် ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို နှုတ်၍ ကောင်းစွာ မခါဘဲ ညွှန်ရှိသော ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို ခဲမျို ကုန်၏။ ထိုကြာစွယ် ကြာရင်းတို့သည် ထိုဆင်ငယ်တို့၏ အဆင်း အကျိုးငှာ လည်းကောင်း၊ ခွန်အား အကျိုးငှာ လည်းကောင်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထိုကြာစွယ် ကြာရင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် သေခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏၊ သေလောက်သော ဆင်းရဲခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤအတူသာလျှင် ဒေဝဒတ်သည် ငါ့ကို အတုလိုက်၍ ပြုသဖြင့် ဆင်းရဲစွာ သေရ လတ္တံ့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြေကို ထိုးဆွ၍ ကြာစွယ် ကြာရင်းတို့ကို စားလျက် မြစ်ချောင်းတို့၌ သွားသော ဆင်ပြောင်ကြီးကို အတုလိုက်၍ ပြုသော ဆင်ငယ်သည် ညွှန်ရှိသော ကြာစွယ် ကြာရင်း တို့ကို စားမိ၍ သေသကဲ့သို့ ငါ့ကို အတုလိုက်၍ ပြုသော ဒေဝဒတ်သည် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ သေရလတ္တံ့။

၃၄၇။ ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် တမန် အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှာ ထိုက်တန်၏၊ အဘယ် ရှစ်ပါးတို့နည်း ဟူမူ--

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် နားလည်း ထောင်တတ်၏၊ ပြန်လည်း ပြောတတ်၏၊ သင်ယူလည်း သင်ယူတတ်၏၊ ဆောင်လည်း ဆောင်တတ်၏၊ သိလည်း သိတတ်၏၊ သိစေလည်း သိစေ

တတ်၏။ အကျိုးစီးပွားရှိ မရှိ၌လည်း လိမ္မာ၏။ ငြင်းခုံခြင်းကိုလည်း မပြုတတ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းသည် တမန်အဖြစ် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏။

ရဟန်းတို့ အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာရိပုတြာသည် တမန် အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန် ၏။ အဘယ် ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ သာရိပုတြာသည် နားလည်း ထောင်တတ်၏။ ပြန်လည်း ပြောတတ် ၏။ သင်ယူလည်း သင်ယူတတ်၏။ ဆောင်လည်း ဆောင်တတ်၏။ သိလည်း သိတတ်၏။ သိစေလည်း သိစေတတ်၏။ အကျိုးစီးပွားရှိ မရှိ၌လည်း လိမ္မာ၏။ ငြင်းခုံခြင်းကိုလည်း မပြုတတ်။ ရဟန်းတို့ ဤအင်္ဂါ ရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော သာရိပုတြာသည် တမန်အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အကြင်ရဟန်းသည် ကြမ်းတမ်းစွာ ပြောတတ်သော ပရိသတ်သို့ ရောက်၍ မတုန်လှုပ်၊ စကားကို လည်း မယုတ်စေ၊ သတင်း စကားကိုလည်း မဖုံးလွှမ်း၊ ယုံမှား မရှိဘဲ ပြောကြား တတ်၏။ မေးအပ်သော် လည်း အမျက် မထွက်၊ ထိုသို့သော ရဟန်းသည် တမန် အဖြစ်ဖြင့် သွားခြင်းငှါ ထိုက်တန်၏။

၃၄၈။ ရဟန်းတို့ မသူတော်တရား ရှစ်ပါးတို့သည် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ် ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။ အဘယ် ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-

ရဟန်းတို့ လာဘ်သည် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။ ရဟန်းတို့ လာဘ် မရခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကျော်စောခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ မကျော်စောခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာ ပြုစုခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာ မပြုစုခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ အလိုဆိုး ရှိခြင်းသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ မိတ်ဆွေယုတ် ရှိခြင်းသည် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ် ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ် လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ် လတ္တံ့၊ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည် လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။

ရဟန်းတို့ ဤမသူတော်တရား ရှစ်ပါးတို့သည် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ် ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။

၃၄၉။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ဖြစ်လာသော လာဘ် ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေမှု ကောင်း၏။ ဖြစ်လာသော လာဘ် မရမှုကို။ပ။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို ဖြစ်လာသော ကျော်စော မဲ့မှုကို။ ဖြစ် လာသော ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ မပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုး ရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ် ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍နေမှု ကောင်း၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အဘယ် အကျိုးထူးကိုစွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော လာဘ် ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေရာသနည်း။ ဖြစ်လာသော လာဘ် မရမှုကို။ပ။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို။ ဖြစ်လာ သော ကျော်စောမဲ့ မှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ မပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုး ရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ် ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေရာ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဖြစ်လာသော လာဘ် ရမှုကို မလွှမ်းမိုးဘဲ နေသော ရဟန်းအား အာသဝေါတရားနှင့် စိတ်ပင်ပန်း ပူလောင်မှုတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ဖြစ်လာသော လာဘ်ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍နေသော ရဟန်းအား ထိုအာသဝေါ တရားနှင့် စိတ်ပင်ပန်း ပူလောင်မှုတို့သည် မဖြစ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဖြစ်လာသော လာဘ် မရမှုကို။ပ။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမဲ့ မှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ မပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုး ရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ် ရှိမှုကို မလွှမ်းမိုးဘဲ နေသော

ထိုရဟန်းအား အာသဝေါ တရားနှင့် စိတ်ပင်ပန်း ပူလောင်မှုတို့သည် ဖြစ်ကုန်ရာ၏။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ် ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေသော ရဟန်းအား ထိုအာသဝေါ တရားနှင့် စိတ်ပင်ပန်း ပူလောင်မှုတို့သည် မဖြစ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤအကျိုးထူးကို စွဲ၍ ဖြစ်လာသော လာဘ် ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေကုန်ရာ၏။ ဖြစ်လာသော လာဘ် မရမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုး ရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမဲ့ မှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ မပြုစု မှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုး ရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ် ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေရာ၏။

ရဟန်းတို့ ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ ဖြစ်လာသော လာဘ်ရမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေကုန်အံ့၊ ဖြစ်လာသော လာဘ် မရမှုကို။ပ။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကျော်စောမဲ့ မှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ ပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော ကောင်းစွာ မပြုစုမှုကို။ ဖြစ်လာသော အလိုဆိုး ရှိမှုကို။ ဖြစ်လာသော မိတ်ဆွေယုတ် ရှိမှုကို လွှမ်းမိုး၍ လွှမ်းမိုး၍ နေကုန်အံ့ ဟု သင်တို့ ကျင့်ရမည်။

၃၅၀။ ရဟန်းတို့ မသူတော် တရားသုံးပါးတို့သည် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ် ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်။ အဘယ် သုံးပါးတို့နည်းဟူမူ-

အလိုဆိုး ရှိခြင်း၊ မိတ်ဆွေယုတ် ရှိခြင်း၊ တရားထူး အနည်းငယ်မျှကို ရခြင်းဖြင့် အကြား၌ ဆုံးရှုံးခြင်းသို့ ရောက်၏။

ရဟန်းတို့ ဤမသူတော်တရား သုံးပါးတို့သည် နှိပ်စက် လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ် ရှိသော ဒေဝဒတ်သည် အပါယ်၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့၊ အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့၊ ကုစား၍ မရနိုင်ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

လောက၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် တစ်ရံ တစ်ဆစ်မျှ အလိုဆိုး ရှိသူ မဖြစ်သင့်၊ ဤအလိုဆိုး ရှိခြင်းကြောင့်လည်း အလိုဆိုး ရှိသူတို့၏ လားရာ ဂတိကို သိကြ ကုန်လော့။

ဒေဝဒတ်သည် ပညာရှိ ဟူ၍ ထင်ရှား၏၊ ပွားစေအပ်ပြီးသော စိတ် ရှိသူဟူ၍ သမုတ် အပ်၏၊ အခြံအရံဖြင့် တောက်ပ သကဲ့သို့ တည်၏ ဟူ၍ ငါ ဘုရားသည် ကြား၏။

ထိုဒေဝဒတ်သည် မေ့လျော့ခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ငါဘုရားကို ထိပါး ပုတ်ခတ်သောကြောင့် တံခါး လေးခုရှိသော ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အဝီစိ ငရဲသို့ ရောက်ရ၏။

အကြင် သူသည် မကောင်းမှုကို မပြုသော မပြစ်မှား ထိုက်သော ငါ ဘုရားအား ပြစ်မှား၏၊ ပြစ်မှား စိတ် ရှိသော ရိုသေမှု ကင်းမဲ့သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သို့ သာလျှင် မကောင်းမှုသည် ရောက်၏။

အကြင် သူသည် သမုဒ္ဒရာကို အဆိပ်အိုးဖြင့် ဖျက်ဆီးနိုင်မည် ဟု မှတ်ထင် ရာ၏၊ ထိုသူသည် ထိုအဆိပ် အိုးဖြင့် မဖျက်ဆီး နိုင်ရာ။ အကြောင်းမူကား သမုဒ္ဒရာသည် ကြီးကျယ်၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှ သောကြောင့် ပေတည်း။

ဤအတူပင် အကြင် သူသည် ညီညွတ်ခြင်းသို့ ရောက်သော ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသော မြတ်စွာဘုရားကို ချုပ်ချယ်သော စကားဖြင့် ညှဉ်းဆဲ၏၊ ထိုသူ၏ ခြုတ်ခြယ်သော စကားသည် ထိုမြတ်စွာ ဘုရား၌ မရောက်။

အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်၏ ကျင့်စဉ်လမ်းသို့ လိုက်သော ရဟန်းသည် ဆင်းရဲ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ရာ ၏။ ပညာရှိသည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို မိတ်ဆွေ ပြုရာ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို မှီဝဲရာ၏။

ဥပါလိ၏ အမေးပြဿနာ

၃၅၁။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား--

အသျှင်ဘုရား “သံဃာ့ အရေးအကြောင်း သံဃာ့ အရေးအကြောင်း” ဟု ပြောကြပါ၏။ အသျှင် ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာ့အရေး အကြောင်းသာ ဖြစ်၍ သံဃာ ကွဲပြားမှု မဖြစ်ပါ သနည်း။

အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် “သံဃာ့ အရေး အကြောင်းလည်း ဖြစ်၍၊ သံဃာ ကွဲပြားမှုလည်း ဖြစ်ပါသနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ တစ်ပါး ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှ နှစ်ပါး ဖြစ်ကုန်၏။ လေးပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့ အရေး အကြောင်းသာ ဖြစ်၍ သံဃာ ကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ နှစ်ပါး ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှလည်း နှစ်ပါး ဖြစ်ကုန်၏။ ငါးပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့ အရေး အကြောင်းသာ ဖြစ်၍ သံဃာ ကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ နှစ်ပါး ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှ သုံးပါး ဖြစ်ကုန်၏။ ခြောက်ပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့ အရေး အကြောင်းသာ ဖြစ်၍ သံဃာ ကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ သုံးပါး ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှလည်း သုံးပါး ဖြစ်ကုန်၏။ ခုနှစ်ပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့ အရေး အကြောင်းသာ ဖြစ်၍ သံဃာ ကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ သုံးပါး ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှ လေးပါး ဖြစ်ကုန်၏။ ရှစ်ပါးမြောက် ရဟန်းသည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ပင် ယူစေသော်လည်း သံဃာ့ အရေး အကြောင်းသာ ဖြစ်၍ သံဃာ ကွဲပြားမှု မဖြစ်သေး။

ဥပါလိ တစ်ဖက်မှ လေးပါး ဖြစ်၏။ တစ်ဖက်မှလည်း လေးပါး ဖြစ်ကုန်၏။ ကိုးပါးမြောက် ရဟန်း သည် “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံး အမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။ ဥပါလိ ဤသို့ ယူစေလျှင်ကား သံဃာ့ အရေး အကြောင်းလည်း ဖြစ်၍ သံဃာ ကွဲပြားမှုလည်း ဖြစ်၏။

ဥပါလိ ကိုးပါးသော ရဟန်းတို့အား လည်းကောင်း၊ ကိုးပါးထက် လွန်သော ရဟန်းတို့အား လည်းကောင်း၊ သံဃာ့ အရေးအကြောင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာ ကွဲပြားခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်၏။

ဥပါလိ ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ခွဲခြင်းငှါ သော်ကား အားထုတ် နိုင်၏။ သိက္ခမာန်သည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ သာမဏေသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ သာမဏေမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ဥပါ

သကာသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ဥပါသိကာမသည် သံဃာကို မခွဲနိုင်၊ ခွဲခြင်းငှါ သော်ကား အားထုတ် နိုင်၏။ ။

ဥပါလိ ပကတတ် ဖြစ်သော၊ တူမျှသော ပေါင်းသင်းမှု ရှိသော၊ တူမျှသော သိမ်၌ တည်သော ရဟန်းသည် သံဃာကို ခွဲနိုင်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၂။ အသျှင်ဘုရား “သံဃာ ကွဲပြားခြင်း သံဃာ ကွဲပြားခြင်း” ဟု ဆိုကြပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ကွဲပြားပါ သနည်းဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြကုန်၏။ တရားကို “မတရား” ဟု ပြကုန်၏။ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို “ဝိနည်း” ဟု ပြကုန်၏။ ဝိနည်းကို “ဝိနည်း မဟုတ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် ပြောအပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက် အပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မလေ့ ကျက်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မပညတ် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား ပညတ် အပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပညတ် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ အာပတ် မဟုတ်သည်ကို “အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အာပတ်ကို “အာပတ် မဟုတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ပေါ့သော အာပတ်ကို “လေးသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ လေးသော အာပတ်ကို “ပေါ့သော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ချွင်းချက် ရှိသော အာပတ်ကို “ချွင်းချက် မရှိသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ချွင်းချက် မရှိသော အာပတ်ကို “ချွင်းချက် ရှိသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “မရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “ရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤဝတ္ထု တစ်ဆယ့်ရှစ်မျိုးတို့ဖြင့် ဆွဲငင် ကုန်၏။ အယုတ်အားဖြင့် ဆွဲငင် ကုန်၏။ အသီးအခြား ဥပုသ် ပြုကုန်၏။ အသီးအခြား ပဝါရဏာ ပြုကုန်၏။ အသီးအခြား သံဃာ့ကံ ပြုကုန်၏။ ဥပါလိ ဤမျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ကွဲပြား၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၃။ အသျှင်ဘုရား “သံဃာ ညီညွတ်ခြင်း သံဃာ ညီညွတ်ခြင်း” ဟု ဆိုကြပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ညီညွတ်ပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းတို့သည် မတရားကို “မတရား” ဟု ပြကုန်၏။ တရားကို “တရား” ဟု ပြကုန်၏။ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို “ဝိနည်း မဟုတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ဝိနည်းကို “ဝိနည်း” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် ပြောအပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် ပြောအပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မလေ့ ကျက်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက် အပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မပညတ် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်” ဟု ပြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ပညတ် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား ပညတ် အပ်၏” ဟု ပြကုန်၏။ အာပတ် မဟုတ်သည်ကို “အာပတ် မဟုတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အာပတ်ကို “အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ပေါ့သော အာပတ်ကို “ပေါ့သော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ လေးသော အာပတ်ကို “လေးသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အကြွင်း ရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်း ရှိသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အကြွင်း မရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်း မရှိသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “ရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ မရုန့်ရင်းသော အာပတ် ကို “မရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။

ထိုရဟန်းတို့သည် ဤဝတ္ထု တစ်ဆယ့် ရှစ်မျိုးတို့ဖြင့် မဆွဲငင်ကုန်၊ အယုတ်အားဖြင့် မဆွဲငင်ကုန်၊ အသီးအခြား ဥပုသ် မပြုကုန်၊ အသီးအခြား ပဝါရဏာ မပြုကုန်၊ အသီးအခြား သံဃာ့ကံ မပြုကုန်။

ဥပါလိ ဤမျှသော အခြင်းအရာဖြင့် သံဃာသည် ညီညွတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၄။ အသျှင်ဘုရား ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် ထိုရဟန်းသည် အဘယ် တရားကို ပွားစေပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်သော အကုသိုလ်ကို တိုးပွား စေ၏။ အာယုကပ် ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အပါယ်ကျ လတ္တံ့သော၊ ငရဲကျ လတ္တံ့သော၊ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်လတ္တံ့သော၊ သံဃာကို သင်းခွဲသော၊ သံဃာ ကွဲခြင်း၌ မွေ့လျော်သော၊ မတရားသော အမှု၌ တည်သော ရဟန်းသည် ယောဂ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်မှ ဆုတ်ယုတ်၏။ ညီညွတ်သော သံဃာကို ခွဲသောကြောင့် အာယုကပ် ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျက်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရား ကွဲသော သံဃာကို ညီညွတ်အောင် ပြုသော ရဟန်းသည် အဘယ် တရားကို တိုးပွား စေပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ကွဲသော သံဃာကို ညီညွတ်အောင် ပြုသောကြောင့် မြတ်သော ကုသိုလ်ကို တိုးပွားစေ၏။ အာယုကပ် ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သံဃာ၏ ညီညွတ်ခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။ ညီညွတ်သော ရဟန်းတို့ကို ချီးမြှောက် တတ်သော၊ ညီညွတ်ခြင်း၌ မွေ့လျော်သော၊ တရား၌ တည်သော ရဟန်းသည် ယောဂ၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်မှ မဆုတ် ယုတ်။ သံဃာကို ညီညွတ်အောင် ပြုသောကြောင့် အာယုကပ် ပတ်လုံး နတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်ရ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၃၅၅။ အသျှင်ဘုရား သံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ် ကျအံ့သောသူ ငရဲ ကျအံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သော သူ ကုစား၍ မရနိုင်သော သူ ဖြစ်ရာပါ သလောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ် ကျအံ့သောသူ ငရဲ ကျအံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သော သူ ကုစား၍ မရနိုင်သော သူ ဖြစ်ရာ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ် မကျ အံ့သောသူ ငရဲ မကျ အံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး မတည်အံ့သော သူ ကုစား ကောင်းသော သူ ဖြစ်ရာပါ သလောဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည် အပါယ်မကျ အံ့သောသူ ငရဲမကျ အံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး မတည်အံ့သော သူ ကုစား ကောင်းသော သူ ဖြစ်ရာ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သံဃာ သင်းခွဲသော အဘယ် ရဟန်းသည် အပါယ် ကျအံ့သောသူ ငရဲ ကျအံ့သော သူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သော သူ မကုစား ကောင်းသောသူ ဖြစ်ပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲ ခြင်း၌ “မတရား” ဟု အယူ ရှိ၏။ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သိမ့် သဘော တူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန် လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျ အံ့သောသူ ငရဲကျ အံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူ ကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏။ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သိမ့် သဘော တူညီမှုကို

ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံး အမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်ကျ အံ့သောသူ ငရဲကျ အံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ မကုစား ကောင်းသောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူ ကွဲခြင်း၌ ယုံမှား ရှိ၏။ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သိမ့် သဘော တူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ် ကျအံ့သောသူ ငရဲ ကျအံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ တရား အယူ ကွဲခြင်း၌ မတရား ဟု အယူရှိ၏။။ (ထိုသို့ ပြရာ၌ တရား အယူ ကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူ ရှိ၏)။ ထိုသို့ ပြရာ၌ တရား အယူ ကွဲခြင်း၌ ယုံမှား ရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှား ရှိသော ကွဲခြင်း၌ မတရား ဟု အယူ ရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှား ရှိသော ကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူ ရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှား ရှိသော ကွဲခြင်း၌ ယုံမှား ရှိ၏။ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သိမ့် သဘော တူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ် ကျအံ့သောသူ ငရဲ ကျအံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သောသူ ကုစား၍ မရနိုင်သောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် တရားကို “မတရား” ဟု ပြ၏။။ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို “ဝိနည်း” ဟု ပြ၏။ ဝိနည်းကို “ဝိနည်း မဟုတ်” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်သည် ကို “မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်၏” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ဟောအပ် ပြောအပ်သည် ကို “မြတ်စွာဘုရား မဟောအပ် မပြောအပ်” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား မလေ့ကျက် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက် အပ်၏” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား လေ့ကျက် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မလေ့ ကျက်အပ်” ဟု ပြ၏။

မြတ်စွာဘုရား မပညတ် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား ပညတ် အပ်၏” ဟု ပြ၏။ မြတ်စွာဘုရား ပညတ် အပ်သည်ကို “မြတ်စွာဘုရား မပညတ်အပ်” ဟု ပြ၏။ အာပတ် မဟုတ်သည်ကို “အာပတ်” ဟု ပြ၏။ အာပတ်ကို “အာပတ် မဟုတ်” ဟု ပြ၏။ ပေါ့သော အာပတ်ကို “လေးသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ လေးသော အာပတ်ကို “ပေါ့သော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အကြွင်း ရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်း မရှိသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ အကြွင်း မရှိသော အာပတ်ကို “အကြွင်း ရှိသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ ရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “မရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။ မရုန့်ရင်းသော အာပတ်ကို “ရုန့်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြကုန်၏။

ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရားအယူ ကွဲခြင်း၌ မတရားဟု အယူရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူကွဲ ခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ မတရား အယူ ကွဲခြင်း၌ ယုံမှား ရှိ၏။

ထိုသို့ ပြရာ၌ တရား အယူ ကွဲခြင်း၌ မတရားဟု အယူရှိ၏။ (ထိုသို့ ပြရာ၌ တရားအယူ ကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏)။ ထိုသို့ ပြရာ၌ တရား အယူ ကွဲခြင်း၌ ယုံမှား ရှိ၏။

ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှား ရှိသော ကွဲခြင်း၌ မတရား ဟု အယူရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှား ရှိသော ကွဲခြင်း၌ တရားဟု အယူရှိ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ ယုံမှား ရှိသော ကွဲခြင်း၌ ယုံမှား ရှိ၏။

မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထား၍ မိမိ နှစ်သိမ့် သဘော တူညီမှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ၏ နှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထား၍ မိမိ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထား၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ် ကျအံ့သောသူ ငရဲ ကျအံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်အံ့သော သူ ကုစား၍ မရနိုင်သော သူ ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား သံဃာ သင်းခွဲသော အဘယ် ရဟန်းသည် အပါယ်မကျ အံ့သော ငရဲမကျ အံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး မတည်အံ့သောသူ ကုစား ကောင်းသူ ဖြစ်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် မတရားကို “တရား” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ တရား အယူ ကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူရှိ၏။ မိမိ၏ အယူအဆကို ဖုံးထားမှု၍ မိမိ၏ နှစ်သိမ့် သဘော တူညီမှုကို ဖုံးထားမှု၍ မိမိ၏ နှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထားမှု၍ မိမိ၏ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထားမှု၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံး အမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ်မကျ အံ့သောသူ ငရဲမကျ အံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး မတည် အံ့သောသူ ကုစား ကောင်းသောသူ ဖြစ်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် တရားကို “မတရား” ဟု ပြ၏။ပ။ ရန်ရင်းသော အာပတ်ကို “မရန်ရင်းသော အာပတ်” ဟု ပြ၏။ ထိုသို့ ပြရာ၌ တရား အယူ ကွဲခြင်း၌ တရား ဟု အယူ ရှိ၏။ မိမိ အယူအဆကို ဖုံးထားမှု၍ မိမိ၏ နှစ်သိမ့် သဘော တူညီမှုကို ဖုံးထားမှု၍ မိမိ၏ နှစ်သက် ကျေနပ်မှုကို ဖုံးထားမှု၍ မိမိ ရည်မှန်းချက်ကို ဖုံးထားမှု၍ “ဤကား ဓမ္မတည်း၊ ဤကား ဝိနယတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း၊ ဤအဆုံးအမကို ယူကုန်လော့၊ ဤအဆုံးအမကို နှစ်သက် ကုန်လော့” ဟု ပြောကြား၍ စာရေးတံမဲကို ယူစေ၏။

ဥပါလိ ဤသံဃာ သင်းခွဲသော ရဟန်းသည်လည်း အပါယ် မကျ အံ့သောသူ ငရဲ မကျ အံ့သောသူ အာယုကပ် ပတ်လုံး မတည် အံ့သောသူ ကုစား ကောင်းသောသူ ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။

သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၇ - သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက ===

ထိုသံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

အနုပိယ နိဂုံး၌ ထင်ရှားသူ သာကီဝင် မင်းသားများ သိမ်မွေ့သော အနုရုဒ္ဓါမင်းသားသည် အလိုမရှိခြင်း လယ်ထွန်ခြင်း ကောက်စိုက်ပျိုးခြင်း ရေသွန်းခြင်း ပေါင်းသင်ခြင်း ရိတ်ခြင်း လယ်မှ ထုတ်ခြင်း။

စုပုံခြင်း နယ်ခြင်း ကောက်မှော်သွဲခြင်း အဖျင်းလှေ့ခြင်း ကျီသို့ဆောင်ခြင်း နောက်နှစ်၌လည်း ဤသို့ လုပ်ရခြင်း အလုပ် မကုန်ဆုံးခြင်း ခမည်းတော်များ ဘိုးတော်များ။

ဘဒ္ဒိယမင်းသား အနုရုဒ္ဓါမင်းသား အာနန္ဒာမင်းသား ဘဂ္ဂမင်းသား ကိမိလမင်းသား သာကီဝင် မင်းသားတို့၏ မာန်မာန ကောသမ္မိပြည် ဈာန် အဘိညာဉ်မှ ဆုတ်ယုတ်ခြင်း ကကုဓနတ်သား။

ပကာသနီယ ကံပြုခြင်း ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်း လေးသမားယောက်ျား နာဠာဂိရိဆင် တိကဘောဇဉ် ဝတ္ထု ငါးမျိုး ဝန်လေးခြင်း သံဃာကို သင်းခွဲခြင်း ထုလွှစဉ်း အာပတ်။

မသူတော် တရား သုံးမျိုး မသူတော်တရား ရှစ်မျိုး တစ်ဖန် မသူတော်တရား သုံးမျိုး သံဃာ့ အရေး သံဃာ ကွဲပြားခြင်း ဖြစ်ရာပါ၏လော။

ဤတွင် ထိုသံဃဘေဒကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်ပြီး၏။

သံဃဘေဒကက္ခန္ဓက ပြီးပြီ။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၁ - အာဂန္တုကဝတ်ကိုပြခြင်း

၃၅၆။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ဖိနပ် စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ထီး ဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်း ခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ သောက်ရေ ဖြင့်လည်း ခြေဆေး ကုန်၏။ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန်။

အာဂန္တု ရဟန်းတစ်ပါးသည် မနေဖူးသော ကျောင်းတွင်းသို့ မင်းတုပ်ကြီးကို ဖွင့်၍ တံခါးရွက်ကို တွန်းပြီးလျှင် အဆောတလျှင် ဝင်၏။ အထက် တံခါးပေါင်မှ မြေသည် ထိုရဟန်း၏ ပခုံး၌ ကျ၏။ ထို ရဟန်းသည် ကြောက်လန့်၍ အော်၏။ ရဟန်းတို့သည် ပြေးလာ၍ “ငါ့သျှင် သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် လန့်အော် သနည်း” ဟု ထိုရဟန်းကို မေးကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းက ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်--

“အဘယ့်ကြောင့် အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ် စီးလျက်လည်း အရံအတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ထီး ဆောင်းလျက်လည်း အရံအတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဦးခေါင်း ခြုံလျက်လည်း အရံ အတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံအတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သောက်ရေ ဖြင့်လည်း ခြေဆေး ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုး ကုန်ဘိသနည်း။ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန် ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ဖိနပ် စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ထီး ဆောင်း လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်း ခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်၏။ သောက်ရေ ဖြင့်လည်း ခြေဆေး ကုန်၏။ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန် ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တုရ ဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ဖိနပ် စီးလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ထီး ဆောင်းလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဦးခေါင်း ခြုံလျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဦးခေါင်း၌ သင်္ကန်းကို တင်လျက်လည်း အရံတွင်းသို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သောက်ရေ ဖြင့်လည်း ခြေဆေး ကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်းနေ သီတင်းကြီး ရဟန်း တို့ကိုလည်း ရှိမခိုး ကုန်ဘိသနည်း။ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကိုလည်း မမေးကုန်ဘိ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤ(အာဂန္တုရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညို စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၅၇။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အာဂန္တုရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း အာဂန္တု ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဂန္တု ရဟန်းသည် “ယခု အရံတွင်းသို့ ဝင်အံ့” ဟု ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ နိမ့်လျက် ခါပြီးလျှင် ယူ၍ လည်းကောင်း၊ ထီးကို ပိတ်၍ လည်းကောင်း၊ ဦးခေါင်းခြုံကို ဖွင့်၍ လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းကို ပခုံး၌ တင်၍ လည်းကောင်း မနွေးမလျှင် အရံတွင်းသို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်။

အရံတွင်းသို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် “ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် အဘယ် အရပ်၌ နေကုန်သနည်း” ဟု ကောင်းစွာ မှတ်သား ရမည်။ ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့သည် စည်းဝေးရာ ဇရပ်၌ ဖြစ်စေ မဏ္ဍပ်၌ ဖြစ်စေ သစ်ပင်ရင်း၌ ဖြစ်စေ နေကုန်အံ့၊ ထိုအရပ်သို့ သွား၍ သင့်လျော်ရာ၌ သပိတ်ကို ထားရမည်။ သင့်လျော်ရာ၌ သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ လျှောက်ပတ်သော နေရာကို ယူ၍ ထိုင်ရမည်။ “အဘယ်သည် သောက်ရေနည်း၊ အဘယ်သည် သုံးရေနည်း” ဟု သောက်ရေကို သုံးဆောင်ရေကို မေးရမည်။ သောက်ရေကို အလိုရှိမှု သောက်ရေကို ယူ၍သောက်ရမည်။ သုံးရေကို အလိုရှိမှု သုံးရေကို ယူ၍ ခြေဆေး ရမည်။

ခြေဆေးသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ရေလောင်း ရမည်။ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခြေဆေး ရမည်။ ထိုလက်ဖြင့်ပင် ရေကို မလောင်းအပ်။ ထိုလက်ဖြင့်ပင် ခြေတို့ကို မဆေးအပ်။

ဖိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို မေး၍ ဖိနပ်တို့ကို သုတ်ရမည်။ ဖိနပ်တို့ကို သုတ်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ ခြောက်သော အဝတ်ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်။ နောက်မှ စိုသော အဝတ်ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်။ ဖိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို လျှော်၍ သင့်ရာ၌ ဖြန့်ထားရမည်။

ကျောင်းနေ ရဟန်းက သီတင်းကြီး ဖြစ်မှု ရှိခိုး ရမည်။ သီတင်းငယ် ဖြစ်မှု ရှိခိုး ခံရမည်။ “အကျွန်ုပ် အတွက် အဘယ်ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ရောက်ပါ သနည်း” ဟု ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မေးရမည်။ နေဖူးသည်ကို လည်းကောင်း၊ မနေဖူးသည်ကို လည်းကောင်း မေးရမည်။ ဆွမ်းခံ ရွာကို မေးရမည်။ ဆွမ်းခံရွာ မဟုတ်သည်ကို မေးရမည်။ သေက္ခဟု သမုတ် အပ်ကုန်သော ဒါယကာတို့ကို မေးရမည်။ ကျင်ကြီး စွန့်ရာ ဌာနကို မေးရမည်။ ကျင်ငယ် စွန့်ရာ ဌာနကို မေးရမည်။ သောက်ရေကို မေးရမည်။ သုံးရေကို မေးရမည်။ တောင်ဝှေးကို မေးရမည်။ “အဘယ် အချိန်၌ ဝင်ရမည်၊ အဘယ် အချိန်၌ ထွက်ရမည်” ဟု သံဃာ၏ ကတိ ကဝတ်ကို မေးရမည်။

မနေဖူး သေးသော ကျောင်းဖြစ်မှု တံခါးရွက်ကို ခေါက်ပြီးလျှင် တစ်မုဟုတ်မျှ ဆိုင်းငံ့ကာ မင်းတုပ်ကြီးကို ပြုတ်လျက် တံခါးရွက်ကို တွန်း၍ အပြင်၌ ရပ်လျက် ကြည့်ရမည်။ ကျောင်းသည် အမှိုက်ရှိသော် လည်းကောင်း၊ ညောင်စောင်း၌ ညောင်စောင်းကို တင်ထားသော် လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်၌ အင်းပျဉ်ကို တင်ထားသော် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းသည် အထက်၌ အမှိုက်အစု ပြွမ်းသော် လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်မှု သုတ်သင် ရမည်။

ကျောင်းကို သုတ်သင်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ မြေအခင်းကို ထုတ်၍ သင့်ရာ၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်း အခြေခံတို့ကို ထုတ်၍ သင့်ရာ၌ ထားရမည်။ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာ အခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။

ညောင်စောင်းကို ရိုရိုသေသေ ပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ အင်းယျဉ်ကို ရိုရိုသေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မှီရာတံ ကဲပြင်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မြေအခင်းကို ခင်းမြီအတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူ မျှင်ရှိအံ့ ဗိတာန် မျက်နှာကြက်မှ စ၍ ပယ်ရှား အပ်၏။ လေသွန် တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ် ပွတ်တိုက်ရမည်။

ဝွေ့နီဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုထားသော နံရံသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုထားသော မြေသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ် မပြုသော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖြန်း၍ “ကျောင်းကို မြူမတက် စေလင့်” ဟု (နှလုံး ထား၍) တံမြက်လှည်း ရမည်။ တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာ အရပ်၌ စွန့်ပစ် ရမည်။ မြေအခင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြီ အတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ထားမြီအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန် ထားရမည်။

ညောင်စောင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြီအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ အင်းယျဉ်ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရိုသေသေ ပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်တို့ကို မထိခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြီ အတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ဘုံလျှို ခေါင်းအံ့ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြီ အတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာ အခင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြီ အတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။

ထွေးခံကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြီအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။ မှီရာတံ ကဲပြင်ကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြီအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို လှည်းကောင်း၊ အင်းယျဉ်အောက်ကို လှည်းကောင်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်း မရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အရှေ့ အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ အရှေ့ မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက် အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ အနောက် မျက်နှာရှိ လေသွန် တံခါး တို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက် အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန် အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် အကယ်၍ လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသောအခါ ဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန် တံခါးတို့ကို ဖွင့်ရမည်။ ညဉ့် အခါ၌ ပိတ်ရမည်။ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မူ နေ့ အခါ၌ လေသွန် တံခါးတို့ ပိတ်ထား၍ ညဉ့် အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက်လှည်း ရမည်၊ တံခါးမုခ် ရေချိုးအံ့သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက်လှည်း ရမည်။

စည်းဝေးရာ ဇရပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာ ဇရပ်ကို တံမြက်လှည်း ရမည်၊ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ သောက်ရေ မရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထားရမည်၊ သုံးဆောင်ရေ မရှိအံ့၊ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထားရမည်။

သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အာဂန္တု ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အာဂန္တု ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၂ - အာဝါသိကဝတ်ကိုပြခြင်း

၃၅၈။ ထိုအခါ အာဝါသိကရဟန်းတို့သည် အာဂန္တု ရဟန်းတို့ကို မြင်လျက် နေရာကို မခင်းကုန်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းတို့ကို အနီး၌ မထားကုန်၊ ခရီးဦး ကြို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းမယူကုန်၊ သောက်ရေဖြင့် မမေးကုန်၊ အာဂန္တု သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုး ကုန်၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မခင်းကုန်။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်--

“အဘယ့်ကြောင့် အာဝါသိက ရဟန်းတို့သည် အာဂန္တု ရဟန်းတို့ကို မြင်လျက် နေရာကို မခင်းကုန်ဘိသနည်း၊ ခြေဆေးရေကို ခြေဆေး အင်းပျဉ်ကို ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ မထားကုန်ဘိသနည်း၊ ခရီးဦး ကြို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းမယူ ကုန်ဘိသနည်း၊ သောက်ရေဖြင့် မမေးကုန်ဘိသနည်း၊ အာဂန္တု သီတင်းကြီး ရဟန်းတို့ကိုလည်း ရှိမခိုးကုန်ဘိသနည်း၊ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မခင်းကုန်ဘိသနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို--

၃၅၉။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အာဝါသိကရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း အာဝါသိက ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ အာဝါသိက ရဟန်းသည် အာဂန္တု သီတင်းကြီး ရဟန်းကို မြင်သော် နေရာ ခင်းရမည်၊ ခြေဆေး ရေကို၊ ခြေဆေး အင်းပျဉ်ကို၊ ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး ကြို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ ရမည်၊ သောက်ရေဖြင့် မေးရမည်၊ စွမ်းနိုင်မှု ဖိနပ်တို့ကို သုတ်ရမည်၊ ဖိနပ် သုတ်သော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ ခြောက်သော အဝတ်ဖြင့် သုတ်ရမည်၊ နောက်မှ စိုသော အဝတ် ကြမ်းဖြင့် သုတ်ရမည်၊ ဖိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို လျှော်ပြီးလျှင် သင့်ရာ၌ ဖြန့်ထား ရမည်၊ အာဂန္တု သီတင်းကြီး ရဟန်းကို ရှိခိုးရမည်၊ ထိုကျောင်းသည် “အသျှင်အတွက် ရောက်၏” ဟု ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ခင်းရမည်၊ နေဖူးသည်ကို လည်းကောင်း၊ မနေဖူးသည်ကို လည်းကောင်း ပြောရမည်၊ ဆွမ်းခံ ရွာကို ပြောရမည်၊ ဆွမ်းခံ ရွာ မဟုတ်သည်ကို ပြောရမည်၊ သေက္ခ ဟု သမုတ် အပ်ကုန်သော ဒါယကာ တို့ကို ပြောကြား ရမည်၊ ကျင်ကြီး စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြားရမည်၊ ကျင်ငယ် စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြား ရမည်၊ သောက်ရေကို ပြောကြား ရမည်၊ သုံးဆောင် ရေကို ပြောကြား ရမည်၊ တောင်ဝှေးကို ပြောကြား ရမည်၊ “ဤအချိန်၌ ဝင်ရမည်၊ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည်” ဟု သံဃာ၏ ကတိကဝတ်ကို ပြောရမည်။

သီတင်းငယ် ဖြစ်မှု “ဤနေရာ၌ သပိတ်ကို ထားလော့၊ ဤနေရာ၌ သင်္ကန်းကို ထားလော့၊ ဤကား နေရာတည်း၊ ထိုင်လော့” ဟု ထိုင်လျက်ပင် ပြောကြားရမည်၊ သောက်ရေကို ပြောကြား ရမည်၊ သုံးရေကို ပြောကြား ရမည်၊ ဖိနပ်သုတ် အဝတ်ကြမ်းကို ပြောကြား ရမည်၊ အာဂန္တူ ရဟန်းကို ရှိခိုး စေရမည်၊ “ဤကျောင်းသည် သင့်အတွက် ရောက်၏” ဟု ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ပြောကြား ရမည်၊ နေဖူးသည်ကို လည်းကောင်း၊ မနေဖူးသည်ကို လည်းကောင်း ပြောကြား ရမည်၊ ဆွမ်းခံ ရွာကို ပြောကြား ရမည်၊ ဆွမ်းခံ ရွာ မဟုတ်သည်ကို ပြောကြား ရမည်၊ သေက္ခဟု သမုတ် အပ်ကုန်သော ဒါယကာတို့ကို ပြောကြား ရမည်၊ ကျင်ကြီး စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြား ရမည်၊ ကျင်ငယ် စွန့်ရာ အရပ်ကို ပြောကြား ရမည်၊ သောက်ရေကို ပြောကြား ရမည်၊ သုံးဆောင်ရေကို ပြောကြား ရမည်၊ တောင်ဝှေးကို ပြောကြား ရမည်၊ “ဤအချိန်၌ ဝင်ရမည်၊ ဤအချိန်၌ ထွက်ရမည်” ဟု သံဃာ၏ ကတိ ကဝတ်ကို ပြောကြား ရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အာဝါသိက ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အာဝါသိက ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၃ - ခရီးသွားရဟန်း ကျင့်ဝတ်

၃၆၀။ ထိုအခါ၌ ခရီးသွား ရဟန်းတို့သည် သစ်တောကြားကို လည်းကောင်း၊ မြေတောကြားကို လည်းကောင်း မသိမ်းဆည်းဘဲ တံခါးမ လေသာ ပြုတင်းပေါက်တို့ကို ဖွင့်လှက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မပန်ကြားဘဲ ဖဲသွားကုန်၏။ သစ်တောကြား မြေတောကြားတို့သည် ပျက်စီး ကုန်၏။ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် မလုံခြုံ။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်-

“အဘယ့်ကြောင့် ခရီးသွား ရဟန်းတို့သည် သစ်တောကြား မြေတောကြားတို့ကို မသိမ်းဆည်းဘဲ တံခါးမ လေသာ ပြုတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လှက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို မပန်ကြားဘဲ ဖဲသွား ကုန်ဘိ သနည်း။ သစ်တောကြား မြေတောကြားတို့သည် ပျက်စီး ကုန်၏။ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် မလုံခြုံ” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန် ၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို--

၃၆၁။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ခရီးသွား ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့။ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ခရီးသွား ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။ ရဟန်းတို့ ခရီးသွားရ ဟန်းသည် သစ်တောကြား မြေတောကြားတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာ ပြုတင်းကို ပိတ်လှက် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို ပန်ကြား၍ ဖဲသွား ရမည်။

ရဟန်း မရှိမူ သာမဏေကို ပန်ကြားရမည်။ သာမဏေ မရှိမူ အရံစောင့်ကို ပန်ကြား ရမည်။ အရံစောင့် မရှိမူ ဥပါသကာကို ပန်ကြား ရမည်။ ရဟန်း ဖြစ်စေ သာမဏေ ဖြစ်စေ အရံ စောင့်ဖြစ်စေ ဥပါသကာ ဖြစ်စေ (တစ်ဦးဦးမျှ) မရှိမူ ကျောက်ခဲ လေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်းကို ခင်း၍ ညောင်စောင်း တစ်ခု၌ ညောင်စောင်း တစ်ခုကို တင်၍ အင်းပျဉ် တစ်ခု၌ အင်းပျဉ် တစ်ခုကို တင်၍ အိပ်ရာ နေရာကို အပေါ်၌ ပုံ၍ သစ်တောကြား မြေတောကြားတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာ ပြုတင်းကို ပိတ်လှက် ဖဲသွားရမည်။

ကျောင်းကို မိုးစွတ်သော် စွမ်းနိုင်မူ မိုး ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် ကျောင်းကို မိုး ရမည်နည်း” ဟု ကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ ဤနည်းဖြင့် ထိုအမိုးကို ရကုန်မူ ဤခြင်းသည် ကောင်း၏။ မရကုန်မူ မိုး မစိုသော နေရာ၌ ကျောက်ခဲ လေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်းကို ခင်း၍ ညောင်စောင်း တစ်ခု၌ ညောင်စောင်း တစ်ခုကို တင်၍ အင်းပျဉ် တစ်ခု၌ အင်းပျဉ်တစ်ခုကို တင်၍ အိပ်ရာ နေရာကို အပေါ်၌ ပုံ၍ သစ်တောကြား မြေတောကြားတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာ ပြုတင်းကို ပိတ်လှက် ဖဲသွားရမည်။

ကျောင်း အလုံးစုံကို မိုးစွတ်သော် စွမ်းနိုင်မှု အိပ်ရာ နေရာကို ရွာသို့ ဆောင်ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အိပ်ရာ နေရာကို ရွာသို့ ဆောင်ရ မည်နည်း” ဟု ကြောင့်ကြသော်လည်း စိုက်ရမည်။ ဤနည်းဖြင့် ရွာသို့ ဆောင်ခြင်းကို ရမူ ကောင်း၏။ မရကုန်မူ လွင်တီးခေါင်၌ ကျောက်ခဲ လေးလုံးတို့၌ ညောင်စောင်းကို ခင်း၍ ညောင်စောင်း တစ်ခု၌ ညောင်စောင်း တစ်ခုကို တင်၍ အင်းပျဉ် တစ်ခု၌ အင်းပျဉ် တစ်ခုကို တင်၍ အိပ်ရာ နေရာကို အပေါ်၌ ပုံ၍ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာတို့ကို သိမ်းဆည်း၍ “အပေါင်စသော အစိတ်တို့လည်း ကြွင်းတန် ကုန်ရာ၏” ဟု (နှလုံး သွင်း၍) မြက်ဖြင့်သော် လည်း ကောင်း သစ်ရွက်ဖြင့် သော်လည်းကောင်း ဖုံးအုပ်၍ ဖဲသွားရမည်။ ဤကား ခရီးသွား ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ခရီးသွား ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၄ - အနုမောဒနာပြုရမည့် ဝတ်ကိုပြဆိုခြင်း

၃၆၂။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အနုမောဒနာ မပြုကုန်။ လူတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အနုမောဒနာ မပြုကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြသော ထိုလူတို့၏ စကားကို ကြားကြသည်သာ တည်း။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အနုမောဒနာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား “အဘယ် ရဟန်းသည် ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အနုမောဒနာ ပြုသင့် သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီး ရဟန်းကို ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အနုမောဒနာပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသင်း တစ်သင်းသည် သံဃာကို ဆွမ်းကျွေး၏။ အသျှင် သာရိပုတြာသည် သံဃထေရ် ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့သည် “မထေရ်ကြီး ရဟန်းကို ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ အနုမောဒနာ ပြုခြင်းငှာ မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုတော်မူ၏” ဟု အသျှင် သာရိပုတြာကို တစ်ပါးတည်း ချန်ထားခဲ့၍ ဖဲသွား ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတြာသည် ထိုလူတို့ကို အနုမောဒနာ ပြုပြီးလျှင် နောက်မှ တစ်ပါးတည်း ကြွ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အဝေးမှ တစ်ပါးတည်း လာသော အသျှင်သာရိပုတြာကို မြင်၍ “သာရိပုတြာ အသို့နည်း၊ ဆွမ်းသည် ပြည့်စုံ၏လော” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းသည် ပြည့်စုံပါ၏။ သို့ပြည့်စုံပါငြားလည်း ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို တစ်ဦးတည်း ချန်ထားခဲ့၍ ဖဲသွား ပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ မထေရ်ကြီး မထေရ်ငယ် ရဟန်းလေးပါး ငါးပါးတို့ကို ဆိုင်းငံ့ စိမ့်သောငှာ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မထေရ်တစ်ပါးသည် ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ ကျင်ကြီး နှိပ်စက် သော်လည်း ဆိုင်းငံ့၏။ ထိုမထေရ် သည် ကျင်ကြီးကို မအောင့်နိုင်ဘဲ တွေဝေလျက် လဲကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိလတ်သော် အနီး၌ ရှိသော ရဟန်းကို ပန်ကြား၍ သွားရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၅ - ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ပြုရမည့်ဝတ်

၃၆၃။ ထိုအခါ၌ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းစား ဇရပ်သို့ သွားကုန်၏။ ကျော်တက်၍လည်း မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွားကုန်၏။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းငယ်တို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် တားမြစ် ကုန်၏။ သင်္ကန်းကြီးကိုလည်း ဖိ၍ ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းစား ဇရပ်သို့ သွားကုန်ဘိ သနည်း၊ ကျော်တက်၍လည်း မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွားကုန်ဘိ သနည်း၊ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့်လည်း တားမြစ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သင်္ကန်းကြီးကို ဖိ၍လည်း ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းစား ဇရပ်သို့ သွားကုန်၏။ ကျော်တက်၍လည်း မထေရ်ကြီးတို့၏ ရှေးမှ ရှေးမှ သွားကုန်၏။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍လည်း ထိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းငယ်တို့ကိုလည်း နေရာဖြင့်လည်း တားမြစ် ကုန်၏။ သင်္ကန်းကြီးကို ဖိ၍လည်း ရွာတွင်း၌ ထိုင်ကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။

“မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား” ဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၆၄။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့။ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစားဇရပ်၌ ကျင့်ရမည်။

အရံ၌ အချိန်ကို ကြားလျှောက်မှု ထက်ဝန်းကျင်မှ အဝန်းညီစွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းကို ဖွဲ့၍ နှစ်ထပ်ပြု၍ သင်္ကန်းကြီးတို့ကို ရုံ၍ ကမ္မတ်သီးကို တပ်၍ ဆေးကြောပြီးလျှင် သပိတ်ကို ယူ၍ မနေ့မလျင် ရွာတွင်းသို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်။ ကျော်တက်၍ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရှေးမှ ရှေးမှ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဣန္ဒြေစောင့်ထိန်းလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည် ဖြစ်၍ သွားရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် နေထိုင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကုန်ကြွေး စောင့်ထိန်းလျက် နေထိုင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် နေထိုင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်း ပင့်လျက် မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည် ဖြစ်၍ နေထိုင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မနေထိုင်အပ်။ ရွာတွင်း၌ အာယောဂပတ် ဖွဲ့လျက် မနေထိုင်အပ်။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့လျက် မနေထိုင်အပ်။ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့်လည်း မတားမြစ်အပ်။ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကြီးကို ဖိလျက်လည်း မနေထိုင်အပ်။

ရေပေး လတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ (သိမ်းဆည်း၍) ရေကို ခံရမည်။ နှိမ့်၍ မထိခိုက်စေဘဲ သပိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆေးရမည်။

လက်ဆေး ခံရှိမှု “လက်ဆေး ခံကို ရေမစိုပါစေလင့်၊ အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေ မစိုပါစေ ကုန်လင့်၊ သင်္ကန်းကြီးကို ရေ မစိုပါစေလင့်” ဟု လက်ဆေးခံ၌ နှိမ့်၍ ရေကို လောင်းရမည်။

လက်ဆေး ခံမရှိမှု “အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေ မစိုပါစေ ကုန်လင့်၊ သင်္ကန်းကြီးကို ရေ မစိုပါစေလင့်” ဟု မြေ၌ နှိမ့်၍ ရေကို သွန်းလောင်း ရမည်။

ဆွမ်းလှူ လတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ ဆွမ်းကို ခံရမည်။ ဟင်းအတွက် နေရာ ထားရမည်။

ထောပတ်သည် လည်းကောင်း၊ ဆီသည် လည်းကောင်း၊ လက်သုပ်သည် လည်းကောင်း ရှိမှု “ရဟန်း အားလုံးတို့အား အညီအမျှ ပြည့်စုံပါစေ” ဟု မထေရ်ကြီးသည် ပြောရမည်။

ဆွမ်းကို ကောင်းမွန်စွာ ခံရမည်။ သပိတ်၌ အမှတ်ရှိလျက် ဆွမ်းကို ခံရမည်။ ဟင်းနှင့် ညီမျှသော ဆွမ်းကို ခံရမည်။ သပိတ် အနားရေးနှင့် ညီသော ဆွမ်းကို ခံရမည်။

ရဟန်း အားလုံးတို့အတွက် ဆွမ်း မရောက်မီ မထေရ်ကြီးသည် ဆွမ်း မစားအပ်။ ဆွမ်းကို ရိုသေစွာ စားရမည်။ သပိတ်၌ အမှတ်ရှိလျက် ဆွမ်းကို စားရမည်။ ဆွမ်းကို အစဉ်အတိုင်း စားရမည်။ ဟင်းနှင့် မျှသော ဆွမ်းကို စားရမည်။ ဆွမ်းဦးမှ နှိပ်၍ ဆွမ်းကို မစားအပ်။ များပြား စေလိုခြင်းကို စွဲ၍ ဟင်းကို လည်းကောင်း၊ ဟင်းလျာကို လည်းကောင်း ဆွမ်းဖြင့် မဖုံးအပ်။ မနာဖျားသော ရဟန်းသည် မိမိအကျိုးငှာ ဟင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆွမ်းကို လည်းကောင်း တောင်း၍ မစားအပ်။ ကဲ့ရဲ့လိုသော အမှတ်ရှိလျက် သူတစ်ပါးတို့၏ သပိတ်ကို မကြည့်အပ်။ ကြီးလွန်းသော ဆွမ်းလုတ်ကို မပြုအပ်။ ဝန်းဝိုင်းသော ဆွမ်းလုတ်ကို ပြုလုပ် ရမည်။ ဆွမ်းလုတ်ကို မဆောင်မီ ခံတွင်းကို မဖွင့်အပ်။ ဆွမ်းစားသော ရဟန်းသည် လက် အလုံးစုံကို ခံတွင်း၌ မထည့် မသွင်းအပ်။ ဆွမ်းလုတ် ရှိသော ခံတွင်းဖြင့် စကား မပြောအပ်။ ဆွမ်းလုတ်ကို မြှောက်လျက် မစားအပ်။ ဆွမ်းလုတ်ကို ကိုက်ဖြတ်၍ မစားအပ်။ မျောက်ကဲ့သို့ ပါးစောင်၌ ထားလျက် မစားအပ်။ လက်ကို ခါလျက် မစားအပ်။ ဆွမ်းလုံးကို ကြုံလျက် မစားအပ်။ လျှာကို ထုတ်လျက် မစားအပ်။ စပ်စပ် အသံပြုလျက် မစားအပ်။ ရှုတ်ရှုတ် အသံပြုလျက် မစားအပ်။ လက်ကို လျက်၍ မစားအပ်။ သပိတ်ကို ခြစ်လျက် မစားအပ်။ နှုတ်ခမ်းကို လျက်၍ မစားအပ်။

အာမိသ ရှိသော လက်ဖြင့် သောက်ရေခွက်ကို မကိုင်အပ်၊ ရဟန်း အားလုံးတို့သည် ဆွမ်းစား မပြီးမီ မထေရ်ကြီးသည် ရေကို မခံအပ်၊ ရေပေး လတ်သော် လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်လျက် ရေကို ခံရမည်၊ နိမ့်၍ မထိမခိုက်စေဘဲ သပိတ်ကို ကောင်းစွာ ဆေးရမည်၊ လက်ဆေးခံ ရှိမှု “လက်ဆေးခံကို ရေ မစိုပါစေလင့်၊ အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေ မစိုပါစေလင့်၊ သင်္ကန်းကြီးကို ရေ မစိုပါစေလင့်” ဟု လက်ဆေး ခံ၍ နိမ့်၍ ရေကို လောင်းရမည်၊ လက်ဆေးခံ မရှိမှု “အနီးရှိ ရဟန်းတို့ကို ရေ မစိုပါစေလင့်၊ သင်္ကန်းကြီးကို ရေ မစိုပါစေလင့်” ဟု မြေ၌ နိမ့်၍ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်၊ ဆွမ်းလုံး ပါသော သပိတ်ဆေး ရေကို ရွာတွင်း၌ မစွန့်အပ်။

ပြန်သွားသော် ရဟန်းငယ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ပြန်ရမည်၊ မထေရ်ကြီးတို့သည် နောက်မှ ပြန်ရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ဣန္ဒြေ စောင့်စည်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည် ဖြစ်၍ သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီး ခြံ၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤကား ရဟန်းတို့၏ ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဆွမ်းစား ဇရပ်၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၆ - ပိဏ္ဏစာရိကဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၆၅။ ထိုအခါ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ရုံကုန်လျက် အသွင် အပြင် မပြည့်စုံ ကုန်ဘဲ ဆွမ်းခံ လှည့်လည် ကုန်၏။ အမှတ်မဲ့လည်း အိမ်သို့ ဝင်ကုန်၏။ အမှတ်မဲ့လည်း ထွက်ကုန်၏။ အလွန် လျင်စွာလည်း ဝင်ကုန်၏။ အလွန် လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်၏။ အလွန် ဝေးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်၏။ အလွန် နီးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်၏။ အလွန် ကြာမြင့်စွာလည်း ရပ်ကုန်၏။ အလွန် လျင်စွာလည်း ပြန်ကုန်၏။

ဆွမ်းခံ ရဟန်းတစ်ပါးသည်လည်း အမှတ်မဲ့ အိမ်သို့ ဝင်လေသော် တံခါး ထင်မှတ်၍ အခန်း တစ်ခုသို့ ဝင်မိ၏။ ထိုအခန်း၌ မိန်းမသည် အဝတ်မပါဘဲ ပက်လက် အိပ်နေ၏။ ထိုရဟန်းသည် အဝတ်မပါဘဲ ပက်လက် အိပ်နေသော ထိုမိန်းမကို မြင်၍ “ဤကား တံခါး မဟုတ်၊ အခန်းသာတည်း” ဟု ထိုအခန်းမှ ထွက်ခဲ့၏။ ထိုမိန်းမ၏ ခင်ပွန်းသည် အဝတ် မပါဘဲ ပက်လက် အိပ်နေသော ထိုမိန်းမကို မြင်၍ “ဤရဟန်းသည် ငါ၏ မယားကို ဖျက်ဆီး၏” ဟု ရဟန်းကို ဖမ်း၍ ရိုက်နှက်၏။ ထိုအခါ မိန်းမသည် ထိုအသံဖြင့် နိုး၍ “အရှင် သင်သည် ဤရဟန်းကို အဘယ့်ကြောင့် ရိုက်နှက် သနည်း” ဟု ထိုယောက်ျားအား ပြောဆို၏။

ဤရဟန်းသည် သင့်ကို ဖျက်ဆီး၏ ဟု (ဆို၏)။

“အရှင် ဤရဟန်းသည် အကျွန်ုပ်ကို မဖျက်ဆီးပါ။ ထိုရဟန်းသည် မပြုတတ်ပါ” ဟု ပြော၍ ထို ရဟန်းကို လွတ်စေ၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် အရံသို့ သွား၍ ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့သည် မကောင်း သဖြင့် ဝတ်ရုံ ကုန်လျက် အသွင်အပြင် မပြည့်စုံကုန်ဘဲ ဆွမ်းခံ လှည့်လည် ကုန်ဘိ သနည်း၊ အမှတ်မဲ့လည်း အိမ်သို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ အမှတ်မဲ့လည်း ထွက်ကုန်ဘိ သနည်း၊ အလွန် လျင်စွာလည်း ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ အလွန် လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်ဘိ သနည်း၊ အလွန် ဝေးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ အလွန် နီးရာ၌လည်း ရပ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ အလွန် ကြာမြင့်စွာလည်း ရပ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ အလွန် လျင်စွာလည်း ပြန်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၆၆။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ ဆွမ်းခံ လှည့်သော ရဟန်းသည် “ယခုပင် ရွာသို့ ဝင်အံ့” ဟု အဝန်းသုံးပါးကို ဖုံးလျက် အဝန်းညီစွာ ဝတ်လျက် ခါးပန်းကို ဖွဲ့လျက် အခေါက်ရှိသည်ကို ပြုလျက် သင်္ကန်းကြီးကို ရုံလျက် ကမ္ပတ်သီးကို တပ်လျက် ရေဆေး၍ သပိတ်ကို ယူလျက် မနွေးမလျှင် ကောင်းစွာ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်စည်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည် ဖြစ်၍ သွားရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

အိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် “ဤလမ်းဖြင့် ဝင်အံ့၊ ဤလမ်းဖြင့် ထွက်အံ့” ဟု မှတ်ရမည်၊ အလွန် လျင်စွာ မဝင်အပ်၊ အလွန်လျင်စွာ မထွက်အပ်၊ အလွန် ဝေးရာ၌ မရပ်အပ်၊ အလွန် နီးရာ၌ မရပ်အပ်၊ အလွန် ကြာမြင့်စွာ မရပ်အပ်၊ အလွန် လျင်စွာ မပြန်အပ်၊ “ဆွမ်းကို လှူလို သလော၊ မလှူလို သလော” ဟု ရပ်လျက် မှတ်သားရမည်။

အလုပ်ကို ချသော် လည်းကောင်း၊ နေရာမှ ထသော် လည်းကောင်း၊ ယောက်မကို သုံးသပ်သော် လည်းကောင်း၊ အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော် လည်းကောင်း၊ ရပ်စေသော် လည်းကောင်း “လှူလိုရာ၏” ဟု (နှလုံး ပြု၍) ရပ်ရမည်။

ဆွမ်းကို လှူလတ်သော် လက်ဝဲလက်ဖြင့် သင်္ကန်းကြီးကို ဖယ်ရှား၍ လက်ယာ လက်ဖြင့် သပိတ်ကို နှိမ့်၍ လက်နှစ်ဖက် တို့ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်ကာ ဆွမ်းကို ခံရမည်၊ ဆွမ်း လှူသော မိန်းမ၏ မျက်နှာကို မကြည့်အပ်၊ “ဟင်းကို လှူလို သလော၊ မလှူလို သလော” ဟု မှတ်ရမည်၊ ယောက်မကို သုံးသပ်သော် လည်းကောင်း၊ အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော် လည်းကောင်း၊ ရပ်စေသော် လည်းကောင်း “လှူလို ရာ၏” ဟု နှလုံးပြု၍ ရပ်ရမည်၊ ဆွမ်းလှူပြီးသော် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် သပိတ်ကိုဖုံး၍ ကောင်းစွာမနေ့မလျင် ပြန်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်စည်းလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ မျက်လွှာချလျက် သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ သင်္ကန်းကို ပင့်လျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ပြင်းပြစွာ ရယ်မောလျက် မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ငယ်သော အသံရှိသည် ဖြစ်၍ သွားရမည်၊ ရွာတွင်း၌ ကိုယ်ကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ လက်မောင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းကို လှုပ်၍ လှုပ်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ခေါင်းမြီးခြုံ၍ မသွားအပ်၊ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်း၍ မသွားအပ်။

ဆွမ်းခံရာရွာမှ ရှေးဦးစွာ ဖဲခဲသော ရဟန်းသည် နေရာကို ခင်းရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းတို့ကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ဆွမ်းဦးထည့်ရန် ခွက်ကို ဆေး၍ အနီး၌ ထားရမည်၊ သောက်ရေကို လည်းကောင်း၊ သုံးရေကို လည်းကောင်း အနီး၌ ထားရမည်၊ ဆွမ်းခံရာ ရွာမှ နောက်မှ ဖဲခဲသော ရဟန်းသည် စားကြွင်းရှိ၍ စားလိုမှု စားရမည်၊ မစားလိုမှု မြက်သစ်ပင် မရှိရာ၌ သော်လည်း စွန့်ရမည်၊ ပိုးမွှား မရှိသော ရေ၌ သော်လည်း သွန်ရမည်၊ ထိုရဟန်းသည် နေရာကို ရုပ်သိမ်း ရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းတို့ကို သိမ်းရမည်၊ ဆွမ်းဦးထည့် ခွက်ကို ဆေး၍ သိမ်းရမည်၊ သောက်ရေကို လည်းကောင်း၊ သုံးရေကို လည်းကောင်း သိမ်းရမည်၊ ဆွမ်းစား ကျောင်းကို တံမြက်လှည်း ရမည်၊ သောက်ရေအိုးကို လည်းကောင်း၊ သုံးရေအိုးကို လည်းကောင်း၊ သန့်သက် ရေအိုးကို လည်းကောင်း အချည်းနှီး ရေ မရှိသည်ကို မြင်သော ရဟန်းသည် တည်ထား ရမည်၊ မချီမကြံ့နိုင်သော ရဟန်းသည် အဖော်ကို လက်ယပ်ခေါ်၍ လက်ချင်း ယှက်ကာ တည်ထား ရမည်၊ ထိုမချီ မကြံ့နိုင်ခြင်း အကြောင်းကြောင့် စကား မပြောဆိုအပ်။ ရဟန်းတို့ ဤကား ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ ပုဆစ်ဒူးဝန်း နှစ်ဖက်ချက်ကို အဝန်းသုံးပါး ဟု ဆိုသည်။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၇ - တောနေရဟန်းတို့ ကျင့်ဝတ်

၃၆၇။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် တော၌ နေကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် သောက်ရေကို မတည်ထားကုန်၊ သုံးရေကို မတည်ထားကုန်၊ မီးကို မတည်ထားကုန်၊ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေကို မတည်ထားကုန်၊ နက္ခတ် အကြောင်းအရာတို့ကို မသိကုန်၊ အရပ် မျက်နှာအဖို့ကို မသိကုန်။

ခိုးသူတို့သည် ထိုအရပ်သို့ သွား၍ ထိုရဟန်းတို့အား-

“အသျှင်ဘုရား သောက်ရေ ရှိပါ၏လော” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား သုံးရေ ရှိပါ၏လော” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား မီးရှိပါ၏လော” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေ ရှိပါ၏လော” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ မရှိဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား ယနေ့ အဘယ် နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်ပါသနည်း” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ ငါတို့ မသိကုန်ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

“အသျှင်ဘုရား ဤကား အဘယ် အရပ်နည်း” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ဒါယကာ ငါတို့ မသိကုန်ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

ထိုအခါ ထိုခိုးသူတို့သည် “ဤရဟန်းတို့အား သောက်ရေ မရှိ၊ သုံးရေ မရှိ၊ မီး မရှိ၊ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေ မရှိ၊ နက္ခတ် အကြောင်း အရာကိုတို့ မသိကုန်၊ အရပ် မျက်နှာအဖို့ကို မသိကုန်၊ ဤသူတို့ကား ခိုးသူတို့တည်း၊ ဤသူတို့ကား ရဟန်း မဟုတ်ကုန်” ဟု ရိုက်နှက်၍ ဖဲသွားကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၆၈။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် တောနေ ရဟန်းတို့အား ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း တောနေ ရဟန်းတို့ ကျင့်ရမည်။

ရဟန်းတို့ တောနေရဟန်းသည် စောစောထ၍ သပိတ်ကို အိတ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် ပခုံး၌ လွယ်လျက် သင်္ကန်းကို ပခုံး၌ တင်၍ ဖိနပ်စီးကာ သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာကို သိမ်းဆည်း၍ တံခါးမ လေသာ ပြုတင်းကို ပိတ်ဆို့ ပြီးလျှင် ကျောင်းမှ ဆင်းရမည်။ “ယခု ရွာသို့ ဝင်အံ့” ဟု ဖိနပ်ချွတ်၍ (အောက်သို့) နိမ့်ကာ ခါပြီးလျှင် အိတ်၌ ထည့်လျက် ပခုံး၌ ချိတ်၍ အဝန်း သုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်း သဖြင့် အဝန်းညီစွာ ဝတ်လျက် ခါးပန်းကို ဖွဲ့လျက် အထပ် ရှိသည်ကို ပြု၍ သင်္ကန်းကြီးကို ရုံလျက် ကမ္ပတ်သီးကို တပ်လျက် ရေဆေး၍ သပိတ်ကို ယူလျက် မနေ့မလျင် ကောင်းစွာ ရွာသွင်းသို့ ဝင်ရမည်။ ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ

ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ပ။ ရွာတွင်း၌ ခါးထောက်လျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဦးခေါင်းခြုံလျက် မသွားအပ်။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်းနင်းလျက် မသွားအပ်။ အိမ်သို့ဝင်သော ရဟန်းသည် “ဤလမ်းဖြင့် ဝင်အံ့၊ ဤလမ်းဖြင့် ထွက်အံ့” ဟု မှတ်ရမည်။ အလွန် လျင်စွာ မဝင်အပ်။ အလွန် လျင်စွာ မထွက်အပ်။ အလွန် ဝေးရာ၌ မရပ်အပ်။ အလွန် နီးရာ၌ မရပ်အပ်။ အလွန် ကြာမြင့်စွာ မရပ်အပ်။ အလွန် လျင်စွာ မပြန်အပ်။ ရပ်သော ရဟန်းသည် “ဆွမ်းကို လှူလို သလော၊ မလှူလို သလော” ဟု မှတ်သား ရမည်။ အလုပ်ကို ချသော် လည်းကောင်း၊ နေရာမှ ထသော် လည်းကောင်း၊ ယောက်မကို သုံးသပ်သော် လည်းကောင်း၊ အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော် လည်းကောင်း၊ ရပ်စေသော် လည်းကောင်း “လှူလို ရာ၏” ဟု (နှလုံး ပြု၍) ရပ်ရမည်။ ဆွမ်းကို လှူသော် လက်ဝဲ လက်ဖြင့် သင်္ကန်းကြီးကို ဖယ်ရှား၍ လက်ျာလက်ဖြင့် သပိတ်ကို နှိမ့်၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ ဆွမ်းကို ခံရမည်။ ဆွမ်းလှူသော မိန်းမ၏ မျက်နှာကို မကြည့်အပ်။ “ဟင်းကို လှူလို သလော၊ မလှူလို သလော” ဟု မှတ်သား ရမည်။ ယောက်မကို သုံးသပ်သော် လည်းကောင်း၊ အိုးခွက်ကို သုံးသပ်သော် လည်းကောင်း၊ ရပ်စေသော် လည်းကောင်း “လှူ လိုရာ၏” ဟု (နှလုံး ပြု၍) ရပ်ရမည်။ ဆွမ်းလှူ ပြီးသော် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် သပိတ်ကို ဖုံး၍ မနှေးမလျင် ကောင်းစွာ ပြန်ရမည်။

ရွာတွင်း၌ ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရမည်။ပ။ ရွာတွင်း၌ ဖဝါးစွန်း နင်းလျက် မသွားအပ်။ ရွာမှ ထွက်သော် သပိတ်ကို အိတ်၌ ထည့်ပြီးလျှင် ပခုံး၌ လွယ်လျက် သင်္ကန်းကို ခေါက်၍ ဦးခေါင်း၌ တင်ကာ ဖိနပ်စီး၍ သွားရမည်။

ရဟန်းတို့ တောနေ ရဟန်းသည် သောက်ရေကို တည်ထား ရမည်။ သုံးရေကို တည်ထား ရမည်။ မီးကို တည်ထား ရမည်။ မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျေကို တည်ထား ရမည်။ တောင်ဌေးကို အနီး၌ ထားရမည်။ နက္ခတ် အကြောင်းအရာ အားလုံးတို့ကို လည်းကောင်း၊ နက္ခတ် အကြောင်းအရာ အချို့တို့ကို လည်းကောင်း သင်ယူ ရမည်။ အရပ်မျက်နှာ၌ လိမ္မာရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤကား တောနေ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း တောနေ ရဟန်းတို့သည် ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၈ - ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ၌ ကျင့်ဝတ်

၃၆၉။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ သင်္ကန်း ချုပ်ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လေညာ အရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွန်းကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လေညာအရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်ဘိ သနည်း ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွန်းကုန်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် လေညာ အရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြူဖြင့် ပြွန်းကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၇၀။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့။ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ရမည်။ ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမှိုက် ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင် ရှင်းလင်းရမည်။

ကျောင်းကို သုတ်သင် လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာအရပ်၌ ထားရမည်။ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို ရိုရို သေသေ ပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိ မခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို ရိုရို သေသေ ပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိ မခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မှီရာတံ ကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မြေအခင်းကို ခင်းမြီအတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင် ရှိအံ့၊ ဗိတာန် မျက်နှာကြက်မှ စ၍ ပယ်ရှား ရမည်။ လေသွန် တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ် ပွတ်တိုက် ရမည်။

ဂွေ့နီ စသည်ဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော နံရံသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီး လျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ် မပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ ကျောင်းကို “မြူမ တက်စေလင့်” ဟု (နှလုံး ထား၍) တံမြက် လှည်းရမည်။ အမှိုက် တံမြက်ချေးကို သင့်ရာ အရပ်၌ စွန့်ပစ် ရမည်။

ရဟန်းအနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ ကျောင်းအနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ သောက်ရေ အနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ သုံးရေ အနီး၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ ဗလညာ အရပ်၌ အိပ်ရာ နေရာကို မခါအပ်၊ လေအောက်၌ အိပ်ရာ နေရာကို ခါရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြီအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြီအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရို သေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိ မခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြီအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို

နေလှန်း သုတ်သင် ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိုရို သေသေပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိ မခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲ အတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။

ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။

ထွေးခံကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်းနေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။ မှီရာတံ ကဲယျဉ်ကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို လှည်းကောင်း၊ အင်းယျဉ်အောက်ကို လှည်းကောင်း၊ သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားရာ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်း တန်းဝါး သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက် အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသော အခါဖြစ်မှု နေ့အခါ၌ လေသွန် တံခါးတို့ကို ဖွင့်ထား ရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ရမည်။ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မှု နေ့အခါ၌ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ထား ရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ တံခါးမုခ်သည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာ ဇရပ်သည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေး ရာဇရပ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ ကျင်ကြီး အိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီး အိမ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ သောက်ရေ မရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထား ရမည်။ သုံးရေ မရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထားရမည်။

သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

သီတင်းကြီး ရဟန်းနှင့်အတူ တစ်ကျောင်းတည်း၌ နေမှု သီတင်းကြီး ရဟန်းကို မပန်ကြားဘဲ သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်း မပြုအပ်။ သရဇ္ဈာယ်ခြင်းကို မပြုအပ်။ တရား မဟောအပ်။ ဆီမီးကို မထွန်း အပ်။ ဆီမီးကို မငြိမ်းစေအပ်။ လေသာ ပြုတင်းတို့ကို မဖွင့်အပ်ကုန်။ ဗလသာ ပြုတင်းတို့ကို မပိတ်အပ် ကုန်။

သီတင်းကြီး ရဟန်းနှင့်အတူ စင်္ကြံ တစ်ခုတည်း၌ စင်္ကြံ လျှောက်မှု သီတင်းကြီး ရဟန်း ရှိရာသို့ မျက်နှာမူလျက် သွားရမည်။ သီတင်းကြီး ရဟန်းကို သင်္ကန်းကြီး စွန်းဖြင့် မတိုက်ခိုက်စေအပ်။

ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ရဟန်းတို့၏ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၉ - ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇၁။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ တားမြစ် ကုန်သော်လည်း မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါး အနီး၌ ထိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက် မရသည် ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့် မူး၍ လဲကုန်၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည်-

“အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ တားမြစ် ကုန်သော်လည်း မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါးအနီး၌ ထိုင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက် မရသည် ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့် မူး၍ လဲကုန်၏” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။

ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မထေရ်ကြီးရဟန်းတို့ တားမြစ် ကုန်သော်လည်း မရိုသေခြင်းကို စွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးရှို့လျက် တံခါးကို ပိတ်ပြီးလျှင် တံခါး အနီး၌ ထိုင်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် တံခါးပေါက် မရသည် ဖြစ်၍ မီးပူသောကြောင့် မူး၍ လဲကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ မထေရ်ကြီး ရဟန်းသည် တားမြစ်လျက် မရိုသေခြင်း ကိုစွဲ၍ ဇရုံးအိမ်၌ များစွာသော ထင်းကို တင်၍ မီးမရှိအပ်၊ ရှို့သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ တံခါးကို ပိတ်လျက် တံခါးအနီး၌ မထိုင်အပ်၊ ထိုင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

၃၇၂။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်။

ဇရုံးအိမ်သို့ ရှေးဦးစွာ သွားသော ရဟန်းသည် ပြာများမူ ပြာကို စွန့်ရမည်၊ ဇရုံးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိမူ ဇရုံးအိမ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ အကျည်သည် အမှိုက် ရှိမူ အကျည်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိမူ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်သည် အမှိုက်ရှိမူ တံခါးမုခ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ ဇရုံးဇရပ်သည် အမှိုက်ရှိမူ ဇရုံးဇရပ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ ကသယ် မှုန့်ကို စုရုံး ထားရမည်၊ မြေညက်ကို ရေဆွတ် ရမည်၊ ရေချိုး ကျင်း၌ ရေကို လောင်းရမည်။

ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် မြေညက်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်း၍ ရှေးမှ လှည်းကောင်း၊ နောက်မှ လှည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်၊ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်အပ်၊ ရဟန်းငယ်တို့ကို နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်ကုန်၊ စွမ်းနိုင်မူ ဇရုံးအိမ်၌ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား ကြေးပွတ် ရမည်။

ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေးမှ လည်းကောင်း၊ နောက်မှ လည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်း၍ ထွက်ရမည်။ စွမ်းနိုင်မှု ရေ၌လည်း မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား ကြေးပွတ်ရမည်။ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့၏ ရှေး၌ ရေ မချိုးအပ်၊ အထက်မှ ရေ မချိုးအပ်၊ ရေချိုးပြီး၍ တက်သော ရဟန်းသည် ဆင်းသော ရဟန်းတို့အား လမ်းပေး ရမည်။ ဇရုံးအိမ်မှ နောက်ဆုံး ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ်၌ ညွှန်ဗွတ်ထမှု ဆေးကြော ရမည်။ မြေ ညက်ခွက်ကို ဆေး၍ ဇရုံး အင်းပျဉ်ကို သိမ်း၍ မီးကို ငြိမ်း၍ တံခါးကို ပိတ်၍ ဖဲသွားရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤကား ရဟန်းတို့၏ ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်တည်း။ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၁၀ - ဝစ္စကုဋ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇၃။ ထိုအခါ ဗြာဟ္မဏ ဇာတ်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ကျင်ကြီး စွန့်ပြီးလျှင် “ယုတ်ညံ့၍ အနံ့ မကောင်းသော ဤကျင်ကြီးကို မည်သူ သန့်သက်ရေ ဆေးအံ့နည်း” ဟု ဆေးခြင်းငှာ အလို မရှိ၊ ထိုရဟန်း၏ ဝစ္စမဂ်၌ ပိုးလောက်သည် တည်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ဤအကြောင်း ကို ပြောကြား၏။ ငါ့သျှင် အသို့နည်း သင်သည် ကျင်ကြီး စွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက် ရေ မဆေး သလော ဟု မေးကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မဆေးသည် မှန်၏ဟု ပြော၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းသည် ကျင်ကြီး စွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက်ရေ မဆေးဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်း သင်သည် ကျင်ကြီး စွန့်ပြီးလျှင် သန့်သက်ရေ မဆေးဟူသည် မှန်သလောဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

“မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရား” ဟု (လျှောက်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီး စွန့်ပြီးလျှင် ရေရှိလျက် မဆေးဘဲ မနေအပ်၊ မဆေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏”။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီး အိမ်၌ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ရဟန်း ငယ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ လာကုန်သော်လည်း ကျင်ကြီး သွားလိုလျက် ဆိုင်းငံ့ရ ကုန်၏။ ထိုရဟန်းငယ်တို့သည် ကျင်ကြီးကို အောင့်ရသဖြင့် မူး၍ လဲကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြကုန်၏။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ကျင်ကြီး အိမ်၌ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ စွန့်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ “ရဟန်းတို့ ရောက်လာသော အစဉ်အတိုင်း ကျင်ကြီး စွန့်ရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အလွန် လျင်စွာလည်း ကျင်ကြီးအိမ်သို့ ဝင်ကုန်၏။ သင်းပိုင်ကို မ၍လည်း ဝင်ကုန်၏။ ညည်းတွားလျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ဒန်ပူ ခဲကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ကျင်ကြီးတွင်း ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်၏။ ကျင်ငယ် ခွက်၌လည်း တံတွေးကို ထွေးကုန်၏။ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတံဖြင့်လည်း သုတ်ကုန်၏။ သုတ်ပြီး ကနုတံကိုလည်း ကျင်ကြီး တွင်း၌ ချကုန်၏။ အလွန် လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်၏။ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍လည်း ထွက်ကုန်၏။ စပ်စပ် အသံပြုလျက်လည်း သန့်သက်ရေ ဆေးကုန်၏။ သန့်သက်ရေ ဆေးခွက်၌လည်း ရေကို ချန်ထား ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် အလွန် လျင်စွာလည်း ကျင်ကြီး အိမ်သို့ ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍လည်း ဝင်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ညည်းတွား ကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ဒန်ပူ ခဲကုန်လျက်လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ကျင်ကြီး တွင်း ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌လည်း ကျင်ငယ်ကို စွန့်ကုန်ဘိ သနည်း၊ ကျင်ငယ်ခွက်၌လည်း တံတွေးကို ထွေးကုန်ဘိ သနည်း၊ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတံဖြင့်လည်း သုတ်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သုတ်ပြီး ကနုတံကိုလည်း ကျင်ကြီးတွင်း၌ ချကုန်ဘိ သနည်း၊ အလွန် လျင်စွာလည်း ထွက်ကုန်ဘိ သနည်း၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍လည်း ထွက်ကုန်ဘိ သနည်း၊ စပ်စပ် အသံပြုလျက်လည်း သန့်သက်ရေ ဆေးကုန်ဘိ သနည်း၊ သန့်သက်ရေ

ဆေးခွက်၌လည်း ရေကို ချန်ထားကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆို ကြကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ရဟန်းတို့ မှန်သလော။ပ။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၇၄။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ရဟန်းတို့အား ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်း ကျင့်ဝတ် အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည်။

ကျင်ကြီးအိမ်သို့ သွားသော ရဟန်းသည် ပြင်ပ၌ ရပ်လျက် ချောင်းဟန့် ရမည်၊ အတွင်း၌ ထိုင်နေသော ရဟန်းတို့သည်လည်း ချောင်းဟန့် ရမည်၊ သင်္ကန်းတန်း ဝါး၌ လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းတန်း ကြိုး၌ လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို တင်ပြီးလျှင် မနွေးမလျင် ကျင်ကြီး အိမ်သို့ ကောင်းစွာ ဝင်ရမည်၊ အလွန် လျင်စွာ မဝင်အပ်၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍ မဝင်အပ်၊ ကျင်ကြီး စွန့်ရာ ခြေနှင်းခုံ၌ ရပ်လျက် သင်းပိုင်ကို ပင့်မရမည်၊ ညည်းတွားလျက် ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ ဒန်ပူခဲလျက် ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ ကျင်ကြီးတွင်း ပြင်ပ၌ ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ ကျင်ငယ်ခွက် ပြင်ပ၌ ကျင်ငယ်ကို မစွန့်အပ်၊ ကျင်ငယ်ခွက်၌ တံတွေးကို မထွေးအပ်၊ ကြမ်းတမ်းသော ကနုတံဖြင့် မသုတ်အပ်၊ ကနုတံကို ကျင်ကြီးတွင်း၌ မချအပ်၊ ကျင်ကြီးစွန့်ရာ ခြေနှင်းခုံ၌ ရပ်လျက် ဖုံးလွှမ်းရမည်၊ အလွန် လျင်စွာ မထွက်အပ်၊ သင်းပိုင်ကို ပင့်မ၍ မထွက်အပ်၊ သန့်သက်ရေ ဆေးရာ ခြေနှင်းခုံ၌ ရပ်လျက် သင်းပိုင်ကို ပင့်မရမည်၊ စပ်စပ် အသံပြုလျက် မဆေးအပ်၊ သန့်သက်ရေ ဆေးရန် ခွက်၌ ရေကို ချန်မထားအပ်၊ သန့်သက်ရေ ဆေးရာ ခြေနှင်းခုံ၌ ရပ်လျက် ဖုံးလွှမ်းရမည်၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို ကျင်ကြီး လိမ်းကျံမှု ဆေးကြော ရမည်၊ (သုံးပြီး) ကနုတံခွက်သည် ပြည့်မှု ကနုတံကို စွန့်ရမည်၊ ကျင်ကြီး အိမ်၌ အမှိုက်ရှိမှု ကျင်ကြီး အိမ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ အကျည်၌ အမှိုက်ရှိမှု အကျည်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ ပရိဝုဏ်၌ အမှိုက်ရှိမှု ပရိဝုဏ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ တံခါးမုခ်၌ အမှိုက်ရှိမှု တံခါးမုခ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေမရှိမှု သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေလောင်းရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤသည်ကား ရဟန်းတို့၏ ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ရဟန်းတို့သည် ကျင်ကြီး အိမ်၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၁၁ - ဥပဇ္ဈာယ်၌ ကျင့်ရမည့်ဝတ်

၃၇၅။ ထိုအခါ အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။

ရဟန်းတို့ အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကဲ့ရဲ့တော်မူ၏။

ရဟန်းတို့ အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၌ အဘယ့်ကြောင့် ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိသနည်း၊ ရဟန်းတို့ ဤ(ရဟန်းတို့ ပြုမိသော အမှု) သည် မကြည်ညိုသေးသော သူတို့အား ကြည်ညိုစေခြင်းငှာ လည်းကောင်း။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၇၆။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အတူနေ တပည့်တို့အား ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည်၊ ထိုစကား၌ ဤဆို လတ္တံ့ သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

(အတူနေ တပည့်သည်) နံနက် စောစောထ၍ ဖိနပ်ချွတ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပုခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို လက်ကတော့ စမွယ်တင်၍ ဒန်ပူ ကပ်ရမည်၊ မျက်နှာသစ်ရေကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်၊ ယာဂု ရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုကို ကပ်ရမည်၊ ယာဂု သောက်ပြီးသော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရိုသေ ကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီး သိမ်းဆည်း ထားရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ ထိုနေရာသည် အမှိုက်ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ရွာသို့ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် နောက်လိုက် ရဟန်းကို အလိုရှိအံ့၊ အဝန်း သုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်း ညီညွတ်စွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်လျက် ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တို့ကို ထပ်ပြီးလျှင် ကောင်းစွာရုံ၍ ကမ္မတ်သီးကို တပ်လျက် သပိတ်ကို ဆေးကြောယူငင်၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ နောက်လိုက် ရဟန်း ဖြစ်ရာ၏။ ဝေးလွန်းစွာ မသွားအပ်၊ နီးလွန်းစွာလည်း မသွားအပ်၊ သပိတ် လဲလှယ်ခြင်းကို လှမ်းယူ ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ စကားပြောဆိုစဉ် အကြား အကြား၌ စကား မပြောအပ်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အာပတ်နှင့် နီးစပ်သော စကားကို ပြောဆိုခဲ့သော် တားမြစ်ရမည်။

ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လာသော် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းယျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ် သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဆွမ်းခံဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်သည် ရှိသော် “အလယ်၌ ခေါက်ရိုး မကျိုးပါစေလင့်” ဟု နှလုံးသွင်းလျက်

လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ ‘ရွှေ့ရှား၍’ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်းခေါက် အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့။ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ဆက်ကပ်ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာကို သောက်ရေဖြင့် ပန်ကြားရမည်။ ဆွမ်းစားပြီးသော ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ အား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရိုသေ ကောင်းမွန်စွာ မထိမခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောသုတ် သင်လျက် ရေ မရှိအောင် ပြုပြီး တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထားရမည်။ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထား အပ်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကို လည်းကောင်း စမ်းသပ် ၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက် တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်းကြိုးကို (ပွတ်တိုက်၍) ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ ထသည် ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်။ ခြေဆေး ရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သိုမှီး သိမ်းဆည်း ရမည်။ ထိုနေရာ၌ အမှိုက် ရှိအံ့။ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့။ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိ ငြားအံ့။ အေးသော ချိုးရေကို စီရင် ရမည်။ ရေပူဖြင့် အလိုရှိ ငြားအံ့။ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့။ ကသယ်မှုန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်။ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ကသယ်မှုန့်ကို ပေးရမည်။ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ ဇရုံး အိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေးမှ လည်းကောင်း၊ နောက်မှ လည်းကောင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ သီတင်းကြီး ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝေ့၍ မနေထိုင်အပ်။ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်။ ဇရုံးအိမ်၌ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား မီးညှိခြင်းစသော အမှု ခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေးမှ လည်းကောင်း၊ နောက်မှ လည်းကောင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေ၌လည်း ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား (ကြေး တွန်းခြင်းစသော) အမှု ခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ရေချိုးပြီး သော ရဟန်းသည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေ မရှိအောင် ပြု၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်။ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်။ ကိုယ်ဝတ် ဒုက္ကဋ်ကို ပေးရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့၍ ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။ အကယ်၍ သင်ယူ စေလိုသည် ဖြစ်အံ့။ သင်ယူရမည်။ မေးမြန်းစေလိုသည် ဖြစ်အံ့။ မေးမြန်းရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာနေသော ကျောင်းသည် အမှိုက် ရှိအံ့။ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင် ရှင်းလင်းရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင်လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို ရိုရို သေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို ရိုရို သေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။

ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မှီရာတံ ကဲယျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲအတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင် ရှိအံ့၊ ဗိတာန် မျက်နှာကြက်မှစ၍ ပယ်ရှား ရမည်။ လေသွန် တံခါး တိုက်လေးထောင့်တို့ကို သုံးသပ် ပွတ်တိုက် ရမည်။

ဝေ့နီ စသည်ဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော နံရံသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီး လျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေသည် မှီတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ် မပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ ကျောင်းကို “မြူ မတက်စေလင့်” ဟု (နုလုံးထား၍) တံမြက် လှည်းရမည်။ အမှိုက် တံမြက်ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာ အရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိရိ သေသေ ပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ အင်းယျဉ်ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိရိ သေသေ ပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိမခိုက်စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထားရမည်။ ဘုံလျှိုခေါင်းအံ့ကို နေလှန်းသုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ နီသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ ထွေးခံကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။ မှီရာတံ ကဲယျဉ်ကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရ မည်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို လှည်းကောင်း၊ အင်းယျဉ်အောက်ကို လှည်းကောင်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း ဝါးကို သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန် တံခါးတို့ကို ဖွင့်ရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ရမည်။ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မူ နေ့အခါ၌ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ထားရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ တံခါးမုခ် ‘ရေချိုးအံ့’သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာ ဇရပ်သည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာ ဇရပ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အမှိုက်ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ သောက်ရေ မရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထားရမည်။ သုံးရေ မရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထား ရမည်။ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေ မရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက်ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်းရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား မမေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် ပျောက်ငြိမ်း စေရမည်၊ သူတစ်ပါးကို သော်လည်း ပျောက်ငြိမ်း စေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြော ရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’သည် အကယ်၍ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် ပယ်ဖျောက် ရမည်၊ သူတစ်ပါးကို သော်လည်း ပယ်ဖျောက် စေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား တရားစကားကို မူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား မှားသော အယူသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အတူနေတပည့်သည် ဖြေရှင်းရမည်၊ သူတစ်ပါးကိုသော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ပရိဝါသ် နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာ အံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် မာနတ် ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အဗ္ဘန် သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သည်ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာ တော်သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကို အဗ္ဘန် သွင်းပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား တဇ္ဇနိယ ကံကို လည်းကောင်း၊ နိယဿ ကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယ ကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏိယ ကံကို လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနိယ ကံကို လည်းကောင်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား ကံမ ပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါ့သော ကံသို့မူလည်း ညွတ်စေရပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ထိုဥပဇ္ဈာယ် ဆရာအား သံဃာတော်သည် တဇ္ဇနိယ ကံကို လည်းကောင်း၊ နိယဿ ကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယ ကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏိယ ကံကို လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနိယ ကံကို လည်းကောင်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန် တည်းဟူသော အမွေးကိုမူလည်း ‘အမျက် ဒေါသကို မူလည်း’ ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက် အံ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာတော်သည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် ဖွပ်လျှော် ရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော် ရပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို မူလည်း ပြုရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် ချုပ်ရ မည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်ရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် ကျိုရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အတူနေ တပည့်သည် ဆိုးရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးရပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်၊ သင်္ကန်း ဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စီမံ ဖဲမသွားအပ်။

ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ အချို့သော သူ့အား သပိတ်ကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ သပိတ်ကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူ့အား သင်္ကန်းကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ သင်္ကန်းကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူ့အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူ၏ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်အပ်၊ အချို့သော သူ့ကို မိမိ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ် စေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ အမှု ခပ်သိမ်းကို မပြုအပ်၊ အချို့သော သူ့ကို (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှု ခပ်သိမ်းကို မပြုစေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုအပ်၊ အချို့သော သူ့ကို မိမိ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုစေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ နောက်လိုက် ရဟန်း မဖြစ်အပ်၊ အချို့သော သူ့ကို နောက်လိုက် ရဟန်း မယူအပ် (မခေါ်အပ်)၊ အချို့သော သူ၏ ဆွမ်းကို မဆောင်အပ်၊ အချို့သော သူ့ကို မိမိ ဆွမ်းကို မဆောင်စေအပ်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ မဝင်အပ်၊ သုသာန်သို့ မသွားအပ်၊ အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲမသွားအပ်၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အကယ်၍ နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ အနာမှ ထခြင်း ‘ပျောက်ခြင်း’ ကို ငုံ့လင့်ရမည် ‘စောင့်ဆိုင်း ရမည်’။ ဤကား အတူနေ တပည့်တို့၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း အတူနေ တပည့်တို့သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၁၂ - သဒ္ဓိဝိဟာရိက (အတူနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်) ဝတ်

၃၇၇။ ထိုအခါ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့သည် အတူနေ တပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့သည် အတူနေ တပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့် ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့သည် အတူနေ တပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်း တော်မူ၏။ မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရားစကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၇၈။ ရဟန်း တို့သို့ဖြစ်လျှင် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့အား အတူနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့သည် အတူနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည်။

ထိုစကား၌ ဤဆို လတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ဆရာသည် အတူနေ တပည့်ကို သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်း သွန်သင် ဆုံးမခြင်းတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ် ချီးမြှင့် အပ်၏။ ဆရာအား သပိတ်ရှိ၍ အတူနေ တပည့်အား သပိတ် မရှိအံ့၊ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အတူနေ တပည့်အား သပိတ်ကို ပေးရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်အား သပိတ် ဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာအား သင်္ကန်း ရှိ၍ အတူနေ တပည့်အား သင်္ကန်း မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အတူနေ တပည့်အား သင်္ကန်းကို ပေးရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်အား သင်္ကန်း ဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ‘ကြောင့်ကြခြင်း ကိုမူလည်း’ ပြုရမည်။ ဆရာအား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ရှိ၍ အတူနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အတူနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ကို ပေးရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်။

အကယ်၍ အတူနေ တပည့်သည် နာဖျားအံ့၊ နံနက် စောစောထ၍ ဒန်ပူကို ပေးရမည်၊ မျက်နှာ သစ်ရေကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်။ အကယ်၍ ယာဂု ရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုကို ပေးရမည်၊ ယာဂု သောက်ပြီးသော အတူနေတပည့်အား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရိုသေ ကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သို့မိုး သိမ်းဆည်း ထားရမည်၊ အတူနေ တပည့်သည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထား ရမည်။ ထိုနေရာသည် အမှိုက် ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်။

အတူနေ တပည့်သည် ရွာသို့ အကယ်၍ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

“ဤမျှ အတိုင်းအရှည် ရှိသောအခါ ပြန်လာအံ့” ဟု (နှလုံးသွင်း၍) နေရာကို ခင်းထား ရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ကျောင်းဝတ် သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထား ရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်း ခေါက်သည် ရှိသော် အလယ်၌ ခေါက်ရိုး

ကျိုးသည် မဖြစ်စေလင့်ဟု (နှလုံးသွင်းလျက်) လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ ‘ရွှေ့ရှား၍’ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်းခေါက် အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိသည် ဖြစ်၍ အတူနေ တပည့်သည်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့။ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ပေးရမည်။ အတူနေ တပည့်ကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။ ဆွမ်းစားပြီးသော အတူနေ တပည့်အား ရေကိုပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရှိသော ကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိ စေဘဲ ဆေးကြော သုတ်သင်လျက် ရေ မရှိအောင် ပြု၍ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထား ရမည်။ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့် စွာ မထားအပ်။ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက် တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို လည်းကောင်း၊ အင်းပျဉ်အောက်ကို လည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း ဝါး သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာ ဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အတူနေ တပည့် ထသည် ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထား ရမည်။ ခြေဆေး ရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သိုမှီး သိမ်းဆည်း ရမည်။ ထိုနေရာသည် အမှိုက် ရှိသည်ဖြစ်အံ့။ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်။

အတူနေ တပည့်သည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့။ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိ ငြားအံ့။ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေပူဖြင့် အလိုရှိ ငြားအံ့။ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

အတူနေ တပည့်သည် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့။ ကသယ်မှုန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်။ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ သွားပြီးနောက် ဇရုံးအိမ်၌ အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ကသယ်မှုန့်ကို ပေးရမည်။ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ဆရာသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေးမှ လည်းကောင်း နောက်မှ လည်းကောင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ သီတင်းကြီး ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်အပ်။ သီတင်း ငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်။ ဇရုံးအိမ်၌ အတူနေ တပည့်အား (မီးညိုခြင်း စသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ရှေ့မှ လည်းကောင်း၊ နောက်မှ လည်းကောင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေ၌လည်း အတူနေ တပည့်အား (ကြေးတွန်းခြင်း စသော) အမှု ခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ရေချိုး ပြီးသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေ မရှိအောင် ပြု၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် အတူနေ တပည့်၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်။ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်။ ကိုယ်ဝတ် ဒုက္ကဋ်ကို ပေးရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူလျက် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ အတူနေ တပည့်ကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။

အတူနေ တပည့်နေသော ကျောင်းသည် အမှိုက် ရှိအံ့။ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင် ရှင်းလင်း ရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင် လိုသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ သန့်သက် ရေအိုး၌ အကယ်၍ ရေ မရှိသည် ဖြစ်အံ့။ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်း ရမည်။

အတူနေ တပည့်အား မမွေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်အံ့။ ဆရာသည် ပျောက်ငြိမ်း စေရမည်။ (သူတစ်ပါး ကို သော်လည်း) ပျောက်ငြိမ်း စေရမည်။ တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြော စေရမည်။ အနီးနေ တပည့်အား တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’သည် ဖြစ်အံ့။ ဆရာသည် ပယ်ဖျောက် ရမည်။ (သူတစ်ပါးကို သော်လည်း) ပယ်ဖျောက် စေရမည်။ ထိုအတူနေ တပည့်အား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြော

ရမည်။ အတူနေ တပည့်အား မှားသော အယူသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ဖြေရှင်း ရမည်၊ (သူတစ်ပါးကို သော်လည်း) ဖြေရှင်း စေရမည်။ ထိုအတူနေ တပည့်အား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ အတူနေ တပည့်သည် ဂရုတ အာပတ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ပရိဝါသ် နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အတူနေ တပည့်အား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေ တပည့်သည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အနီးနေ တပည့်ကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေ တပည့်သည် မာနတ် ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အတူနေ တပည့်အား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေ တပည့်သည် အတ္တန် သွင်းခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အတူနေ တပည့်ကို အတ္တန် သွင်းပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

သံဃာသည် အတူနေ တပည့်အား တဇ္ဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ နိယဿကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကို လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနိယကံကို လည်းကောင်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာတော်သည် အတူနေ တပည့်အား ကံ မပြုပါအံ့နည်း၊ ဗဟိုသော ကံသို့မူလည်း ညွတ်စေရပါ အံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

ထိုအတူနေ တပည့်အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ နိယဿကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကို လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနိယကံကို လည်းကောင်း ပြုအပ် ပြီးသည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန် တည်းဟူသော အမွေးကိုမူလည်း ‘အမျက် ဒေါသကိုမူလည်း’ ချပါအံ့နည်း၊ ကံမှ ထွက်မြောက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ဖွပ်လော့” ဟု ပြောကြား ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော် စေရပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အတူနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ချုပ်လော့” ဟု ပြောကြား ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်စေရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်။ အတူနေ တပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ကျိုလော့” ဟု ပြောကြား ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုစေရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို လည်း ပြုရမည်။ အကယ်၍ အတူနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ဆိုးလော့” ဟု ပြောကြား ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အတူနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးစေရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကိုလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်းဆိုး လိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စီမံ ဖဲမသွားအပ်၊ အနီးနေ တပည့်သည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက် ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေး ရမည်။ ထိုအနီးနေ တပည့်၏ အနာမှထခြင်း ‘ပျောက်ခြင်း’ ကို ငံ့လင့်ရမည် ‘စောင့်ဆိုင်း ရမည်’။ ရဟန်းတို့ ဤကား ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့၏ အတူနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာတို့သည် အတူနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရ မည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၁၃ - အာစရိယဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၇၉။ ထိုအခါ အနီးနေ တပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် အနီးနေ တပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အနီးနေ တပည့်တို့သည် ဆရာတို့ ၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော်မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၈၀။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် အနီးနေ တပည့်တို့အား ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း အနီးနေ တပည့်တို့ ကျင့်ရမည်၊ ထိုစကား၌ ဤဆို လတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

(အနီးနေ တပည့်သည်) နံနက် စောစော ထ၍ ဖိနပ်ချွတ်ပြီးလျှင် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမွယ်တင်၍ ဒန်ပူ ကပ်ရမည်၊ မျက်နှာသစ် ရေ ကပ်ရမည်၊ နေရာ ခင်းရမည်၊ အကယ်၍ ယာဂု ရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂု ဆက်ကပ် ရမည်၊ ယာဂု သောက်ပြီးသော ဆရာအား ရေကပ်ပြီး ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရှိသေ ကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီး သိမ်းဆည်း ထားရမည်၊ ဆရာသည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထား ရမည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက် ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်။

ဆရာသည် အကယ်၍ ရွာသို့ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့်တကွ သော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

ဆရာသည် နောက်လိုက် ရဟန်းကို အလိုရှိအံ့၊ အဝန်း သုံးပါးကို ဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အဝန်း ညီညွတ်စွာ သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ခါးပန်းကြိုးကို ဖွဲ့ချည်လျက် ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တို့ကို ထပ်ပြီးလျှင် ကောင်းစွာ ရုံ၍ ကမ္မတ်သီးကို တပ်လျက် သပိတ်ကို ဆေးကြော ယူငင်၍ ဆရာ၏ နောက်လိုက် ရဟန်း ဖြစ်ရာ၏။ ဝေးလွန်းစွာ မသွားအပ်၊ နီးလွန်းစွာလည်း မသွားအပ်၊ သပိတ် လဲလှယ်ခြင်းကို လှမ်းယူရမည်၊ ဆရာစကား ပြောဆိုစဉ် အကြား အကြား၌ စကား မပြောအပ်၊ ဆရာသည် အာပတ်နှင့် နီးစပ်သော စကားကို ပြောဆိုခဲ့သော် တားမြစ် ရမည်။

ဆွမ်းခံရာမှ ပြန်လာသော် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ကျောင်းဝတ် သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဆွမ်းခံဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူ ရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထား ရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်းကို ခေါက်သည် ရှိသော် “အလယ်၌ ခေါက်ရိုးကျိုးသည် မဖြစ်စေ လင့်” ဟု နှလုံးသွင်းလျက် လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ ‘ရွှေ့ရှား၍’ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်၊ သင်္ကန်းခေါက် အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

အကယ်၍ ဆွမ်းရှိသည် ဖြစ်၍ ဆရာသည်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ဆက် ကပ်ရမည်။ ဆရာကို သောက်ရေဖြင့် ပန်ကြားရမည်။ ဆွမ်းစားပြီးသော ဆရာအား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရိုသေ ကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိ စေဘဲ ဆေးကြော သုတ်သင်လျက် ရေ မရှိအောင် ပြုပြီး တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထား ရမည်။ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက် တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို လှည်းကောင်း အင်းပျဉ်အောက်ကို လှည်းကောင်း စမ်းသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော် လက်တစ် ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်းဝါး သင်္ကန်းတန်း ကြိုးကို (ပွတ်တိုက်၍) ထိုမှာဘက်က အစွန်းကို ဤမှာ ဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။

ဆရာသည် ထသည် ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သိုမှီး သိမ်းဆည်း ထားရမည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက် ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်း ရမည်။

ဆရာသည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ အကယ်၍ ရေအေးဖြင့် အလိုရှိ ငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ အကယ်၍ ရေပူဖြင့် အလိုရှိ ငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

ဆရာသည် အကယ်၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှုန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်။ မြေညက် ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ ဆရာ၏ နောက်မှ နောက်မှ သွား၍ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ကသယ်မှုန့်ကို ပေးရမည်။ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ်သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေးမှ လှည်းကောင်း နောက်မှ လှည်းကောင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။

သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်အပ်၊ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို လှည်း နေရာဖြင့် မတားမြစ်အပ်၊ ဇရုံးအိမ်၌ ဆရာအား (မီးညှိခြင်း စသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကိုယူ၍ ရှေ့မှ လှည်းကောင်း၊ နောက်မှ လှည်းကောင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း ဆရာအား (ကြေးတွန်းခြင်းစသော) အမှုခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။

ရေချိုးပြီးသော ရဟန်းသည် ဆရာ၏ ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိ ကိုယ်ကို ရေ မရှိအောင် ပြု၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် ဆရာ၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်။ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်။ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်ကို ပေးရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ ဆရာကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။ အကယ်၍ သင်စေလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ သင်ယူ ရမည်။ မေးမြန်းစေလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ မေးမြန်း ရမည်။

ဆရာနေသော ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမှိုက်ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင် ရှင်းလင်းရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင် လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို ရိုရို သေသေပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါး ရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိစေဘဲ ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ အင်းပျဉ်ကို ရိုရို သေသေ ပြု၍ ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိစေဘဲ ထုတ်ဆောင် ၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။

ထွေးခံကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မှီရာတံ ကဲပျဉ်ကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ မြေအခင်းကို ခင်းမြဲတိုင်း နေရာမှတ်လျက် ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ အကယ်၍ ကျောင်း၌ ပိုးအိမ် ပင့်ကူမျှင် ရှိအံ့၊ ဝိတာန် မျက်နှာကြက်မှ စ၍ ဖယ်ရှား ရမည်။ လေသွန် တံခါး တိုက်လေး ထောင့်တို့ကို သုံးသပ် ပွတ်တိုက်ရမည်။

ဝေ့နီ စသည်ဖြင့် ပြေပြစ်စွာ ပြုအပ်သော နံရံသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုးကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ မည်းသော အဆင်းဖြင့် အပြေအပြစ် ပြုအပ်သော မြေသည် မှိုတက်အံ့၊ ပုဆိုး ကြမ်းကို ရေဆွတ်၍ ညှစ်ပြီးလျှင် သုတ်ရမည်။ အပြေအပြစ် မပြုအပ်သော မြေဖြစ်အံ့၊ ရေဖျန်း၍ “ကျောင်းကို မြူ မတက်စေလင့်” ဟု (နှလုံးထား၍) တံမြက် လှည်းရမည်။ တံမြက် ချေးကို စုရုံး၍ သင့်ရာ အရပ်၌ စွန့်ပစ်ရမည်။

မြေအခင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ခင်းထား ရမည်။ ညောင်စောင်းခြေတို့ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခင်းထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန် ထားရမည်။ ညောင်စောင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိရိ သေသေ ပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိ စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။ အင်းယျဉ်ကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ရိရိ သေသေ ပြုလျက် ကောင်းမွန်စွာ တံခါးရွက် တံခါးပေါင်ကို မထိခိုက်မိ စေဘဲ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရမည်။

ဘုံလျှို ခေါင်းအုံးကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထားရ မည်။ နိသီဒိုင် အိပ်ရာခင်းကို နေလှန်း သုတ်သင်ပြီးလျှင် ခါ၍ ခင်းထားမြဲအတိုင်း တစ်ဖန် ပြန်ခင်း ထား ရမည်။

ထွေးခံကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲ အတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထား ရမည်။ မှီရာတံ ကဲပျဉ်ကို နေလှန်း ပွတ်တိုက်၍ ထားမြဲအတိုင်း နေရာ၌ တစ်ဖန် ပြန်ထားရမည်။

သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သပိတ်ကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ညောင်စောင်းအောက်ကို လှည်းကောင်း၊ အင်းယျဉ်အောက်ကို လှည်းကောင်း သုံးသပ်၍ သပိတ်ကို ထားရမည်။ အခင်းမရှိသော မြေ၌ သပိတ်ကို မထားအပ်။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော ရဟန်းသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းကို ကိုင်၍ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သင်္ကန်းတန်း သင်္ကန်းကြိုးကို ပွတ်တိုက်၍ ထိုမှာဖက်က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အရှေ့အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အရှေ့မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အနောက် အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ အနောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ မြောက်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ မြောက်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရ မည်။ တောင်အရပ်မှ မြူနှင့်တကွသော လေတို့သည် လာကုန်အံ့၊ တောင်မျက်နှာ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ အေးသော အခါဖြစ်မှု နေ့အခါ၌ လေသွန် တံခါးတို့ကို ဖွင့်ထားရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ပိတ်ရ မည်။ ပူအိုက်သော အခါဖြစ်မှု နေ့အခါ၌ လေသွန် တံခါးတို့ကို ပိတ်ရမည်။ ညဉ့်အခါ၌ ဖွင့်ထားရမည်။

ပရိဝုဏ်သည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ပရိဝုဏ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ တံခါးမုခ် (ရေချိုးအုံ) သည် အမှိုက် ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ တံခါးမုခ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ စည်းဝေးရာ ဇရပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက် ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ စည်းဝေးရာ ဇရပ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ မီးတင်းကုပ်သည် အကယ်၍ အမှိုက် ရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ မီးတင်းကုပ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ ကျင်ကြီးအိမ်သည် အကယ်၍ အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ကျင်ကြီးအိမ်ကို တံမြက် လှည်းရမည်။ အကယ်၍ သောက်ရေ မရှိအံ့၊ သောက်ရေကို တည်ထား ရမည်။ သုံးရေ မရှိအံ့၊ သုံးရေကို တည်ထား ရမည်။ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေ မရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်း ရမည်။

ဆရာအား မမေ့လျော်ခြင်းသည် ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ပျောက်ငြိမ်း စေရမည်၊ သူတစ်ပါးကို သော်လည်း ပျောက်ငြိမ်း စေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြော ရမည်။ ဆရာအား တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ပယ်ဖျောက်ရမည်၊ သူတစ်ပါးကို သော်လည်း ပယ်ဖျောက် စေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဆရာအား မှားသော အယူသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ဖြေရှင်းရမည်၊ သူတစ်ပါးကို သော်လည်း ဖြေရှင်းစေရမည်၊ ထိုဆရာအား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြောရမည်။ ဆရာသည် ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ပရိဝါသ် နေခြင်းငှါ ထိုက်ငြားအံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာအား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှါ အကယ်၍ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် မာနတ် ကျင့်ခြင်းငှါ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာအား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ဆရာသည် အတ္တန် သွင်းခြင်းငှါ အကယ်၍ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာ သည် ဆရာကို အတ္တန် သွင်းပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ သံဃာသည် ဆရာအား တဇ္ဇနီယကံကို လည်းကောင်း၊ နိယဿကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကို လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံကို လည်းကောင်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် ဆရာအား ကံ မပြုပါအံ့နည်း၊ ပေါသော ကံသို့ မူလည်း ညွတ်စေရပါ အံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ထိုဆရာအား သံဃာသည် တဇ္ဇနီယကံကို လည်းကောင်း၊ နိယဿကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနီယကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံကို လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနီယကံကို လည်းကောင်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် “အဘယ်သို့လျှင် ဆရာသည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန် တည်းဟူသော အမွေးကိုမူလည်း ‘အမျက် ဒေါသကို မူလည်း’ ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက် အံ့သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

အကယ်၍ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ဖွပ်လျှော်ရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော် ရပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ချုပ်ရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်း ကို ချုပ်ရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ကျိုရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်။ ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ အနီးနေ တပည့်သည် ဆိုးရမည်၊ အဘယ်သို့လျှင် ဆရာ၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးရပါ အံ့နည်းဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်း ဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားအပ်။

ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ အချို့သော သူအား သပိတ်ကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ သပိတ်ကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူအား သင်္ကန်းကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ သင်္ကန်းကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူအား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ကို မပေးအပ်၊ အချို့သော သူ၏ ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ကို မယူအပ်၊ အချို့သော သူ၏ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ်အပ်၊ အချို့သော သူကို မိမိ ဆံပင်တို့ကို မရိတ်ဖြတ် စေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ အမှု ခပ်သိမ်းကို မပြုအပ်၊ အချို့သော သူကို (ကြေးတွန်းခြင်း စသော) အမှု ခပ်သိမ်းကို မပြုစေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုအပ်၊ အချို့သော သူကို မိမိ အမှုကြီးငယ်ကို မပြုစေအပ်၊ အချို့သော သူ၏ နောက်လိုက်ရဟန်း မဖြစ်အပ်၊ အချို့သော သူကို နောက်လိုက် ရဟန်း မယူအပ် ‘မခေါ်အပ်’၊ အချို့သော သူ၏ ဆွမ်းကို မဆောင်အပ်၊ အချို့သော သူကို မိမိဆွမ်းကို မဆောင် စေအပ်၊ ဆရာကို မပန်ကြားဘဲ ရွာတွင်းသို့ မဝင်အပ်၊ သုသာန်သို့ မသွားအပ်၊ အရပ် တစ်ပါးသို့ ဖဲမသွားအပ်၊ ဆရာသည် အကယ်၍ နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည်သမျှ ကာလ ပတ်လုံး လုပ်ကျွေး ရမည်၊ ထိုဆရာ၏ အနာမှ ထခြင်း ‘ပျောက်ခြင်း’ ကို စောင့်ဆိုင်းရမည်။

ရဟန်းတို့ ဤကား အနီးနေ တပည့်တို့၏ ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း အနီးနေ တပည့်တို့သည် ဆရာတို့၌ ကျင့်ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

၁၄ - အန္တောသိက (အနီးနေတပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့်) ဝတ်ကို ပြခြင်း

၃၈၁။ ထိုအခါ ဆရာတို့သည် အနီးနေ တပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်။ အလို နည်းသော ရဟန်းတို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဆရာတို့သည် အနီးနေ တပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် ရဟန်း အပေါင်းကို စည်းဝေးစေ၍ ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ ဆရာတို့သည် အနီးနေ တပည့်တို့၌ ကောင်းစွာ မကျင့်ကုန် ဟူသည် မှန်သလော” ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

၃၈၂။ ရဟန်းတို့ သို့ဖြစ်လျှင် ဆရာတို့အား အနီးနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည့် ဝတ်ကို ပညတ်အံ့၊ ယင်းကျင့်ဝတ် အတိုင်း ဆရာတို့သည် အနီးနေ တပည့်တို့၌ ကျင့်ရမည်။

ထိုစကား၌ ဤဆို လတ္တံ့သည်ကား ကောင်းစွာ ကျင့်ခြင်းတည်း။

ရဟန်းတို့ ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်ကို သင်ယူခြင်း မေးမြန်းခြင်း သွန်သင် ဆုံးမခြင်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ် ချီးမြှင့် ရမည်၊ အကယ်၍ ဆရာအား သပိတ် ရှိ၍ အနီးနေ တပည့်အား သပိတ် မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်အား သပိတ်ကို ပေးရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်အား သပိတ် ဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လ ကိုမူလည်း ပြုရမည်။ အကယ်၍ ဆရာအား သင်္ကန်းရှိ၍ အနီးနေ တပည့်အား သင်္ကန်း မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်အား သင်္ကန်းကို ပေးရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်အား သင်္ကန်း ဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကိုလည်း ‘ကြောင့်ကြ ခြင်းကိုလည်း’ ပြုရမည်။ အကယ်၍ ဆရာအား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ ရှိ၍ အနီးနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ မရှိအံ့၊ ဆရာသည် အနီးနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံးအဆောင်’ကို ပေးရမည်၊ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်အား ပရိက္ခရာ ‘အသုံး အဆောင်’ ဖြစ်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို မူလည်း ပြုရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေ တပည့်သည် နာဖျားအံ့၊ နံနက် စောစောထ၍ ဒန်ပူကို ပေးရမည်၊ မျက်နှာသစ် ရေကို ပေးရမည်၊ နေရာကို ခင်းရမည်၊ အကယ်၍ ယာဂု ရှိခဲ့လျှင် ခွက်ကို ဆေးကြောပြီး ယာဂုကို ပေးရမည်၊ ယာဂု သောက်ပြီးသော အနီးနေ တပည့်အား ရေပေးပြီး၍ ခွက်ကို လှမ်းယူပြီးနောက် ရိုသေ ကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်မိစေဘဲ ဆေးကြောပြီးလျှင် သိုမှီး သိမ်းဆည်း ထားရမည်၊ အနီးနေ တပည့်သည် နေရာမှ ထခဲ့သော် နေရာကို ခေါက်ထားရမည်၊ အကယ်၍ ထိုနေရာသည် အမှိုက် ရှိအံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်။

အနီးနေ တပည့်သည် ရွာသို့ အကယ်၍ ဝင်လိုငြားအံ့၊ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ဝတ်ပြီး သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ခါးပန်းကြိုးကို ပေးရမည်၊ ကိုယ်ဝတ် ဒုကုဋ်တို့ကို ထပ်၍ ပေးရမည်၊ ဆေးကြော၍ ရေနှင့် တကွသော သပိတ်ကို ပေးရမည်။

ဤမျှ အတိုင်းအရှည် ရှိသောအခါ ပြန်လာအံ့ ဟု (နှလုံး သွင်း၍) နေရာကို ခင်းထားရမည်၊ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်၊ ခရီးဦး ကြိုဆို၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ ရမည်၊ ကျောင်းဝတ် သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်၊ ရွာဝတ် သင်းပိုင်ကို လှမ်းယူ ရမည်။ အကယ်၍ သင်္ကန်းသည် ချွေးစွတ်အံ့၊ တစ်ခဏမျှ နေပူ၌ လှန်းထား ရမည်၊ နေပူ၌ သင်္ကန်းကို

ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်၊ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်း ခေါက်သည် ရှိသော် “အလယ်၌ ခေါက်ရိုး ကျိုးသည် မဖြစ်စေလင့်” ဟု (နှလုံး သွင်းလျက်) လက်လေးသစ် အနားကို လျှော့၍ ‘ရွှေ့ရှား၍’ သင်္ကန်းကို ခေါက်ရမည်။ သင်္ကန်း ခေါက်အတွင်း၌ ခါးပန်းကြိုးကို ထားရမည်။

ဆွမ်းရှိသည် ဖြစ်၍ အနီးနေ တပည့်သည်လည်း စားလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ရေကို ပေး၍ ဆွမ်းကို ပေးရ မည်။ အနီးနေ တပည့်ကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။ ဆွမ်းစားပြီးသော အနီးနေ တပည့်အား ရေကို ပေး၍ သပိတ်ကို လှမ်းယူပြီးလျှင် ရှိသော ကောင်းမွန်စွာ မထိခိုက်စေဘဲ ဆေးကြော သုတ်သင်လျက် ရေ မရှိအောင် ပြု၍ တစ်ခဏမျှ နေလှန်းထားရမည်။ နေပူ၌ သပိတ်ကို ကြာမြင့်စွာ မထားအပ်။ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ သပိတ်ကို ထားလိုသော်။ပ။ သင်္ကန်းကို ထားလိုသော်။ပ။ ထိုမှာဘက် က အစွန်းကို ဤမှာဘက်မှ အခွေပြုလျက် သင်္ကန်းကို ထားရမည်။ အနီးနေ တပည့် ထသည် ရှိသော် နေရာကို ခေါက်ထား ရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို သိုမှီး သိမ်းဆည်း ရမည်။ ထိုနေရာသည် အမှိုက် ရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုနေရာကို တံမြက် လှည်းရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေ တပည့်သည် ရေချိုးလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေအေးဖြင့် အကယ်၍ အလိုရှိ ငြားအံ့၊ အေးသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။ ရေပူဖြင့် အလိုရှိ ငြားအံ့၊ ပူသော ချိုးရေကို စီရင်ရမည်။

အနီးနေ တပည့်သည် အကယ်၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်လိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ကသယ်မှုန့်ကို ရေဖြင့် လုံးရမည်။ မြေညက်ကို ရေဖြင့် ဆွတ်ရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူ၍ သွားပြီးနောက် ဇရုံးအိမ်၌ အင်းပျဉ်ကို ပေးပြီးလျှင် သင်္ကန်းကို လှမ်းယူ၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ ကသယ်မှုန့်ကို ပေးရမည်။ မြေညက်ကို ပေးရမည်။ အကယ်၍ စွမ်းနိုင်လျှင် ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်သော ရဟန်းသည် ရေဆွတ် သော မြေညက်မှုန့်ဖြင့် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ၍ ရှေ့မှ လှည်းကောင်း၊ နောက်မှ လှည်းကောင်း (ရေသနပ် ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်သို့ ဝင်ရမည်။ သီတင်းကြီးဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကို တိုးဝှေ့၍ မနေထိုင်အပ်။ သီတင်းငယ်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ကိုလည်း နေရာဖြင့် မထားမြစ်အပ်။

ဇရုံးအိမ်၌ အနီးနေ တပည့်အား (မီးညှိခြင်း စသော) အမှု ခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်သော ရဟန်းသည် ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကိုယူ၍ ရှေ့မှ လှည်းကောင်း၊ နောက်မှ လှည်းကောင်း (ရေသနပ်ဖြင့်) ဖုံးလွှမ်း၍ ဇရုံးအိမ်မှ ထွက်ရမည်။

ရေချိုးရာ၌လည်း အနီးနေ တပည့်အား (ကြေးတွန်းခြင်း စသော) အမှု ခပ်သိမ်းကို ပြုရမည်။ ရေချိုးပြီးသော ဆရာသည် ရှေးဦးစွာ တက်၍ မိမိကိုယ်ကို ရေ မရှိအောင်ပြု၍ သင်းပိုင်ကို ဝတ်လျက် အနီးနေ တပည့်၏ ကိုယ်မှ ရေကို သုတ်ရမည်။ သင်းပိုင်ကို ပေးရမည်။ ကိုယ်ဝတ် ဒုတုဋ်ကို ပေးရမည်။ ဇရုံးအိမ် အင်းပျဉ်ကို ယူခဲ့ပြီးလျှင် ရှေးဦးစွာ လာ၍ နေရာကို ခင်းထားရမည်။ ခြေဆေးရေ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်းကို အနီး၌ ထားရမည်။ အနီးနေ တပည့်ကို သောက်ရေဖြင့် မေးမြန်းရမည်။

အနီးနေ တပည့်နေသော ကျောင်းသည် အကယ်၍ အမှိုက် ရှိအံ့၊ စွမ်းနိုင်ပါမူ သုတ်သင် ရှင်းလင်း ရမည်။ ကျောင်းကို သုတ်သင် လိုသော ရဟန်းသည် ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို ထုတ်ဆောင်၍ သင့်ရာ အရပ်၌ ထားရမည်။ပ။ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေမရှိသည် ဖြစ်အံ့၊ သန့်သက် ရေအိုး၌ ရေကို သွန်းလောင်း ရမည်။

အနီးနေ တပည့်အား မမေ့လျော့ခြင်းသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် ပျောက်ငြိမ် စေရမည်။ သူတစ်ပါး ကို သော်လည်း ပျောက်ငြိမ်း စေရမည်။ ထိုအနီးနေ တပည့်အား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြော ရမည်။ အနီးနေ တပည့်အား တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’သည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် ပယ်ဖျောက် ရမည်။ သူတစ်ပါးကို သော်လည်း ပယ်ဖျောက် စေရမည်။ ထိုအနီးနေ တပည့်အား တရား စကားကိုမူလည်း ဟောပြော ရမည်။ အနီးနေ တပည့်အား မှားသော အယူသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် ဖြေရှင်းရမည်။ သူတစ်ပါးကို သော်လည်း ဖြေရှင်း စေရမည်။ ထိုအနီးနေ တပည့်အား တရား

စကားကိုမူလည်း ဟောပြော ရမည်။ အနီးနေ တပည့်သည် ဂရုက အာပတ်သို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ ပရိဝါသ် နေခြင်းငှာ ထိုက်ငြားအံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေ တပည့်အား ပရိဝါသ်ကို ပေးရာအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေ တပည့်သည် အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ခြင်းငှာ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေ တပည့်ကို အရင်းသို့ ပြန်၍ ငင်ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေ တပည့်သည် မာနတ် ကျင့်ခြင်းငှာ ထိုက်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေ တပည့်အား မာနတ်ကို ပေးပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အနီးနေ တပည့်သည် အဗ္ဘာန် သွင်းခြင်းငှာ ထိုက် သည်ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေ တပည့်ကို အဗ္ဘာန် သွင်းပါ အံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ သံဃာသည် အနီးနေ တပည့်အား တဇ္ဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ နိယဿကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏိယကံကို လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနိယ ကံကို လည်းကောင်း ပြုလိုသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် သံဃာသည် အနီးနေ တပည့်အား ကံ မပြုပါအံ့နည်း၊ ဗပါသော ကံသို့မူလည်း ညွတ်စေရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ ထိုအနီးနေ တပည့်အား သံဃာသည် တဇ္ဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ နိယဿကံကို လည်းကောင်း၊ ပဗ္ဗာဇနိယကံကို လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏိယကံကို လည်းကောင်း၊ ဥက္ခေပနိယကံကို လည်းကောင်း ပြုအပ်ပြီးသည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ မာန်တည်း ဟူသော အမွေးကိုမူလည်း ‘အမျှက ဒေါသကိုမူလည်း’ ချပါအံ့နည်း၊ ဒဏ်မှ ထွက်မြောက်သော အကျင့်ကို ကျင့်ပါအံ့နည်း၊ သံဃာသည် ထိုကံကို ငြိမ်းစေပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။

အကယ်၍ အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော် သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ဖွပ်လော့” ဟု ပြောကြား ရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဖွပ်လျှော် စေရပါအံ့ နည်း” ဟု လုံ့လကို ပြုရမည်။ အကယ်၍ အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်သင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ချုပ်လော့” ဟု ပြောကြားရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ချုပ်စေ ရပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကိုမူလည်း ပြုရမည်။ အနီးနေ တပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုသင့်သည် ဖြစ်အံ့ ဆရာသည် “ဤသို့ ကျိုလော့” ဟု ပြောကြားရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ ဆိုးရည်ကို ကျိုစေရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကိုလည်း ‘ကြောင့်ကြ ခြင်းကိုလည်း’ ပြုရမည်။ အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးသင့်သည် ဖြစ်အံ့၊ ဆရာသည် “ဤသို့ ဆိုးလော့” ဟု ပြောကြားရမည်။ “အဘယ်သို့လျှင် အနီးနေ တပည့်၏ သင်္ကန်းကို ဆိုးစေရ ပါအံ့နည်း” ဟု လုံ့လကိုလည်း ပြုရမည်။ သင်္ကန်း ဆိုးလိုသော ရဟန်းသည် ကောင်းစွာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဆိုးရမည်၊ ဆိုးရည်ပေါက် မပြတ်စဲမီ ဖဲမသွားအပ်။ အနီးနေ တပည့်သည် နာဖျားသည် ဖြစ်အံ့၊ အသက်ရှည် သမျှ ကာလပတ်လုံး လုပ်ကျွေးရမည်၊ ထိုအနီးနေ တပည့်၏ အနာပျောက်သည့် တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်း ရမည်။ ရဟန်းတို့ ဤကား အနီးနေ တပည့်တို့၌ ဆရာတို့ ကျင့်ရမည့် ကျင့်ဝတ်တည်း၊ ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ဆရာတို့ သည် အနီးနေ တပည့်၌ ကျင့်ရမည် ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

အဋ္ဌမ ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုသည် ငါးဆယ့်ငါးခုတို့တည်း၊ ကျင့်ဝတ်သည် တစ်ဆယ့်လေးခုတည်း။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၈ - ဝတ္ထုက္ခန္ဓက ===

ထိုဝတ္ထုက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဖိနပ် စီးခြင်း လည်းကောင်း ထီး ဆောင်းခြင်း လည်းကောင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်း လည်းကောင်း ဦးခေါင်း၌ တင်ခြင်း လည်းကောင်း သောက်ရေ လည်းကောင်း ရှိမခိုးခြင်း လည်းကောင်း မမေးခြင်း လည်းကောင်း မြွေကို လည်းကောင်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်း လည်းကောင်း။

ဖိနပ် ချွတ်ခြင်း လည်းကောင်း ထီး လည်းကောင်း ပခုံး လည်းကောင်း မနှေးမလျင် (ဝင်ခြင်း) လည်းကောင်း ဖဲသွားခြင်း လည်းကောင်း သပိတ် သင်္ကန်းကို ချခြင်း လည်းကောင်း သင့်ရာ နေရာ လည်းကောင်း မေးမြန်းခြင်း လည်းကောင်း။

ရေလောင်းခြင်း လည်းကောင်း ဆေးခြင်း လည်းကောင်း အဝတ်ခြောက် အဝတ်စိုဖြင့် ဖိနပ်ကို သုတ်ခြင်း လည်းကောင်း သီတင်းကြီး လည်းကောင်း သီတင်းငယ် လည်းကောင်း မေးမြန်းခြင်း လည်းကောင်း နေဖူးခြင်း လည်းကောင်း ဆွမ်းခံရွာ လည်းကောင်း။

သေက္ခသမ္ပုတိ လည်းကောင်း ကျင်ကြီးဌာန လည်းကောင်း သောက်ရေ လည်းကောင်း သုံးရေ လည်းကောင်း တောင်ဝှေး လည်းကောင်း ကတိကဝတ် လည်းကောင်း ထို့ပြင် အချိန် လည်းကောင်း တစ်ခဏ လည်းကောင်း အမှိုက် လည်းကောင်း မြေအခင်းကို ထုတ်ခြင်း လည်းကောင်း။

ညောင်စောင်းခြေခံ လည်းကောင်း ဘုံလျှို 'ဖုံ' လည်းကောင်း ခေါင်းအုံး လည်းကောင်း ညောင်စောင်း လည်းကောင်း အင်းပျဉ် လည်းကောင်း ထွေးခံ လည်းကောင်း တံကဲပျဉ် လည်းကောင်း အထက်ပိုင်း လည်းကောင်း အထောင့် လည်းကောင်း ဝွေ့နီ လည်းကောင်း အမည်း လည်းကောင်း မခြယ်ခြင်း လည်းကောင်း။

အမှိုက် လည်းကောင်း မြေအခင်း လည်းကောင်း ညောင်စောင်းခြေခံ လည်းကောင်း ညောင်စောင်း လည်းကောင်း အင်းပျဉ် လည်းကောင်း ဘုံလျှို 'ဖုံ' လည်းကောင်း နိသီဒိုင် အခင်း လည်းကောင်း ထွေးခံ လည်းကောင်း တံကဲပျဉ် လည်းကောင်း။

သပိတ် သင်္ကန်း လည်းကောင်း မြေ လည်းကောင်း ထိုဘက်မှ အစွန်း လည်းကောင်း ဤဘက်မှ အခေါက် လည်းကောင်း အရှေ့ဘက်မှ လာသော လေ လည်းကောင်း အနောက်ဘက်မှ လာသော လေ လည်းကောင်း မြောက်ဘက်မှ လာသော လေ လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး တောင်ဘက်မှ လာသော လေ လည်းကောင်း။

အေးသောအခါ ပူသောအခါ လည်းကောင်း နေ့ ည၌ လည်းကောင်း ပရိဝုဏ် လည်းကောင်း တံခါးမုခ် လည်းကောင်း စည်းဝေးရာ ဇရပ် လည်းကောင်း မီးတင်းကုပ် လည်းကောင်း ကျင်ကြီးအိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ် လည်းကောင်း။

သောက်ရေ သုံးရေ သန့်သက်ရေတို့၌ အိုး လည်းကောင်း ဥပမာပုံတို့ဖြင့် မနှိုင်းရှည် အပ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤခရီးသည် ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော် မူ၏။

နေရာ မခင်းခြင်း လည်းကောင်း ရေမတည်ခြင်း လည်းကောင်း ခရီးဦး မကြိုခြင်း လည်းကောင်း သောက်ရေဖြင့် မမေးခြင်း လည်းကောင်း ရှိမခိုးခြင်း လည်းကောင်း နေရာ မခင်းခြင်း လည်းကောင်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။

သီတင်းကြီး နေရာ လည်းကောင်း ရေတည်ခြင်း လည်းကောင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လည်းကောင်း သောက်ရေ လည်းကောင်း ဖိနပ် လည်းကောင်း သင့်သောနေရာ ရှိခိုးခြင်း လည်းကောင်း နေရာခင်းခြင်း လည်းကောင်း။

နေဖူးခြင်း လည်းကောင်း ဆွမ်းခံရွာ သေက္ခသမ္မုတိ လည်းကောင်း ကျင်ကြီးဌာန လည်းကောင်း သောက်ရေ သုံးရေ လည်းကောင်း တောင်ဝှေး ကတိကဝတ် လည်းကောင်း အခါ လည်းကောင်း သီတင်းငယ်၏ နေထိုင်ခြင်း လည်းကောင်း။

ရှိခိုးစေခြင်း လည်းကောင်း ပြောခြင်း လည်းကောင်း အောက်(ဆိုပြီး)အတိုင်း နည်းတူ ဆောင်ရာ၏။ လှည်းမျိုးနှင့် တူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤကျောင်းနေ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပြတော်မူ၏။

ခရီးသည် ရဟန်းတို့ လည်းကောင်း သစ်ဘဏ္ဍာ မြေဘဏ္ဍာ လည်းကောင်း ဖွင့်ခြင်း လည်းကောင်း မပန်ကြားခြင်း လည်းကောင်း ပျက်စီးခြင်း လည်းကောင်း မလုံခြုံခြင်း လည်းကောင်း သီလကို ချစ်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။

သိမ်းဆည်း၍လည်းကောင်း ပိတ်၍ လည်းကောင်း ရဟန်းကိုဖြစ်စေ သာမဏေကို ဖြစ်စေ အရံ စောင့်ကို ဖြစ်စေ ဥပါသကာကို ဖြစ်စေ ပန်ကြား၍ သာလျှင် ဖဲသွားရာ၏။

ကျောက်ခဲတို့၌ အစုအပုံကို သိမ်းဆည်း ရာ၏။ ပိတ်ခြင်း လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်မှု ကြောင့်ကြ ပြုရာ၏။ မိုး မစိုရာ၌ ထို့အတူ လည်းကောင်း။

အလုံးစုံ မိုးစိုခြင်း လည်းကောင်း ရွာသို့ ဆောင်ခြင်း လည်းကောင်း လွင်တီးခေါင်၌ ထို့အတူ လည်းကောင်း ထုပ်, လျောက် အင်္ဂါတို့ကား ကြွင်း (ကျန်) ကုန်ရာ၏ ဟူသော နှလုံးသွင်း လည်းကောင်း ခရီးသည် ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ဝမ်းမမြောက်ခြင်း လည်းကောင်း မထေရ်ကြီး လည်းကောင်း ချန်ထားခဲ့ခြင်း လည်းကောင်း လေးပါး ငါးပါးတို့ လည်းကောင်း ကျင်ကြီး နှိပ်စက်ခြင်း လည်းကောင်း မိန်းမော ‘မေ့မြော’ ခြင်း လည်းကောင်း ဤကား အနုမောဒနာ ပြုရာတို့၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ကုန်၍ မကောင်းသဖြင့် ရုံကုန်၍ အသွင်အပြင် မရှိ ကုန်ဘဲ ရှောင်၍ မထေရ်ကြီးတို့ကို တိုးဝှေ့ခြင်း လည်းကောင်း။

ရဟန်းငယ်တို့ လည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီး လည်းကောင်း သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကြခြင်း လည်းကောင်း အဝန်း သုံးပါးကို (အဝန်းညီစွာ) ဝတ်ခြင်း လည်းကောင်း ခါးပန်း လည်းကောင်း အထပ် လည်းကောင်း ကမ္မတ်သီး လည်းကောင်း။

ရှောင်မသွားခြင်း လည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း လည်းကောင်း (ဣန္ဒြေကို) ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်း လည်းကောင်း မျက်လွှာချခြင်း လည်းကောင်း (သင်္ကန်းကို) ပင့်မခြင်း လည်းကောင်း ပြင်းစွာ ရယ်ခြင်း လည်းကောင်း နည်းသော အသံ လည်းကောင်း လှုပ်ခြင်းသုံးမျိုးတို့ လည်းကောင်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်း လည်းကောင်း ဖဝါးစွန်းဖြင့် နင်းခြင်း လည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်း လည်းကောင်း ပျံ့လွင့်သော စိတ်ရှိလျက် ပြင်းစွာ ရယ်ခြင်း လည်းကောင်း နည်းသောအသံ လည်းကောင်း လှုပ်ခြင်း သုံးမျိုးတို့ လည်းကောင်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်းခြုံခြင်း အာယောဂ ပတ်ဖွဲ့ခြင်း လည်းကောင်း တိုးဝှေ့၍ နေရာ၌ မနေရာ၊ တက်၍ ရေကို နှိမ့်၍ (ရေကို) သွန်းလောင်းခြင်း လည်းကောင်း။

အနီး (အပါး) လည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီး လည်းကောင်း ဆွမ်းကို ခံရာ၏။ ဟင်း လည်းကောင်း လက်သုပ် လည်းကောင်း (ရဟန်း) အားလုံးအား သပိတ် အနားရေးနှင့် အညီအမျှ လည်းကောင်း။

ရိုသေစွာ သပိတ် အမှတ်သညာ မရှိခြင်း လည်းကောင်း အစဉ်အတိုင်း လည်းကောင်း ဟင်းနှင့် ညီမျှခြင်း လည်းကောင်း ဆွမ်းဦး ဆွမ်းထိပ်ကို မနှိပ်မဖိခြင်း လည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း လည်းကောင်း တောင်း (သိစေ) ခြင်း ကဲ့ရဲ့ လိုသော အမှတ်သညာ ရှိခြင်း လည်းကောင်း။

ဆွမ်းလုတ်ကြီး အဝန်းညီသော ဆွမ်းလုတ် ခံတွင်းဝ လည်းကောင်း အလုံးစုံသော လက် လည်းကောင်း မပြောရခြင်း လည်းကောင်း ဆွမ်းလုတ်ကို မြှောက်ခြင်း ကိုက်ဖြတ်ခြင်း လည်းကောင်း ပါးစောင်၌ ထားခြင်း လည်းကောင်း ခါခြင်း လည်းကောင်း ဆွမ်းလုံးကို ကြဲခြင်း လည်းကောင်း။

လျှာကို ထုတ်ခြင်း လည်းကောင်း စပ်စပ် အသံပြုခြင်း လည်းကောင်း ရှုတ်ရှုတ် အသံပြုခြင်း လည်းကောင်း လက်ကို လျက်ခြင်း သပိတ်ကို ခြစ်ခြင်း နှုတ်ခမ်းကို လျက်ခြင်း လည်းကောင်း အာမိသ ရိုသောလက် လည်းကောင်း (ရေကို) ခံယူခြင်း လည်းကောင်း။

ရဟန်းအားလုံး ဆွမ်းစားမပြီးခြင်း လည်းကောင်း ရေကို နှိမ့်၍ သွန်းလောင်းခြင်း လည်းကောင်း ရေခံခွက် အနီးအပါး ရဟန်း လည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီး လည်းကောင်း နှိမ့်၍ လည်းကောင်း မြေ၌ လည်းကောင်း။

ဆွမ်းလုံးပါသော ဆေးရေ လည်းကောင်း ပြန်နစ်ခဲ့ခြင်း လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ဖုံးလွှမ်းခြင်း လည်းကောင်း ဖဝါးစွန်းနင်းခြင်း လည်းကောင်း တရားမင်း ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဆွမ်းစား ကျောင်း ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော် မူ၏။

မကောင်းသဖြင့် ဝတ်ခြင်းရှိ၍ အသွင်အပြင်နှင့် မပြည့်စုံသည် ဖြစ်၍ မမှတ်သား မူ၍ အဆော တလျင် ဝေးရာ၌ ရပ်ခြင်း လည်းကောင်း အလွန် နီးရာ၌ ရပ်ခြင်း ကြာမြင့်စွာ ရပ်ခြင်း လည်းကောင်း လျင်စွာ ပြန်နစ်ခြင်း လည်းကောင်း ပိဏ္ဏစာရိကဝတ်၌ ထို့အတူ (ပညတ်တော် မူ၏)။ ။ (ထို့အတူ ဆွမ်းခံသူ ရဟန်း လည်းကောင်း) -

ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားရာ၏။ ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်း လည်းကောင်း မျက်လွှာချခြင်း သင်္ကန်းကို ပင့်မခြင်း ပြင်းစွာ ရယ်ခြင်း နည်းသော အသံ လည်းကောင်း လှုပ်ခြင်း သုံးမျိုးတို့ လည်းကောင်း။

ခါးထောက်ခြင်း ဦးခေါင်း ခြုံခြင်း ဖဝါးစွန်း နင်းခြင်း လည်းကောင်း မှတ်သားခြင်း လည်းကောင်း အဆောတလျင် လည်းကောင်း ဝေးရာရပ်ခြင်း၌ လည်းကောင်း အလွန် နီးရာရပ်ခြင်း၌ လည်းကောင်း ကြာမြင့်စွာ ရပ်ခြင်း လည်းကောင်း လျင်စွာ ပြန်နစ်ခြင်း လည်းကောင်း နေရာ လည်းကောင်း ယောက်ချို လည်းကောင်း။

အိုးခွက် လည်းကောင်း ရပ်စေခြင်း လည်းကောင်း ရွှေ့ရှား၍ ညွတ်၍ ခံခြင်း လည်းကောင်း မော်မကြည့်ခြင်း လည်းကောင်း ဟင်းတို့၌လည်း ထိုဝတ်သည် ထို့အတူပင် တည်း။

ရဟန်းတို့သည် သင်္ကန်းကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းခြင်း လည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားခြင်း လည်းကောင်း ဣန္ဒြေကို ကောင်းစွာ စောင့်ခြင်း မျက်လွှာချခြင်း လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို ပင့်မခြင်း ပြင်းစွာရယ်ခြင်း လည်းကောင်း။

နည်းသော အသံရှိခြင်း လည်းကောင်း လှုပ်ခြင်း သုံးမျိုးတို့ လည်းကောင်း ခါးထောက်ခြင်း လည်းကောင်း ဦးခေါင်း ခြုံခြင်း လည်းကောင်း ပဆွံ့နင်းခြင်း လည်းကောင်း ရှေးဦးစွာ နေရာ ဆွမ်းဦးထည့်ခွက် သောက်ရေ လည်းကောင်း သုံးရေ လည်းကောင်း နောက်မှ အလိုရှိအံ့၊ စားခြင်း လည်းကောင်း သွန် (စွန့်) ခြင်း လည်းကောင်း ရုပ်သိမ်းခြင်း လည်းကောင်း။

သိမ်းဆည်းခြင်း လည်းကောင်း တံမြက် လှည်းခြင်း လည်းကောင်း ကင်းဆိတ်သော အချည်းနှီးသော (အိုး)ကို ရေလောင်းခြင်း လည်းကောင်း လက်ယပ်ခေါ်ခြင်း လည်းကောင်း ပြောဆိုခြင်း လည်းကောင်း ဤကား ဆွမ်းခံ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်တည်း။

သောက်ရေ သုံးရေ မီး မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျော့ နက္ခတ် အရပ် ခိုးသူတို့ လည်းကောင်း ‘အလုံးစ မရှိ’ ဟု ရိုက်နှက်ခြင်း လည်းကောင်း ပန်း၌ သပိတ် သင်္ကန်း လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး။

ယခုအခါ ပန်း၌ လွယ်ခြင်း လည်းကောင်း အဝန်း သုံးမျိုးကို အဝန်း ညီစွာ ဆွမ်းခံ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ဆောင်ရာ သကဲ့သို့ တောကျောင်းနေ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ဆောင်ရာ၏။

သပိတ်ကို ပန်း၌ သင်္ကန်းကို ဦးခေါင်း၌ တင်ခြင်း (ဖိနပ်ကို) စီးခြင်း လည်းကောင်း သောက်ရေ လည်းကောင်း သုံးရေ လည်းကောင်း မီး လည်းကောင်း မီးပွတ်ခုံ ပွတ်ကျော့ လည်းကောင်း တောင်ဝှေး လည်းကောင်း။

အစိတ်အပိုင်း ရှိသော နက္ခတ် ‘နက္ခတ် အချို့’ လည်းကောင်း အရပ် မျက်နှာတို့၌ လိမ္မာသည် ဖြစ်ရာ၏။ သတ္တဝါတို့ထက် မြတ်သော ဘုရားရှင်သည် ဤတောကျောင်းနေ ရဟန်းတို့၏ ကျင့်ဝတ်ကို ပညတ်တော် မူ၏။

လွင်တီးခေါင် လည်းကောင်း ပြန့်ကျဲ ကုန်၏။ သီလကို ချစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ကျောင်း၌ အမှိုက်ရှိမှု ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်းကို။

ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ ခေါင်းအုံး ညောင်စောင်း လည်းကောင်း အင်းပျဉ် လည်းကောင်း ထွေးခံ လည်းကောင်း တံကဲပျဉ် လေသာ ပြုတင်း မှိုတက်ခြင်း လည်းကောင်း ဝှေ့နီ လည်းကောင်း မည်းနက်သော အဆင်း ရှိသော မြေ လည်းကောင်း မခြယ်သော ‘မပြုပြင်သော’ မြေ လည်းကောင်း။

အမှိုက်စု ရဟန်း အနီးအပါး လည်းကောင်း အိပ်ရာ နေရာ လည်းကောင်း ကျောင်းသောက်ရေ လည်းကောင်း သုံးရေ အနီးအပါး လည်းကောင်း လေညာအရပ် လည်းကောင်း။

လေအောက်၌ အခင်း (မြေအခင်း) လည်းကောင်း ညောင်စောင်း ခြေခံ ညောင်စောင်း လည်းကောင်း အင်းပျဉ် လည်းကောင်း ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ နီသီဒိုင် အခင်း လည်းကောင်း ထွေးခံ လည်းကောင်း တံကဲပျဉ် လည်းကောင်း။

သပိတ် သင်္ကန်း လည်းကောင်း မြေ (အခင်းမဲ့ မြေ) လည်းကောင်း ထိုဘက်၌ အစွန်း လည်းကောင်း ဤဘက်၌ အခေါက် လည်းကောင်း အရှေ့အရပ် လည်းကောင်း အနောက် အရပ် လည်းကောင်း မြောက်အရပ် လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး တောင်အရပ် လည်းကောင်း။

အေးချိန် ပူချိန် လည်းကောင်း နေ့ လည်းကောင်း ည၌ လည်းကောင်း ပရိဝုဏ် လည်းကောင်း တံခါးမုခ် လည်းကောင်း စည်းဝေးရာ ဇရပ် မီးတင်းကုပ် လည်းကောင်း ကျင်ကြီးအိမ် လည်းကောင်း သောက်ရေ လည်းကောင်း။

သန့်သက် ရေအိုး လည်းကောင်း သီတင်းကြီး လည်းကောင်း ပါဠိသင်ခြင်း အဋ္ဌကထာ သင်ခြင်း သရဇ္ဈာယ်ခြင်း လည်းကောင်း တရား ဟောခြင်း လည်းကောင်း ဆီမီး ထွန်းခြင်း မီးငြိမ်းခြင်း လည်းကောင်း မဖွင့်ခြင်း လည်းကောင်း မပိတ်ခြင်း လည်းကောင်း။

သီတင်းကြီး ရှိရာသို့ မျက်နှာမူလှည့်ခြင်း လည်းကောင်း (လှည်းခြင်း) သင်္ကန်းစွန်းဖြင့်လည်း မတိုက် မခတ်ခြင်း လည်းကောင်း ကြီးသော လုံ့လ ရှိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ကျောင်းတို့၌ ထိုကျင့်ဝတ်ကို သိစေတော် ‘ပညတ်တော်’ မူ၏။

တားမြစ်ခြင်း လည်းကောင်း တံခါး လည်းကောင်း မိန်းမောခြင်း လည်းကောင်း သီလကို ချစ်ကုန် သော ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ဇရုံးအိမ်မှ ပြာကို စွန့်ရာ၏။ အပြင် မြေအကျည်သည် ထို့အတူ ပင်တည်း။

ပရိဝုဏ် လည်းကောင်း တံခါးမုခ် လည်းကောင်း ဇရပ်ဆောင် လည်းကောင်း ကသယ်မှုန့် မြေညက် ရေချိုးကန်ငယ် လည်းကောင်း မျက်နှာ လည်းကောင်း ရှေ့မှ မထေရ်ကြီးတို့ကို မတိုးဝှေ့ရခြင်း လည်းကောင်း ရဟန်းငယ်တို့ကို မတားမြစ်ခြင်း လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်မှု။

ရှေးမှ လည်းကောင်း အထက်ရေညာ လည်းကောင်း လမ်းခရီး လည်းကောင်း ညွှန်ပျောင်း လည်းကောင်း မြေညက်ခွက် အင်းပျဉ် ထိုင်ခုံ လည်းကောင်း ငြိမ်းစေ၍ လည်းကောင်း ပိတ်၍ လည်းကောင်း (ဖဲသွား ရာ၏)။ ဤဆိုခဲ့ပြီးကား ဇရုံးအိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။

သန့်သက်ရေ မဆေးခြင်း လည်းကောင်း အကြီးအငယ် အစဉ် လည်းကောင်း လာရောက်စဉ် လည်းကောင်း အဆောတလျင် လည်းကောင်း သင်္ကန်းကို ပင့်မခြင်း ညည်းတွားခြင်း လည်းကောင်း ဒန်ပူ လည်းကောင်း ကျင်ကြီးတွင်း လည်းကောင်း ကျင်ငယ်ခွက် တံတွေး လည်းကောင်း။

ကနုတံကြမ်း လည်းကောင်း ကျင်ကြီးတွင်း လည်းကောင်း အဆောတလျင် လည်းကောင်း ပင့်မခြင်း စပ်စပ်အသံ သန့်သက် ရေကို ချန်ထားခြင်း လည်းကောင်း အပအတွင်းမှ ချောင်းဟန့်ခြင်း လည်းကောင်း ကြိုးကြိမ် လည်းကောင်း မဆောမလျင် လည်းကောင်း။

အဆောတလျင် လည်းကောင်း ပင့်မခြင်း ရပ်ခြင်း လည်းကောင်း ညည်းတွားခြင်း ကနုတံ ကျင်ကြီးတွင်း လည်းကောင်း ကျင်ငယ်ခွက် တံတွေး ကနုတံကြမ်း လည်းကောင်း ကျင်ကြီးတွင်း လည်းကောင်း ကျင်ကြီးစွန့် ခြေနင်းခုံ လည်းကောင်း။

မဆောမလျင် လည်းကောင်း အလွန် မဆောမလျင် လည်းကောင်း ပင့်မခြင်း လည်းကောင်း ကျင်ကြီးစွန့် ခြေနင်းခုံ၌ စပ်စပ် အသံပြုခြင်း လည်းကောင်း သန့်သက်ရေ မချန်ထားခြင်း လည်းကောင်း ဖုံးလွှမ်းခြင်း လည်းကောင်း ကျင်ကြီး လိမ်းကျံခြင်း လည်းကောင်း ကနုတံခြင်း 'ပုံးခွက်' လည်းကောင်း။

ကျင်ကြီးအိမ် လည်းကောင်း အပြင်မြေ လည်းကောင်း ပရိဝုဏ် လည်းကောင်း တံခါး မုခ်လည်း ကောင်းသန့်သက် ရေဆေးရာ၌ရေ လည်းကောင်း ဤ(ဆိုပြီး) ကား ကျင်ကြီး အိမ်တို့၌ ကျင့်ဝတ်တည်း။

ဖိနပ် လည်းကောင်း ဒန်ပူ လည်းကောင်း မျက်နှာသစ် ရေလည်းကောင်း နေရာ လည်းကောင်း ယာဂု လည်းကောင်း ရေ လည်းကောင်း ဆေးကြော၍ ရုပ်သိမ်းခြင်း လည်းကောင်း အမှိုက် လည်းကောင်း ရွာ လည်းကောင်း။

သင်းပိုင် လည်းကောင်း ခါးပန်းကြိုး လည်းကောင်း နှစ်ထပ် သင်္ကန်းကြီး လည်းကောင်း ရေပါသော သပိတ် လည်းကောင်း နောက်လိုက် ရဟန်း လည်းကောင်း အဝန်းသုံးမျိုး လည်းကောင်း အဝန်းညီစွာ လည်းကောင်း ခါးပန်း လည်းကောင်း။

နှစ်ထပ် သင်္ကန်းကြီး လည်းကောင်း ဆေးကြော၍ နောက်မှ မဝေးလွန်းရာ၌ ခံယူခြင်း လည်းကောင်း စကားပြောစဉ် အာပတ် အနီးစကား လည်းကောင်း ရှေးဦးစွာ သွား၍ နေရာ လည်းကောင်း။

ခြေဆေးရေ လည်းကောင်း မဆေးမီ ခြေဆေး အင်းပျဉ် ခြေပွတ် အိုးခြမ်း လည်းကောင်း ခရီးဦး ကြိုခြင်း လည်းကောင်း သင်းပိုင် လည်းကောင်း နေလှန်းခြင်း လည်းကောင်း ထားခြင်း လည်းကောင်း ခေါက်ရိုးကြောင့် လည်းကောင်း အခေါက်တွင်း လည်းကောင်း စားခြင်းငှါ ဆက်ကပ်ခြင်း လည်းကောင်း။

သောက်ရေ လည်းကောင်း ရေ လည်းကောင်း နိမ့်စွာ လည်းကောင်း တစ်ခဏမျှ လည်းကောင်း ကြာမြင့်စွာ မထားခြင်း လည်းကောင်း သပိတ် သင်္ကန်း လည်းကောင်း မြေ လည်းကောင်း ထိုဘက်၌ အစွန်း လည်းကောင်း ဤဘက်၌ အခေါက် လည်းကောင်း။

ရုပ်သိမ်းခြင်း လည်းကောင်း သိမ်းဆည်းခြင်း လည်းကောင်း အမှိုက် လည်းကောင်း ရေချိုးရန် ရေအေး လည်းကောင်း ရေနှေး လည်းကောင်း ဇရုံးအိမ် လည်းကောင်း ကသယ်မှုန့် လည်းကောင်း မြေညက် လည်းကောင်း နောက်မှ လည်းကောင်း။

အင်းပျဉ်ခုံ လည်းကောင်း သင်္ကန်း လည်းကောင်း ကသယ်မှုန့် လည်းကောင်း မြေ ညက် လည်းကောင်း စွမ်းနိုင်ခြင်း လည်းကောင်း မျက်နှာ လည်းကောင်း ရှေ့မှ လည်းကောင်း မထေရ်ကြီး လည်းကောင်း ရဟန်းငယ် လည်းကောင်း ကြေးတွန်းခြင်း အမှု လည်းကောင်း ထွက်ခြင်း လည်းကောင်း။

ရှေ့မှ လည်းကောင်း ရေ လည်းကောင်း ရေချိုးပြီးသော် သင်းပိုင်ကို ဝတ်၍ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ လည်းကောင်း သင်းပိုင် လည်းကောင်း သင်္ကန်းကြီး လည်းကောင်း အင်းပျဉ်ထိုင်ခုံ လည်းကောင်း နေရာ လည်းကောင်း။

ခြေဆေးရေ လည်းကောင်း အင်းပျဉ် လည်းကောင်း ခြေပွတ် အိုးခြမ်း လည်းကောင်း သောက်ရေ လည်းကောင်း ပါဠိ သင်ခြင်း လည်းကောင်း အဋ္ဌကထာ သင်ခြင်း လည်းကောင်း အမှိုက် လည်းကောင်း သုတ်သင်ခြင်း လည်းကောင်း ရှေးဦးစွာ သပိတ် သင်္ကန်း လည်းကောင်း။

နိဿိဒ်အခင်း အိပ်ရာခင်း လည်းကောင်း ဘုံလျှို ‘ဖုံ’ ခေါင်းအုံး လည်းကောင်း ညောင် စောင်း လည်းကောင်း အင်းပျဉ် လည်းကောင်း ညောင်စောင်းခြေခံ လည်းကောင်း ထွေးခံ လည်းကောင်း တံကဲပျဉ် လည်းကောင်း။

မြေ လည်းကောင်း ပင့်ကူမျှင် ‘ပိုးအိမ်’ လည်းကောင်း လေသာပြုတင်း လည်းကောင်း ဝှေ့နီ လည်းကောင်း မည်းနက်သော အဆင်းရှိသော မြေ လည်းကောင်း မခြယ်လှယ်သော မြေ လည်းကောင်း မြေ လည်းကောင်း မြေအခင်း လည်းကောင်း ညောင်စောင်းခြေခံ လည်းကောင်း ညောင်စောင်း လည်းကောင်း အင်းပျဉ် လည်းကောင်း ခေါင်းအုံး လည်းကောင်း။

နိဿိဒ်အခင်း အိပ်ရာခင်း လည်းကောင်း ထွေးခံ တံကဲပျဉ် သပိတ် သင်္ကန်း လည်းကောင်း အရှေ့အရပ် လည်းကောင်း အနောက်အရပ် လည်းကောင်း မြောက်အရပ် လည်းကောင်း ထိုမှတစ်ပါး တောင်အရပ် လည်းကောင်း။

အေးချိန် ပူချိန် နေ့ ည၌ လည်းကောင်း ပရိဝုဏ် လည်းကောင်း တံခါးမုခ် လည်းကောင်း စည်းဝေး ရာ ဇရပ် လည်းကောင်း မီးတင်းကုပ် လည်းကောင်း ကျင်ကြီးအိမ် သောက်ရေ သုံးရေ လည်းကောင်း။

သန့်သက်ရေ လည်းကောင်း မမွေ့လျော်ခြင်း လည်းကောင်း တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစ္စ’ ရှိခြင်း လည်းကောင်း အယူမှားခြင်း လည်းကောင်း သံဃာဒိသိသ် အာပတ် လည်းကောင်း အရင်းသို့ ငင်ခြင်း လည်းကောင်း မာနတ် အဗ္ဘာန် လည်းကောင်း တဇ္ဇနီယကံ လည်းကောင်း နိယဿကံ လည်းကောင်း။

ပဗ္ဗာဇနီယကံ လည်းကောင်း ပဋိသာရဏီယကံ လည်းကောင်း ဥက္ခေပနီယကံ လည်းကောင်း ပြုပြီး လည်းကောင်း ဖွပ်လျှော်ခြင်း လည်းကောင်း ဖွပ်ခြင်း လည်းကောင်း ဆိုးရည် လည်းကောင်း ဆိုးခြင်း လည်းကောင်း ပြန်လှန်ခြင်း လည်းကောင်း။

သပိတ် လည်းကောင်း သင်္ကန်း လည်းကောင်း ပရိက္ခရာ လည်းကောင်း ဆံရိတ်ခြင်း လည်းကောင်း ကြေးတွန်းခြင်း လည်းကောင်း အမှုကြီးငယ် လည်းကောင်း နောက်လိုက်ရဟန်း လည်းကောင်း ဆွမ်း လည်းကောင်း ဝင်ခြင်း လည်းကောင်း။

သုသာန်သို့ မသွားခြင်း လည်းကောင်း အရပ်တစ်ပါးသို့ ဖဲမသွားခြင်း လည်းကောင်း အသက် ရှိသမျှ ပြုစုခြင်း လည်းကောင်း ဤ(ဆိုပြီး) ကား အတူနေ တပည့်သည် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာ၌ (ကျင့်ရန်) ဝတ်တည်း။

ဆုံးမခြင်း လည်းကောင်း ကံမြစ်ခြင်း လည်းကောင်း ပါဠိသင်ခြင်း လည်းကောင်း အဋ္ဌ ကထာ သင်ခြင်း လည်းကောင်း သပိတ် လည်းကောင်း သင်္ကန်း လည်းကောင်း ပရိက္ခရာ လည်းကောင်း ဖျားနာခြင်း လည်းကောင်း နောက်လိုက်ရဟန်း မဖြစ်ခြင်း လည်းကောင်း။

ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတို့၌ (ပြုရန်) ကျင့်ဝတ်တို့ ကဲ့သို့ ဆရာတို့၌ (ပြုရန်) ကျင့်ဝတ်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။ တူနေ တပည့်၌ (ပြုရန်) ကျင့်ဝတ် ကဲ့သို့ အနီးနေ တပည့်၌ (ပြုရန်) ကျင့်ဝတ် ဖြစ်၏။

အာဂန္တုက ‘ခရီးသည်’ ရဟန်းတို့၌ ကျင့်ဝတ်တို့သည် တစ်ဖန် အာဝါသိက ‘ကျောင်းနေ’ ရဟန်းတို့၌ ကျင့်ဝတ် ဖြစ်ကုန်၏။ ဂမိက ‘ခရီးသည်’ ဝတ် လည်းကောင်း အနုမောဒန ‘ဝမ်းမြောက်ခြင်း’ ဝတ် လည်းကောင်း ဘတ္တဂ္ဂ ‘ဆွမ်းစားကျောင်း’ ဝတ် လည်းကောင်း ပိဏ္ဍပါတိက ‘ဆွမ်းခံ ရဟန်း’ ဝတ် လည်းကောင်း။

အာရညိက ‘တောနေ ရဟန်း’ ဝတ် လည်းကောင်း သေနာသန ‘ကျောင်း’ ဝတ် လည်းကောင်း ဇန္တာယရ ‘ဇရုံးအိမ်’ ဝတ် လည်းကောင်း ဝစ္စကုဋိ ‘ကျင်ကြီးအိမ်’ ဝတ် လည်းကောင်း ဥပဇ္ဈာယ် ‘ဥပဇ္ဈာယ်တို့၌ ပြုရန်’ ဝတ် လည်းကောင်း သဒ္ဓိဝိဟာရိက ‘အတူနေ တပည့်တို့၌ ပြုရန်’ ဝတ် လည်းကောင်း။

အာစရိယ ‘ဆရာတို့၌ ပြုရန်’ ဝတ်သည် အန္တေဝါသိက ‘အနီးနေ တပည့်တို့၌ ထိုအတူ ပြုရန်’ ဝတ်ဖြစ်၏။ ဝတ္တက္ခန္ဓက၌ ဝတ္ထု တစ်ဆယ့်ကိုးခုတည်း၊ ကျင့်ဝတ် တစ်ဆယ့် လေးပါးတို့တည်း။

ဝတ်ကို မဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် သီလကို မပြည့်စေနိုင်၊ သီလ မစင်ကြယ်သော ရဟန်းသည် ပညာ မရှိသည် ဖြစ်၍ စိတ် တည်ကြည်ခြင်းကို မရနိုင်။

ယုံလွင့်သော စိတ်ရှိသော ရဟန်းသည် များသော အာရုံရှိ၍ တရားကို ကောင်းစွာ မမြင်နိုင်၊ ဉ္စတော်ကောင်း တရားကို ကောင်းစွာ မမြင်သော ရဟန်းသည် ဆင်းရဲမှ မလွတ်မြောက်နိုင်။

ဝတ်ကို ဖြည့်ကျင့်သော ရဟန်းသည် သီလကိုလည်း ပြည့်စေ နိုင်၏။ သီလ စင်ကြယ်သော ရဟန်းသည် ပညာရှိသည် ဖြစ်၍ စိတ် တည်ကြည်မှုကိုလည်း ရနိုင်၏။

စိတ် မယုံလွင့်သော ရဟန်းသည် တစ်ခုတည်းသော အာရုံရှိ၍ တရားကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်၏။ သူတော်ကောင်း တရားကို ကောင်းစွာ မြင်သော ထိုရဟန်းသည် ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်နိုင်၏။

ထို့ကြောင့် ပညာရှိသော ဘုရား သားတော် ရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံး အမဖြစ်သော ကျင့်ဝတ်ကို ဖြည့်ကျင့် ရာ၏။ ထိုဖြည့်ကျင့်ခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်လတ္တံ့။

ဤတွင် အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ဝတ္တက္ခန္ဓက ပြီးပြီ။

၁။ “နက္ခတ္တံ သပ္ပဒေသံဝါ” ပါဠိတော်အတိုင်း မြန်မာပြန်သည်။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၁ - ပါတိမောက်ပြရန် တောင်းပန်ခြင်း

၃၈၃။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရသူဌေး၏ မိခင်သဖွယ် ဖြစ်သော ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ ဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်း သံဃာ ခြံရံလျက် ထိုင်နေတော် မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည် ဖြစ်၍ ပဌမယာမ် လွန်လတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ ပဌမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ ရဟန်း သံဃာသည် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေရ ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင် အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည် ဖြစ်၍ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်လတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ ရဟန်း သံဃာသည် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေရပါ ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ် နေတော်မူ၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင် အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည် ဖြစ်၍ ပစ္ဆိမယာမ် လွန်လတ်သော် အရုဏ်တက်သည် ဖြစ်၍ ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာရှိ လတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက်-

“အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ၊ ပစ္ဆိမယာမ် လွန်ပါပြီ၊ အရုဏ် တက်ပါပြီ၊ ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာ ရှိပါပြီ၊ ရဟန်း သံဃာသည် ကြာမြင့်စွာ ထိုင်နေရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ” ဟု လျှောက်၏။

“အာနန္ဒာ ပရိသတ်သည် မစင်ကြယ်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်အား “မြတ်စွာဘုရားက အဘယ်သူကို ရည်၍၊ အာနန္ဒာ ပရိသတ်သည် မစင်ကြယ်” ဟု မိန့်တော် မူသနည်း ဟူ၍ အကြံ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်သည် ရဟန်း သံဃာ အလုံးစုံ၏ စိတ်ကို (မိမိ၏) စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ နှလုံး သွင်းတော်မူ၏။

အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်သည် ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှား တွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်း မဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံသော မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေ သာ မိုးစွတ်သော အမှိုက် ကဲ့သို့ ဖြစ်သော ရဟန်း သံဃာ အလယ်၌ ထိုင်နေသော သီလ မရှိသော ‘ဒုဿီလ’ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “ငါ့သျှင် ထလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို မြင်၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှု မရှိ” ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို “ငါ့သျှင် ထလော့၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင့်ကို မြင်၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှု မရှိ” ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို “ငါ့သျှင် ထလော့၊ မြတ်စွာ ဘုရားသည် သင့်ကို မြင်၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှု မရှိ” ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်မောင်း၌ ကိုင်၍ တံခါးမုခ်မှ အပြင်သို့ ထွက်စေ၍ မင်းတုပ်ငယ် မင်းတုပ်ကြီးကို လျှို့၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို ထွက်စေ အပ်ပါပြီ၊ ပရိသတ်သည် စင်ကြယ်ပါပြီ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာ ဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူ ပါလော့” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

“မောဂ္ဂလ္လာန် အံ့ဖွယ်တည်း၊ မောဂ္ဂလ္လာန် မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်၏။ ထို (မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောက်ျားသည် လက်မောင်းကို ကိုင်သည်တိုင်အောင် သော်လည်း ဆိုင်းငံ့ဘိ၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို -

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၂ - မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

၃၈၄။ ရဟန်းတို့ မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော အံ့ဖွယ် သဘောတို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း။ ယင်းအံ့ဖွယ် ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။ အဘယ် ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-

(၁) ရဟန်းတို့ မဟာ သမုဒ္ဒရာသည် အစဉ်အတိုင်း နိမ့်၏။ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်း၏။ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်း၏။ စလျှင်စခြင်း (အစမှလျှင်) မနက်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာ သမုဒ္ဒရာ၏ အစဉ်အတိုင်း နိမ့်ခြင်း၊ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်းခြင်း၊ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်းခြင်း၊ စလျှင်စခြင်း မနက်ခြင်းသည် မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ် ဖူးမြဲဖြစ်သော ပဌမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၂) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တည်တံ့သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ တည်တံ့သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန်ခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ဒုတိယအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၃) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ် ရှိလျှင် ကမ်းသို့ လျင်စွာ ကပ်စေ၏။ ကုန်းသို့ တင်စေ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံခြင်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ် ရှိလျှင် ကမ်းသို့ လျင်စွာကပ်စေခြင်း ကုန်းသို့ တင်စေခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော တတိယအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၄) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း ‘ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ သရဘူ မဟီ’ဟူသော မြစ်ကြီး အားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန် လတ်သော် ရှေး၌ဖြစ်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ “မဟာသမုဒ္ဒရာ” ဟူ၍သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ‘ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ သရဘူ မဟီ’ ဟူသော မြစ်ကြီး အားလုံးတို့၏ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန် လတ်သော် ရှေး၌ ဖြစ်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်ခြင်း “မဟာသမုဒ္ဒရာ” ဟူ၍ သာလျှင် ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းသည်လည်း ဤမဟာသမုဒ္ဒရာ၏ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော စတုတ္ထအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၅) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း လောက၌ အလုံးစုံသော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေ အယဉ်တို့သည်လည်း ကျကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှုသည် မထင်ရှား။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ လောက၌ အလုံးစုံ သော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ခြင်း၊ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေ အယဉ်တို့သည်လည်း ကျခြင်း၊ ထိုရေကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှု မထင်ရှားခြင်းသည် လည်း ဤမဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ပဉ္စမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၆) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ငန်သော အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိခြင်းသည်လည်း

မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ဆဋ္ဌအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၇) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ပုလဲ မြဲ ကြောင်မြက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက် ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက် နိုင်သော ရတနာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ပုလဲ မြဲ ကြောင်မြက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက် သလင်း သန္တာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက် ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာ ရှိခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သတ္တမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်း သဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၈) ရဟန်းတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိ မည်သောငါး တိမိင်္ဂလ မည်သော ငါး တိမိတိမိင်္ဂလ မည်သောငါး အသူရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏ လည်းကောင်း၊ ယူဇနာတစ်ရာ ယူဇနာနှစ်ရာ ယူဇနာသုံးရာ ယူဇနာလေးရာ ယူဇနာငါးရာ တိုင်အောင် အတ္တဘော ကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏ လည်းကောင်း နေရာဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ တိမိ မည်သောငါး တိမိင်္ဂလ မည်သောငါး တိမိတိမိင်္ဂလ မည်သောငါး အသူရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏ လည်းကောင်း၊ ယူဇနာတစ်ရာ။ပ။ ယူဇနာငါးရာ တိုင်အောင် အတ္တဘော ကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏ လည်းကောင်း နေရာဖြစ်ခြင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော အဋ္ဌမအံ့ဖွယ် သဘော ပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော အံ့ဖွယ် သဘောတို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း၊ ယင်း သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသူရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၃ - ဤသာသနာတော်၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

၃၈၅။ ရဟန်းတို့ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော အံ့ဖွယ် ရှစ်ပါးတို့သည် ရှိကုန်၏။ ယင်းအံ့ဖွယ် သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

ရှစ်ပါးတို့ကား အဘယ်တို့နည်း-

(၁) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အစဉ်အတိုင်း နိမ့်သကဲ့သို့၊ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်းသကဲ့သို့၊ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်းသကဲ့သို့၊ စလျှင်စခြင်း မနက် သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ အစဉ်အတိုင်း ကျင့်ရသော သိက္ခာရှိ၏။ အစဉ်အတိုင်း ပြုအပ်သော လုပ်ငန်းရှိ၏။ အစဉ်အတိုင်း ကျင့်အပ်သော အကျင့် ပဋိပဒါ ရှိ၏။ စလျှင်စခြင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ မသိ။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဤသိက္ခာစဉ် ရှိခြင်း လုပ်ငန်းစဉ် ရှိခြင်း ကျင့်စဉ် ပဋိပဒါ ရှိခြင်း စလျှင်စခြင်း အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း၍ မသိခြင်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ပဌမအံ့ဖွယ် သဘော ပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၂) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တည်တံ့သော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ ကမ်းကို မလွန် သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် တပည့်တို့အတွက် ငါ ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို ငါ၏ တပည့်တို့သည် အသက် ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သော်လည်း မကျူးကျော်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ တပည့်တို့အတွက် ငါ ပညတ် ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို အသက် ဟူသော အကြောင်းကြောင့် သော်လည်း ငါ့ တပည့်တို့၏ မကျူးကျော်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ဒုတိယအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၃) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေ ကောင်ပုပ် ရှိလျှင် လျင်စွာ ကမ်းသို့ ကပ်စေ သကဲ့သို့ ကုန်းသို့ တင်စေ သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှား တွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်း မဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံသော မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာ မိုးစွတ်သော အမှိုက် ကဲ့သို့ ဖြစ်သော သီလ မရှိသော ‘ဒုဿီလ’ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သံဃာသည် မဆက်ဆံ၊ စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာ နှင်ထုတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သံဃာ့ အလယ်၌ ထိုင်နေသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် သံဃာမှ ဝေး၏။ သံဃာသည်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေး၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှား တွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်း မဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံသော မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော အတွင်း ပုပ်သော ကိလေသာ မိုးစွတ်သော အမှိုက် ကဲ့သို့ ဖြစ်သော သီလ မရှိသော ‘ဒုဿီလ’ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သံဃာ၏ မဆက်ဆံခြင်း၊ စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာပင် နှင်ထုတ်ခြင်း၊ သံဃာ့ အလယ်၌ ထိုင်နေသော်လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်၏ သံဃာမှ ဝေးခြင်း၊ သံဃာ၏လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေးခြင်းတို့သည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော တတိယအံ့ဖွယ်

သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၄) ရဟန်းတို့ ‘ဂင်္ဂါ ယမုနာ အစိရဝတီ သရဘူ မဟီ’ ဟူသော မြစ်ကြီး အားလုံးတို့သည် မဟာ သမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ကုန် လတ်သော် ရှေး၌ ဖြစ်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ “မဟာသမုဒ္ဒရာ” ဟူ၍ပင် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန် သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ‘မင်း ပုဏ္ဏား ကုန်သည် သူဆင်းရဲ’ ဟူသော ဤအမျိုး လေးပါးတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော် မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ကုန် လတ်သော် ရှေး၌ ဖြစ်ကုန်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား သားတော် ရဟန်းတို့” ဟူ၍ သာလျှင် ရေတွက်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ‘မင်း ပုဏ္ဏား ကုန်သည် သူဆင်းရဲ’ ဟူသော ဤအမျိုး လေးပါးတို့၏ မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ရောက်ကုန် လတ်သော် ရှေး၌ ဖြစ်သော အမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား သားတော် ရဟန်း” ဟူသော အရေအတွက်သို့ ရောက်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော စတုတ္ထအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်း တို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

(၅) ရဟန်းတို့ ဤလောက၌ အလုံးစုံသော မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ဝင်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော ကောင်းကင်မှ မိုးရေ အယဉ်တို့သည်လည်း ကျကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ လျော့မှု ပြည့်မှုသည် မထင်ရှား သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ခန္ဓာ မကြွင်းကျန်သော အငြိမ်းဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းကုန်၏။ ထိုငြိမ်းခြင်းဖြင့် အငြိမ်းဓာတ် ‘နိဗ္ဗာန်’၏ လျော့ခြင်း ပြည့်ခြင်းသည် မထင်ရှား၊ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ များစွာသော ရဟန်းတို့၏ ခန္ဓာကြွင်း မရှိသော အငြိမ်းဓာတ်ဖြင့် ငြိမ်းခြင်း၊ ထိုအငြိမ်းဓာတ် ‘နိဗ္ဗာန်’၏ လျော့မှု ပြည့်မှု မထင်ရှားခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ပဉ္စမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၆) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လွတ်မြောက်မှု ‘ဝိမုတ္တိ’ အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ လွတ်မြောက်မှု ‘ဝိမုတ္တိ’ အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ဆဋ္ဌအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၇) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ပုလဲ မြဲ ကြောင်မြက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာ ငွေ ရွှေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက် ဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာ ရှိသကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’သည် သတိပဋ္ဌာန် လေးပါး သမ္ပပ္ပဓာန် လေးပါး ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါး ဣန္ဒြေ ငါးပါး ဗိုလ် ငါးပါး ဗောဇ္ဈင် ခုနစ်ပါး ဖြူစင်သော အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော မင်္ဂဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက်နိုင်သော ရတနာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၏ သတိပဋ္ဌာန် လေးပါး။ပ။ ဖြူစင်သော အင်္ဂါရှစ်ပါး ရှိသော မင်္ဂဟူသော များသော ရတနာ မရေတွက် နိုင်သော ရတနာ ရှိခြင်းသည်လည်း မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သတ္တမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်း သဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

(၈) ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိ မည်သောငါး တိမိင်္ဂလ မည်သောငါး တိမိတိမိင်္ဂလ မည်သောငါး အသူရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏ လည်းကောင်း ယူဇနာတစ်ရာ ယူဇနာ နှစ်ရာ ယူဇနာသုံးရာ ယူဇနာလေးရာ ယူဇနာငါးရာ တိုင်အောင် အတ္တဘော ကြီးမားသော သတ္တဝါတို့၏

လည်းကောင်း နေရာဖြစ် သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’သည် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုရန် ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုရန် ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသော ကြီး(မြတ်) သော သတ္တဝါတို့၏ နေရာ ဖြစ်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုရန် ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်။။။။ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ပြုရန် ကျင့်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ် ဟူသော ကြီး(မြတ်)သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နေရာဖြစ်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော အဋ္ဌမအံ့ဖွယ် သဘောပေတည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’၌ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော အံ့ဖွယ်သဘောတို့ကား ဤရှစ်ပါးတို့တည်း၊ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ အလွန် မွေ့လျော် ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူ၍ ထိုအချိန်၌ ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

“အာပတ်ကို ဖုံးလွှမ်းသော သူကို ကိလေသာမိုး စွတ်၏၊ ဖွင့်လှစ်သော သူကို ကိလေသာမိုး မစွတ်၊ ထို့ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းပြီး အာပတ်ကို ဖွင့်လှစ် ကုန်လော့၊ ဤသို့ ဖွင့်လှစ်သော် ထိုသူကို ကိလေသာမိုး မစွတ်နိုင်” ဟု (ဥဒါန်း ကျူးရင့် တော်မူ၏)။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၄ - ပါတိမောက်ကို ကြားနာထိုက်သူ

၃၈၆။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ ငါသည် ယနေ့မှစ၍ ဥပုသ် မပြုတော့အံ့၊ ပါတိမောက်ကို မပြုတော့အံ့၊ ရဟန်းတို့ ယခု အခါမှ နောက်၌ သင်တို့သည်သာ ဥပုသ်ကို ပြုကုန်လော့၊ ပါတိမောက်ကို ပြုကုန်လော့။

ရဟန်းတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် မစင်ကြယ်သော ပရိသတ်၌ ဥပုသ်ပြု၊ ပါတိမောက်ပြုရာသော အကြောင်းအရာသည် မဖြစ်နိုင်ပေ။

ရဟန်းတို့ အာပတ်ရှိသော ရဟန်းသည်လည်း ပါတိမောက်ကို မနာအပ်၊ နာသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ အာပတ်ရှိသော ရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို နာမူ၊ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထားရန် ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ထားရမည်၊ တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် အာပတ် ရှိပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထားပါ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက် ရှိနေစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်၊ ပါတိမောက်သည် ထားအပ်ပြီး ဖြစ်၏” ဟု (ဆိုရမည်)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ‘ငါတို့ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိ’ ဟု အာပတ် ရှိလျက် သာလျှင် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏။

သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကို သိသော မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ဤမည် ဤမည်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ‘ငါတို့ကို တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မသိ’ ဟု အာပတ် ရှိလျက် သာလျှင် ပါတိမောက် ကို နာကုန်၏” ဟု ရဟန်းတို့အား ပြောကုန်၏။

ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကို သိသော မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့က ငါတို့ကို “ငါ့သျှင် တို့ ဤမည် ဤမည်သော ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် ‘ငါတို့ကို တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မသိ’ ဟု အာပတ် ရှိလျက် သာလျှင် ပါတိမောက်ကို နာကုန်၏” ဟူ၍ ရဟန်းတို့အား ပြောကုန်၏ ဟု ကြားကုန်၏။ ထိုဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် “သီလကို ချစ်မြတ်နိုးသော ရဟန်းတို့က ငါတို့အား ပါတိမောက် ထားလိမ့်မည်” ဟု နှလုံးသွင်း၍ စောစောကပင် အာပတ် မသင့်သော ဖြူစင်သော ရဟန်းတို့အား အမှု မရှိဘဲ အကြောင်း မရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်၏။

အလိုနည်းသော ရဟန်းတို့သည် “ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အဘယ့်ကြောင့် အာပတ် မသင့်သော ဖြူစင်သော ရဟန်းတို့အား အမှု မရှိဘဲ အကြောင်း မရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆဗ္ဗဂ္ဂိရဟန်းတို့သည် အာပတ် မသင့်သော ဖြူစင်သော ရဟန်းတို့အား အမှု မရှိဘဲ အကြောင်း မရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို ထားကုန်၏ ဟူသည် မှန်သလော ဟု စိစစ် မေးမြန်းတော်မူ၏။

မှန်ပါသည် မြတ်စွာဘုရားဟု (လျှောက်ကြ ကုန်၏)။ပ။ ကဲ့ရဲ့တော် မူ၍။ပ။ တရား စကားကို ဟော တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

ရဟန်းတို့ အာပတ် မသင့်သော ဖြူစင်သော ရဟန်းတို့အား အမှု မရှိဘဲ အကြောင်း မရှိဘဲ ပါတိမောက်ကို မထားအပ်၊ ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

စုဋ္ဌဝင်ပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၆ - တရားနှင့် လျော်သော ပါတိမောက်ထားခြင်း

၃၈၈။ အဘယ်သို့လျှင် ပါရာဇိကကျ သူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင် အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်။ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြော ကြား၏။

ရဟန်းသည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်။ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား။ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် ထိုအမြင်ဖြင့် လည်းကောင်း ထိုအကြားဖြင့် လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်း ဖြင့် လည်းကောင်း အလိုရှိမှု တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက် ရှိလတ်သော် သံဃာ့အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် ပါရာဇိက အာပတ်သို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၈၉။ ရဟန်းအား ပါတိမောက်ထားစဉ် မင်း အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ ခိုးသူ အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ မီး အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ ရေ အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ လူ အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ ဘီလူး အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ သားရဲ အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ မြွေ ကင်း သန်း အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ အသက် အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ မြတ်သော အကျင့် အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ အန္တရာယ် ဆယ်ပါးတို့တွင် တစ်ပါးပါးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုကျောင်း၌ လည်းကောင်း အခြားကျောင်း၌ လည်းကောင်း ထို ပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပါရာဇိက စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာ၏” ဟု မြွက်ဆို ရာ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏။ မရသော် တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ ပါရာဇိက စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို

ထား၏။ ထိုရဟန်း မျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်”ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၀။ အဘယ်သို့လျှင် သိက္ခာချ သူသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင် အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် သိက္ခာချ၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် သိက္ခာချ သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် သိက္ခာချသော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် သိက္ခာချ၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် သိက္ခာချသော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် သိက္ခာချ၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား။ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် သိက္ခာချ၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် သိက္ခာကို ချ၏။ ထိုရဟန်းအား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရာ၏။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၁။ ရဟန်းအား ပါတိမောက် ထားစဉ် မင်း အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ။။။ မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ အန္တရာယ် ဆယ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။ ရဟန်း တို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုကျောင်း၌ လည်းကောင်း အခြားကျောင်း၌ လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သိက္ခာချ စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာ၏” ဟု မြွက်ဆို ရာ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏။ မရသော် တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ သိက္ခာချ စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်း သည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၂။ အဘယ်သို့လျှင် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မကပ်ရောက် သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင် အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မကပ်ရောက်၊ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ်သော် ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းက ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည်လည်း တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်း အား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ သော်လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းသို့ မရောက်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၃။ အဘယ်သို့လျှင် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူသနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင် အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန်ယူသော ထိုရဟန်းကို မြင်၏။ ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူသော ရဟန်းကို မမြင်၊ ဣစစ သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန်ယူသော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းသည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား။ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်သည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်း ဖြင့် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်သည် တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူ၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၄။ ရဟန်းအား ပါတိမောက်ထားစဉ် မင်း အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ။ပ။ မြတ်သော အကျင့်၏ အန္တရာယ်ကြောင့် ဖြစ်စေ အန္တရာယ် ဆယ်ပါးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ပရိသတ်သည် ထအံ့။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းတို့သည် အလိုရှိမှု ထိုကျောင်း၌သော် လည်းကောင်း အခြားကျောင်း၌သော် လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူခြင်းသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ်ရသေး၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ထိုအမှုကို ဆုံးဖြတ်ရာ၏” ဟု မြွက်ဆို ရာ၏။

ဤသို့ ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ရသော် ကောင်း၏၊ မရသော် တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်၏ တရားနှင့် လျော်သော ညီညွတ်ခြင်းကို တစ်ဖန် ယူခြင်း စကားသည် မပြီးပြတ်သေး၊ ထိုအမှုကို မဆုံးဖြတ် ရသေး၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၅။ အဘယ်သို့လျှင် သီလ ပျက်ခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် အကြင် အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှားအပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းကလည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်း တို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုယုံမှားခြင်း ဖြင့် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက် မြောက် ဥပုသ်နေ့၌ သော်လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၆။ အဘယ်သို့လျှင် အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းကို အကြင် အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏၊ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို သီလ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့ အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကျင့် ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထို ပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိစဉ် ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရားနှင့် လျော်၏။

၃၉၇။ အဘယ်သို့လျှင် အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ယုံမှားခြင်း ဖြစ်သနည်း။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းကို အကြင် အခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏။ ရဟန်းသည် ထိုအခြင်းအရာ အသွင်အပြင် အမှတ် နိမိတ်တို့ဖြင့် အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်သော ရဟန်းကို မြင်၏။

ရဟန်းသည် အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ စင်စစ် သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည် ပြောကြား၏။

ရဟန်းသည် အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်သော ရဟန်းကို မမြင်၊ ရဟန်း အား “ငါ့သျှင် ဤမည်သော ရဟန်းကို အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု တစ်ပါးသော ရဟန်းသည်လည်း မပြောကြား၊ စင်စစ်သော်ကား ရဟန်းအား “ငါ့သျှင် အကျွန်ုပ်ကို အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏” ဟု ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းသည် အလိုရှိမှု ထိုမြင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထိုကြားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း ထို ယုံမှားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် လေးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း တစ်ဆယ့် ငါးရက်မြောက် ဥပုသ်နေ့၌သော် လည်းကောင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု သံဃာ့အလယ်၌-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ရဟန်းကို အယူ ပျက်စီးခြင်းဖြင့် မြင်အပ် ကြားအပ် ယုံမှား အပ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ပါတိမောက်ကို ထား၏၊ ထို ပုဂ္ဂိုလ် မျက်မှောက်ရှိမှု ပါတိမောက်ကို မပြုအပ်” ဟု မြွက်ဆို ရမည်။ ပါတိမောက် ထားခြင်းသည် တရား နှင့် လျော်၏။ ဤကား တရားနှင့် လျော်သော ပါတိမောက် ထားခြင်း ဆယ်မျိုးတို့တည်း။

ပဌမအခန်းပြီး၏။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၇ - ကိုယ်တိုင်ယူသော အဓိကရုဏ်းအင်္ဂါ

၃၉၈။ ထိုအခါ အသျှင်ဥပါလိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်း ‘ကိုယ်တိုင် ယူအပ်သော အဓိကရုဏ်း’ ကို ယူလိုသော ရဟန်းသည် အဘယ် အင်္ဂါနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူရပါမည်နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဥပါလိ အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူလိုသော ရဟန်းသည် အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ယူရမည်၊ ဥပါလိ အတ္တာဒါနာဓိကရုဏ်းကို ယူလိုသော ရဟန်းသည်-

“ငါယူလိုသော ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းသည် အခါ ဟုတ်၏လော၊ အခါ မဟုတ်သလော” ဟု ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလိ ဆင်ခြင်သော ရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ယူခြင်းငှာ အချိန် မဟုတ် အခါ မဟုတ်” ဟု သိမှု၊ ထိုအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ဆင်ခြင်သော ရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ယူခြင်းငှာ အချိန်တည်း၊ ဝှေ့ခါ မသင့် မဟုတ်” ဟု သိမှု၊ ထိုရဟန်းသည် “ငါယူလိုသော အတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းသည် ဟုတ်မှန်၏လော၊ သို့မဟုတ် မဟုတ် မမှန်သလော” ဟု ထို့ထက် အလွန် ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင် လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းသည် မဟုတ် မမှန်” ဟု သိမှု၊ ထို အတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင် လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းသည် ဟုတ်မှန်၏၊ မဟုတ် မမှန်သည် မဟုတ်” ဟု သိမှု၊ ထိုရဟန်းသည် “ငါယူလိုသော အတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းသည် အကျိုးနှင့် စပ်၏လော၊ သို့မဟုတ် အကျိုးနှင့် မစပ်သလော” ဟု ထို့ထက် အလွန် ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင် လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းသည် အကျိုးနှင့် မစပ်၊ အကျိုး နှင့် စပ်သည် မဟုတ်” ဟု သိမှု၊ ထိုအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင် လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းသည် အကျိုးနှင့် စပ်၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သည် မဟုတ်” ဟု သိမှု၊ ထိုရဟန်းသည် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ငါယူသော် တရား အတိုင်း ဝိနည်း အတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရဟန်းတို့ကို ရမည်လော၊ သို့မဟုတ် မရ မည်လော” ဟု ထို့ထက် အလွန် ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင် လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ငါယူသော် တရားအတိုင်း ဝိနည်း အတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရဟန်းတို့ကို ရမည် မဟုတ် ဟု သိမှု၊ ထိုအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင်လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ငါယူသော် တရား အတိုင်း ဝိနည်း အတိုင်း အဖော်ဖြစ်သော ရင်းနှီးသော မရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း ရဟန်းတို့ကို ရမည်” ဟု သိမှု၊ ထိုရဟန်းသည် ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ငါယူစဉ် ထိုအကြောင်းကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက်ထိပါး ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာ ကွဲပြားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏ အရေး အကြောင်းသည် လည်း

ကောင်း၊ သံဃာ ခြားနားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာအသီးသီး ဖြစ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်မည်လော၊ သို့မဟုတ် မဖြစ်မည် လော” ဟု ထို့ထက် အလွန် ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလီ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင် လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ငါယူသော် ထိုအကြောင်း ကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက်ထိပါး ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာ ကွဲပြားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏ အရေးအကြောင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာ ခြားနားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာအသီးသီး ဖြစ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်မည်” ဟု သိမူ၊ ထိုအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို မယူအပ်။

ဥပါလီ ရဟန်းသည် ဆင်ခြင် လတ်သော် “ဤအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ငါယူသော် ထိုအကြောင်း ကြောင့် သံဃာအား မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ကိုယ်လက် ထိပါး ဆန့်ကျင်ဘက် ပြောကြား ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာ ကွဲပြားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာ၏ အရေးသည် လည်း ကောင်း၊ သံဃာ ခြားနားခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာအသီးသီး ဖြစ်ခြင်းသည် လည်းကောင်း ဖြစ်မည် မဟုတ်” ဟု သိမူ၊ ထိုအတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ယူအပ်၏။

ဥပါလီ ဤသို့ အင်္ဂါငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော အတ္တာဒါနာဓိ ကရုဏ်းကို ယူသော် နောက်အခါ၌လည်း နှလုံး ကြည်ရွှင်ခြင်းကို ပြုတတ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၈ - စောဒကပုဂ္ဂိုလ်ဆင်ခြင်ထိုက်သောတရား

၃၉၉။ အသျှင်ဘုရား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရား တို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ ထိုက်ပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည် တရား ငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ ရမည်။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်ရမည်။

“ငါသည် ကိုယ်အကျင့် စင်ကြယ်ပါ၏လော၊ စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ် အပ်သော ကိုယ်အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော၊ ဤတရားသည် ငါ့အား ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းသည် ကိုယ်အကျင့် မစင်ကြယ်မှု စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ် အပ်သော ကိုယ်အကျင့်နှင့် မပြည့်စုံမှု ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်း ပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ ကိုယ်အကျင့်ကို ကျင့်ပါဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ် ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည်-

“ငါသည် နှုတ်အကျင့် စင်ကြယ်ပါ၏လော၊ စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ်အပ်သော နှုတ် အကျင့်နှင့် ပြည့်စုံပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင်ရ မည်။

“ဥပါလိ ရဟန်းသည် နှုတ်အကျင့် မစင်ကြယ်မှု စင်ကြယ်သော မပေါက်သော မသုံးသပ် အပ်သော နှုတ် အကျင့်နှင့် မပြည့်စုံမှု ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်း ပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ နှုတ် အကျင့်ကို ကျင့်ပါဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ် ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား သူတစ်ပါးကို စောဒနာ လိုသော စောဒက ရဟန်းသည်-

“ငါ့အား မေတ္တာစိတ်သည် ရှေးရှု တည်ပါ၏လော၊ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ အမျက် ကင်းပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိသလော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလိ ရဟန်းအား မေတ္တာစိတ်သည် ရှေးရှု မတည်မှု သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ အမျက် မကင်းမှု ထို ရဟန်းအား “တိုက်တွန်း ပါ၏၊ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ သီတင်းသုံးဖော်တို့၌ မေတ္တာစိတ်ကို ရှေးရှု တည်ပါစေဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ် ကုန်၏။

ဥပါလိ နောက်တစ်မျိုးကား သူတစ်ပါးကို စောဒနာ လိုသော စောဒကရဟန်းသည်-

“ငါသည် အကြားအမြင် များပါ၏လော၊ အကြားအမြင်ကို ဆောင်ပါ၏လော၊ အကြားအမြင်ကို စုဆောင်း ပါ၏လော၊ အစ၌ ကောင်းခြင်း အလယ်၌ ကောင်းခြင်း အဆုံး၌ ကောင်းခြင်း ရှိ၍ အနက်၊ သဒ္ဓါနှင့်တကွ ဖြစ်သည့်ပြင် ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံလျက် ဖြူစင်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ဟောဖော် ပြတတ် ကုန်သော တရားတို့ကို များစွာ ကြားနာဖူး ပါ၏လော၊ နှုတ်ဖြင့် ဆောင်ဖူး ပါ၏လော၊ လှေကျက် ဖူးပါ၏လော၊ စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင် ဖူးပါ၏လော၊ ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိဖူး ပါ၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိ၏လော၊ သို့မဟုတ် မရှိ သလော” ဟု ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလီ ရဟန်းသည် အကြားအမြင် မများမှု အကြားအမြင်ကို မဆောင်မှု အကြားအမြင်ကို မစုဆောင်းမှု အစ၌ ကောင်းခြင်း အလယ်၌ ကောင်းခြင်း အဆုံး၌ ကောင်းခြင်း ရှိ၍ အနက်၊ သဒ္ဓါနှင့်တကွ ဖြစ်သည့်ပြင် ထက်ဝန်းကျင် ပြည့်စုံလျက် ဖြူစင်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ဟောဖော် ပြတတ်ကုန်သော တရားတို့ကို များစွာ မကြားနာဖူးမှု နှုတ်ဖြင့် မဆောင်ဖူးမှု မလေ့ကျက်ဖူးမှု စိတ်ဖြင့် မဆင်ခြင်ဖူးမှု ပညာဖြင့် ထိုးထွင်း၍ မသိဖူးမှု ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်း ပါ၏။ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ သုတ္တန် ပါဠိကို သင်ပါဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ် ကုန်၏။

ဥပါလီ နောက်တစ်မျိုးကား သူတစ်ပါးကို စောဒနာ လိုသော စောဒကရဟန်းသည်-

“ငါသည် ပါတိမောက် နှစ်မျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် နှုတ်တက ရ၏လော၊ ကောင်းစွာ ဝေဖန်ပြီး ဖြစ်၏လော၊ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်း ရှိ၏လော၊ ပါဠိအားဖြင့် လည်းကောင်း အဋ္ဌကထာအားဖြင့် လည်းကောင်း ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်၏လော၊ ငါ့အား ဤတရားသည် ရှိ၏လော၊ သို့မဟုတ် မရှိသလော” ဟု ဆင်ခြင် ရမည်။

ဥပါလီ ရဟန်းသည် ပါတိမောက် နှစ်မျိုးတို့ကို အကျယ်အားဖြင့် နှုတ်တက မရမူ ကောင်းစွာ မဝေဖန်ရ သေးမူ ကောင်းစွာ ဖြစ်ခြင်း မရှိသေးမူ ပါဠိအားဖြင့် လည်းကောင်း အဋ္ဌကထာအားဖြင့် လည်းကောင်း ကောင်းစွာ မဆုံးဖြတ်ရ သေးမူ “ငါ့သျှင် ဤသိက္ခာပုဒ်ကို အဘယ် အရပ်၌ မြတ်စွာဘုရား သည် ဟောတော်မူ သနည်း” ဟု မေးသော် ကောင်းစွာ မဖြေဆိုနိုင်မူ ထိုရဟန်းအား “တိုက်တွန်း ပါ၏။ အသျှင်သည် ရှေးဦးစွာ ဝိနည်းကို သင်ပါဦး” ဟု ပြောဆိုတတ်သူတို့ ရှိတတ် ကုန်၏။

ဥပါလီ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ လိုသော စောဒက ရဟန်းသည် ဤတရား ငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဆင်ခြင်၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ ရမည်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၉ - စောဒကပုဂ္ဂိုလ်သည် မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေရမည့် သဘောတရား

၄၀၀။ အသျှင်ဘုရား သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒက ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ ရပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာလိုသော စောဒကရဟန်းသည် တရား ငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရ မည်။

“သင့်လျော်သော အခါ၌ ပြောဆိုအံ့၊ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မပြောဆိုအံ့၊ မှန်သော စကားဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ မမှန်သော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် ပြောဆိုအံ့၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် မပြောဆိုအံ့၊ မေတ္တာ စိတ်ထားလျက် ပြောဆိုအံ့၊ ဒေါသ စိတ်ထားလျက် မပြောဆိုအံ့” ဟု စောဒနာ ရမည်။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ လိုသော စောဒက ရဟန်းသည် ဤတရား ငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ ရမည်ဟု (မိန့်တော်၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

၁၀ - စောဒက စုဒိတကတို့နှင့် သက်ဆိုင်ရာကို ပြခြင်း

၄၀၁။ အသျှင်ဘုရား အဓမ္မစောဒကရဟန်းအား အဘယ် အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေရပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ အဓမ္မစောဒကရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာယာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။

“အသျှင်သည် မသင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏။ သင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် မမှန်သော စကားတို့ဖြင့် စောဒနာ၏။ မှန်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် ဒေါသစိတ် ထားလျက် စောဒနာ၏။ ဗမတ္တာစိတ် ထားလျက် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံးမသာခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု (နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်)။

ဥပါလိ အဓမ္မစောဒက ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။ ထိုဖြစ်စေရခြင်းသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- အခြား ရဟန်းသည်လည်း မဟုတ် မမှန်ဘဲ စောဒနာကောင်း၏ ဟု မထင်မှတ် နိုင်တော့ပေရာ၊ (ထို့ကြောင့်တည်း) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မတရား စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းအား အဘယ် အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ မတရား စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေ ရမည်။

“အသျှင်ကို မသင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏။ ဥင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်ကို မမှန်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ မှန်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ။ အသျှင်ကို ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် မစောဒနာ။ အသျှင်ကို အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ အသျှင်ကို ဒေါသစိတ်ဖြင့် စောဒနာ၏။ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် မစောဒနာ။ သင့်အား နှလုံးရွှင်ပြခြင်းငှာ သင့်၏” ဟု (နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်)။

ဥပါလိ မတရား စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား အဘယ် အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်။

“အသျှင်သည် သင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏။ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် မှန်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏။ မမှန်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းငှာ သင့်၏။ အသျှင်သည် သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့်

စောဒနာ၏၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်သည် မေတ္တာစိတ် ထားလျက် စောဒနာ၏၊ ဒေါသစိတ် ထားလျက် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းငှါ သင့်၏။ ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံး ရွှင်ပြခြင်းကို ဖြစ်စေ ရမည်။ ထိုသို့ ဖြစ်စေခြင်းသည် အဘယ် အကြောင်းကြောင့်နည်းဟူမူ- အခြား ရဟန်းသည်လည်း ဟုတ်မှန်သည့်အတိုင်း စောဒနာ ကောင်း၏ ဟု မှတ်ထင်ပေရာ၏။ ထို့ကြောင့်တည်း” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား တရားသဖြင့် စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းအား အဘယ် အခြင်းအရာတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေရပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းအား အခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေ ရမည်။

“အသျှင်ကို သင့်လျော်သော အခါ၌ စောဒနာ၏၊ မသင့်လျော်သော အခါ၌ မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး မသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို မှန်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ မမှန်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး မသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ ကြမ်းတမ်းသော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး မသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် စောဒနာ၏၊ အကျိုးနှင့် မစပ်သော စကားဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး မသာခြင်းငှါ သင့်၏။ အသျှင်ကို မေတ္တာစိတ်ဖြင့် စောဒနာ၏၊ ဒေါသစိတ်ဖြင့် မစောဒနာ၊ သင့်အား နှလုံး မသာခြင်းငှါ သင့်၏။ ဥပါလိ တရားသဖြင့် စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းအား ဤအခြင်းအရာ ငါးမျိုးတို့ဖြင့် နှလုံး မသာခြင်းကို ဖြစ်စေရမည်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သူတစ်ပါးကို စောဒနာ လိုသော ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားတို့ကို မိမိ သန္တာန်၌ နှလုံးသွင်း၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ ရပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ လိုသော စောဒက ရဟန်းသည် သနားခြင်း၊ အကျိုးစီးပွားကို ရှာခြင်း၊ စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ အာပတ်မှ ထစေခြင်း၊ ဝိနည်းကို ရှေ့သွားပြုခြင်း ဟူသော တရား ငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ ဖြစ်စေ၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာရမည်။

ဥပါလိ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ လိုသော စောဒက ရဟန်းသည် ဤတရား ငါးပါးတို့ကို မိမိသန္တာန်၌ နှလုံးသွင်း၍ သူတစ်ပါးကို စောဒနာ ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းသည် အဘယ်မျှသော တရားတို့၌ တည်အပ် ပါမည်နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဥပါလိ စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းသည် အမှန်ကို ပြောဆိုခြင်း၊ အမျက် မထွက်ခြင်း ဟူသော တရား နှစ်ပါးတို့၌ တည်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်းပြီး၏။

နဝမ ပါတိမောက္ခပုနက္ခန္ဓက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတို့သည် သုံးဆယ်တို့တည်း။

စူဠဝင်ပါဠိတော်

=== ၉ - ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ===

ထိုပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဥပုသ်နေ့၌ အကြင်မျှလောက် ယုတ်မာသော ရဟန်းသည် မထွက်၊ မောဂ္ဂလ္လာန်သည် နှင်ထုတ် အပ်၏။

ဉာသနာတော်၌ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး။

နိမ့်စဉ် အစဉ်အတိုင်း သိက္ခာ လည်းကောင်း၊ သဘောအားဖြင့် တည်ခြင်း မလွန်ကျူးနိုင်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အကောင်ပုပ်ကို ပစ်တင်ခြင်း သံဃာသည် ဒုဿီလကို နှင်ထုတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မြစ်ငယ် ချောင်းငယ်တို့သည် စွန့်ကုန်ခြင်း လည်းကောင်း။

စီးဝင်ခြင်း ငြိမ်းအေးခြင်း လည်းကောင်း၊ အရသာ တစ်မျိုးတည်း ဝိမုတ္တိရသ လည်းကောင်း၊ ဓမ္မဝိနယ၌ များသော ရတနာရှိခြင်း လည်းကောင်း၊ တိမိစသော သတ္တဝါ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ရှစ်ယောက်တို့ လည်းကောင်း။

သမုဒ္ဒရာကို ဥပမာပြု၍ သာသနာတော်၌ ဂုဏ်ကို ထားတော်မူ၏။ ဥပုသ်နေ့၌ ပါတိမောက်ကို ကြားခြင်း လည်းကောင်း၊ ငါတို့ကို တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မသိခြင်း လည်းကောင်း။

စောစောကလျှင် ကဲ့ရဲ့ခြင်း လည်းကောင်း၊ တစ်မျိုး နှစ်မျိုး သုံးမျိုး လေးမျိုး ငါးမျိုး ခြောက်မျိုး ခုနစ်မျိုး ရှစ်မျိုး ကိုးမျိုး ဆယ်မျိုးသော ပါတိမောက် ထားခြင်းကို လည်းကောင်း။

သီလ အကျင့် အယူ လည်းကောင်း၊ အသက်မွေးမှု လည်းကောင်း၊ လေးပါးသော ဝေဖန်ခြင်း၌ ဟောခြင်း လည်းကောင်း၊ ပါရာဇိကကို လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ်ကို လည်းကောင်း၊ ပါစိတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပါဠိဒေသနီကို လည်းကောင်း။

ဒုက္ကဋ်ကို လည်းကောင်း၊ ငါးပါးသော ဝေဖန်ခြင်းတို့၌ ဟောခြင်း လည်းကောင်း၊ သီလ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ပြုပြီးသော အဆုံး အဖြတ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ခြောက်ပါးသော ဝေဖန်ခြင်း၌ ဟောခြင်း လည်းကောင်း၊ သင့်ရာ အစီအရင် လည်းကောင်း။

ပါရာဇိကကို လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ်ကို လည်းကောင်း၊ ထုလ္လစ္စဉ်ကို လည်းကောင်း၊ ပါစိတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပါဠိဒေသနီကို လည်းကောင်း၊ ဒုက္ကဋ်ကို လည်းကောင်း၊ ဒုဗ္ဘာသီကို လည်းကောင်း၊ ခုနစ်ပါး သော အဖို့တို့၌ ဟောအပ်၏။

သီလ အကျင့် ပျက်စီးခြင်းလည်းကောင်း၊ အယူ အသက်မွေးမှု ပျက်စီးခြင်း လည်းကောင်း၊ ပြုပြီးသော အဆုံးအဖြတ် မပြုသေးသော အဆုံး အဖြတ်နှင့်တကွ ရှစ်မျိုး လည်းကောင်း၊ သီလ အကျင့် အယူ၌ မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ပြုပြီးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ပြုပြီး မပြုသေးသော အဆုံးအဖြတ်နှင့် လည်းကောင်း၊ ဤသို့ ဤကဲ့မျိုးတို့ကို ဟုတ်မှန်သော အတိုင်း အသင့်အားဖြင့် ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဟောတော်မူ အပ်ကုန်၏။

ပါရာဇိကကျ ရဟန်း လည်းကောင်း၊ မပြီးသေးသော အဆုံးအဖြတ် လည်းကောင်း၊ သိက္ခာချသော ရဟန်း လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ မပြီးသေးသော အဆုံးအဖြတ် လည်းကောင်း၊ ကပ်ရောက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် မယူခြင်း လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန်ယူသော စကား လည်းကောင်း။

သီလ အကျင့် ပျက်စီးခြင်း၌ လည်းကောင်း အကြင် အကြင် အယူ ပျက်စီးခြင်း၌ လည်းကောင်း မြင်ခြင်း ကြားခြင်း ရွံရှာခြင်း လည်းကောင်း ဆယ်မျိုး အပြားအားဖြင့် ထိုပါတိမောက် ထားခြင်းကို သိကုန်လော့။

ရဟန်း တစ်ပါးသည် ရဟန်း တစ်ပါးကို မြင်၏။ အခြား ရဟန်းသည်လည်း မြင်၍ ပြောကြား၏။ ထိုရဟန်းသည်ပင် ပြောကြား၏။ ထိုစကားကို ကြား၍ ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက်ကို ထား၏။

မင်း၊ ခိုးသူ၊ မီး၊ ရေ၊ လူ၊ ဘီလူး၊ သားရဲ၊ မြွေ ကင်း သန်း၊ အသက်၊ မြတ်သော အကျင့် အန္တရာယ် ဆယ်မျိုးတို့တွင် တစ်မျိုးမျိုးသော အန္တရာယ်ကြောင့် ထ၏။

ထိုကျောင်း၌ လည်းကောင်း၊ အခြားကျောင်းတို့၌ လည်းကောင်း၊ တရားနှင့် လျော်သော ထားခြင်း မလျော်သော ထားခြင်းဟူ၍ အစဉ်အား လျော်စွာ သိကုန်လော့။

သင့်သော အချိန် ဟုတ်မှန်ခြင်း အကျိုးနှင့် စပ်ခြင်း လည်းကောင်း ရအံ့လော ဖြစ်အံ့လော ကိုယ် နှုတ် အကျင့် လည်းကောင်း မေတ္တာ လည်းကောင်း အကြားအမြင်များခြင်း လည်းကောင်း ပါတိမောက် နှစ်ပါးတို့ လည်းကောင်း။

သင့်သော အချိန် ဟုတ်မှန်သော စကားဖြင့် လည်းကောင်း သိမ်မွေ့သော စကားဖြင့် လည်းကောင်း အကျိုးနှင့် စပ်သော စကားဖြင့် လည်းကောင်း မေတ္တာစိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း စောဒနာ ရာ၏။ မဟုတ် မမှန်သော အားဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်းအား နှလုံး မသာခြင်းကို မပယ်ဖျောက် နိုင်ရာ၊ စောဒနာ ခံရသူသည်လည်း ထို့အတူတည်း။

ဟုတ်မှန်သော အားဖြင့် စောဒနာသော ရဟန်း စောဒနာ ခံရသော ရဟန်း နှလုံးမသာခြင်းကို ပယ်ဖျောက် နိုင်၏။ သနားခြင်း အစီးအပွားကို လိုလားခြင်း စောင့်ရှောက်ခြင်း ထစေခြင်း (ဝိနည်းကို) ရှေ့သွား ပြုခြင်း။

ဤသို့ စောဒက ရဟန်းအား ကျင့်ဝတ်ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ပြတော်မူ၏။ ဟုတ် မှန်ခြင်း၌ လည်းကောင်း အမျက် မထွက်ခြင်း၌ လည်းကောင်း စောဒနာ ခံရသော ရဟန်းအား သာလျှင် ကျင့်ရာ သော သဘော ဓမ္မတာတည်း။

ဤကားအကျဉ်းချုပ်ပြီး၏။
ပါတိမောက္ခဌပနက္ခန္ဓက ပြီး ပြီ။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁၀ - ဘိက္ခုနိက္ခန္ဓက ===

၁ - ပဌမအခန်း

မဟာပဇာပတိဂေါတမိဝတ္ထု

၄၀၂။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူသောအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း ပြုလိုပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမိ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မဟာပဇာပတိဂေါတမိသည် မြတ်စွာဘုရားအား

“အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း ပြုလိုပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမိ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် “မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု” ဟု ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ မျက်ရည် ယိုထွက်သော မျက်နှာရှိသည် ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးနောက် အရိုအသေပြုကာ ဖဲခွါသွားလေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကပိလဝတ်ပြည်၌ မွေ့လျော်တော် မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော်မူပြီးလျှင် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်တော် မူ၍ ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် ဆံတို့ကို ဖြတ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်တို့ကို ဝတ်၍ သာကီဝင် မင်းသမီးများစွာတို့နှင့်အတူ ဝေသာလီပြည်သို့ ဖဲသွားလေသော် အစဉ်အတိုင်း ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ် ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်မိ၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်းရှိသည် ဖြစ်၍ မျက်ရည် ယိုစီးသော မျက်နှာ ရှိသည် ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်တည်၏။ အသျှင် အာနန္ဒာသည် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ မျက်ရည် ယိုစီးသော မျက်နှာရှိသည် ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်တည်နေသော မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိကို မြင်လျှင် “ဂေါတမိ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍

မျက်ရည် ယိုစီးသော မျက်နှာ ရှိသည် ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်တည်နေ သနည်း” ဟု (မေး၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား ခွင့်မပြုသောကြောင့် ရပ်တည် နေပါသည်” ဟု (လျှောက်၏)။

ဂေါတမီ သို့ဖြစ်လျှင် ငါသည် မြတ်စွာဘုရားကို မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို တောင်းပန်စဉ် ဤနေရာ၌ တစ်ခဏမျှ နေပါဦး ဟု (ပြောဆို၏)။

ထို့နောက် အသျှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော်-

“အသျှင်ဘုရား ဤမဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ‘မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရား သည် ခွင့်မပြု’ ဟု ဖူးဖူးရောင်သော ခြေတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြူဖြမ်းသော ကိုယ်ဖြင့် လည်းကောင်း ဆင်းရဲခြင်း နှလုံး မသာခြင်း ရှိသည် ဖြစ်၍ မျက်ရည် ယိုစီးသော မျက်နှာ ရှိသည် ဖြစ်၍ ငိုကြွေးလျက် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ ရပ်တည် နေပါ၏။ တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော် မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရစေချင်ပါသည်” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား -

“တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရစေချင် ပါသည်” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မသင့်၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို သင်သည် မနှစ်သက်အပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် “မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာ တော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု” ဟု သိ၍ ငါသည် အခြား အကြောင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ မာတုဂါမ၏ ရဟန်း ဖြစ်ခြင်းကို တောင်းပန် ရသော် ကောင်းလေစွ ဟု ကြံစည် ပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာ တော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ် ကို လည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို လည်းကောင်း မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှာ ထိုက်တန်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ် ကို

လည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို လည်းကောင်း မျက်မှောက် ပြုခြင်းငှာ ထိုက်တန်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကို လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တဖိုလ်ကို လည်းကောင်း မျက်မှောက်ပြုခြင်းငှာ ထိုက်တန်ပါမူ၊ အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ကျေးဇူး များပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်ပါတည်း၊ ခြေဖြင့် သွားနိုင်ချိန် အထိ မွေးမြူသူ ပါတည်း၊ နို့တိုက်သူ ပါတည်း၊ မယ်တော် နတ်ရွာ စံပြီးနောက် မြတ်စွာ ဘုရားကို နို့တိုက်ပါ၏။ တောင်းပန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း အဖြစ် ရစေချင်ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ဂရုစံ ရှစ်ပါး

၄၀၃။ အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမီအတွက် ပဉ္စင်းခံမှု ဖြစ်စေလော့။

ဘိက္ခုနီမသည် ပဉ္စင်း ဖြစ်၍ ဝါတစ်ရာ ရှိသော်လည်း ထိုနေ့ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း ရိုသေခြင်း အမှုကို ပြုရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၁)

ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျား မရှိသော ကျောင်း၌ ဝါမဆိုအပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၂)

ဘိက္ခုနီမသည် လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း ဘိက္ခု သံဃာထံမှ ဥပုသ်ကို မေးခြင်း၊ အဆုံးအမ ခံရန် ချဉ်းကပ်ခြင်း ဟူသော ဤတရား နှစ်ပါးတို့ကို လိုလား တောင့်တရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၃)

ဘိက္ခုနီမသည် ဝါကျွတ် လတ်သော် နှစ်ဖက်သံဃာ၌ မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ ယုံမှားခြင်း ဟူသော အကြောင်း သုံးမျိုးတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြား ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၄)

ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ် အာပတ်သို့ ရောက်လတ်သော် နှစ်ဖက် သံဃာ၌ ပက္ခမာနတ်ကို ကျင့်ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၅)

နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး တရား ခြောက်ပါးတို့၌ အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးသော သိက္ခမာန်အား နှစ်ဖက်သော သံဃာ၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းကို ရှာရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက် ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၆)

ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို တစ်စုံ တစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် မဆဲရေးအပ်၊ မရေရွတ် အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၇)

ရဟန်းဖြစ်သည့် နေ့မှစ၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့ အပေါ်၌ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို ပိတ်ပင် အပ်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့ အပေါ်၌ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို မပိတ်ပင်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။ (၈)

အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဤဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထို ဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမီအတွက် ပဉ္စင်း ခံခြင်း ဖြစ်စေလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို သင်ယူပြီးနောက် မဟာ ပဇာပတိ ဂေါတမီထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်-

“ဂေါတမီ သင်သည် ဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို အကယ်၍ ဝန်ခံသည် ဖြစ်အံ့၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် သင့်အတွက် ပဉ္စင်း ခံမှု ဖြစ်လတ္တံ့။”

(၁) ဘိက္ခုနီမသည် ပဉ္စင်း ဖြစ်၍ ဝါတစ်ရာ ရှိသော်လည်း ထိုနေ့ ပဉ္စင်းဖြစ်သော ရဟန်းအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း ရိုသေခြင်းကို ပြုရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၂) ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျား မရှိသော ကျောင်း၌ ဝါမဆိုအပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၃) ဘိက္ခုနီမသည် လခွဲတိုင်း လခွဲတိုင်း ဘိက္ခု သံဃာထံမှ ဥပုသ်ကို မေးခြင်း၊ အဆုံးအမ ခံရန် ချဉ်းကပ်ခြင်း ဟူသော ဤတရား နှစ်ပါးတို့ကို လိုလား တောင့်တ ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၄) ဘိက္ခုနီမသည် ဝါကျွတ်လတ်သော် နှစ်ဖက် သံဃာ၌ မြင်ခြင်း၊ ကြားခြင်း၊ ယုံမှားခြင်း ဟူသော အကြောင်း သုံးမျိုးတို့ဖြင့် ဖိတ်ကြား ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၅) ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ် အာပတ်သို့ ရောက်လတ်သော် နှစ်ဖက် သံဃာ၌ ပက္ခမာနတ်ကို ကျင့်ရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၆) နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး တရား ခြောက်ပါးတို့၌ အကျင့်ကို ကျင့်ပြီးသော သိက္ခမာန်အား နှစ်ဖက် သော သံဃာ၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းကို ရှာရမည်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၇) ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းဖြင့် မဆဲရေးအပ်၊ မရေရွတ် အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

(၈) ရဟန်းဖြစ်သည့် နေ့မှစ၍ ရဟန်းတို့ အပေါ်၌ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို ပိတ်ပင် အပ်၏၊ ဘိက္ခုနီမတို့ အပေါ်၌ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ ပြောဆိုခွင့်ကို မပိတ်ပင်အပ်၊ ဤတရားကိုလည်း ရိုသေ၍ လေးစား၍ မြတ်နိုး၍ ပူဇော်၍ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးအပ်။

“ဂေါတမီ သင်သည် ဤဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံမှု၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် သင့်အတွက် ပဉ္စင်းခံမှု ဖြစ် လတ္တံ့။” ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ငယ်ရွယ်နုပျိုလျက် တန်ဆာဆင်လေ့ ရှိသော ဦးခေါင်း ဆေးလျှော် ပြီးသော မိန်းမသည် လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားသည် လည်းကောင်း ကြာပန်းကို ဖြစ်စေ မိုးဆွေပန်းကို ဖြစ်စေ စစ်သိမ်ပန်း (လန်ဘူးပန်း) ကိုဖြစ်စေ ရ၍ လက်နှစ်ဖက်တို့ဖြင့် ယူကာ မြတ်သော အင်္ဂါဖြစ်သော ဦးခေါင်း၌ ထားရာ သကဲ့သို့၊ အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ဤအတူပင် အကျွန်ုပ်သည် ဤဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံပါ၏။ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူးပါ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော် “အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဂရုစံ ရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံပါ၏။ မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်သည် ရဟန်း ဖြစ်ပါပြီ” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်း အဖြစ်ကို မရပါလျှင် မြတ်သော အကျင့် ‘သာသနာတော်’ သည် ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့ရာ၏။ အနှစ် တစ်ထောင်ပတ်လုံး သူတော်ကောင်း တရားသည် တည်ရာ၏။ အာနန္ဒာ မာတုဂါမသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောထားတော်မူသော ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရသောကြောင့် ယခုအခါ၌ မြတ်သော အကျင့် ‘သာသနာတော်’သည် ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့မည် မဟုတ်။ အာနန္ဒာ ယခု နှစ် ငါးရာတို့ သာလျှင် သူတော် ကောင်း တရားသည် တည်လတ္တံ့။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမများ၍ ယောက်ျားနည်းသော အမှတ်မရှိသော အိမ်တို့ကို အိုး၌ (မီးထွန်း၍) ခိုးတတ်သော ခိုးသူတို့သည် ဖျက်ဆီးလွယ်ကူန် သကဲ့သို့၊ အာနန္ဒာ ဤအတူပင် အကြင် ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရ၏။ ထိုမြတ်သော အကျင့် ‘သာသနာတော်’သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ပြည့်စုံ ဖြစ်ထွန်းသော သလေးခင်း၌ ဖလံဖြူ မည်သော ရောဂါမျိုး ကျရောက်သော် ထို သလေးခင်းသည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့ သကဲ့သို့၊ အာနန္ဒာ ဤအတူပင် အကြင် ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်၍ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရ၏။ ထိုမြတ်သော အကျင့် ‘သာသနာတော်’သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ပြည့်စုံ ဖြစ်ထွန်းသော ကြံခင်း၌ အူနီ မည်သော ရောဂါမျိုး ကျရောက်သော် ထိုကြံခင်းသည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့ သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် အကြင် ဓမ္မဝိနယ ‘သာသနာတော်’ ၌ မာတုဂါမသည် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်၍ ရဟန်း အဖြစ်ကို ရ၏။ ထိုမြတ်သော အကျင့် ‘သာသနာတော်’ သည် ကြာမြင့်စွာ မတည်တံ့နိုင်။

အာနန္ဒာ ယောက်ျားသည် ရေကန်ကြီး၏ ကန်ဘောင်ရိုးကို ရေမလွန်ခြင်းငှါ စောစောက ကြိုတင်၍ ကန်သင်းဖွဲ့ သကဲ့သို့၊ ဤအတူပင် ငါသည် ဘိက္ခုနီမတို့အတွက် ဂရုမံ ရှစ်ပါးတို့ကို ပညတ် ပြီးခဲ့ပြီ။ အသက်ထက်ဆုံး မလွန်ကျူး အပ်ကုန် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘိက္ခုနီမတို့၏ ဂရုမံတရားရှစ်ပါး ပြီး၏။

ဘိက္ခုနီဥပသမ္ပဒါကို ခွင့်ပြုခြင်း

၄၀၄။ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်ကာ-

“အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဤသာကီဝင် မင်းသမီးတို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဘယ်သို့ ပြုကျင့်ပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီကို တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ၏။ ထို့နောက် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် မြတ်စွာဘုရားက တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည် စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီး ဖြစ်ရကား မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေ ပြုကာ ဖဲခွါ သွားလေ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဉ္စင်းခံ ပေးရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီအား-

“အသျှင်မသည် ပဉ္စင်း မဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဉ္စင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့က ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဉ္စင်း ခံပေးရမည် ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏” ဟု ဆိုကြ ကုန်၏။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် အသျှင် အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်လျက် အသျှင် အာနန္ဒာအား-

“အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ ဤဘိက္ခုနီမတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ‘အသျှင်မသည် ပဉ္စင်း မဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဉ္စင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့က ရဟန်းမိန်းမကို ပဉ္စင်း ခံပေးရမည်’ ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော် မူ၏” ဟု ပြောဆိုကြပါသည် ဟူ၍ လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်-

“အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီက အသျှင် အာနန္ဒာ ဤဘိက္ခုနီမတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို ‘အသျှင်မသည် ပဉ္စင်း မဖြစ်သေး၊ အကျွန်ုပ်တို့သာ ပဉ္စင်း ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့က ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပဉ္စင်း ခံပေးရမည်’ ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော် မူ၏ ဟု ပြောဆိုကြပါသည် ဟူ၍ လျှောက်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် ဂရုဓံ ရှစ်ပါးတို့ကို ဝန်ခံသည့် နေ့ကစ၍ ထိုဝန်ခံခြင်း သည်ပင် ပဉ္စင်း ခံခြင်း ပြီးတော့၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၅။ ထို့နောက် မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီသည် အသျှင် အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင် အာနန္ဒာကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်လျက်-

“အသျှင်ဘုရား အာနန္ဒာ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ခုသောဆုကို တောင်းပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား လည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား လည်းကောင်း သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေပြုခြင်း တို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူသော် ကောင်းပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင် အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်-

“အသျှင်ဘုရား မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိက ‘အသျှင် အာနန္ဒာ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားအား တစ်ခုသောဆုကို တောင်းပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား လည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့အား လည်းကောင်း သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေ ပြုခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူသော် ကောင်းပါ၏’ ဟု လျှောက်ပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာ မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေ ပြုခြင်းတို့ကို ခွင့်ပြု နိုင်သော အကြောင်းအရာသည် မဖြစ်နိုင်ပေ။

အာနန္ဒာ မကောင်းသဖြင့် ဟောအပ်သော တရား ရှိကုန်သော ဤသာသနာတော်မှ တစ်ပါး ဖြစ်သော တိတ္ထိတို့ စင်လျက်လည်း မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရို အသေ ပြုခြင်းတို့ကို မလုပ်ကြကုန်။

မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုခြင်း လက်အုပ်ချီခြင်း အရိုအသေ ပြုခြင်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရား သည် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြု နိုင်အံ့နည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရားစကားကို ဟောတော် မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို-

“ရဟန်းတို့ မာတုဂါမအား ရှိခိုးခြင်း ခရီးဦး ကြိုခြင်း လက်အုပ် ချီခြင်း အရိုအသေ ပြုခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်အပ်၊ ပြုလုပ်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လျက်-

“အသျှင်ဘုရား ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင် သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့နှင့် ဆက်ဆံ ကုန်၏။ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ ပြုကျင့် ရပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမိ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင် သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့နှင့် ဆက်ဆံ ကုန်၏။ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့ ကျင့်သကဲ့သို့ ကျင့်ကြကုန်လော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အသျှင်ဘုရား ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင် သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့နှင့် မဆက်ဆံ ကုန်၊ ထိုသိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကျွန်ုပ်တို့သည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရ ပါအံ့နည်း” ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမိ ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အကြင် သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့နှင့် မဆက်ဆံကုန်၊ ထို သိက္ခာပုဒ်တို့နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပညတ်တော် မူသည့်အတိုင်း ကျင့်ကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၆။ ထိုအခါ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမိသည် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ရပ်တည်လျက်-

“အသျှင်ဘုရား တောင်းပန်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျဉ်းအားဖြင့် အကျွန်ုပ်အား တရားကို ဟောတော် မူပါလော့၊ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ယင်းတရားကို နာပြီးလျှင် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ် လျက် မမေ့မလျော့ လုံ့လပြုကာ စိတ်ကို စေလွှတ်လျက် နေလိုပါသည်” ဟု လျှောက်၏။

ဂေါတမိ သင်သည် အကြင် တရားတို့ကို ဤတရားတို့ကား စွဲလမ်းခြင်းငှာ ဖြစ်ကုန်၏။ စွဲလမ်းမှု ကင်းခြင်းငှာ မဖြစ်ကုန်၊ ဝဋ်၌ ယှဉ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဋ်၌ မယှဉ်ရန် မဖြစ်ကုန်၊ (ကိလေသာ) တိုးပွား

ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဖျက်ဆီးရန် မဖြစ်ကုန်၊ အလိုကြီးရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အလိုနည်းရန် မဖြစ်ကုန်၊ မရောင့်ရဲ ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ရောင့်ရဲရန် မဖြစ်ကုန်၊ အပေါင်းအဖော်နှင့် နေရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဆိတ်ငြိမ်ရန် မဖြစ်ကုန်၊ ပျင်းရိရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ကြိုးစား အားထုတ်ရန် မဖြစ်ကုန်၊ မွေးမြူနိုင်ခဲ့ ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ မွေးမြူ လွယ်ရန် မဖြစ်ကုန်ဟု သိငြားအံ့၊ ထိုတရားတို့ကို စင်စစ်အားဖြင့် “ဤကား တရား မဟုတ်၊ ဤကား ဝိနည်း မဟုတ်၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ မဟုတ်” ဟု မှတ်လေလော့။

ဂေါတမီ သင်သည် အကြင် တရားတို့ကို ဤတရားတို့ကား စွဲလမ်းမှု ကင်းခြင်းငှာ ဖြစ်ကုန်၏။ စွဲလမ်းခြင်းငှာ မဖြစ်ကုန်၊ ဝဋ်၌ မယှဉ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ဝဋ်၌ ယှဉ်ရန် မဖြစ်ကုန်၊ (ကိလေသာကို) ဖျက်ဆီးရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ တိုးပွားရန် မဖြစ်ကုန်၊ အလိုနည်း ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အလိုကြီးရန် မဖြစ် ကုန်၊ ရောင့်ရဲ ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ မရောင့် ရဲရန် မဖြစ်ကုန်၊ ဆိတ်ငြိမ် ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ အပေါင်းအဖော်နှင့် နေရန် မဖြစ်ကုန်၊ ကြိုးစား အားထုတ်ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ ပျင်းရိရန် မဖြစ်ကုန်၊ မွေးမြူလွယ် ရန်သာ ဖြစ်ကုန်၏။ မွေးမြူ နိုင်ခဲ့ရန် မဖြစ်ကုန် ဟု သိငြားအံ့၊ ဂေါတမီ ထိုတရားတို့ကို စင်စစ်အားဖြင့် “ဤကား တရားတည်း၊ ဤကား ဝိနည်းတည်း၊ ဤကား မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမတည်း” ဟု မှတ်လေလော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၇။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို မပြအပ်သေး၊ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား “အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြအပ် သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြကုန်၏။

“ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ယခု ဤရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဤရဟန်းမိန်းမ တို့နှင့် အတူတကွ မွေ့လျော် ပျော်ပါးကုန် လတ္တံ့” ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပါတိမောက်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့က ဘိက္ခုနီမတို့အား ပါတိမောက်ကိုပြရန် (ငါ) ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ပါတိမောက်ကို ဤသို့ ပြရမည်” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤ အကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “ပါတိမောက်ကို ဤသို့ ပြကုန်လော့” ဟု ရဟန်း ယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၈။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အာပတ်ကို မကုစားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် အာပတ်ကို မကုစားဘဲ မနေအပ်၊ မကုစားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ “အာပတ်ကို ဤသို့ ကုစား ရမည်” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “အာပတ်ကို ဤသို့ ကုစား ကုန်လော့” ဟု ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြား ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် “အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူအပ် သနည်း” ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့ သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် လမ်းမ၌ လည်းကောင်း၊ ထုတ်ချင်းပေါက်လမ်း၌ လည်းကောင်း၊ လမ်းဆုံ၌ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းကို မြင်သော် သပိတ်ကို မြေ၌ ချ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်ကာ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီ၍ အာပတ်ကို ကုစား ကုန်၏။ “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ညဉ့်၌ လွန်ကျူးကြပြီးလျှင် ယခုမှ ကန်တော့ ကုန်၏” ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အာပတ်ကို မခံယူအပ်၊ ခံယူသော ရဟန်းတို့အား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“အာပတ်ကို ဤသို့ ခံယူရမည်” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်း ကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “အာပတ်ကို ဤသို့ ခံယူလော့” ဟု ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၀၉။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို မပြုအပ်သေး။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား “အဘယ်သူသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုအပ်သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့ သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ကံပြု ခံရသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် လမ်းမ၌ လည်းကောင်း၊ ထုတ်ချင်းပေါက်လမ်း၌ လည်းကောင်း၊ လမ်းဆုံ၌ လည်းကောင်း ရဟန်းယောက်ျားကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို မြေ၌ ချ၍ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်လျက် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီ၍ “စင်စစ် ဤသို့ ပြုအပ်၏” ဟု မှတ်ထင်ကုန်၍ ကန်တော့ ကုန်၏။ လူတို့သည် “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ညဉ့်၌ လွန်ကျူးကြပြီးလျှင် ယခုမှ ကန်တော့ ကုန်၏” ဟု ထိုအတူလျှင် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ကံကို မပြုအပ်၊ ပြုသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

“ဤသို့ ကံကို ပြုရမည်” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် မသိကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ “ဤသို့ ကံကို ပြုကုန်လော့” ဟု ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမ တို့အား ပြောကြားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၀။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် သံဃာ့ အလယ်၌ မျက်ကွယ် မျက်မှောက် ငြင်းခုံလျက် ဆန့်ကျင့်ဘက် ပြောကြား စကား များခြင်းသို့ ရောက်သည် ဖြစ်၍ အချင်းချင်း နှုတ်လှံ ထိုးလျက် နေကုန်၏။ ထိုအဓိကရုဏ်းကို မငြိမ်းစေ နိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ ကုန်၏။ ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် ကံသို့ ရောက်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော အာပတ်သို့ ရောက်သည် လည်း ဖြစ်ကုန်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို မြင်ကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့သည် “အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်တို့သည်ပင် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုပါ ကုန်လော့၊ အသျှင်တို့သည်ပင် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူပါ ကုန်လော့၊ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ အဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ ရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရားသည် ပညတ် ထားပါသည် ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ကံသို့ တင်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား လွှဲအပ် ခြင်းငှါ၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ကံကို ပြုခြင်းငှါ၊ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမ တို့အား အာပတ်သို့ တင်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား လွှဲအပ်ခြင်းငှါ၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့၏ အာပတ်ကို ခံယူခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥပ္ပလဝဏ် ဘိက္ခုနီမ၏ အနီးနေ တပည့်ဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမသည် ခုနစ်နှစ်တို့ ပတ်လုံး ဝိနည်းကို သင်ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်၏။ သတိ လွတ်ကင်းသော ထိုဘိက္ခုနီမအား သင်ယူပြီး သင်ယူပြီးသော ဝိနည်းသည် ပျောက်ပျက်၏။

“မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွလို့ သတတ်” ဟု ထိုဘိက္ခုနီမသည် ကြား၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား “ငါသည် ခုနစ်နှစ်တို့ ပတ်လုံး ဝိနည်းကို သင်ယူလျက် မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက် ခဲ့၏။ ထိုငါ့အား သတိ လွတ်သောကြောင့် သင်ယူပြီး သင်ယူပြီးသော ဝိနည်းသည် ပျောက်ပျက် ခဲ့၏။ မာတုဂါမသည် အသက်ထက်ဆုံး မြတ်စွာဘုရားသို့ အစဉ်လိုက်ရန် ခဲယဉ်း၏။ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကုန်၏။ ရဟန်း တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့ သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား ဝိနည်းကို ပို့ချခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ပဌမအခန်း ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁၀ - ဘိက္ခုနီက္ခန္ဓက ===

၂ - ဒုတိယအခန်း

၄၁၁။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်၌ မွေ့လျော်တော် မူသရွေ့ သီတင်းသုံး နေတော် မူပြီးနောက် အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ ကြွတော်မူသော် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုသာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန် တန်ရာ၏” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့် လောင်း ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားသည် ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ညွှန်ရေဖြင့် မလောင်းအပ်၊ လောင်းသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဒဏ်ပေးသော အမှုကို ပြုရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း” ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမ သံဃာသည် ရှိမခိုး အပ်သည်ကို ပြုရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီရဟန်းတို့သည် “ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန် တန်ရာ၏” ဟု ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့ အား ပြကုန်၏။ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြကုန်၏။ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ပြကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပြောင်လှောင် ပြောကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့နှင့်အတူ ရောယှက် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားသည် ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြအပ်၊ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြအပ်၊ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းမိန်းမတို့အား မပြအပ်၊ ရဟန်းမိန်းမတို့ကို ပြောင်လှောင် မပြောအပ်၊ ရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် မရောယှက်အပ်၊ ရောယှက်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းအား ဒဏ်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဘယ် ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း” ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမ သံဃာသည် ရှိမခိုး အပ်သည်ကို ပြုရမည် ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီဘိက္ခုနီမတို့သည် “ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန် တန်ရာ၏” ဟု ရဟန်းယောက်ျားကို ညွှန်ရေဖြင့် လောင်းကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို ညွှန်ရေဖြင့် မလောင်းအပ်၊ လောင်းသော ရဟန်းမိန်းမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုဘိက္ခုနီမအား ဒဏ်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း” ဟု ရဟန်းတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်သော် မနာယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဆုံးအမ သြဝါဒကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂီဘိက္ခုနီမတို့သည် “ငါတို့၌ တပ်မက်ကုန် တန်ရာ၏” ဟု ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောက်ျား တို့အား ပြကုန်၏။ သားမြတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ပြကုန်၏။ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ပြကုန်၏။ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ပြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ကို ပြောင်လှောင် ပြောကုန်၏။ ရဟန်းယောက်ျားတို့နှင့်အတူ ရောယှက် ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းမိန်းမသည် ကိုယ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား မပြုအပ်။။ သားမြတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား မပြုအပ်။ ပေါင်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား မပြုအပ်။ အင်္ဂါဇာတ်ကို ဖွင့်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား မပြုအပ်။ ရဟန်းယောက်ျားတို့ကို ပြောင်လှောင် မပြောအပ်။ ရဟန်းယောက်ျားတို့နှင့်အတူ မရောယှက်အပ်။ ရောယှက်သော ရဟန်းမိန်းမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုဘိက္ခုနီမအား ဒဏ်ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဘယ်ဒဏ်ကို ပေးရအံ့နည်း” ဟု ရဟန်းယောက်ျားတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ တားမြစ်ခြင်းကို ပြုလုပ်သော် မနာယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ “အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော ဘိက္ခုနီမနှင့်အတူ ဥပုသ်ပြုခြင်းငှါ အပ်သလော မအပ်သလော” ဟု ရဟန်းယောက်ျားတို့အား အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ထိုအဓိကရုဏ်း မငြိမ်းသေးသမျှ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော ဘိက္ခုနီမနှင့်အတူ ဥပုသ် မပြုအပ် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၂။ ထိုအခါ အသျှင် ဥဒါယိသည် အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထား၍ ဒေသစာရီ ဖဲသွား၏။ “အသျှင် ဥဒါယိသည် အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထား၍ အဘယ့်ကြောင့် ဒေသစာရီ ဖဲသွားဘိ သနည်း” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထား၍ ဒေသစာရီ ဖဲမသွားအပ်။ ဖဲသွားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မိုက်သော မလိမ္မာသော ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထား ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မိုက်သော မလိမ္မာသော ရဟန်းသည် အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့် မထားအပ်။ တန့်ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အမှု မရှိဘဲ အကြောင်း မရှိဘဲ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထား ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှု မရှိဘဲ အကြောင်း မရှိဘဲ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့် မထားအပ်။ တန့်ထားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့် ထားပြီးနောက် အဆုံးအဖြတ်ကို မပေးကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို တန့်ထားပြီးသော် အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးအပ်သည် သာတည်း။ မပေးသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆုံးမရာသို့ မသွားခြင်း

၄၁၃။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမရာသို့ မသွားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမရာသို့ သွားအပ်သည် သာတည်း၊ မသွားသော ဘိက္ခုနီမကို တရား အားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဆုံးမရာသို့ သွား၏။ “ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယား ငယ်တို့တည်း၊ ယခုအခါ ဤရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဤရဟန်းမိန်းမတို့နှင့်အတူ မွေ့လျော် ပျော်ပါး ကုန် လတ္တံ့” ဟု လူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ဆုံးမရာသို့ မသွားအပ်၊ သွားကုန်မှု ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ လေးယောက် ငါးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ (သွားနိုင်၏) သွားခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမ လေးယောက် ငါးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ သွားကုန်၏။ “ဤရဟန်း မိန်းမတို့သည် ဤရဟန်းယောက်ျားတို့၏ မယားကြီးတို့တည်း၊ ဤရဟန်းမိန်းမတို့သည် ဤရဟန်း ယောက်ျားတို့၏ မယားငယ်တို့တည်း၊ ယခုအခါ၌ ဤရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဤရဟန်းမိန်းမတို့နှင့် အတူ မွေ့လျော် ပျော်ပါးကုန် လတ္တံ့” ဟု လူတို့သည် ရှေးနည်း အတူပင် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ လေးယောက် ငါးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ မသွားအပ်၊ သွားကုန်မှု ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ နှစ်ယောက် သုံးယောက်တို့သည် ဆုံးမရာသို့ (သွားနိုင်၏) သွားရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းယောက်ျားတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်လျက် ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ကာ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင်-

“အသျှင် ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာ၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးပါ၏၊ ဩဝါဒ နာခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်း ကိုလည်း တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင် ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဩဝါဒ နာယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကို ရလိုပါ၏” ဟု လျှောက်ရမည်။

ထိုရဟန်းသည် ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “အသျှင်ဘုရား ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာ၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၏၊ ဩဝါဒနာ ယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကိုလည်း တောင်းပန် ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဘိက္ခုနီသံဃာသည် ဩဝါဒနာ ယူခြင်းငှါ ချဉ်းကပ်ခြင်းကို ရလိုပါ၏” ဟု လျှောက်ရ မည်။

“ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူ ဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်း တစ်ပါးပါး ရှိပါ၏လော” ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက မေးရမည်။ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်း တစ်ပါးပါးရှိမှု “ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထား၏၊ ထိုရဟန်းကို ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ချဉ်းကပ်လော့” ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက ပြောရမည်။

ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်း တစ်ပါးပါး မရှိမှု “အဘယ် အသျှင်သည် ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန် စွမ်းနိုင်ပါ သနည်း” ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက မေးရမည်။ ရဟန်း တစ်ပါးပါးသည် ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန် စွမ်းနိုင်မှု ထိုရဟန်းသည်လည်း အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံမှု သမုတ်၍ “ဤမည်သော ရဟန်းကို ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူဟု သမုတ်ထား၏၊ ထိုရဟန်းသို့ ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ချဉ်းကပ်လော့” ဟု ပြောရမည်။

ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမရန် မည်သူမျှ မစွမ်းနိုင်မူ “ဘိက္ခုနီမတို့ကို ဆုံးမသူ ဟု သမုတ်ထားသော ရဟန်း တစ်ပါးမျှ မရှိ၊ ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ကြည်ညိုဖွယ်သော ကိုယ် နှုတ် အမူအရာနှင့် ပြည့်စုံ စေလော့” ဟု ပါတိမောက် ပြသော ရဟန်းက ပြောဆိုရမည်။

ဩဝါဒကို မခံယူခြင်း

၄၁၄။ ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို မခံယူကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဩဝါဒကို ခံယူအပ်သည် သာတည်း၊ မခံယူသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် စွမ်းရည် မရှိသော ရဟန်း တစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

နမတို့ ငါသည် စွမ်းရည် မရှိ၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရ အံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။ အသျှင်သည် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့၊ “ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့၏ ဩဝါဒကို ခံယူရ မည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ် ထားပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည် မရှိသော ရဟန်းကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင်ကုန်၏) ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဖျားနာသော ရဟန်း တစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

နမတို့ ငါသည် ဖျားနာ၏၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရ အံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။ အသျှင်သည် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့၊ “စွမ်းရည် မရှိသော ရဟန်းကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ် ထားပါသည် ဟု လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည် မရှိသော ရဟန်းနှင့် ဖျားနာသော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင်ကုန်၏) ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ခရီးသွားအံ့ ဆဲဆဲဖြစ်သော ရဟန်း တစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

နမတို့ ငါသည် ခရီးသွားအံ့ ဆဲဆဲ ဖြစ်၏၊ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် ဩဝါဒကို ခံယူရ အံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။ အသျှင် ဩဝါဒကို ခံယူပါလော့၊ “စွမ်းရည် မရှိသော ရဟန်းနှင့် ဖျားနာသော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို ခံယူရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ် ထားပါသည် ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ စွမ်းရည် မရှိသော ရဟန်း၊ ဖျားနာသော ရဟန်း၊ ခရီးသွား အံ့သော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် ဩဝါဒကို (ခံယူနိုင် ကုန်၏) ခံယူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် တောနေ ရဟန်းတစ်ပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင် သြဝါဒကို ခံယူပါလော့” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

နမတို့ ငါသည် တော၌ နေ၏။ အဘယ်သို့လျှင် ငါသည် သြဝါဒကို ခံယူရ အံ့နည်း ဟု (ပြော၏)။ အသျှင် သြဝါဒကို ခံယူပါလော့။ “စွမ်းရည် မရှိသော ရဟန်း၊ ဖျားနာသော ရဟန်း၊ ခရီးသွား အံ့သော ရဟန်းတို့ကို ချန်ထား၍ ကြွင်းသော ရဟန်းတို့သည် သြဝါဒကို ခံယူရမည်” ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်ထားပါသည် ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တောနေ ရဟန်းသည် သြဝါဒကို ခံယူရန် လည်းကောင်း၊ “ဤအရပ်သို့ တစ်ဖန် ဆောင်အံ့” ဟု အချိန်း အချက် ပြုလုပ်ရန် လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၅။ ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် သြဝါဒကို ခံယူကြပြီးလျှင် မပြောကြားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သြဝါဒကို ပြောကြားအပ်သည် သာတည်း၊ မပြောကြားသော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းတို့သည် သြဝါဒကို ခံယူ၍ တစ်ဖန် မဆောင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သြဝါဒကို တစ်ဖန် ဆောင်အပ်သည် သာတည်း၊ မဆောင်သော ရဟန်းအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ချိန်းဆိုရာသို့ မသွားကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ချိန်းဆိုရာသို့ သွားအပ်သည် သာတည်း၊ မသွားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၁။ သြဝါဒ ဟူသည် အဆုံးအမကို ရပါအံ့လော့ ဟု ဘိက္ခုနီမတို့က တောင်းပန်အပ်သော သြဝါဒတည်း။

ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြုခြင်း

၄၁၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရှည်သော ခါးပန်းကြိုးတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ထိုခါးပန်းကြိုးရှည် တို့ဖြင့်ပင် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေကုန်၏ ‘ငယ်စေကုန်၏။ လူတို့သည်။ပ။ “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ခါးပန်းကြိုးရှည်ကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား တစ်ပတ်စည်း လောက် ရုံသော ခါးပန်းကြိုးကို ခွင့်ပြု၏။ ထိုခါးပန်းကြိုးဖြင့်လည်း နံရိုးတို့ကို မညွတ်စေအပ် ‘မငယ်စေအပ်’ ညွတ်စေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နှီးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ သားရေပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ ပုဆိုးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ ပုဆိုးထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ ပုဆိုးကျစ်ဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ သက်န်းပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ သက်န်းထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ သက်န်းကျစ်ဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ ချည်ထုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ် စေကုန်၏။ ချည်ကျစ်လုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို ညွတ်စေ ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နှီးပြားဖြင့် နံရိုးတို့ကို မညွတ် စေအပ်။ပ။ ချည်ကျစ်လုံးဖြင့် နံရိုးတို့ကို မညွတ်စေအပ်။ ညွတ်စေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နွား ဒူးရိုးဖြင့် ခါးကို ပွတ်တိုက် ကုန်၏။ နွား မေးရိုးဖြင့် ခါးကို ခြစ်စေ ကုန်၏။ လက်ရုံးကို ခြစ်စေ ကုန်၏ ‘ထုနှက် ကုန်၏’။ လက်ဖမိုးကို ခြစ်စေ ကုန်၏။ ခြေသလုံးကို ခြစ်စေ ကုန်၏။ ခြေဖမိုးကို ခြစ်စေ ကုန်၏။ ပေါင်ကို ခြစ်စေ ကုန်၏။ မျက်နှာကို ခြစ်စေ ကုန်၏။ သွားဖုံးကို တိုက်စေ ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နွား ဒူးရိုးဖြင့် ခါးကို မပွတ်တိုက်အပ်။ပ။ သွားဖုံးကို မခြစ်စေအပ်။ ခြစ်စေ ‘တိုက်စေ’သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၇။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် မျက်နှာကို လိမ်းကျံ ကုန်၏။ မျက်နှာကို ပွတ်တိုက် ကုန်၏။ မျက်နှာကို ချေကုန်၏။ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို အကွက်အပြောက် ထိုးကုန်၏။ အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ဆေးဆိုး ကုန်၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးကုန်၏။ အင်္ဂါကြီးငယ် ဆေးဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို ပြုလုပ် ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မျက်နှာကို မလိမ်းကျံအပ်။ပ။ မျက်နှာကို မပွတ်တိုက်အပ်။ မျက်နှာကို မချေအပ်။ မြင်းသီလာဖြင့် မျက်နှာကို အကွက်အပြောက် မထိုးအပ်။ အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ဆေးမဆိုးအပ်။ နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးအပ်။ အင်္ဂါကြီးငယ် ဆေးဆိုးခြင်း နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးခြင်းကို မပြုလုပ်အပ်။ ပြုလုပ်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် မျက်ထောင့်အောက်သို့ ကောက်သော အရေးကို ပြုလုပ် ကုန်၏။ ပါးကွက်ကွက် ကုန်၏။ ပြုတင်းပေါက်ဖြင့် ကြည့်ကုန်၏။ အလင်းရှိရာ တံခါး၌ (ရုပ်လုံး ဖော်လှက်) ရုပ်ကုန်၏။ ကခြင်းကို ပြုလုပ် စေကုန်၏။ ပြည့်တန်ဆာမကို နေစေကုန်၏။ သေတင်းကုပ်ကို ထားကုန်၏။ သားစိမ်း ငါးစိမ်းကို ထားကုန်၏။ ဈေးခင်းကျင်း ကုန်၏။ အတိုးပေး ကုန်၏။ ကုန်သွယ်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ကျွန်ယောက်ျားကို လုပ်ကျွေးစေ ကုန်၏။ ကျွန်မိန်းမကို လုပ်ကျွေးစေ ကုန်၏။ အမှုလုပ်သူကို

လုပ်ကျွေးစေ ကုန်၏။ အမှုလုပ်သူမကို လုပ်ကျွေး စေကုန်၏။ တိရစ္ဆာန်ကို လုပ်ကျွေး စေကုန်၏။ ကုန်စိမ်း ကုန်ခြောက် အမျိုးမျိုး ရောင်းကုန်၏။ နံရိုး ညွတ်အောင် စည်းကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မျက်ထောင့်အောက်သို့ ကောက်သော အရေးကို မပြုလုပ်အပ်။ပ။ ပါးကွက် ကွက်ခြင်းကို မပြုအပ်။ ပြုတင်းပေါက်ဖြင့် မကြည့်အပ်။ အလင်းရှိရာ တံခါး၌ (ရုပ်လုံးဖော် လျက်) မရပ်အပ်။ ကခြင်းကို မလုပ်စေအပ်။ ပြည့်တန်ဆာမကို မနေစေအပ်။ သေတင်းကုပ်ကို မထားအပ်။ သားစိမ်း ငါးစိမ်းကို မထားအပ်။ ဈေးမခင်းအပ်။ အတိုး မပေးအပ်။ ကုန်သွယ်ခြင်းကို မပြုအပ်။ ကျွန်ယောက်ျားကို မလုပ်ကျွေး စေအပ်။ ကျွန်မိန်းမကို မလုပ်ကျွေး စေအပ်။ အမှုလုပ် သူကို မလုပ်ကျွေး စေအပ်။ အမှုလုပ် သူမကို မလုပ်ကျွေး စေအပ်။ တိရစ္ဆာန်ကို မလုပ်ကျွေး စေအပ်။ ကုန်စိမ်း ကုန်ခြောက် အမျိုးမျိုး မရောင်းအပ်။ နံရိုး ညွတ်အောင် စည်းကြိုးကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၁၈။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် အလုံးစုံ ညိုသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ ဝါသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ နီသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ မောင်းသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ မည်းနက်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ကင်းကျောက်ကုန်း ကဲ့သို့ အလုံးစုံ အနီရင့်ရောင် ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အလုံးစုံ အနီနုရောင် ဆိုးသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အဆာ မဖြတ်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အဆာ ရှည်သော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ ပန်းပွင့် ကဲ့သို့ အဆာရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ အသီးကဲ့သို့ အဆာ ရှိသော သင်္ကန်းတို့ကို ဆောင်ကုန်၏။ သင်တိုင်းကို ဆောင်ကုန်၏။ လျှော်တေကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် အလုံးစုံ ညိုသော သင်္ကန်းတို့ကို မဆောင်အပ်။ပ။ လျှော်တေ သင်္ကန်းကို မဆောင်အပ်။ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကွယ်လွန်သူဘိက္ခုနီမ၏ ပရိက္ခရာ

၄၁၉။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေဟု ပြောဆို မှာကြား၏။ ထိုသို့ ပြောရာ၌ ရဟန်း ယောက်ျားတို့သည် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိန်းမတို့သည် လည်းကောင်း “ငါတို့၏ ပရိက္ခရာ ဖြစ်၏။ ငါတို့၏ ပရိက္ခရာ ဖြစ်၏” ဟု ငြင်းခုံ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ” ဟု ပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထု ဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုနီသံဃာအား သာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သိက္ခမာန်သည်။ပ။ ရဟန်းတို့ သာမဏေမသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ် ကွယ်လွန် သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ” ဟုပြောမူ ထိုသို့ပြောရာ၌ ဘိက္ခုသံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထု ဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခုနီ သံဃာအား သာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ” ဟုပြောမူ ထိုသို့ ပြောရာ၌ ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထု ဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခု သံဃာအား သာလျှင် ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ သာမဏေယောက်ျားသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပါသကာသည်။ပ။ ရဟန်းတို့ ဥပါသိကာ မသည်။ ရဟန်းတို့ အခြား တစ်ဦးဦးသော သူသည် စုတေခါနီးသော် “အကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်သော် အကျွန်ုပ်၏ ပရိက္ခရာသည် သံဃာအား ဖြစ်ပါစေ” ဟုပြောမူ ထိုသို့ ပြောရာ၌ ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် အစိုးမရ၊ ထိုဝတ္ထု ဘဏ္ဍာသည် ဘိက္ခု သံဃာအား သာလျှင် ဖြစ်၏။

၄၂၀။ ထိုအခါ လက်ပမ်းသည် ဖြစ်ဖူးသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရဟန်း ပြု၏။ ထိုဘိက္ခုနီမသည် လမ်းမ၌ အားနည်းသော ရဟန်းကို တွေ့၍ ပခုံးစွန်းဖြင့် တိုက်လှဲ၏။ “ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို အဘယ့်ကြောင့် တိုက်ဘိသနည်း” ဟု ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို မတိုက်အပ်၊ တိုက်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို မြင်သော် အဝေးမှ ရှောင်ဖယ်၍ လမ်းပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကလေးအလောင်းကို သပိတ်၌ထည့်သော ဘိက္ခုနီမ

ထိုအခါ လင်နှင့် ဝေးကွာနေခိုက် ဖြစ်သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် သယောက်လင်ဖြင့် ကိုယ်ဝန် ရှိ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကိုယ်ဝန်ကို ကျစေ၍ အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်သော ဘိက္ခုနီမကို “အသျှင်မ တိုက်တွန်း ပါ၏။ ဤကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို သပိတ်ဖြင့် ထုတ်ဆောင်ပါလော့” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမ သည် ထိုသားငယ်ကို သပိတ်၌ ထည့်၍ သက်န်းကြီးဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သော ရဟန်းတစ်ပါးသည် “ငါသည် ရှေးဦးစွာရသော ဆွမ်းကို ရဟန်း ယောက်ျားအား ဖြစ်စေ ရဟန်းမိန်းမအားဖြစ်စေ မလှူဘဲ မစားအံ့” ဟု သာရဏိယဝတ်ကို ဆောက် တည်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် ထိုဘိက္ခုနီမကို မြင်သော် “နှမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့” ဟု ပြော၏။ အသျှင်ဘုရား တန်ပါပြီ ဟု (လျှောက်၏)။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုရဟန်းသည် ဘိက္ခုနီမကို “နှမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့” ဟု ပြော၏။ အသျှင်ဘုရား တန်ပါပြီ ဟု (လျှောက်၏)။ နှမ ငါသည် ရှေးဦးစွာ ရသော ဆွမ်းကို “ရဟန်းယောက်ျားအား ဖြစ်စေ ရဟန်းမိန်းမအား ဖြစ်စေ မလှူဘဲ မစားအံ့” ဟု သာရဏိယဝတ်ကို ဆောက်တည်၏။ နှမ ယခု ဆွမ်းကို ခံယူပါလော့ ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမသည် ထိုရဟန်းက မလွဲသာအောင် ပြောသောကြောင့် “အသျှင်သပိတ်၌ ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို ကြည့်လော့၊ တစ်ဦးတစ်ယောက်အား မပြောကြားပါလင့်” ဟု (လျှောက်ပြီး လျှင်) သပိတ်ကို ထုတ်ပြ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းသည် “ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် ထုတ်ဆောင်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် ရဟန်းတို့အား ထိုအကြောင်းကို ပြောကြား၏။ အလိုနည်းသော ရဟန်း တို့သည် “အဘယ့်ကြောင့် ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်ဖြင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို ထုတ်ဆောင်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် သပိတ်နှင့် ကိုယ်ဝန်ပျက် သားငယ်ကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို ထုတ်ပြရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန် လှန်၍ သပိတ် ဖင်ကို ပြကုန်၏။ “ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန် လှန်၍ သပိတ် ဖင်ကို အဘယ့်ကြောင့် ပြကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ရဟန်းတို့သည် ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားကို မြင်လတ်သော် ပြောင်းပြန် လှန်၍ သပိတ် ဖင်ကို မပြအပ်၊ ပြသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်း ယောက်ျား ကို မြင်လတ်သော် သပိတ်ကို လှန်၍ ပြရန် ခွင့်ပြု၏။ သပိတ်၌ ရှိသော စားဖွယ်ဖြင့်လည်း ရဟန်း ယောက်ျားကို ဖိတ်ရမည် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ယောက်ျားအင်္ဂါကို တစ်ဖမ်းစိန်းကြည့်ခြင်း

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည် ခရီးလမ်းမ၌ ယောက်ျား အင်္ဂါကို စွန့်ပစ် ထား၏။ ထိုယောက်ျား အင်္ဂါကို ဘိက္ခုနီမတို့သည် တစ်ဖမ်းစိန်း ကြည့်ရှု ကုန်၏။ လူတို့သည် ကြွေးကြော်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။ ထိုဘိက္ခုနီမတို့ သည် မျက်နှာ မသာ ဖြစ်ကုန်၏။

ထို့နောက် ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျောင်းသို့ သွား၍ ဘိက္ခုနီမတို့အား ဤအကြောင်းကို ပြောကြား ကုန်၏။

အလိုနည်းသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် “ယောက်ျား အင်္ဂါကို အဘယ့်ကြောင့် တစ်ဖမ်းစိန်း ကြည့်ကုန်ဘိ သနည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ ထို့နောက် ထိုဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယောက်ျား အင်္ဂါကို တစ်ဖမ်းစိန်း မကြည့်ရှုအပ်၊ ကြည့်ရှုသော ဘိက္ခုနီမ အား ဒုက္ခဋီ အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၁။ ထိုအခါ လူတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား စားသောက်ဖွယ်ကို လှူကုန်၏။ ရဟန်း ယောက်ျားတို့သည် ရဟန်းမိန်းမတို့အား လှူကုန်၏။ လူတို့သည် “အသျှင်တို့သည် သုံးဆောင်ရန် မိမိ အား လှူသည်ကို အဘယ့်ကြောင့် အခြားသူတို့အား လှူကုန်ဘိ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အလှူကို လှူရန် မသိကုန် သလော” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူထားသည်ကို အခြားသူတို့အား မလှူအပ်၊ လှူသော ရဟန်းအား ဒုက္ခဋီ အာပတ် သင့်၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာအား လှူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အလွန်အမင်း ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိက အလှူကိုလည်း လှူရန် ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား သိမ်းဆည်း ထားသော စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား သိမ်းဆည်း ထားသော စားသောက်ဖွယ်ကို ရဟန်းမိန်းမတို့ သည် အကပ်ခံ စေ၍ သုံးဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ လူတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား စားသောက်ဖွယ်ကို လှူကုန်၏။ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်း ယောက်ျားတို့အား လှူကုန်၏။ လူတို့သည် “ဘိက္ခုနီမတို့သည် သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူအပ်သည်ကို အဘယ့်ကြောင့် အခြားသူတို့အား လှူကုန်ဘိ သနည်း၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အလှူကို လှူရန် မသိကုန် သလော” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် သုံးဆောင်ရန် မိမိအား လှူအပ်သည်ကို အခြားသူတို့အား မလှူအပ်၊ လှူသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ခဋီ အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သံဃာအား လှူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အလွန်အမင်း ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိက အလှူကိုလည်း လှူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်သည် ပေါများ၏။ မြတ်စွာဘုရား အား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့၏ သိမ်းဆည်းထားသော စားသောက်ဖွယ်ကို ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် အကပ်ခံစေ၍ သုံးဆောင်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၂။ ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာသည် ပေါများ၏။ ဘိက္ခုနီမတို့ အား မပေါများ။ “အသျှင်ဘုရားတို့ တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့အား ကျောင်းကို အခိုက်အတန့် ပေးပါ ကုန်လော့” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ အထံသို့ တမန် လွှတ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့အား ကျောင်းကို အခိုက်အတန့် (တာဝကာလိက) ပေးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့် တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဥတုလာသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် မြွေးယှက်အပ်သော ညောင်စောင်းကို လည်းကောင်း၊ မြွေးယှက်အပ်သော အင်းပျဉ်ကို လည်းကောင်း ဖိ၍လည်း ထိုင်ကုန်၏။ ဖိ၍လည်း အိပ်ကုန်၏။ အိပ်ရာ နေရာသည် သွေးအလိမ်းလိမ်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မြွေးယှက်အပ်သော ညောင်စောင်းကို လည်းကောင်း၊ မြွေးယှက်အပ်သော အင်းပျဉ်ကို လည်းကောင်း ဖိ၍လည်း မထိုင်အပ်၊ ဖိ၍လည်း မအိပ်အပ်၊ ဖိ၍ထိုင်သော ဖိ၍အိပ်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတုနီး သင်္ကန်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဥတုနီး သင်္ကန်းကို သွေးလိမ်းကျံ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပိတ်ဆို့ရန် အထည်ပိုင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အထည်ပိုင်းသည် ကျွတ်ကျ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ချည်ကြိုးဖြင့် စည်း၍ ပေါင်၌ ဖွဲ့ချည်ရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ချည်ကြိုးသည် ပြတ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ခါးတောင်းကျိုက်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ခါးကြိုးကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် အခါခပ်သိမ်း ခါးကြိုးကို ဆောင်ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြ ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် အခါခပ်သိမ်း ခါးကြိုးကို မဆောင်အပ်၊ ဆောင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဥတုလာသော ဘိက္ခုနီမအား ဥတုလာချိန်၌ ခါးကြိုးကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဒုတိယအခန်း ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁၀ - ဘိက္ခုနီက္ခန္ဓက ===

၃ - တတိယအခန်း

အင်္ဂါဇာတ် မပါသော ဘိက္ခုနီမစသည်

၄၂၃။ ထိုအခါ အင်္ဂါဇာတ် မပါသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါဇာတ်ရာ မပါသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဥတု မလာသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ အမြဲဥတု လာသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ အမြဲအဝတ် ပိတ်ဆို့ရသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ သွေးယိုစီးသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ အစေ့ရှည်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပဏ္ဍုက်မဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားလျာဖြစ်သော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ မဂ်နှစ်ခု စပ်နေသော ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဥဘတောဗျည်း ဘိက္ခုနီမတို့ကို လည်းကောင်း တွေ့မြင်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ပဉ္စင်း လောင်းမအား အန္တရာယ် ပြုတတ်သော အကြောင်း နှစ်ဆယ့် လေးမျိုးတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ မေးအပ်၏။

“သင်သည် အင်္ဂါဇာတ် မပါသူ မဟုတ်သလော၊ အင်္ဂါဇာတ် ရာမပါသူ မဟုတ်သလော၊ ဥတု မလာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲဥတု လာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲအဝတ် ပိတ်ဆို့ရသူ မဟုတ်သလော၊ သွေးယို စီးသူ မဟုတ်သလော၊ အစေ့ ရှည်သူ မဟုတ်သလော၊ ပဏ္ဍုက်မ မဟုတ်သလော၊ ယောက်ျားလျာ မဟုတ်သလော၊ မဂ်နှစ်ခု စပ်နေသူ မဟုတ်သလော၊ ဥဘတောဗျည်း မဟုတ်သလော။

သင့်အား ဤသို့ သဘော ရှိကုန်သော အနာတို့သည် ရှိကုန်သလော၊ နှုနာသည် လည်းကောင်း၊ အိုင်းအနာသည် လည်းကောင်း၊ ပွေးဝဲ ညှင်း တင်းတိပ် အနာသည် လည်းကောင်း၊ ခယရုဂ် ချောင်းဆိုး နာသည် လည်းကောင်း၊ ဝက်ရူး ကြက်ရူး ရောဂါသည် လည်းကောင်း ရှိသလော၊ လူဟုတ်၏ လော၊ မိန်းမ ဟုတ်၏လော၊ တော်လှန်သူ ဟုတ်၏လော၊ ကြွေးမြီ မရှိသူ ဟုတ်၏လော၊ မင်း ခစားသူ မဟုတ်သလော၊ မိဘသည် လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင် ခင်ပွန်းသည် လည်းကောင်း သင့်ကို ခွင့်ပြု၏လော၊ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်၏လော၊ သင့်အား သပိတ် သင်္ကန်း ပြည့်စုံ၏လော၊ သင်သည် အဘယ် အမည်ရှိ သနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဘိက္ခုနီမသည် အဘယ် အမည်ရှိ သနည်း” ဟု မေးအပ်၏။ ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား အန္တရာယ် ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးကုန်၏။ ပဉ္စင်း လောင်းမတို့သည် ရွံ့ကုန်၏။ မျက်နှာ မသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီမ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီးသော ပဉ္စင်း လောင်းမအား ဘိက္ခုသံဃာ၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် မဆုံးမအပ် ကုန်သေးသော ပဉ္စင်း လောင်းမတို့ကို အန္တရာယ် ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးကုန်၏။ ပဉ္စင်း လောင်းမတို့သည် ရွံ့ကုန်၏။ မျက်နှာ မသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရှေးဦးစွာ ဆုံးမပြီး၍ နောက်မှ အန္တရာယ် ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုသံဃာ့ အလယ်၌ပင် ဆုံးမကုန်၏။ ပဉ္စင်း လောင်းမတို့သည် ထို အတိုင်းပင် ရွံ့ကုန်၏။ မျက်နှာ မသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ တစ်ခုသော နေရာ၌ ဆုံးမပြီး၍ သံဃာ့ အလယ်၌ အန္တရာယ် ပြုတတ်ကုန်သော အကြောင်းတို့ကို မေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ ဆုံးမအပ်၏။

၄၂၄။ ရှေးဦးစွာ ဥပဇ္ဈာယ်ကို ယူစေအပ်၏။ ဥပဇ္ဈာယ် ယူစေပြီးနောက် သပိတ် သင်္ကန်းကို ပြောကြား အပ်၏။ ဤကား သင်၏ သပိတ်တည်း၊ ဤကား ဒုက္ခတည်း၊ ဤကား ကိုယ်ဝတ် ဧကသီ တည်း၊ ဤကား သင်းပိုင်တည်း၊ ဤကား ရင်လွမ်း တဘက်တည်း၊ ဤကား ရေသန့်ပံတည်း။ သွားချေ လော့၊ ဤအရပ်၌ ရပ်တည်လော့ ဟု (ပြောဆိုအပ်၏)။

မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမကုန်၏။ ဆုံးမ အပ်သော ပဉ္စင်းလောင်းမ တို့သည် ရွံ့ကုန်၏။ မျက်နှာ မသာကုန်၊ မဖြေနိုင်ကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော သူသည် မဆုံးမအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ခဋ် အာပတ် သင့်၏။

ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

မသမုတ် အပ်သော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆုံးမ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မသမုတ် အပ်သော ဘိက္ခုနီမသည် မဆုံးမအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ခဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ သမုတ် အပ်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဆုံးမခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ်အပ်၏။ ကိုယ်တိုင်လည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်၏။ သူတစ်ပါးသည်မူလည်း သူတစ်ပါးကို သမုတ် အပ်၏။

အဘယ်သို့လျှင် ကိုယ်တိုင်မူလည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ် သနည်း၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေရမည်။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤအမည် ရှိသော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဆုံးမပေအံ့” ဟု ဤသို့ ကိုယ်တိုင်မူလည်း မိမိကိုယ်ကို သမုတ်အပ်၏။

အဘယ်သို့လျှင် သူတစ်ပါးသည်မူလည်း သူတစ်ပါးကို သမုတ် အပ်သနည်း၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဆုံးမရာ၏” ဟု ဤသို့ သူတစ်ပါးသည် မူလည်း သူတစ်ပါးကို သမုတ် အပ်၏။ သမုတ် ပြီးသော ထိုဘိက္ခုနီမသည် ပဉ္စင်း လောင်းမသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ဤသို့ ပြောဆို အပ်၏။

“ဤမည်သော အသျှင်မ နားထောင်လော့၊ ဤအခါသည် သင်၏ အမှန်ကို ပြောရန် အခါတည်း၊ အဟုတ်ကို ပြောရန် အခါတည်း၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကို သံဃာ့ အလယ်၌ မေးလတ်သော် ထင်ရှား ရှိသည်ကို ‘ရှိ၏’ ဟု ပြောအပ်၏။ ထင်ရှား မရှိသည်ကို ‘မရှိ’ ဟု ပြောအပ်၏။ မရွံ့လင့်၊ မျက်နှာ မသာ မဖြစ်လင့်၊ ဤသို့ သင့်ကို မေးကုန် လတ္တံ့၊ အင်္ဂါဇာတ် မပါသူ မဟုတ်သလော၊ အင်္ဂါဇာတ် ရာမျှပါသူ မဟုတ်သလော၊ ဥတု မလာသူ မဟုတ်သလော၊ အမြဲဥတု လာသူ မဟုတ်သလော၊ အဝတ် ပိတ်ဆို့ရသူ မဟုတ်သလော၊ သွေးယို စီးသောသူ မဟုတ်သလော၊ အစေ့ ရှည်သူ မဟုတ်

သလော၊ ပဏ္ဍိက်မ မဟုတ်သလော၊ ယောက်ျားလျာ မဟုတ်သလော၊ မင်နှစ်ခု စပ်နေသူ မဟုတ် သလော၊ ဥဘတောဗျည်း မဟုတ်သလော။

သင့်အား ဤသို့ သဘော ရှိကုန်သော အနာ ရောဂါတို့သည် ရှိကုန် သလော၊ နှုနာသည် လည်းကောင်း၊ အိုင်းအနာသည် လည်းကောင်း၊ ပွေး ဝဲ ညှင်း တင်းတိပ်နာသည် လည်းကောင်း၊ ခယရက် ချောင်းဆိုးနာသည် လည်းကောင်း၊ ဝက်ရူး ကြက်ရူး နာသည် လည်းကောင်း ရှိသလော၊ လူ ဟုတ်၏ လော၊ မိန်းမ ဟုတ်၏လော၊ တော်လှန်သူ ဟုတ်၏လော၊ ကြွေးမြီကင်းသူ ဟုတ်၏လော၊ မင်း ခစားသူ မဟုတ်သလော၊ မိဘတို့သည် လည်းကောင်း၊ အိမ်ရှင် ခင်ပွန်းသည် လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ လော၊ အသက်နှစ်ဆယ် ပြည့်၏ လော၊ သင့်အား သပိတ် သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏ လော၊ သင်သည် အဘယ် အမည်ရှိသနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် အဘယ် အမည်ရှိ သနည်း” ဟု မေးကြကုန် လတ္တံ့ ဟု ပြောဆို အပ်၏။

တစ်ပြိုင်တည်း (ရဟန်းလောင်းမနှင့် ဆုံးမသူ တစ်ပြိုင်တည်း) လာကုန်၏။ တစ်ပြိုင်တည်း မလာအပ်၊ ဆုံးမသော ဘိက္ခုနီမသည် ရှေးဦးစွာ လာ၍ သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏။ ထိုပဉ္စင်း လောင်းမကို အကျွန်ုပ်သည် ဆုံးမ အပ်ပြီ၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် လာရာ၏” ဟု (သံဃာကို သိစေအပ်၏)။ ‘လာခဲ့လော့’ ဟု ပြောအပ်၏။

လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမွယ်တင်စေ၍ ဘိက္ခုနီမတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးစေ၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်စေ၍ လက်အုပ် ချီစေ၍ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်အပ်၏။

“အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်ပါ၏၊ အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင် ပါလော့” ဟု (တောင်းပန်အပ်၏)။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

၄၂၅။ “အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော အသျှင်မကို အန္တရာယ် ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးအံ့” ဟု (သိစေအပ်၏)။

ဤမည်သော အသျှင်မ နားထောင်လော့၊ ဤအခါသည် သင်၏ အမှန်ကို ပြောရန် အခါတည်း၊ အဟုတ်ကို ပြောရန် အခါတည်း၊ အကြင် အကြောင်းသည် ဖြစ်၏၊ ထိုအကြောင်းကို မေးအံ့၊ ထင်ရှား ရှိမှု ‘ရှိ၏’ ဟု ပြောအပ်၏၊ ထင်ရှား မရှိမှု ‘မရှိ’ ဟု ပြောအပ်၏၊ အင်္ဂါဇာတ် မပါသူ မဟုတ်သလော။ပ။ အဘယ်အမည်ရှိ သနည်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် အဘယ်အမည်ရှိ သနည်း” ဟု (မေးအပ်၏)။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ အန္တရာယ် ပြုတတ် ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏၊ ဤအသျှင်မအား သပိတ် သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်

သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ဤမည်သော အသျှင်မကို ပဉ္စင်း ပြုရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏။ အန္တရာယ် ပြုတတ် ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏။ ဤအသျှင်မအား သပိတ် သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြု၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ဤမည်သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏။ အန္တရာယ် ပြုတတ် ကုန်သော အကြောင်းတို့မှ စင်ကြယ်၏။ ဤအသျှင်မအား သပိတ် သင်္ကန်းသည် ပြည့်စုံ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည် သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြု၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ဤမည်သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော အသျှင် ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုအပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ထို (ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ ပဉ္စင်းပြု ပြီးသော) ခဏ၌ပင် ခေါ်၍ ရဟန်းယောက်ျားသံဃာသို့ ချဉ်းကပ် စေ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်စေ၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုးစေ၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်စေ၍ လက်အုပ်ချီစေ၍ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို တောင်းပန် စေအပ်၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည် ရှိပါ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏။ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည် ရှိပါ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏။ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့။ အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် ဤအမည် ရှိပါ၏။ ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့ပါ၏။ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အကျွန်ုပ်သည် သံဃာကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်ကို အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဆောင်ပါလော့” ဟု (တောင်းပန် စေအပ်၏)။

ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ရဟန်းသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်းခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤအမည် ရှိသော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ သည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်းပြုခြင်း ကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤအမည် ရှိသော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်းပြု ၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဤအကြောင်းကို ပြောကြားပါ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ငဲ့၏၊ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမသည် ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် သံဃာကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြု၏၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏၊ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ထို(ဘိက္ခုသံဃာမှ ပဉ္စင်း ပြုပြီးသော) ခဏ၌ပင် အရိပ်ကို တိုင်းထွာ အပ်၏၊ ဥတု အတိုင်း အရှည်ကို ပြောကြားအပ်၏၊ နေ့အဖို့ကို ပြောကြားအပ်၏၊ သုံးမျိုးပေါင်းကို ပြောအပ်၏၊ ဤဘိက္ခုနီမ အား “မိရာ သုံးမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း မပြုအပ်သော အကျင့် ရှစ်မျိုးတို့ကို လည်းကောင်း ပြောကြား ကုန်လော့” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပြောဆိုအပ် ကုန်၏။

၄၂၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆွမ်းစား ကျောင်း၌ နေရာပြောင်းရွှေ့ ကုန်စဉ် အချိန်ကို လွန်စေ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ ရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့အား ရောက်စဉ် အတိုင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ “မြတ်စွာဘုရားသည် ဘိက္ခုနီမ ရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း လည်း ကောင်း၊ ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့အား ရောက်စဉ် အတိုင်း လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ သည် အလုံးစုံသော နေရာတို့၌ ဘိက္ခုနီမ ရှစ်ယောက်တို့သည် သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း လည်း ကောင်း၊ ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရောက်စဉ်အတိုင်း လည်းကောင်း တားမြစ် ကုန်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစား ကျောင်း၌ ဘိက္ခုနီမ ရှစ်ယောက်တို့အား သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း လည်းကောင်း၊ ကြွင်းသော ဘိက္ခုနီမတို့အား ရောက်စဉ်အတိုင်း လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏။ အခြားနေရာ အလုံးစုံတို့၌ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း မတားမြစ်အပ်၊ တားမြစ်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၇။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ပဝါရဏာ မပြုကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ပဝါရဏာ ပြုအပ်၏။ ပဝါရဏာ မပြုသော ဘိက္ခုနီမအား တရား အားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် မိမိတို့သည် ပဝါရဏာ ပြုပြီးလျှင် ရဟန်း ယောက်ျား သံဃာကို ပဝါရဏာ မပြုကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် မိမိတို့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးလျှင် ရဟန်း ယောက်ျားသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုအပ်၏။ ပဝါရဏာ မပြုသော ဘိက္ခုနီမအား တရား အားလျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့်အတူ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာ ပြုကုန်သော် ဆူညံခြင်း ကို ပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားတို့နှင့်အတူ တစ်ပေါင်းတည်း ပဝါရဏာ မပြုအပ်၊ ပဝါရဏာပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဆွမ်း မစားမီ ပဝါရဏာ ပြုကုန်သော် အချိန်ကို လွန်စေ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဆွမ်းစားပြီး နောက်မှ ပဝါရဏာ ပြုရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဆွမ်းစားပြီး နောက်မှ ပဝါရဏာ ပြုကုန်သော် အချိန်အခါမဲ့ ဖြစ်စေ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယနေ့ ပဝါရဏာ ပြုပြီးလျှင် နက်ဖြန် (အထွက် တစ်ရက်နေ့) ၌ ရဟန်းယောက်ျား သံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အလုံးစုံသော ဘိက္ခုနီမ သံဃာသည် ပဝါရဏာ ပြုလတ်သော် ဆူညံခြင်းကို ပြု၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမ တစ်ယောက်ကို ဘိက္ခုနီ သံဃာအတွက် ဘိက္ခု သံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုရန် သမုတ်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ် အပ်၏။ ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန်အပ်၏။

တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက် ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီ သံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာပြုရန် သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်း တည်း”။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီ သံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုရန် သမုတ်၏။ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီ သံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုရန် သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်မ သည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဘိက္ခုနီ သံဃာအတွက် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုရန် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

သမုတ် အပ်ပြီးသော ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီ သံဃာကို ခေါ်၍ ဘိက္ခုသံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ-

“အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခု သံဃာသည် ဘိက္ခုနီ သံဃာကို မြင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယုံမှားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း အစဉ်သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) တွေ့မြင်ပါမူ ကုစားပါ လတ္တံ့။ အသျှင်ဘုရားတို့ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ အသျှင်ဘုရားတို့ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ဘိက္ခုနီ သံဃာသည် ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာ ပြုပါ၏။ အသျှင်ဘုရားတို့ ဘိက္ခုသံဃာသည် ဘိက္ခုနီ သံဃာကို မြင်ခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကြားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ယုံမှားခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း အစဉ် သနားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပြောဆိုပါလော့၊ (အပြစ်ကို) တွေ့မြင်ပါမူ ကုစားပါ လတ္တံ့။” ဟု ပြောဆို အပ်၏။

၁။ ဆဋ္ဌမူ မြန်မာပြန်၌ သောသောကို ‘ချောင်းဆိုးရောဂါ’ ဟု သာမန် ပြန်ဆိုထားသည်၊ ဤ၌ မဟာဝါအတိုင်း ပြင်ဆင်ထားသည်။

ဥပုသ်ကို တန့်ထားခြင်း

၄၂၈။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရဟန်းယောက်ျားတို့အား ဥပုသ်ကို တန့်ထား ကုန်၏။ ပဝါရဏာကို တန့်ထား ကုန်၏။ ဆုံးမခြင်း ရှိသည်ကို ပြုကုန်၏။ အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေကုန်၏။ အခွင့်ကို ပြုစေကုန်၏။ စောဒနာကုန်၏။ အောက်မေ့စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရဟန်းယောက်ျားအား ဥပုသ်ကို မတန့်ထားအပ်၊ တန့်ထားသော်လည်း တန့်ထားသည် မမည်၊ တန့်ထားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ပဝါရဏာကို တန့် မထားအပ်၊ တန့်ထားသော်လည်း တန့်ထားသည် မမည်၊ တန့်ထားသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

ဆုံးမခြင်း ရှိသည်ကို မပြုအပ်၊ ပြုသော်လည်း ပြုသည် မမည်၊ ပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

အကြီးအမှူးကို မဖြစ်စေအပ်၊ ဖြစ်စေသော်လည်း ဖြစ်စေသည် မမည်၊ ဖြစ်စေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

အခွင့်ကို မပြုစေအပ်၊ ပြုစေသော်လည်း ပြုစေသည် မမည်၊ ပြုစေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

မစောဒနာအပ်၊ စောဒနာ သော်လည်း စောဒနာသည် မမည်၊ စောဒနာသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။

မအောက်မေ့ စေအပ်၊ အောက်မေ့ စေသော်လည်း အောက်မေ့ စေသည်မမည်၊ အောက်မေ့ စေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဘိက္ခုနီမတို့အား ဥပုသ်ကို တန့်ထား ကုန်၏။ ပဝါရဏာကို တန့်ထား ကုန်၏။ ဆုံးမခြင်း ရှိသည်ကို ပြုကုန်၏။ အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေကုန်၏။ အခွင့်ကို ပြုစေကုန်၏။ စောဒနာ ကုန်၏။ အောက်မေ့ စေကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျားတို့သည် ဘိက္ခုနီမအား ဥပုသ်ကို တန့် ထားရန် ခွင့်ပြု၏။ တန့်ထား ခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော တန့် ထားခြင်းတည်း၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ပဝါရဏာကို တန့်ထားရန် ခွင့်ပြု၏။ တန့်ထားခြင်းသည်လည်းကောင်းသော တန့်ထားခြင်းတည်း၊ တန့်ထားသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

ဆုံးမခြင်း ရှိသည်ကို ပြုရန် ခွင့်ပြု၏။ ပြုခြင်းသည် လည်းကောင်းသော ပြုခြင်းတည်း၊ ပြုသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

အကြီးအမှူးကို ဖြစ်စေရန် ခွင့်ပြု၏။ ဖြစ်စေခြင်းသည် လည်းကောင်းသော ဖြစ်စေခြင်းတည်း၊ ဖြစ်စေသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

အခွင့်ကို ပြုစေရန် ခွင့်ပြု၏။ ပြုစေခြင်းသည် လည်းကောင်းသော ပြုစေခြင်းတည်း၊ ပြုစေသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

စောဒနာရန် ခွင့်ပြု၏။ စောဒနာခြင်းသည်လည်း ကောင်းသော စောဒနာခြင်းတည်း၊ စောဒနာသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့်။

အောက်မေ့စေရန် ခွင့်ပြု၏။ အောက်မေ့စေခြင်းသည် လည်းကောင်းသော အောက်မေ့စေခြင်း တည်း။ အောက်မေ့စေသော ရဟန်းအား အာပတ် မသင့် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၂၉။ ထိုအခါ ဆဗ္ဗဂ္ဂိဘိက္ခုနီမတို့သည် အမ၊ က၍ အဖိုမောင်းနှင့်သော ယာဉ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ အဖို က၍ အမ မောင်းနှင့်သော ယာဉ်ဖြင့် လည်းကောင်း သွားကုန်၏။ လူတို့သည် “ဂင်္ဂါပွဲ မဟိပွဲ သွားသူတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယာဉ်ဖြင့် မသွားအပ်၊ ယာဉ်ဖြင့် သွားသော ဘိက္ခုနီအား တရားအား လျော်စွာ ဆုံးဖြတ်အပ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် ဖျားနာ၏။ ခြေဖြင့် မသွားနိုင်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဖျားနာသော ဘိက္ခုနီမအား ယာဉ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့အား “အမ၊ ကသော ယာဉ်လော၊ အဖို၊ ကသော ယာဉ်လော” ဟူ၍ အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမ၊ ကသော ယာဉ်ကို လည်းကောင်း အဖို ကသော ယာဉ်ကို လည်းကောင်း လက်ဆွဲယာဉ်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမအား ယာဉ်တောက် သဖြင့် အလွန်အမင်း မချမ်းသာခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထမ်းစင်ကို လည်းကောင်း၊ သန်လျှင်းကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၀။ ထိုအခါ ‘အမုကာသီ’ ပြည့်တန်ဆာမသည် ဘိက္ခုနီမတို့ထံ၌ ရှင်ပြု၏။ ထိုပြည့်တန်ဆာမသည် “မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ပဉ္စင်း ပြုအံ့” ဟု သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလို၏။ “အမုကာသီ ပြည့်တန်ဆာမသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ သွားလိုသတတ်” ဟု သေသောက်ကြူးတို့သည် ကြားကုန်၏။ ထိုသေသောက်ကြူး တို့သည် လမ်း၌ ထကြွကုန်၏။ ထိုသေသောက်ကြူးတို့သည် လမ်း၌ ထကြွကုန် သတတ်” ဟု အမုကာသီ ပြည့်တန်ဆာမသည် ကြား၏။ “အကျွန်ုပ် ပဉ္စင်း ပြုလိုပါ၍ အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ကျင့်ရပါအံ့ နည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရား၏အထံသို့ တမန်ကို စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကြောင့် တရား စကားကို ဟောတော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို “ရဟန်းတို့ တမန်ဖြင့်လည်း ပဉ္စင်း ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ရဟန်းယောက်ျားတမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ရဟန်းယောက်ျား တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း မပြုအပ်၊ ပဉ္စင်း ပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ သိက္ခမာန် တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုကုန်၏။ပ။ သာမဏေ တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုကုန်၏။ပ။ သာမဏေမ တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုကုန်၏။ပ။ မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မကျွမ်းကျင်သော မလိမ္မာသော တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း မပြုအပ်၊ ပဉ္စင်း ပြုသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ လိမ္မာ၍ စွမ်းရည်ရှိသော ဘိက္ခုနီမ တမန်ဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုတမန် ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာသို့ ချဉ်းကပ်၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ် တင်၍ ရဟန်းယောက်ျားတို့၏ ခြေတို့ကို ရှိခိုး၍ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက် လက်အုပ်ချီကာ-

“အသျှင်ဘုရားတို့ ဤမည်သော အသျှင်မသည် ဤမည်သော အသျှင်မ၏ ပဉ္စင်း အဖြစ်ကို ဝှံ့၏။ တစ်ဖက်၌ ပဉ္စင်း ခံခြင်းဖြင့် ဘိက္ခုနီ သံဃာ၌ စင်ကြယ်ပြီး ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအသျှင်မသည် တစ်စုံ

သံဃာသည် ဤမည်သော အသျှင်မကို ဤမည်သော ဥပဇ္ဈာယ်မဖြင့် ပဉ္စင်း ပြုအပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏၊ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ထို (ဘိက္ခုသံဃာမှ ပဉ္စင်း ပြုပြီးသော) ခဏ၌ အရိပ်ကို တိုင်းတာအပ်၏၊ ဥတု အတိုင်းအရှည်ကို ပြောကြားအပ်၏၊ နေ့အဖို့ကို ပြောကြားအပ်၏၊ သုံးမျိုးပေါင်းကို ပြောကြားအပ်၏၊ ထိုပဉ္စင်းမအား မှီရာ သုံးမျိုးတို့ကို လည်းကောင်း၊ မပြုအပ်သော အကျင့် ရှစ်မျိုးတို့ကို လည်းကောင်း ပြောကြား ကုန်လော့” ဟု ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပြောဆိုအပ်၏။

၄၃၁။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် တော၌ နေကုန်၏၊ သေသောက် ကြူးသူတို့သည် ဖျက်ဆီးကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် တော၌ မနေအပ်၊ နေသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ်အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာသည် ဘိက္ခုနီ သံဃာအား ဘဏ္ဍာတိုက်ကို လှူ၏၊ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဘဏ္ဍာတိုက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘဏ္ဍာတိုက်သည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ကျောင်းကို ခွင့်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ကျောင်းသည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမှုသစ်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အမှုသစ်သည် မလောက်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ပုဂ္ဂလိကကျောင်းကိုလည်း ပြုရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ရဟန်းပြုခြင်း

၄၃၂။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော မိန်းမသည် တည်သော ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် ဘိက္ခုနီမတို့၌ ရဟန်းပြု၏။ ထိုမိန်းမအား ရဟန်းပြုပြီးသော် ကိုယ်ဝန်သည် ဖွားမြင်၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား “ငါသည် ဤသူငယ်၌ အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဤသူငယ် သိ ကြား လိမ္မာချိန် ရောက်သည့် တိုင်အောင် မွေးမြူရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား “ငါသည်လည်း တစ်ယောက်ထီးတည်း နေခြင်းငှါ မရအပ်၊ အခြား ဘိက္ခုနီမသည်လည်း သူငယ်နှင့် အတူနေခြင်းငှါ မရအပ်၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ တစ်ယောက်ကို သမုတ်၍ ထိုဘိက္ခုနီမအား အဖော်ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။ ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ် အပ်၏။

ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန်အပ်၏။ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက် ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ရာ၏၊ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်၏။

ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆို ရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ် အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

ထိုအခါ ထိုအဖော် ဘိက္ခုနီမအား “ငါသည် ဤသူငယ်၌ အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အမိုးအရံတူ ကျောင်းနေ ခြင်းကို ချန်ထား၍ အခြား ယောက်ျား၌ ကျင့်ကုန် သကဲ့သို့ ဤအတူ ထိုသူငယ်၌ ကျင့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တိတ္ထိကျောင်းသို့ပြောင်းရွှေ့ခြင်း

၄၃၃။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာဒိသိသ် အာပတ်သို့ ရောက်၍ မာနတ် ကျင့်နေ၏။ ထိုအခါ ထိုဘိက္ခုနီမအား “ငါသည်လည်း တစ်ယောက်ထီးတည်း နေခြင်းငှါ မရအပ်၊ အခြား ဘိက္ခုနီမသည်လည်း ငါနှင့်အတူ နေခြင်းငှါ မရအပ်၊ ငါသည် အဘယ်သို့ ကျင့်ရအံ့နည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာ ဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမ တစ်ယောက်ကို သမုတ်၍ ထိုဘိက္ခုနီမအား အဖော် ပေးခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏။

ရဟန်းတို့ ဤသို့ သမုတ် အပ်၏။ ရှေးဦးစွာ ဘိက္ခုနီမကို တောင်းပန် အပ်၏။ တောင်းပန်ပြီးလျှင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ စွမ်းရည် ရှိသော ဘိက္ခုနီမသည် သံဃာကို သိစေအပ်၏။

“အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက် ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်မတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်၏။ ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်မသည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်မအား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်မသည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမကို ဤမည်သော ဘိက္ခုနီမ၏ အဖော်ဟု သမုတ် အပ်ပြီ။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက် သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ် ရပါသည်” ဟု (သိစေရမည်)။

၄၃၄။ ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် သိက္ခာချ ပြီး၍ လူထွက်၏။ ထိုဘိက္ခုနီမသည် တစ်ဖန် လာ၍ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက် ကြ ကုန်၏။ “ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား သိက္ခာ ချခြင်းသည် မဖြစ်၊ အကြင် အကြောင်းကြောင့် ထိုဘိက္ခုနီမသည် လူထွက်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် ထိုဘိက္ခုနီမသည် ဘိက္ခုနီမ မဟုတ်” ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် မိမိနေရာ ကျောင်းမှ တိတ္ထိ ကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့၏။ ထို ဘိက္ခုနီမသည် တစ်ဖန် ပြန်လာ၍ ဘိက္ခုနီမတို့ကို ပဉ္စင်း ပြုခြင်းကို တောင်းပန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။

“ရဟန်းတို့ မိမိ နေရာကျောင်းမှ တိတ္ထိကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သော ဘိက္ခုနီမသည် ပြန်လာသော် ပဉ္စင်း မပြုအပ်” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ယောက်ျားတို့၏ ရှိခိုးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ ဆံဖြတ်ခြင်းကို လည်း ကောင်း၊ လက်သည်း ခြေသည်း ဖြတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ အနာ ဆေးကုခြင်းကို လည်းကောင်း မအပ်ဟု တွေးတောမှု ‘သံသယ ကုက္ကုစွ’ ရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ လက် မခံကုန်။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ လက်ခံခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

၄၃၅။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်ကုန်လျက် ဖနောင့် အတွေ့ကို သာယာကုန် ၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ထက်ဝယ် ဖွဲ့၍ မထိုင်အပ်၊ ထိုင်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ တစ်ပါးသော ဘိက္ခုနီမသည် ဖျားနာ၏။ ထိုဘိက္ခုနီမအား ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခြင်းနှင့် ကင်း၍ မချမ်းသာ။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမအား ထက်ဝက်သော ထက်ဝယ် ဖွဲ့ခြင်းကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ကုန်၏။ ဆဗ္ဗဂ္ဂီဘိက္ခုနီမတို့သည် ထိုကျင်ကြီးအိမ်၌ပင် ကိုယ်ဝန်ကို ချကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို မစွန့်အပ်၊ စွန့်သော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ အောက်၌ ဟင်းလင်း ပွင့်သော အထက်၌ အမိုးရှိသော ကျင်ကြီးအိမ်၌ ကျင်ကြီးကို စွန့်ခြင်းငှါ ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဘိက္ခုနီမတို့ ရေချိုးခြင်းအမျိုးမျိုး

၄၃၆။ ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကသယ်မှုန့်ဖြင့် ရေချိုး ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ကသယ်မှုန့်ဖြင့် ရေမချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ဆန်ကွဲမှုန့် ဖွဲ့ညက်ကို လည်းကောင်း၊ မြေညက်ကို လည်းကောင်း ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် နံ့သာထုံသော မြေညက်ဖြင့် ရေချိုး ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် နံ့သာ ထုံသော မြေညက်ဖြင့် ရေ မချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ ပြကတေ့ သော မြေညက်ကို ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ဇရုံးအိမ်၌ ရေချိုးကုန်သော် ဆူညံခြင်းကို ပြုကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ဇရုံးအိမ်၌ ရေ မချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရေစီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ရေချိုးကုန်သော် ရေယဉ် အတွေ့ကို သာယာ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရေစီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်၌ ရေ မချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ရေဆိပ် မဟုတ်ရာ၌ ရေချိုး ကုန်သော် သေသောက်ကြူးတို့သည် ဖျက် ဆီး ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ရေဆိပ် မဟုတ်ရာ၌ ရေ မချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏ ဟု (မိန့်တော် မူ၏)။

ထိုအခါ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ယောက်ျားချိုးရာ ရေဆိပ်၌ ရေချိုး ကုန်၏။ လူတို့သည် “ကာမဂုဏ် ခံစားသူ လူမိန်းမတို့ ကဲ့သို့တည်း” ဟု ကဲ့ရဲ့ ကုန်၏။ ရှုတ်ချ ကုန်၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်ကြ ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဘိက္ခုနီမသည် ယောက်ျားချိုးရာ ရေဆိပ်၌ ရေ မချိုးအပ်၊ ရေချိုးသော ဘိက္ခုနီမအား ဒုက္ကဋ် အာပတ် သင့်၏။ ရဟန်းတို့ မိန်းမ ရေချိုးဆိပ်၌ ချိုးရန် ခွင့်ပြု၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

တတိယအခန်း ပြီး၏။

ဒသမ ဘိက္ခုနီကုန္ဒက ပြီး၏။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတစ်ရာတည်း။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁၀ - ဘိက္ခုနီက္ခန္ဓက ===

ထိုဘိက္ခုနီက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဂေါတမီသည် ပဉ္စေ အဖြစ်ကို တောင်းပန်၏။ ကပိလဝတ်ပြည်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ခွင့်မပြု၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည်သို့ ကြွတော်မူ၏။

မြူပြွမ်းသော ကိုယ်ရှိလျက် တံခါးမုခ်၌ အာနန္ဒာအား လျှောက်၏။ ထိုက်တန်ပါ၏လော ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မိခင် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မွေးမြူသူ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ နည်းပရိယာယ်ဖြင့် တောင်းပန်၏။

နှစ်ပေါင်းတစ်ရာ လည်းကောင်း၊ ထိုနေ့ လည်းကောင်း၊ ရဟန်း မရှိသော ကျောင်း လည်းကောင်း၊ လိုလား တောင့်တခြင်း လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာပြုခြင်း လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် အာပတ် လည်းကောင်း၊ နှစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး လည်းကောင်း၊ မဆဲရေးခြင်း လည်းကောင်း။

ပိတ်ပင်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အသက်ရှင် သမျှ လိုက်နာ ရသော တရားရစ်မျိုး ‘ဂရုခံ’တို့ လည်းကောင်း၊ ဂရုခံကို ဝန်ခံခြင်း လည်းကောင်း၊ ထိုဝန်ခံခြင်းသည်ပင် ထိုဂေါတမီအား ပဉ္စေဖြစ်ခြင်း လည်းကောင်း။

နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် လည်းကောင်း၊ နှစ်ပေါင်း ငါးရာ လည်းကောင်း၊ မီးအိုးကိုင်သူခိုး ဖလံဖြူနာ အူနီနာ ဥပမာတို့ဖြင့် ဤနည်း ဤပုံအတိုင်း သူတော်ကောင်း တရား ဆုတ်ယုတ်ခြင်း။

စောစောကပင် ကန်ပေါင်ကို ဖွဲ့ခြင်း တစ်ဖန် သူတော်ကောင်း တရားတည်ခြင်း ပဉ္စေပြုရန် ခွင့်ပြုခြင်း အသျှင် အသျှင်မတို့၏ သီတင်းကြီး အစဉ်အတိုင်း ရှိခိုးခြင်း။

မပြုလုပ်ကုန် အဘယ်မှာ ခွင့်ပြုအံ့နည်း၊ ဆက်ဆံသော သိက္ခာပုဒ် မဆက်ဆံသော သိက္ခာပုဒ် လည်းကောင်း၊ အဆုံးအမခံခြင်း လည်းကောင်း၊ ပါတိမောက် လည်းကောင်း၊ အသို့ ပြုရမည်နည်း ဘိက္ခုနီမကျောင်း လည်းကောင်း။

မသိခြင်း လည်းကောင်း၊ ပြောကြားခြင်း လည်းကောင်း၊ မကုစားခြင်း လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့ သည် ပြောကြားခြင်း လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့သည် ခံယူခြင်း လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ခံယူခြင်း လည်းကောင်း။

ပြောကြားခြင်း လည်းကောင်း၊ ကံ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတို့သည် ကံပြုခြင်း လည်းကောင်း၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ကံပြုခြင်း ပြောကြားခြင်း လည်းကောင်း၊ ငြင်းခုံခြင်း (ကံသို့) တင်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဥပ္ပလဝဏ်၏ အနီးနေ ဘိက္ခုနီမ လည်းကောင်း၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ ညွှန်ရေ လည်းကောင်း၊ ရှိမခိုးရခြင်း လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကိုဖွင့်ပြခြင်း လည်းကောင်း၊ ပေါင် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါဇာတ် လည်းကောင်း၊ ပြောင်လှောင်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရောယှက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆဗ္ဗဂ္ဂိတို့ လည်းကောင်း။

ရှိမခိုးရခြင်း လည်းကောင်း၊ ဒဏ်အမှု လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် ဘိက္ခုနီမတို့သည် ထို့အတူ လည်းကောင်း၊ ပိတ်ပင် တားမြစ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အဆုံး အမခံခြင်း လည်းကောင်း၊ အပ်သလော ဖဲသွားခြင်း လည်းကောင်း။

ရဟန်းမိန်းမမိုက်တို့ လည်းကောင်း၊ အမှု မဟုတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မဆုံးဖြတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊
ဩဝါဒ လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီသံဃာ လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမ ငါးဦးတို့ လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမနုစဉ်း
သုံးဦးတို့ လည်းကောင်း၊ မယူခြင်း လည်းကောင်း၊ ရဟန်းမိုက် ဖျားနာသော ရဟန်း၊ ခရီးသွား ရဟန်း။

တောနေ ရဟန်းတို့ လည်းကောင်း၊ မပြောကြားခြင်း လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် မဆောင်ခြင်း
လည်းကောင်း၊ မသွားခြင်း လည်းကောင်း၊ ခါးပန်းကြိုးရှည် လည်းကောင်း၊ နှီးပြား လည်းကောင်း၊
သားရေပြား လည်းကောင်း၊ ပုဆိုးထုံး ပုဆိုးကျစ် လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းထုံး သင်္ကန်းကျစ်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊ ချည်မျှင်ထုံး ချည်မျှင်ကျစ် လည်းကောင်း။

နွားခူးရိုး လည်းကောင်း၊ နွားမေးရိုး လည်းကောင်း၊ လက်ဖဝါး လည်းကောင်း၊ လက်ဖမိုး
လည်းကောင်း၊ ခြေဖဝါး လည်းကောင်း၊ ခြေဖမိုး ‘ခြေသလုံး’ လည်းကောင်း၊ ပေါင် လည်းကောင်း၊
မျက်နှာ လည်းကောင်း၊ သွားဖုံး လည်းကောင်း၊ လိမ်းကျံခြင်း လည်းကောင်း၊ နှိပ်နယ်ခြင်း လည်းကောင်း၊
နံ့သာမှုန့် ချေခြင်း လည်းကောင်း။

မျက်ရေးကွက် ‘အပြောက်အစက်’ ချခြင်း လည်းကောင်း၊ အင်္ဂါကြီးငယ်ကို ဆိုးခြင်း လည်းကောင်း၊
မျက်နှာကို ဆိုးခြင်း လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ နှစ်မျိုးဆိုးခြင်း လည်းကောင်း၊ သက်တင် ရေးပုံ မျက်ကွင်း
ဆွဲခြင်း ပါးကွက်ကွက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ပြုတင်းပေါက် လည်းကောင်း၊ အလင်းရောင် လည်းကောင်း၊
ကခြင်း လည်းကောင်း။

ပြည့်တန်ဆာမ လည်းကောင်း၊ သေတင်းကုပ် လည်းကောင်း၊ သားစိမ်း ငါးစိမ်း လည်းကောင်း၊
ဈေးခင်းခြင်း လည်းကောင်း၊ အတိုးပေးခြင်း လည်းကောင်း၊ ကုန်သွယ်ခြင်း ကျွန်ယောက်ျား ကျွန်မိန်းမကို
လည်းကောင်း၊ အမှုလုပ် ယောက်ျား အမှုလုပ် မိန်းမကို လည်းကောင်း၊ လုပ်ကျွေးစေခြင်းလည်းကောင်း။

တိရစ္ဆာန် အသီး အရွက်စိမ်း နံရိုးစည်း အဖွဲ့ကို ဆောင်ကုန်၏၊ သင်္ကန်းညို သင်္ကန်းဝါ သင်္ကန်း
မောင်း သင်္ကန်းနက် လည်းကောင်း။

သင်္ကန်းအနီရင့် လည်းကောင်း၊ သင်္ကန်းအနီနု လည်းကောင်း၊ အဆာ မဖြတ်သော သင်္ကန်းအဆာ
ရှည်သော သင်္ကန်း အပွင့်ပုံ အသီးပုံ အဆာရှိ သင်္ကန်း သင်တိုင်း လျော်တေကို လည်းကောင်း
ဆောင်ကုန်၏။

ဘိက္ခုနီမ သိက္ခမာန် သာမဏေမတို့ ကွယ်လွန်ရာ၌ ပရိက္ခရာ လွှဲအပ်သော် ဘိက္ခုနီမတို့သည်
သာလျှင် ပိုင်ဆိုင် ကုန်၏။

ရဟန်းယောက်ျား သာမဏေ ဥပါသကာ ဥပါသိကာမ အခြားသူတို့၏ ပရိက္ခရာကို လွှဲအပ်သော်
ရဟန်း ပိုင်ဆိုင်၏။

လက်ပန်းလုံး ‘ကိုယ်လုံးတိုက်’ခြင်း လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်သူငယ်ကို လည်းကောင်း၊ သပိတ်ဖင်
လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားနိမိတ် လည်းကောင်း၊ စားသောက်ဖွယ် လည်းကောင်း၊ များပြားခြင်း
အလွန်အမင်း များခြင်း လည်းကောင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်း လည်းကောင်း။

ရဟန်းယောက်ျားတို့ သုံးဆောင် ကောင်းရာမျိုးကို ဘိက္ခုနီမသည် ထို့အတူ ပြုရာ၏၊ ကျောင်း
လည်းကောင်း၊ ဥတု လာသူ ဘိက္ခုနီမများ လည်းကောင်း၊ သွေးလိမ်းကျံခြင်း လည်းကောင်း၊ ဥတု သွေးခံ
‘ဥတုထိန်း’ အဝတ်ဆွဲခြင်း လည်းကောင်း။

ပြတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အခါခပ်သိမ်း လည်းကောင်း၊ နိမိတ် မရှိသူ စသည်ကို တွေ့မြင်ခြင်း
လည်းကောင်း၊ နိမိတ်ရာမျှ ရှိသူ သွေးမယိုသူ ထို့အတူ သွေးအမြဲယိုသူ လည်းကောင်း။

ဥတုသွေးခံ အမြဲသုံးရသူ သွေးယိုစီးသူ အစွန်းရှည်သူ ပဏ္ဍုက်မိန်း လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားလျာ
ဖြစ်သူ ဗျည်းနိမိတ်စပ်သူ ဥဘတောဗျည်းဖြစ်သူ ဘိက္ခုနီမ လည်းကောင်း။

နိမိတ် မရှိသူကို အစပြု၍ ဥဘတောဗျည်းဖြစ်သူ တိုင်အောင် ဤအလုံးစုံကို ပေယျာလ အားဖြင့် သိအပ်၏။ နူနာ လည်းကောင်း၊ အိုင်းအနာ လည်းကောင်း၊ ဝဲကြီးနာ လည်းကောင်း။

ချောင်းဆိုးနာ လည်းကောင်း၊ ဝက်ရူးနာ လည်းကောင်း၊ လူမဖြစ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ မိန်းမဖြစ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ တော်လှန်သူမဖြစ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ကြွေးမြီကင်းသူ လည်းကောင်း၊ မင်းခစား မဟုတ်သူ လည်းကောင်း၊ ပြုခွင့်ရသူ လည်းကောင်း၊ (အသက်) နှစ်ဆယ်ပြည့်ခြင်း လည်းကောင်း။

သင်္ကန်း ပြည့်စုံသူ လည်းကောင်း၊ အဘယ် အမည်ရှိသနည်း (ဟု အမည်ကိုမေးခြင်း)လည်းကောင်း၊ သင်၏ ဥပဇ္ဈာယ်မသည် အဘယ် အမည်ရှိသနည်း အန္တရာယ် နှစ်ဆယ့်လေးမျိုးတို့ကို မေး၍ ပဉ္စင်းပြုခြင်း လည်းကောင်း။

ရွံ့ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆုံးမခြင်း လည်းကောင်း၊ ထို့အတူ သံဃာ့ အလယ်၌ ဆုံးမခြင်း လည်းကောင်း၊ ဥပဇ္ဈာယ်ယူစေခြင်း လည်းကောင်း၊ ဒုက္ခ ဖြစ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ရုံကို လည်းကောင်း၊ သင်းပိုင် ကို လည်းကောင်း။

ရင်လွမ်းတဘက်ကို လည်းကောင်း၊ ရေသနပ်ကို လည်းကောင်း ပြောကြား၍ လွှတ်ရာ၏။ မိုက်သူ မသမုတ် အပ်သူ အတူလာခြင်း တောင်းပန်ခြင်း အန္တရာယ် ပြုတတ်သော အကြောင်းတို့ကို မေးခြင်း လည်းကောင်း။

တစ်ဖက်မှ ပဉ္စင်းပြုခြင်း လည်းကောင်း၊ ရဟန်းယောကျ်ား သံဃာ၌ ထို့အတူ လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် အရိပ် ဥတုနေ့ကို လည်းကောင်း၊ သုံးမျိုးအပေါင်း လည်းကောင်း၊ မှီရာသုံးမျိုးတို့ လည်းကောင်း။

မပြုကျင့်အပ်သော အကျင့် ရှစ်မျိုး လည်းကောင်း၊ အချိန် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော နေရာတို့၌ ရှစ်ယောက်တို့ လည်းကောင်း၊ ဘိက္ခုနီမတို့သည် ပဝါရဏာ မပြုခြင်း ထို့အတူ ဘိက္ခုသံဃာကို ပဝါရဏာ မပြုခြင်း။

ဆူညံခြင်း လည်းကောင်း၊ နံနက်အချိန် လည်းကောင်း၊ မွန်းလွဲချိန် လည်းကောင်း၊ ဆူညံခြင်း လည်းကောင်း၊ ဥပုသ် လည်းကောင်း၊ ပဝါရဏာ လည်းကောင်း၊ ဆုံးမမှု ရှိခြင်း လည်းကောင်း၊ အကြီးအမှူး လည်းကောင်း။

အခွင့် လည်းကောင်း၊ စောဒနာခြင်း လည်းကောင်း၊ အောက်မေ့စေခြင်းလည်းကောင်း၊ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘိက္ခုနီအတွက် ပယ်တော်မူ၏။ ထိုမှတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အတွက် ခွင့်ပြုတော်မူ၏။

ယာဉ် လည်းကောင်း၊ ဖျားနာသော သူအား (အဖို့ အမ၊ ကသော) ယာဉ် လည်းကောင်း၊ ယာဉ်တောက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အမုကာသိပြည့်တန်ဆာမ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းတမန် သိက္ခမာန် တမန် သာမဏေတမန် သာမဏေမတမန် မိုက်သူ တမန် လည်းကောင်း။

တော၌ ဥပါသကာ လည်းကောင်း၊ ဘဏ္ဍာတိုက် လည်းကောင်း၊ ကျောင်း လည်းကောင်း၊ လက်မှု မလောက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဝန်တည်ခြင်း လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်ထီးတည်း လည်းကောင်း။

အမိုးအကာတူ ကျောင်း၌နေခြင်း လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် အာပတ် လည်းကောင်း၊ သိက္ခာချခြင်း လည်းကောင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရှိခိုးခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆံပင်ရိတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ လက်သည်းခြေသည်း ဖြတ်ခြင်း အနာဆေးကုခြင်း လည်းကောင်း။

ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေနေခြင်း လည်းကောင်း၊ ဖျားနာသူ လည်းကောင်း၊ ကျင်ကြီးအိမ် ကသယ်မှုန့် လည်းကောင်း၊ နံ့သာဖြင့်ထုံခြင်း လည်းကောင်း၊ ဇရုံးအိမ် လည်းကောင်း၊ ရေညာရေဆန် လည်းကောင်း၊ ရေဆိပ် မဟုတ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားရေချိုး ဆိပ်လည်းကောင်း။

မဟာဂေါတမီသည် တောင်းပန်၏။ အာနန္ဒာသည်လည်း အသင့်အားဖြင့် တောင်းပန်၏။ (ဘိက္ခုနီမများ) ရှင်ရဟန်း ပြုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ပရိသတ် လေးမျိုး ဖြစ်ကုန်၏။

ကြင်နာသော သူ့အား ဆေးကု သကဲ့သို့ ထိတ်လန့်ခြင်း ဖြစ်စေခြင်းငှါ လည်းကောင်း၊ သူတော်ကောင်း တရား တိုးပွားခြင်းငှါ လည်းကောင်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ သူတော်ကောင်း တရားကို သိကြသူ အခြားမာတုဂါမတို့သည်လည်း အကြင် အရပ်သို့ သွား၍ မစိုးရိမ်ကုန်၊ စုတိခြင်း မရှိသော ထိုမစိုးရိမ်ရာအရပ် 'နိဗ္ဗာန်'သို့ သွားရောက် ကုန်၏။

ဘိက္ခုနီကွန္ဒက၏ အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ဘိက္ခုနီကွန္ဒက ပြီးပြီ။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၁၁ - ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ===

၁ - သင်္ဂါယနာ နိဒါန်း

၄၃၇။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် ရဟန်းတို့ကို ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် အခါတစ်ပါး၌ ငါးရာမျှသော ရဟန်း သံဃာတို့နှင့်အတူ ပါဝါပြည်မှ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ခရီးရှည် သွား၏။ ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ ငါသည် လမ်းမှ ဖဲ၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်၏။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော တက္ကတွန်းသည် ကုသိနာရုံပြည်မှ မန္တာရဝမည်သော နတ်ပန်း ‘ထင်ရှားပန်း’ ကို ယူ၍ ပါဝါပြည်သို့ ခရီးရှည် သွား၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် အဝေးမှ လာသော ထိုတက္ကတွန်းကို မြင်၍ “ငါ့သျှင် ငါတို့၏ ဆရာဘုရားကို သိပါ၏လော” ဟု မေး၏။ “ငါ့သျှင် အိမ်း သိပါ၏။ ရဟန်းဂေါတမသည် ယနေ့ ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍ ခုနစ်ရက် ရှိပြီ။ ထိုအရပ်မှ အကျွန်ုပ်သည် ဤမန္တာရဝမည်သော နတ်ပန်း ‘ထင်ရှားပန်း’ ကို ယူခဲ့ပါ၏” ဟု ပြော၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုသို့ ပြောရာ၌ တဏှာ မကင်းသေးသည့် အချို့ရဟန်းတို့သည် “ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ လေပြီ။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ လေပြီ။ လောက၌ (ပညာ) မျက်စိသည် အလွန် လျင်မြန်စွာ ကွယ်ခဲ့ လေပြီ” ဟု (ဆိုကာ) လက်မောင်းတို့ကို မြောက်ချီ၍ ငိုကြွေးမြည်တမ်း ကုန်၏။ ကမ်းပါးပြတ်၌ ကျသကဲ့သို့ လဲကျကုန်၏။ ရှေ့ရှု လူးလိမ့် ကုန်၏။ ထိုထို ဤဤ လူးလိမ့် ကုန်၏။

ရာဂ ကင်းပြီးသော ရဟန်းတို့သည်ကား “ပြုပြင်ရသော ‘သင်္ခါရ’ တရားတို့သည် မမြဲသော သဘော ရှိကုန်၏။ ဤ(သင်္ခါရ တရားတို့)၌ ထို(မြဲခြင်း)ကို အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း” ဟု အောက်မေ့ဆင်ခြင်လျက် သည်းခံ နိုင်ကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ ငါသည် ထိုရဟန်းတို့ကို-

“ငါ့သျှင်တို့ တန်ကြလော့၊ မစိုးရိမ် မပူဆွေးကြလင့်၊ မငိုကြွေး ကြလင့်၊ ချစ်ခင်မြတ်နိုးသော သူအားလုံးတို့နှင့် ရှင်လျက် ကွဲကွာခြင်း သေ၍ ကွဲကွာခြင်း ဘဝခြားလျက် ကွဲကွာခြင်း ဤသို့ (ကွဲကွာခြင်းများ) ကို ရှေးမဆွကပင် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော၊ ငါ့သျှင်တို့ ဤအရာ၌ ‘အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ထင်ရှား ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ပြုပြင်ပေးရခြင်း ပျက်စီးခြင်း သဘော ရှိသော အရာဝတ္ထုကို မပျက်စီးပါ စေလင့်’ ဟု လိုလား တောင်းတချက် အတိုင်း အဘယ်မှာ ရနိုင်ပါအံ့နည်း၊ ဤသို့ ရနိုင်ရန် အကြောင်း မရှိချေ” ဟု ဆိုခဲ့၏။

ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ သုဘဒ်မည်သော တောထွက် ရဟန်းကြီးသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ထိုအခါ သုဘဒ်မည်သော တောထွက် ရဟန်းကြီးသည် ထိုရဟန်းတို့အား-

“ငါ့သျှင်တို့ မသင့်၊ မစိုးရိမ်းကြ ကုန်လင့်၊ မငိုကြွေးကြ ကုန်လင့်၊ ငါတို့သည် ထိုရဟန်းကြီးမှ ကောင်းစွာ လွတ်ခဲ့ ကုန်ပြီ၊ ‘ဤအမှုသည် သင်တို့အား အပ်၏။ ဤအမှုသည် သင်တို့အား မအပ်’ ဟု ငါတို့သည် နှိပ်စက်ခံရ ကုန်၏။ ယခုမူကား ငါတို့ ပြုလုပ် လိုရာကို ပြုလုပ် ကုန်အံ့၊ မပြုလုပ်လိုရာကို မပြုလုပ်ကုန်အံ့” ဟု ပြောဆို၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်တရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်း မဟုတ်သော တရား မထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်း တရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိမီ၊ ဓမ္မဝါဒီ

ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းမီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိမီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်းမီ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်အံ့ (စုပေါင်း ရွတ်ဆိုကုန်အံ့)ဟု ပြောဆို၏။

အသျှင်ဘုရား သို့ဖြစ်လျှင် အသျှင်မဟာ ကဿပမထေရ်သည် ရဟန်းတို့ကို ရွေးကောက်တော် မူပါလော့ ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် တစ်ပါးယုတ်သော ရဟန္တာငါးရာတို့ကို ရွေးကောက် တော်မူ၏။ ရဟန်းတို့သည် အသျှင်မဟာကဿပအား ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏။ “အသျှင်ဘုရား ဤအာနန္ဒာသည် ဆန္ဒာဂတိ ဒေါသာဂတိ မောဟာဂတိ ဘယာဂတိသို့ လိုက်ခြင်းငှါ မထိုက်သော သေက္ခမ္ဘာ ဖြစ်သော် လည်း မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို များစွာ သင်ယူခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထို့ကြောင့်ပင် အသျှင် မဟာကဿပ မထေရ်သည် အသျှင်အာနန္ဒာကိုလည်း ရွေးကောက်တော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန် ၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာကိုလည်း ရွေးကောက်တော် မူ၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် အဘယ်အရပ်၌ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်ရာ သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သည် များသော ဆွမ်းခံရွာ ရှိ၏။ ကျောင်းပေါ များ၏။ ငါတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်လျက် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာတင်ရမူ ကောင်း၏။ အခြားရဟန်းတို့သည်လည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆို ကုန်မူ ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို-

၄၃၈။ “ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤရဟန်း ငါးရာတို့ကို ‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆို ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုအပ်’ ဟု သမုတ်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤရဟန်း ငါးရာတို့ကို ‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည် ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုအပ်’ ဟု သမုတ်၏။ ဤရဟန်း ငါးရာတို့အား ‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆို ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုအပ်’ ဟု သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ဤရဟန်းငါးရာတို့ကို ‘ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုကုန်သည် ဖြစ်၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းငှါ အခြားရဟန်းတို့သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဝါဆိုအပ်’ ဟု သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာ အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ခြင်းငှါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွားကုန်၏။ ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျိုးအပျက် ပြုပြင်ခြင်းကို ချီးမွမ်း တော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခု ငါတို့သည် ပဌမလ ပတ်လုံး အကျိုးအပျက်ကို ပြုပြင်ကုန်အံ့၊ အလယ်မဇ္ဈိမလ ပတ်လုံး စည်းဝေး၍ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ပဌမလ ပတ်လုံး အကျိုးအပျက်ကို ပြုပြင် ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် “နက်ဖြန် အစည်းအဝေးတည်း၊ ငါသည် သေက္ခဖြစ်လျက် အစည်းအဝေးသို့

သွားခြင်းသည် မသင့်မလျော်” ဟု များစွာသော ညဉ့်ပတ်လုံး သာလျှင် ကာယဂတာ သတိဖြင့် လွန်စေ၍ ညဉ့်မိုးသောက်ယံ၌ “လျောင်းအံ့” ဟု ကိုယ်ကို လှဲ၏။ ဦးခေါင်းသည် ခေါင်းအုံးသို့ မရောက်မီ၊ ခြေတို့သည် မြေမှ လွတ်သွားစဉ်၊ ဤအကြား၌ စိတ်သည် မစွဲလမ်းဘဲ အာသဝေါ တရားတို့မှ လွတ်လေ၏။

၄၃၉။ ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် ရဟန္တာဖြစ်၍ အစည်းအဝေးသို့ သွားလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို-

“ငါ့သျှင်တို့၊ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါသည် ဥပါလိအား ဝိနည်းကို မေးအံ့” ဟု သိစေ၏။ အသျှင်ဥပါလိကလည်း သံဃာကို-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်မဟာကဿပသည် ဝိနည်းကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုပါအံ့” ဟု သိစေ၏။

ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိအား “ငါ့သျှင် ဥပါလိ ပဌမပါရာဇိကကို အဘယ် အရပ်၌ ပညတ်တော်မူ သနည်း” ဟု မေး၏။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော်မူ သနည်း ဟု (မေး၏)။

ကလန္ဒ သူဌေးသား သုဒိန်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

မေထုန် လွန်ကျူးမှုကြောင့် ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို ပဌမ ပါရာဇိက၏ အကြောင်း ဝတ္ထုကိုလည်း မေး၏၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏၊ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အနုပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ် သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ် မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင် ဥပါလိ ဒုတိယ ပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အိုးထိန်းသည်၏သား ဓနိယမထေရ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော်မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်မပေးသော ပစ္စည်းကို ခိုးယူခြင်းကြောင့် ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို ဒုတိယပါရာဇိက၏ အကြောင်း ဝတ္ထုကို လည်းမေး၏၊ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏၊ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏၊ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏၊ အနုပညတ်ကို လည်း မေး၏၊ အာပတ် သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏၊ အာပတ် မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင် ဥပါလိ တတိယပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

များစွာသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

လူဇာတ်ဖြစ်သော သူ၏ကိုယ်ကို သတ်ခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို တတိယပါရာဇိက၏ အကြောင်း ဝတ္ထုကို လည်းမေး၏။ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏။ အနုပညတ်ကို လည်း မေး၏။ အာပတ် သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။ အာပတ် မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင် ဥပါလိ စတုတ္ထပါရာဇိကကို အဘယ်အရပ်၌ ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်၌ ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

ဝဂ္ဂုမုဒါ မြစ်ကမ်းနား၌ နေသော ရဟန်းတို့ကို အကြောင်းပြု၍ပညတ်တော်မူပါ၏ ဟု(လျှောက်၏)။

အဘယ်အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

ဈာန်မဂ်ဖိုလ်ကို ရ၏ဟု ပြောဟောခြင်း အကြောင်းကြောင့် ပညတ်တော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်ဥပါလိကို စတုတ္ထပါရာဇိက၏ အကြောင်းဝတ္ထုကိုလည်း မေး၏။ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။ ပညတ်ကိုလည်း မေး၏။ အနုပညတ်ကိုလည်း မေး၏။ အာပတ် သင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။ အာပတ် မသင့်ခြင်းကိုလည်း မေး၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် ဝိဘင်း နှစ်မျိုးတို့ကို မေး၏။ မေးတိုင်း မေးတိုင်း အသျှင်ဥပါလိသည် ဖြေဆို၏။

၄၄၀။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို-

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ငါသည် အာနန္ဒာအား ဓမ္မကို မေးအံ့” ဟု သိစေ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာသည်လည်း သံဃာကို-

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ် သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အသျှင်မဟာကဿပသည် ဓမ္မကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုပါအံ့” ဟု သိစေ၏။

ထို့နောက် အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာအား-

“ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ ဗြဟ္မဇာလသုတ်ကို အဘယ်အရပ်၌ ဟောတော် မူသနည်း” ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်နှင့် နာဠန္ဒမြို့အကြား အမွလဋ္ဌိကာ သရက်ဥယျာဉ် မင်းကွန်း၌ ဟော တော်မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်ကို အကြောင်းပြု၍ ဟောတော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

သုပ္ပိယပရိပိုဇ်ကို လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဒတ်လုလင်ကို လည်းကောင်း အကြောင်းပြု၍ ဟောတော်မူပါ ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို ဗြဟ္မဇာလသုတ်၏ နိဒါန်းကိုလည်း မေး၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။

ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ သာမညဖလသုတ်ကို အဘယ်အရပ်၌ ဟောတော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဇီဝက၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ ဟောတော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဘယ်သူနှင့်အတူ ဟောတော် မူသနည်း ဟု (မေး၏)။

ဝေဒဟီမိဖုရား၏သား အဇာတသတ်နှင့်အတူ ဟောတော် မူပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် အသျှင်အာနန္ဒာအား သာမညဖလသုတ်၏ နိဒါန်းကိုလည်း
မေး၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုလည်း မေး၏။ ဤနည်းဖြင့်ပင် နိကာယ်ငါးမျိုးလုံးတို့ကို မေး၏။ မေးတိုင်း မေးတိုင်း
အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဖြေဆို၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁၁ - ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ===

၂ - ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒကသိက္ခာပဒကထာ

၄၄၁။ ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “အသျှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို ပရိနိဗ္ဗာန်စံခါနီး အချိန်၌ အာနန္ဒာ ငါဘုရား ကွယ်လွန်ပြီး သောအခါ သံဃာသည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို နုတ်လိုက် နုတ်လော့” ဟု မိန့်တော်မူပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရားအား “မြတ်စွာဘုရား ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ် တို့ကား အဘယ်တို့ပါနည်း” ဟု မေးလျှောက် လိုက်၏လော ဟု (မေးကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို “မြတ်စွာဘုရား ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ် တို့ကား အဘယ်တို့ပါနည်း” ဟု မမေး လျှောက်မိပါ ဟု (လျှောက်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ် တို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့် သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ အနိယတ နှစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ အနိယတနှစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ နိဿဂ္ဂိယ ပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့် သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ အနိယတ နှစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ နိဿဂ္ဂိယ ပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓပါစိတ်မျိုး ကိုးဆယ့် နှစ်ပါးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အချို့သော မထေရ်တို့က “ပါရာဇိကလေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ သံဃာဒိသိသ် တစ်ဆယ့်သုံးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ အနိယတ နှစ်မျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ နိဿဂ္ဂိယ ပါစိတ်မျိုး သုံးဆယ်တို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ သုဒ္ဓပါစိတ်မျိုး ကိုးဆယ့် နှစ်ပါးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း၊ ပါဠိဒေသနီ လေးမျိုးတို့ကို ချန်လှပ်၍ လည်းကောင်း ကြွင်းကျန်သော သိက္ခာပုဒ်တို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့တည်း” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

၄၄၂။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် သံဃာကို-

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ငါတို့အား လူတို့နှင့် စပ်သော သိက္ခာပုဒ်တို့လည်း ရှိကုန်၏။ ‘ဤကား သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား

အပ်၏။ ဤကား မအပ်' ဟု လူတို့လည်း သိကုန်၏။ ငါတို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အကယ်၍ နုတ်ကုန်အံ့၊ 'ရဟန်း ဂေါတမသည် တပည့်တို့အား အခိုက်အတန့် မီးခိုးငြိမ်းချိန် တိုင်ရုံသာ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်၏။ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား တည်နေချိန်မျှ လောက်သာ ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကျင့်ကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံသောကြောင့် ယခု ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ် တို့၌ မကျင့်ကုန်' ဟု ပြောသူများ ရှိကုန် လတ္တံ့။ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်ရာ၊ ပညတ် ပြီးသည်ကို မဖြတ် တောက်ရာ၊ ပညတ်ပြီးအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် ငါ၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ငါတို့အား လူတို့နှင့် စပ်သော သိက္ခာ ပုဒ်တို့လည်း ရှိကုန်၏။ ဤကား သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား အပ်၏။ ဤကား မအပ်' ဟု လူတို့လည်း သိကုန်၏။ ငါတို့သည် ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကို အကယ်၍ နုတ်ကုန်အံ့၊ 'ရဟန်း ဂေါတမသည် တပည့်တို့အား အခိုက်အတန့် မီးခိုးငြိမ်းချိန် တိုင်ရုံသာ သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်၏။ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား တည်နေချိန်မျှ လောက်သာ ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ကျင့်ကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့၏ ဆရာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံသောကြောင့် ယခု ဤရဟန်းတို့သည် သိက္ခာပုဒ် တို့၌ မကျင့်ကုန်' ဟု ပြောသူများ ရှိကုန် လတ္တံ့။ သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်၊ ပညတ် ပြီးသည်ကို မဖြတ်တောက်၊ ပညတ်ပြီးအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။

မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်ခြင်း၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မဖြတ်တောက်ခြင်း၊ ပညတ်ပြီးအတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်ခြင်းကို အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် မပညတ်သေးသည်ကို မပညတ်၊ ပညတ်ပြီးသည်ကို မဖြတ်တောက်၊ ပညတ်ပြီး အတိုင်း သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်၏။ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်" ဟု သိစေ၏။

၄၄၃။ ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား-

“ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် 'အသျှင်ဘုရား ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့သည် အဘယ် သိက္ခာပုဒ် တို့ပါနည်း' ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မမေးလျှောက်လိုက်၊ ဤကား သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာ ကြားလော့” ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့သဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ခုဒ္ဒါနုဒုဒ္ဒက သိက္ခာပုဒ်တို့ကား အဘယ် သိက္ခာပုဒ်တို့ ပါနည်း” ဟု မလျှောက်မိပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာ ကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို နင်း၍ ချုပ်၏။ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း၊ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာ ကြားလော့ ဟု (ဆိုကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မရိုသေသဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ မိုးရေခံ သင်္ကန်းကို နင်း၍ ချုပ်သည် မဟုတ်ပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာ ကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မာတုဂါမတို့ကို မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို ရှေးဦးစွာ ရှိခိုးစေ၏။ ငိုသော ထိုမာတုဂါမတို့၏ မျက်ရည်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို လိမ်းကျံ၏။ ဤသည်လည်း

သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း။ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာ ကြားလော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် “ဤမာတုဂါမတို့အား အချိန်မဲ့၌ (သွားခြင်းသည်) မဖြစ်ပါစေကုန် လင့်” ဟု (အောက်မေ့လျက်) မာတုဂါမတို့အား မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို ရှေးဦးစွာ ရှိခိုးစေပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာ ကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားသည် ရုန့်ရင်း (ထင်ရှား)သော နိမိတ်ကို ပြုပါလျက် ရုန့်ရင်း (ထင်ရှား)သော အရိပ် အရောင်ကို ပြုပါလျက် “လူအများ အစီးအပွားဖြစ်ရန် လည်းကောင်း၊ လူအများ ချမ်းသာရန် လည်းကောင်း၊ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန် လည်းကောင်း၊ လူနတ်တို့၏ အကျိုးဖြစ်ရန် လည်းကောင်း၊ အစီးအပွားဖြစ်ရန် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာရန် လည်းကောင်း၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ။ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော်မူပါ” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို သင်သည် မတောင်းပန် လိုက်။ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း။ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာ ကြားလော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် မာရ်မင်း နှိပ်စက်အပ်သော စိတ် ရှိသောကြောင့် “လူအများ အစီး အပွားဖြစ်ရန် လည်းကောင်း၊ လူအများချမ်းသာရန် လည်းကောင်း၊ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန် လည်းကောင်း၊ လူနတ်တို့၏ အကျိုးဖြစ်ရန် လည်းကောင်း၊ အစီးအပွားဖြစ်ရန် လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာရန် လည်းကောင်း ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော် မူပါ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော် မူပါ” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် မတောင်းပန်မိပါ။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သာသနာတော် ‘ဓမ္မဝိနယ’၌ မာတုဂါမ၏ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ကို လုံ့လပြု၏။ ဤသည်လည်း သင်၏ မကောင်းသော အပြုအမူတည်း။ ထိုမကောင်းသော အပြုအမူကို ဒေသနာ ကြားလော့ ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ “ဤမဟာပဇာပတိ ဂေါမဓိသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မိထွေးတော်တည်း၊ ကြီးပွား အောင် ပြုစုသူတည်း၊ မွေးမြူသူတည်း၊ နို့ရည်ပေးသော သူတည်း။ မယ်တော်နတ်ရွာ စံပြီးသော် မြတ်စွာ ဘုရားကို နို့တိုက်ခဲ့၏” ဟု အောက်မေ့လျက် အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ဟောတော်မူသော သာသနာတော် ‘ဓမ္မဝိနယ’ ၌ မာတုဂါမ၏ ရှင်ရဟန်း အဖြစ်ကို လုံ့လ ပြုမိပါ၏။ အကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကို မကောင်းသော အပြုအမူ ဟု မမြင်ပါ။ သို့သော်လည်း အသျှင်တို့အား ယုံကြည်သဖြင့် ထိုမကောင်းသော အပြုအမူ ဟူသည်ကို ဒေသနာ ကြားပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

၄၄၄။ ထိုအခါ အသျှင်ပုရာဏသည် ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဒ်၌ များစွာသော ရဟန်း သံဃာ ငါးရာတို့နှင့် အတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပုရာဏသည် ဒက္ခိဏဂိရိဇနပုဒ်၌ မွေ့လျော်သရွေ့ နေပြီးသော် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်စဉ် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့နှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ပုရာဏအား မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည်။

“ငါ့သျှင် ပုရာဏ မထေရ်ကြီးတို့သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်၏။ ထိုသင်္ဂါယနာ တင်ရာသို့ ချဉ်းကပ်လော့” ဟု ပြောဆို ကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ မထေရ်ကြီးတို့သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို ကောင်းစွာ သင်္ဂီယနာ တင်အပ်၏။ သို့သော်လည်း
ငါသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ ကြားနာပြီးသည့် အတိုင်းသာလျှင် သင်ယူပြီးသည့် အတိုင်း
သာလျှင် ဆောင်အံ့ဟု (ပြောဆို၏)။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁၁ - ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ===

၃ - ဗြဟ္မဒဏ်

၄၄၅။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား-“အသျှင်ဘုရားတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် စံခါနီး၌ အာနန္ဒာ ငါ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် သံဃာသည် ဆန္ဒရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေလော့” ဟု အကျွန်ုပ်ကို မိန့်တော်မူပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သင်သည် “အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မဒဏ် ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက် လိုက်၏လော” ဟု (မေးကြကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အကျွန်ုပ်သည် “အသျှင်ဘုရား ဗြဟ္မဒဏ် ဟူသည် အဘယ်ပါနည်း” ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မေးလျှောက် လိုက်ပါ၏” ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ ဆန္ဒရဟန်းသည် ပြောလိုရာကို ပြောစေ၊ ရဟန်းတို့သည် ဆန္ဒရဟန်းကို မပြောဆိုအပ်၊ မဆုံးမအပ်၊ မကံမြစ်အံ့၊ ဤကား ဗြဟ္မဒဏ်တည်း ဟု (မြတ်စွာဘုရား မိန့်ခဲ့ပါ၏ ဟု လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် သင်သည်ပင် ဆန္ဒရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေလော့ဟု (ပြောကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ အဘယ်သို့လျှင် အကျွန်ုပ်သည် ဆန္ဒရဟန်းအား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေ အံ့နည်း၊ ထိုရဟန်းသည် ကြမ်းတမ်း၏၊ ကြမ်းကြုတ်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာနန္ဒာ သို့ဖြစ်လျှင် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သွားလေလော့ ဟု (ပြောကုန်၏)။

“ကောင်းပါပြီ အသျှင်ဘုရား” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံပြီးလျှင် ငါးရာမျှသော များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ အထက် အညာသို့ ဆန်တက်သော လှေဖြင့် ကောသမ္မိပြည်သို့ ဆန်တက်၏။ လှေမှ သက်ဆင်း၍ ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်၏အနီး တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် မောင်းမမိသံနှင့်အတူ ဥယျာဉ်၌ ကစားစံပျော် နေ၏။ “ငါတို့၏ ဆရာ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဥယျာဉ်၏အနီး တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ သတတ်” ဟု ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် ကြား၏။ ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် ဥတေနမင်းအား “အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဥယျာဉ်၏အနီး တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ သတတ်၊ အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာကို ဖူးမြော်လိုပါ ကုန်၏” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

သို့ဖြစ်လျှင် သင်တို့သည် အာနန္ဒာ ရဟန်းကို ဖူးမြော်ကုန်လော့ ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံကို အသျှင်အာနန္ဒာသည် တရား စကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ၏။

ထိုအခါ ဥတေနမင်း၏ မောင်းမမိသံသည် အသျှင်အာနန္ဒာက တရားစကားဖြင့် (အကျိုးစီးပွားကို) သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရား ကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီး လတ်သော် အသျှင်အာနန္ဒာအား အပေါ်ရုံ တဘက် ငါးရာတို့ကို ပေးလှူ၏။ ထို့နောက် ဥတေနမင်း၏

မောင်းမမိသံသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ ပြောဟောအပ်သော စကားကို အလွန် နှစ်သက်၍ အလွန် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ဥတေနမင်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။ အဝေးမှလာသော မောင်းမမိသံကို ဥတေနမင်းသည် မြင်လျှင် မောင်းမမိသံကို “သင်တို့ သည် ရဟန်းအာနန္ဒာကို တွေ့ကုန်၏လော” ဟု မေးမြန်း၏။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာကို တွေ့ခဲ့ပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်တင်၏)။

သင်တို့သည် ရဟန်းအာနန္ဒာအား တစ်စုံ တစ်ခုကို ပေးလှူခဲ့ ကုန်၏လော ဟု (မေးမြန်း၏)။

အရှင်မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာအား အပေါ်ရုံတဘက် ငါးရာတို့ကို ပေးလှူခဲ့ ပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်တင်၏)။

ဥတေနမင်းသည် “အဘယ့်ကြောင့် ရဟန်းအာနန္ဒာသည် ထိုမျှလောက် သင်္ကန်းများစွာကို ခံယူဘိသ နည်း၊ ရဟန်းအာနန္ဒာသည် အထည် ကုန်သွယ်ခြင်းကိုမူလည်း ပြုအံ့လော၊ အထည်ဆိုင်ကို မူလည်း ခင်းကျင်း အံ့လော” ဟု ကဲ့ရဲ့၏။ ရှုတ်ချ၏။ အပြစ်ပြု ပြောဆို၏။

ထို့နောက် ဥတေနမင်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် ပြောဆို၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြောဆိုပြီး ဆုံးစေ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေလျက် အသျှင်အာနန္ဒာအား-

“အသျှင်အာနန္ဒာ ဤအရပ်သို့ အကျွန်ုပ်တို့၏ မောင်းမမိသံသည် လာပါသလော” ဟု လျှောက်၏။

မင်းကြီး သင်၏ မောင်းမမိသံသည် ဤအရပ်သို့ လာ၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာအား တစ်စုံတစ်ခုကို ပေးလှူပါသလော ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး အပေါ်ရုံတဘက် ငါးရာတို့ကို ငါ့အား လှူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤမျှလောက် သင်္ကန်းများစွာကို အသို့ ပြုအံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး အားနည်းသော သင်္ကန်းရှိသော ရဟန်းတို့နှင့် အတူ ခွဲဝေအံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ အားနည်းသော သင်္ကန်းဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်းဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုသင်္ကန်းဟောင်းတို့ကို အပေါ်ခင်း ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ အပေါ်ခင်း အဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုအပေါ်ခင်း အဟောင်းတို့ကို ဘုံလျှိုစွပ် ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ဘုံလျှိုစွပ်အဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုဘုံလျှိုစွပ် အဟောင်းတို့ကို မြေအခင်း ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ မြေအခင်းဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုမြေအခင်းဟောင်းတို့ကို ခြေသုတ်၊ ကိန်းဝန်း ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ခြေသုတ်ကြိုးဝန်း အဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုခြေသုတ်ကြိုးဝန်း အဟောင်းတို့ကို ဖုံသုတ် ဖုံခါ ပြုကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာ ဖုံသုတ် ဖုံခါအဟောင်းတို့ကို အဘယ်သို့ ပြုကုန်အံ့နည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ထိုဖုံသုတ် ဖုံခါအဟောင်းတို့ကို နှပ်နှပ်စဉ်း ထောင်း၍ ညွှန်ဖြင့် နယ်ပြီးလျှင် အကျည်ကို လိမ်းကျံကုန်အံ့ ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် “အားလုံးသော ဤသာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် သင့်လျော်အောင် ဆောင်ရွက်ကုန်၏။ အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးခြင်းသို့ မရောက်စေကုန်” ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား အခြားအထည် ငါးရာတို့ကိုလည်း ပေးလှူ၏။ အသျှင်အာနန္ဒာအား သင်္ကန်း တစ်ထောင် ဟူသော ရှေးဦးစွာသော ဤသင်္ကန်း ဆွမ်း ဖြစ်လေသတည်း။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ယောသိတာရုံကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင် နေ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို ရှိုးခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ဆန္ဒကို အသျှင်အာနန္ဒာက-

“ငါ့သျှင် ဆန္ဒ သံဃာသည် သင့်အား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေ၏” ဟု ဆို၏။

အသျှင်အာနန္ဒာ အဘယ်ဗြဟ္မဒဏ်ကို ထားစေပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဆန္ဒ သင်သည် ရဟန်းတို့ကို ပြောလိုရာ ပြောလော့၊ ရဟန်းတို့သည် သင့်ကို မပြောအပ်၊ မဆုံးမအပ်၊ မကံမြစ်အပ်၊ (ဤကား ဗြဟ္မဒဏ်တည်း ဟု ဆို၏)။

“အသျှင်အာနန္ဒာ ရဟန်းတို့သည် အကျွန်ုပ်ကို မပြောဆို မဆုံးမ မကံမြစ် အပ်သော အခါမှစ၍ အကျွန်ုပ်ကို သတ်သည်ပင် မည်သည် မဟုတ်ပါလော့” ဟု ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် မိန်းမောလျက် လဲကျ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် ဗြဟ္မဒဏ်ဖြင့် နှိပ်စက်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရှက်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ စက်ဆုပ်သောကြောင့် လည်းကောင်း တစ်ယောက်ထီးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် မမေ့လျော့သည် ဖြစ်၍ ပြင်းစွာ အားထုတ်သည် ဖြစ်၍ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည် ဖြစ်၍ နေသည်ရှိသော် ကောင်းစွာ သာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ကြသော အမျိုးကောင်းသားများ လိုလားအပ်သော အတုမရှိသော မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးကို မကြာမီ မျက်မှောက်ဘဝ၌ ကိုယ်တိုင်ထူးသော ဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေရ၏။ “ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ၊ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ၊ မဂ်ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ၊ ဤမဂ်ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိတော့ပြီ” ဟု သိ၏။ အသျှင်ဆန္ဒသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်ဆန္ဒသည် အရဟတ္တ ဖိုလ်သို့ ရောက်၍ အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြီးနောက် အသျှင်အာနန္ဒာကို “အသျှင်အာနန္ဒာ ယခုအခါ၌ အကျွန်ုပ်အား ဗြဟ္မဒဏ်ကို ငြိမ်းစေ ပါလော့” ဟု လျှောက်၏။ ငါ့သျှင်ဆန္ဒ သင်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုသော နေ့မှစ၍ပင် သင့်အား ဗြဟ္မဒဏ်သည် ငြိမ်းပြီ ဟု ပြောဆို၏။

ဤဝိနယသင်္ဂီတိ၌ ရဟန်းငါးရာ အလျော့အပို မရှိသောကြောင့် ဤဝိနယသင်္ဂီတိကို “ပဉ္စသတိကာ သင်္ဂီယနာ” ဟု ဆိုအပ်၏။

ကောဒသမပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။
ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုသည် နှစ်ဆယ့်သုံးခုတည်း။

စူဠဝဂ်ပါဠိတော်

=== ၁၁ - ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ===

ထိုပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးသော် သူတော်ကောင်း တရားကို အစဉ်စောင့်ရှောက်သော ကဿပ အမည်ရှိသော မထေရ်သည် ရဟန်း အပေါင်းကို မိန့်တော်မူ၏။

ပါဝါပြည်မှ (ကုသိနာရုံသွား) အခွန်ရှည်သော ခရီး၌ သုဘဒ္ဒသည် ပြောကြား၏။ မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ သူတော်ကောင်း တရားကို သင်္ဂါယနာ တင်ကုန်အံ့။

တစ်ပါးယုတ်သော ရဟန္တာငါးရာကို လည်းကောင်း၊ အာနန္ဒာကို လည်းကောင်း ရွေးကောက်၏။ လိုက်မြတ်၌ နေလျက် သုတ် အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်း။

ဥပါလိအား ဝိနည်းကို မေး၏။ ပညာရှိသော အာနန္ဒာအား သုတ္တန်ကို မေး၏။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်သားတို့သည် ပိဋကတ် သုံးပုံကို သင်္ဂါယနာတင်ခြင်းကို ပြုကုန်၏။

ခုဒ္ဒါနုခုဒ္ဒက၌ အထူး ပညတ်တော်မူတိုင်း ကျင့်ခြင်း၊ မမေးလျှောက် လိုက်ခြင်း၊ နင်း၍၊ ရှိခိုးစေခြင်း၊ မတောင်းပန်ခြင်း၊ မာတုဂါမ၏ ရဟန်းပြုခြင်း၊ ယုံကြည်ခြင်း ဤသည်တို့ကား မကောင်းသော အပြုအမူတို့တည်း။

အသျှင်ပုရာဏ လည်းကောင်း၊ ဗြဟ္မဒဏ် လည်းကောင်း၊ ဥတေနနှင့်အတူ မောင်းမမိသံ လည်းကောင်း၊ ထိုမျှလောက်သော သင်္ကန်း လည်းကောင်း၊ အားနည်းသော သင်္ကန်း လည်းကောင်း၊ အပေါ်လွှမ်း လည်းကောင်း၊ ဘုံလျှို လည်းကောင်း။

မြေအခင်း လည်းကောင်း၊ ခြေသုတ်ကြိုးဝန်း လည်းကောင်း၊ ဖုံသုတ်ဖုံခါ လည်းကောင်း၊ ညွှန်ဖြင့် နယ်ခြင်း လည်းကောင်း အာနန္ဒာအမည် ရှိသောရဟန်းအား ရှေးဦးစွာ သင်္ကန်း တစ်ထောင်ဖြစ်ခြင်း။

ဗြဟ္မဒဏ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်အပ်သော ဆန္ဒထေရ်သည် သစ္စာလေးပါးသို့ ရောက်၏။ လေ့လာခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသော ရဟန္တာ ငါးရာတို့သည် ပြုကုန်၏။ ထို့ကြောင့် “ပဉ္စသတိကာ သင်္ဂါယနာ” ဟု ဆိုအပ်၏။

ဤတွင် ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက အကျဉ်းချုပ် ပြီး၏။

ပဉ္စသတိကက္ခန္ဓက ပြီးပြီ။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁၂ - သတ္တသတိကက္ခန္ဓက ===

၁ - ပဌမအခန်း

၄၄၆။ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်စံ၍ နှစ်တစ်ရာ ရှိသောအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဝတ္ထုဆယ်ပါးတို့ကို ပြကုန်၏။ “သီလီလောဏကပ္ပသည်” အပ်၏။ ဒွဂ်လကပ္ပသည် အပ်၏။ ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်၏။ အာဝါသကပ္ပသည် အပ်၏။ အနုမတိကပ္ပသည် အပ်၏။ အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်၏။ အမထိတကပ္ပသည် အပ်၏။ ဇေဋ္ဌာဂီကို သောက်ခြင်းသည် အပ်၏။ အဆာမရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်၏။ ရွှေ ငွေသည် အပ်၏” ဟု (ပြကုန်၏)။

ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏ သားဖြစ်သော အသျှင်ယသသည် ဝဇ္ဇီတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည် လတ်သော် ဝေသာလီပြည်သို့ ရောက်၏။ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ထို ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ် ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဥပုသ်နေ့၌ ကြေးခွက်ကို ရေဖြင့် ပြည့်စေကာ ရဟန်းသံဃာ၏ အလယ်၌ ထား၍ လာတိုင်း လာတိုင်းသော ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့ကို “ဒါယကာတို့ သံဃာအား ကျပ်ဒင်္ဂါးကို လည်းကောင်း၊ ကျပ်ဒင်္ဂါးဝက်ကို လည်းကောင်း၊ မတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပဲကို လည်းကောင်း လှူကုန်လော့၊ သံဃာအား ပရိက္ခရာဖြင့် ပြုဖွယ် ကိစ္စသည် ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု ဆိုကုန်၏။

ဤသို့ ပြောသော် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့ အား “ဒါယကာတို့ သံဃာအား ကျပ်ဒင်္ဂါးကို လည်းကောင်း၊ ကျပ်ဒင်္ဂါးဝက်ကို လည်းကောင်း၊ မတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပဲကို လည်းကောင်း မလှူကုန်လင့်၊ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေ ငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြား ရွှေကို စွန့်ပစ်ချထား ကုန်၏။ ရွှေ ငွေမှ ကင်းကုန်၏” ဟု ပြော၏။

ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဤသို့ ပြောဆိုသော်လည်း ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့သည် သံဃာအား ကျပ်ဒင်္ဂါးကို လည်းကောင်း၊ ကျပ်ဒင်္ဂါးဝက်ကို လည်းကောင်း၊ မတ်ကို လည်းကောင်း၊ ပဲကို လည်းကောင်း လှူကုန်သည် သာတည်း။

ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုည၌ လွန်သောအခါ၌ ထိုရွှေ ငွေကို ရဟန်း အရေအတွက်ဖြင့် အဖို့ထား၍ ခွဲဝေကုန်၏။

ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင် ယသအား “ငါ့သျှင်ယသ ဤကား သင်၏ အဖို့ အစု ငွေတည်း” ဟု ပြောဆို ကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါ၏ အဖို့အစုငွေ မရှိ၊ ငါသည် ငွေကို မသာယာဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား ဤယသသည် သဒ္ဓါတရား ရှိသော ကြည်ညိုသော ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး၏။ ရေရွတ်၏။ မကြည်ညိုမှုကို ပြု၏။ ယခု ဤယသအား ငါတို့သည် ပဋိသာရဏီယ ကံကို ပြုကုန်အံ့” ဟု (ဆို၍) ထိုယသအား ပဋိသာရဏီယ ကံကို ပြုကုန်၏။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်း သားရဟန်းတို့ကို “ငါ့သျှင်တို့ ‘ပဋိသာရဏီယကံ ပြုခံရသော ရဟန်းအား

နောက်လိုက် တမန် ရဟန်းကို ပေးရမည်’ ဟု မြတ်စွာဘုရား ပညတ်တော်မူ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ငါ့အား နောက်လိုက် တမန် ရဟန်းကို ပေးကုန်လော့” ဟု ပြော၏။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ရဟန်းတစ်ပါးကို သမုတ်၍ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား နောက်လိုက် တမန် ရဟန်းကို ပေးကုန်၏။ ထို့နောက် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ကိုယ်စားတမန် နောက်လိုက် ရဟန်းနှင့်အတူ ဝေသာလီပြည်သို့ ဝင်၍ ဝေသာလီပြည်သား ဥပါသကာတို့အား-

ငါသည် သဒ္ဓါရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး သတတ်၊ ရေရွတ် သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ် သတတ်၊ ငါသည် မတရားကို ‘မတရား’ ဟု ပြော၏။ တရားကို ‘တရား’ ဟု ပြော၏။ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို ‘ဝိနည်း’ မဟုတ် ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းကို ‘ဝိနည်း’ ဟု ပြော၏။

၄၄၇။ ဒါယကာတို့ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ဒါယကာတို့ ထိုကျောင်း၌ မြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန်းတို့ကို-

၁။ သီရိလောဏကပ္ပ စသည်တို့ကို အကျယ်ပြဆိုရာ စကားရပ်သည် အပိုဒ်နံပါတ် ၄၅၂-၌ ထင်စွာ ဖြစ်လတ္တံ့။

လနေတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့ လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း၊ ယင်းအညစ် အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်း သောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။ လေးမျိုးတို့ ကား အဘယ်တို့နည်းဟူမူ-

ရဟန်းတို့ တိမ်တိုက်သည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းတိမ်တိုက် အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်း သောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဆီးနှင်းသည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းဆီးနှင်း အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်း သောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ မြူခိုးသည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းမြူခိုး အညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်း သောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ရာဟုအသုရိန်သည် လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းရာဟု အသုရိန် အညစ် အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်း သောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဤလေးမျိုးတို့ကား လနေတို့၏ အညစ်အကြေးတို့တည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်း သောကြောင့် လနေတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေး ၄-ပါး

ရဟန်းတို့ ဤအတိုင်းပင် သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ အညစ်အကြေးတို့သည် လေးမျိုးတို့တည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။ လေးမျိုးတို့ကား အဘယ်တို့နည်း။

ရဟန်းတို့ အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် သေရည်ကို သောက်ကုန်၏။ အရက်ကို သောက်ကုန်၏။ သေရည် အရက်ကို သောက်ခြင်းမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်၊ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ ရှေးဦးစွာသော အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မေထုန် အကျင့်ကို မှီဝဲကုန်၏။ မေထုန် အကျင့်မှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ နှစ်ခုမြောက် အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ရွှေ ငွေကို သာယာ ကုန်၏။ ရွှေ ငွေကို ခံယူခြင်းမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်၊ ရဟန်းတို့ ဤကား သုံးခုမြောက် ရဟန်းတို့၏ အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မှားသော အသက်မွေးမှုဖြင့် အသက် မွေးကုန်၏။ မှားသော အသက်မွေးမှုမှ မရှောင်ကြဉ်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ဤကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ လေးခုမြောက် အညစ်အကြေးတည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးဖြင့် ညစ်နွမ်း သောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ရဟန်းတို့ ဤသည်တို့ကား သမဏဗြာဟ္မဏတို့၏ အညစ်အကြေး လေးမျိုးတို့တည်း၊ ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းသောကြောင့် အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မတင့်တယ်ကုန်။

ဒါယကာတို့ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤစကားကို ဟောတော်မူပြီးနောက် ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုမှ နောက်၌ ဤ(ဂါထာ) စကားကို ဟောတော်မူ၏။

ရာဂ ဒေါသဖြင့် ညစ်နွမ်းသော အဝိဇ္ဇာ ဖုံးလွှမ်းသော ပိယရုပ်သာတ ရုပ်ကို နှစ်သက်သော ပေါသ (သတ္တဝါ) မည်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည်။

သေရည်ကို သောက်ကုန်၏။ အရက်ကို သောက်ကုန်၏။ မေထုန်ကို မှီဝဲကုန်၏။ မသိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငွေကို လည်းကောင်း၊ ရွှေကို လည်းကောင်း သာယာကုန်၏။

အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မှားသော အသက် မွေးမှုဖြင့် အသက် မွေးကုန်၏။ ဤအညစ်အကြေးတို့ကို နေမင်း၏ အဆွေဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ဟောထားတော်မူ၏။

ယင်းအညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ညစ်နွမ်းကုန်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် မတောက်ပကုန်၊ မထွန်းလင်းကုန်၊ မစင်ကြယ်သော ကိလေသာမြူ ရှိသော သားကောင်နှင့် တူသော။

အမိုက်တိုက်ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသော တဏှာ၏ ကျွန်ဖြစ်သော တဏှာနှင့် တကွဖြစ်သော အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ကြမ်းတမ်းသော သင်းချိုင်းမြေကို ပွားစေကုန်၏။ ဘဝသစ်ကို ယူကုန်၏ ဟု (ဟောတော်မူ၏)။

ဤသို့ အယူရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရား ရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင် ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး သတတ်၊ ရေရွတ် သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ် သတတ်။

ငါသည် မတရားသည်ကို ‘မတရား’ ဟု ပြော၏။ တရားကို ‘တရား’ ဟု ပြော၏။ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို ‘ဝိနည်း မဟုတ်’ ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းကို ‘ဝိနည်း’ ဟု ပြော၏။

ရဟန်းတို့၏ ရွှေ ငွေကို ခံယူကြခြင်း

၄၄၈။ ဒါယကာတို့ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် ရှင်နက်တို့အား အစာ ကျွေးရာ ဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ နန်းတော်တွင်း မင်းပရိသတ်၌ ပေါင်းစု စည်းဝေး နေထိုင်ကုန်သော မင်းပရိသတ်တို့အား ဤအကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။ “သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေ ငွေသည် အပ်၏။ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို သာယာ ကုန်၏။ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို ခံယူကုန်၏” ဟု (ထင်ရှားဖြစ်၏)။

ဒါယကာတို့ ထိုအခါ မဏိစူဠက ရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေ၏။ ဒါယကာတို့ ထိုအခါ မဏိစူဠက ရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်အား-

“အသျှင်တို့ ဤသို့ မပြောကုန်လင့်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ အား ရွှေ ငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြားရွှေကို စွန့်ပစ် ချထား ကုန်၏။ ရွှေ ငွေမှ ကင်းကုန်၏” ဟု ပြော၏။

ဒါယကာတို့ မဏိစူဠက ရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်ကို နားလည်စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်။ ဒါယကာတို့ ထိုအခါ မဏိစူဠက ရွာသူကြီးသည် ထိုပရိသတ်ကို သိစေပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား-

“အသျှင်ဘုရား ဤမင်း နန်းတော်တွင်း မင်းပရိသတ်၌ ပေါင်းစုစည်းဝေး နေထိုင်ကုန်သော မင်း ပရိသတ်တို့အား ‘သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေ ငွေသည် အပ်၏။ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို သာယာ ကုန်၏။ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို ခံယူကုန်၏’ ဟု ဤအကြား စကားသည် ထင်ရှား ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ ပြောသော် အကျွန်ုပ်သည် ထိုပရိသတ်အား ‘အသျှင်တို့ ဤသို့ မပြောကုန်လင့်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေ ငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြား ရွှေကို စွန့်ပစ် ချထားကုန် ၏။ ရွှေ ငွေမှ ကင်းကုန်၏’ ဟု ပြောပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ထိုပရိသတ်ကို နားလည် စေခြင်းငှါ မတတ်နိုင်ပါ။

အသျှင်ဘုရား အသို့ပါနည်း၊ ဤသို့ပြောသော အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရား ပြောဟောသော စကားကို ပြောသူ ဟုတ်ပါ၏လော၊ မြတ်စွာဘုရားကို မဟုတ် မမှန်သော စကားဖြင့် မစွပ်စွဲခြင်း မည်ပါ၏လော၊ တရားတော်အား လျော်သော စကားကိုလည်း ပြောခြင်း မည်ပါ၏လော၊ ဝါဒတော်အား လျော်အောင် ပြောဆိုမှု အချို့သည် အကြောင်း လုံလောက်လျက် ကဲ့ရဲ့ ဖွယ်ရာသို့ မရောက်ဘဲ ရှိပါ၏ လော” ဟု လျှောက်၏။

ရွာသူကြီး သင်သည် ဤသို့ ပြောမှု အမှန်ပင် ငါ ပြောဟောသော စကားကို ပြောသူတည်း၊ မဟုတ် မမှန်သော စကားဖြင့် ငါ့ကိုလည်း စွပ်စွဲသည် မမည်၊ တရားတော်အား လျှောက်ပတ်သော စကားကို လည်းပြောခြင်း မည်၏။ ဝါဒတော်အား လျော်အောင် ပြောဆိုမှု အချို့သည် အကြောင်း လုံလောက် လျက် ကဲ့ရဲ့ ဖွယ်ရာသို့ မရောက်၊ ရွာသူကြီး သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့အား ရွှေ ငွေသည် မအပ်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေ ငွေကို မသာယာကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ရွှေငွေကို မခံယူကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတို့သည် ပတ္တမြား ရွှေကို စွန့်ပစ် ချထား ကုန်၏။ ရွှေ ငွေမှ ကင်းကုန်၏။

ရွာသူကြီး ရွှေ ငွေ အပ်သူအား ကာမဂုဏ် ငါးပါးတို့လည်း အပ်ကုန်၏။ ရွာသူကြီး ကာမဂုဏ် ငါးပါး အပ်သူကို “ရဟန်း တရား မရှိသူ၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်တို့၏ တရား မရှိသူ” ဟု ဧကန် မှတ်လေလော့။

ရွာသူကြီး စင်စစ်ကား ငါသည် ဤသို့ ဟော၏။ “မြတ်ကို အလို ရှိသူသည် မြတ်ကို ရှာအပ်၏။ သစ်သားကို အလို ရှိသူသည် သစ်သားကို ရှာအပ်၏။ လှည်းကို အလို ရှိသူသည် လှည်းကို ရှာအပ်၏။ အမှုလုပ် ယောက်ျားကို အလို ရှိသူသည် အမှုလုပ် ယောက်ျားကို ရှာအပ်၏။ ရွာသူကြီး မည်သည် အကြောင်းနှင့်မျှ ရွှေ ငွေကို သာယာ အပ်၏ ‘ရှာမှီး အပ်၏’ ဟု ငါ မဟော” ဟု မိန့်တော်မူပါ၏။

ဤသို့ ပြောဆို လေ့ရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရား ရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး သတတ်၊ ရေရွတ် သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ် သတတ်၊ ငါသည် မတရားသည်ကို ‘မတရား’ ဟု ပြော၏။ တရားသည်ကို ‘တရား’ ဟု ပြော၏။ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို ‘ဝိနည်း မဟုတ်’ ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းကို ‘ဝိနည်း’ ဟု ပြော၏။

၄၄၉။ ဒါယကာတို့ အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သာကီဝင်မင်းသား အသျှင်ဥပါသနန္ဒကို အကြောင်းပြု၍ ရွှေ ငွေကို ပယ်၏။ သိက္ခာပုဒ်ကိုလည်း ပညတ် တော်မူ၏။ ဤသို့ အယူရှိသော ငါသည် သဒ္ဓါတရား ရှိသော ကြည်ညိုသော အသျှင်ဥပါသကာတို့ကို ဆဲရေး သတတ်၊ ရေရွတ် သတတ်၊ မကြည်ညိုမှုကို ပြုလုပ် သတတ်၊ ငါသည် မတရားသည်ကို ‘မတရား’ ဟု ပြော၏။ တရားကို ‘တရား’ ဟု ပြော၏။ ဝိနည်း မဟုတ်သည်ကို ‘ဝိနည်း မဟုတ်’ ဟု ပြော၏။ ဝိနည်းကို ‘ဝိနည်း’ ဟု ပြော၏ ဟု (ပြောဆို၏)။

ဤသို့ ပြောလတ်သော် ဝေသာလီပြည်သား ဥပါသကာတို့သည် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား “အသျှင်ဘုရား ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသ တစ်ပါးသည်သာ သာကီဝင် မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော်ဖြစ်သော ရဟန်းတည်း၊ ဤသူအားလုံးတို့သည် ရဟန်း မဟုတ်ကုန်၊ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် မဟုတ်ကုန်၊ အသျှင်ဘုရား ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင် ယသသည် ဝေသာလီပြည်၌ နေတော်မူပါ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဆေး ပစ္စည်းတို့အတွက် ကြောင့်ကြ စိုက်ပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထို့နောက် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ဝေသာလီပြည်သား ဥပါသကာတို့ကို သိစေပြီးလျှင် နောက်လိုက် တမန် ရဟန်းနှင့်အတူ ကျောင်းအရံသို့ သွား၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် နောက်လိုက် တမန် ရဟန်းကို “ငါ့သျှင် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား ယသသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဥပါသကာတို့ကို တောင်းပန် အပ်ပြီလော” ဟု မေးကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ဥပါသကာတို့သည် ငါတို့ကို ယုတ်မာသူ အဖြစ်ကို ပြုကုန်၏။ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏ သား အသျှင်ယသ တစ်ဦးကိုသာ သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်း အဖြစ်ကို ပြုကုန်၏။ ငါတို့ အားလုံးကို သာကီဝင်မင်းသား ဘုရား အနွယ်တော် ဖြစ်သော ရဟန်းတို့ မဟုတ်သည့် အဖြစ်ကို ပြုကုန်၏ ဟု (ပြော၏)။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် “ငါ့သျှင်တို့ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား ဤယသသည် ငါတို့ မသမုတ် အပ်ဘဲ လူတို့အား ပြ၏။ ယခု ငါတို့သည် ထိုရဟန်းအား ဥက္ခေပနိယ ကံကို ပြုကုန်အံ့” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုယသအား ဥက္ခေပနိယ ကံ ပြုလိုကုန်၍ စည်းဝေး ကုန်၏။

ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ကောသမ္မိပြည်၌ တည်၏။

၄၅၀။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့၏ထံသို့ လည်းကောင်း၊ အဝန္တိဒက္ခိဏာပထတိုင်းသား ရဟန်းတို့၏ထံသို့ လည်းကောင်း “အသျှင်တို့ လာကုန် လော့၊ မသူတော် တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်း တရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်း မဟုတ်သော တရား မထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်း တရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိ ကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်း ကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိ ကုန်မီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားနည်း ကုန်မီ၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူကုန်အံ့” ဟု တမန် စေလွှတ်၏။

ထိုအခါ သာဏာအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္မုတသည် အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်၌ နေ၏။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် အဟောဂင်္ဂါ မည်သော တောင် သာဏာအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္မုတ ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက်-

“အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်နေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဝတ္ထု ဆယ်မျိုး တို့ကို ပြပါကုန်၏။

- (၁) ‘သားချိုဘူးဖြင့် ဆောင်ထားသော ဆားသည် အပ်၏။
- (၂) နေရိပ် လက်နှစ်သစ် လွန်ချိန်၌ စားသောက်ခြင်းသည် အပ်၏။
- (၃) ရွာတစ်ပါးသို့ သွားမည့် ရဟန်းအား အတိရိတ်ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ စားသောက်ခြင်းသည် အပ်၏။
- (၄) တစ်သိမ်တည်း၌ သံယုကံကို အသီးအသီး ပြုခြင်းသည် အပ်၏။
- (၅) ကံပြုပြီးနောက် ရောက်ရှိလာမှ ခွင့်ပြုစေခြင်း (ဆန္ဒယူခြင်း) သည်အပ်၏။°
- (၆) ဆရာ ဥပဇ္ဈာယ်တို့၏ အလေ့အကျက်သည် အပ်၏။
- (၇) အတိရိတ် ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ နို့ခမ်း မဖြစ်မီ နို့ရည်ကို သုံးဆောင်ခြင်းသည် အပ်၏။
- (၈) သေနုကို သောက်ခြင်းသည် အပ်၏။
- (၉) အဆာ (အမြိတ်) မပါသော နိသီဒိုင်သည် အပ်၏။
- (၁၀) ရွှေ ငွေသည် အပ်၏’ ဟု (ပြပါကုန်၏)။

အသျှင်ဘုရား ယခုအကျွန်ုပ်တို့သည် မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်း တရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်း မဟုတ်သော တရား မထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်း တရား မကွယ်ပမီ၊ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့

အားမရှိ ကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်း ကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိ ကုန်မီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်း ကုန်မီ ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူပါကုန်အံ့” ဟု လျှောက်၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပြီ” ဟု သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအား ဝန်ခံ၏။ ထိုအခါ ခြောက်ကျိပ် အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော ပါဝေယျက တိုင်းသားဖြစ် ကုန်သော အားလုံး တောနေ ရဟန်း ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး ပိဏ္ဍပါတ် ဓူတင်ဆောင် ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး ပံသုကူ ဓူတင်ဆောင် ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး တိစီဝရိက် ဓူတင်ဆောင် ဖြစ်ကုန်သော အားလုံး ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အဟောဂင်္ဂါ မည်သော တောင်၌ စည်းဝေး ကုန်၏။

ရှစ်ကျိပ်ရှစ်ပါး အတိုင်းအရှည် ရှိကုန်သော အဝန္တိဒက္ခိဏာပထ တိုင်းသား ဖြစ်ကုန်သော အချို့တော၌ နေကုန်သော အချို့ ပိဏ္ဍပါတ်ဓူတင် ဆောင်ကုန်သော အချို့ ပံသုကူဓူတင် ဆောင်ကုန် သော အချို့ တိစီဝရိက်ဓူတင် ဆောင်ကုန်သော အားလုံး ရဟန္တာချည်း ဖြစ်ကုန်သော ရဟန်းတို့သည် အဟောဂင်္ဂါမည်သော တောင်၌ စည်းဝေးကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် တိုင်ပင် ကုန်လတ်သော် “ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဲလည်း ရဲတင်း၏၊ ငါတို့သည် အဘယ် အသင်းအပင်းကို ရကုန် အံ့နည်း၊ ယင်းအသင်း အပင်းဖြင့် ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်း၌ အလွန် အားရှိကုန်အံ့” ဟု အကြံဖြစ်၏။

၄၅၁။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် သောရေယျ မြို့၌ နေ၏။ အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက် ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်၏။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာရှိ၏။ ရှက်တတ်၏။ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိတတ်၏။ ကျင့် သိက္ခာကို လိုလား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့အား “ဤအသျှင်ရေဝတသည် သောရေယျ မြို့၌ နေ၏။ အကြား အမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက် ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်၏။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာ ရှိ၏။ ရှက်တတ်၏။ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကစ္စ’ ရှိတတ်၏။ ကျင့် သိက္ခာကို လိုလား၏။

ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို အသင်းအပင်းဖြစ်ရမူ ဤသို့ခြင်းဖြင့် ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်း၌ အလွန် အားရှိသူတို့ ဖြစ်လတ္တံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့ တိုင်ပင်ကုန်စဉ် အသျှင်ရေဝတသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ နားအကြားထက် သာလွန်သော ဒိဗ္ဗသောတ အဘိညာဉ်ဖြင့် ကြား၍ “ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဲလည်း ရဲတင်း၏၊ ငါသည် ဤသို့သော အဓိကရုဏ်း၌ ဆုတ်နစ်မှု ဤဆုတ်နစ်ခြင်းသည် မသင့်မလျော်၊ ထိုရဟန်းတို့သည်လည်း ယခု လာကုန်လတ္တံ့၊ ထိုငါသည် ထိုရဟန်းတို့နှင့် ရောပြွမ်းသော် ချမ်းသာစွာ သွားရမည် မဟုတ်၊ ငါသည် စောစော သွားရမူ ကောင်း၏” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သောရေယျမြို့မှ သင်္ကသမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု သောရေယျမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင် ရေဝတသည် သင်္ကသမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု သင်္ကသမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် ကဏ္ဍကုဇမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ကဏ္ဍကုဇမြို့မှ ဥဒုဗ္ဗမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု ကဏ္ဍကုဇမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် ဥဒုဗ္ဗမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ဥဒုမ္မရမြို့မှ အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု ဥဒုမ္မရမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် အဂ္ဂဠမြို့မှ သဟဇာတိမြို့သို့ သွား၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် “အသျှင်ရေဝတ အဘယ်မှာနည်း” ဟု အဂ္ဂဠမြို့သို့ သွား၍ မေးကုန်၏။ “ထိုအသျှင်ရေဝတသည် သဟဇာတိမြို့သို့ သွား၏” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ပြောကုန်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို သဟဇာတိမြို့၌ မိကုန်၏။

၄၅။ ထိုအခါ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင် ယသအား “ငါ့သျှင် ဤအသျှင်ရေဝတသည် အကြားအမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တက်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကို ဆောင်၏။ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ၍ နက်နဲသော ဉာဏ်ပညာ ရှိ၏။ ရှက်တတ်၏။ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိ၏။ အကျင့် သိက္ခာကို လိုလား၏။ ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတအား အမေးပုစ္ဆာကို မေးကုန်အံ့၊ အသျှင်ရေဝတသည် အမေးပုစ္ဆာ တစ်ခုတည်းဖြင့်ပင် တစ်ည၌ ပတ်လုံးကို လွန်စေနိုင်၏။ ယခု အသျှင်ရေဝတသည် အသံဖြင့် ရွတ်တတ်သော အနီးနေ တပည့် ရဟန်းတို့ကို တိုက်တွန်း လတ္တံ့။ ထိုသင်သည် ထိုအနီးနေ တပည့် ရဟန်း၏ အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုမှု ပြီးဆုံးသော အခါ၌ အသျှင်ရေဝတသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်လော့” ဟု ပြောဆို၏။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား ယသသည် သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတအား ဝန်ခံ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် အသံဖြင့် ရွတ်တတ်သော အနီးနေ တပည့်ရဟန်းကို တိုက်တွန်း၏။ ထိုအခါ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသသည် ထိုအနီးနေ တပည့်ရဟန်း၏ အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုမှု ပြီးဆုံးသော အခါ၌ အသျှင်ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်ရေဝတကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကာ -

“အသျှင်ဘုရား သီဂီလောဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် သီဂီလောဏကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား “ဆားမရှိသော နေရာ၌ သုံးဆောင်အံ့” ဟု သားချိုဘူးဖြင့် ဆားကို ဆောင်ထားရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား ဒွင်္ဂုလကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် ဒွင်္ဂုလကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အရိပ်လက်နှစ်သစ် လွန်ပြီးနောက် မွန်းလွဲချိန်၌ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား ဝါမန္တရကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် ဝါမန္တရကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

“အသျှင်ဘုရား ယခု ရွာတစ်ပါးသို့ သွားအံ့” ဟု ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ် သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိတ် ဝိနည်းကံ မပြုသော ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အာဝါသကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာဝါသကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ကျောင်းအများတို့သည် တစ်သိမ်တည်း ဖြစ်ကုန်၏။ အသီးသီး ဥပုသ်ပြုရန် အပ်ပါ၏ လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အနုမတိကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အနုမတိကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

“အသျှင်ဘုရား “ကြွလာသော ရဟန်းတို့ကို ခွင့်ပြုစေကုန်အံ့” ဟု ဝဂ်ဖြစ်သော သံဃာသည် ကံပြု ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာစိဏ္ဏကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤအမှုကို ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာသည် လေ့ကျက်၏။ ဤအမှုကို ငါ၏ ဆရာသည် လေ့ကျက်၏။ ထိုအမှုကို လေ့ကျက်ရန် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အချို့ အလေ့အကျက်သည် အပ်၏။ အချို့ အလေ့အကျက်သည် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အမထိတကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အမထိတကပ္ပ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

ပြုကတေ့ နို့သဘောလည်း ကင်း၍ နို့ဓမ်းလည်း မဖြစ်သေးသော နို့ရည်ကို ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ် သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိက် ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဇေဋ္ဌာဂီကိုသောက်ရန် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဇေဋ္ဌာဂီဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အဆောက် အဦအားလုံးဖြင့် စီရင်ပြီးသော်လည်း သေရည် မဖြစ်သေးသော သေရည်နုကို သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

“အသျှင်ဘုရား အဆာအမြိတ် မရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ရွှေငွေသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီနေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌ ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုး တို့ကို ပြုပါကုန်၏။ မသူတော်တရား မထွန်းကားမီ၊ သူတော်ကောင်း တရား မကွယ်ပမီ၊ ဝိနည်း

မဟုတ်သော တရား မထွန်းကားမီ၊ ဝိနည်း တရား မကွယ်မီ၊ အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိ ကုန်မီ၊ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်း ကုန်မီ၊ အဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမရှိ ကုန်မီ၊ ဝိနယဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ အားမနည်း ကုန်မီ၊ ယခုအခါ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူပါကုန်အံ့ ဟု လျှောက်၏။

“ငါ့သျှင်ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်ရေဝတသည် ကာကဏ္ဍကပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသအားဝန်ခံ၏။

ပဌမအခန်း ပြီး၏

၁။ ဆဋ္ဌမူ၌ ‘ဆန္ဒပေးခြင်းသည် အပ်၏’ ဟု ပြန်ဆိုထားသည်၊ ပုဒ်ရေ ၄၅၂-ပါ ဖွင့်ဆိုချက်နှင့် မညီ၍ အထက်ပါအတိုင်း ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းများနှင့် အသျှင်ယသ

၄၅၃။ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် “ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား ယသရဟန်းသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ယူလို၍ အပေါင်းအသင်းကို ရှာသတတ်၊ အပေါင်း အသင်းကိုလည်း ရသတတ်” ဟု ကြားကုန်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား “ဤအဓိကရုဏ်းသည် ကြမ်းလည်း ကြမ်းတမ်း၏၊ ရဲလည်း ရဲတင်း၏၊ ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်း၌ အဘယ် အသင်းအပင်းကို ရကုန်အံ့နည်း၊ ယင်းအသင်းအပင်းဖြင့် ဤအဓိကရုဏ်း၌ ငါတို့သည် အလွန် အားရှိကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား “ဤအသျှင်ရေဝတသည် အကြား အမြင်များ၍ ပါဠိတော်ကို နှုတ်တတ်ရသည့်ပြင် ဓမ္မဝိနယနှင့် မာတိကာကိုလည်း ဆောင်၏၊ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ ဤနက်နဲသော ပညာရှိ၏၊ ရှက်တတ်၏၊ တွေးတောမှု ‘သံသယကုက္ကုစ္စ’ ရှိတတ်၏၊ အကျင့်သိက္ခာ ကို လိုလား၏။ ငါတို့သည် အသျှင်ရေဝတကို အသင်းအပင်း အဖြစ်ရမူ ဤအဓိကရုဏ်း၌ အလွန် အားရှိ ကုန်အံ့” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် သပိတ် သင်္ကန်း နိသီဒိုင် အပ်ဘူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပဝါ ဓမ္မကရိုဏ် ရေစစ်ဟူသော များစွာသော ရဟန်း အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို စီရင်ကုန်၏။ ထို့နောက် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ယူ၍ လှေဖြင့် သဟဇာတိမြို့သို့ ဆန်တက် ကုန်၏။ လှေမှ ဆင်းကြ၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ဆွမ်းစား ကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာဓုသည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ယောက်ထီး ကိန်းအောင်းစဉ် “အဘယ် သူတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန် သနည်း၊ ပါဠိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန် သလော၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဖြစ်ကုန် သလော” ဟု စိတ် အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်သော အသျှင်သာဓုအား “ပါဠိနတိုင်းသား ရဟန်း တို့သည် အဓမ္မပါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မပါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ သုဒ္ဓါဝါသဘုံ၌ နေသော တစ်ဦးသော ဗြဟ္မာသည် မိမိစိတ်ဖြင့် အသျှင်သာဓု၏ စိတ် အကြံကို သိ၍ အားရှိ သန်စွမ်းသော ယောက်ျားသည် ကွေးထားသော လက်မောင်းကို ဆန့်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်ထားသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူပင် သုဒ္ဓါဝါ သဗြဟ္မာပြည်တို့၌ ကွယ်ပျောက်ခဲ့၍ အသျှင်သာဓု၏ မျက်မှောက်၌ ထင်ရှား ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုဗြဟ္မာသည် အသျှင်သာဓုအား-

“အသျှင်ဘုရား သာဓု တောင်းပန်ပါ၏။ ပါဠိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မပါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါ တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မပါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရားသာဓု ထို့ကြောင့် အသျှင်သည် တရား အတိုင်း တည်တော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်၏။

ဗြဟ္မာ ရှေးအခါ၌ လည်းကောင်း၊ ယခုအခါ၌ လည်းကောင်း ငါသည် တရား အတိုင်း တည်၏။ သို့သော်လည်း ငါသည် ရှေးဦးစွာ အယူကို ထင်စွာ မပြုသေး၊ ဤအဓိကရုဏ်း၌ ငါ့ကို သမုတ်တန် ကောင်းရာ၏ ဟု (ပြော၏)။

အသျှင်ရေဝတနှင့် ဥတ္တရအမည်ရှိသော ရဟန်း

၄၅၄။ ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ယူ၍ အသျှင်ရေဝတ ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက်-

“အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် သပိတ် သင်္ကန်း နိဿိဒ် အပ်ဘူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပဝါ မေကရိုဏ် ရေစစ်ဟူသော ရဟန်း အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ခံယူတော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ တန်ပြီ၊ ငါ့အား တိစီဝရိက်သည် ပြည့်စုံ၏” ဟု (ဆို၍) ခံယူခြင်းငှါ အလိုမရှိ။

ထိုအခါ ဝါနုဗ်ဆယ် ရှိပြီးသော ဥတ္တရအမည်ရှိသော ရဟန်းသည် အသျှင်ရေဝတ၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥတ္တရထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ “အသျှင်ဥတ္တရသည် သပိတ် သင်္ကန်း နိဿိဒ် အပ်ဘူး ခါးပန်းကြိုး ရေစစ်ပဝါ မေကရိုဏ် ရေစစ် ဟူသော ရဟန်း အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာတို့ကို ခံယူတော် မူပါလော့” ဟု လျှောက်ကုန်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ တန်ပြီ၊ ငါ့အား သပိတ် တိစီဝရိက်သည် ပြည့်စုံ၏” ဟု (ဆို၍) ခံယူခြင်းငှါ အလိုမရှိ။

ငါ့သျှင် ဥတ္တရ လူတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ရဟန်း အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို ကပ်လှူ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား ခံယူမှု ထိုခံယူခြင်းဖြင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရား မခံယူမှု အသျှင်အာနန္ဒာအား “အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် မြတ်စွာဘုရား ခံယူတော်မူ သကဲ့သို့ ခံယူတော် မူပါလော့၊ ထိုခံယူခြင်းသည် မြတ်စွာဘုရား ခံယူတော်မူ သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်” ဟု ကပ်လှူ ကုန်၏။

အသျှင်ဥတ္တရသည် ရဟန်း အသုံးအဆောင် ပရိက္ခရာကို အသျှင်ရေဝတမထေရ် ခံယူ သကဲ့သို့ ခံယူ တော်မူပါလော့၊ ထိုခံယူခြင်းသည် အသျှင်ရေဝတမထေရ် ခံယူတော်မူ သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မည် ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်ဥတ္တရသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့က (စကားဖြင့်) နှိပ်စက် (အတင်းအကြပ် ပြော)သောကြောင့် “ငါ့သျှင်တို့ လိုရာကို ပြောဆို ကုန်လော့” ဟု ပြော၍ သင်္ကန်း တစ်ထည်ကို ခံယူလေ၏။

အသျှင်ဥတ္တရသည် အသျှင်ရေဝတမထေရ်ကို-

“အသျှင်ဘုရား အသျှင်ရေဝတမထေရ်သည် သံဃာ့ အလယ်၌ အရှေ့ဇနပုဒ်တို့၌ ဘုန်းတော်ကြီး ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ပါကုန်၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု ဤမျှလောက်သော စကားသာ ပြောတော် မူ ပါလော့ ဟု လျှောက်၏။

“ငါ့သျှင်တို့ ကောင်းပြီ” ဟု အသျှင်ဥတ္တရသည် ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့အား ဝန်ခံပြီးလျှင် အသျှင် ရေဝတထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးနောက် အသျှင်ရေဝတအား-

“အသျှင်ဘုရား အရှေ့ဇနပုဒ်တို့၌ ဘုန်းတော်ကြီး ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ပါ ကုန်၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု အသျှင်ရေဝတ မထေရ်သည် သံဃာ့ အလယ်၌ ဤမျှလောက်သော စကားကိုသာ ပြော တော်မူပါလော့ ဟု လျှောက်၏။

“ရဟန်း သင်သည် ငါ့ကို မတရားသည်၌ တိုက်တွန်း၏” ဟု အသျှင်ရေဝတ မထေရ်သည် အသျှင်ဥတ္တရကို နှင်ထုတ်၏။

ထိုအခါ ဝေသာလီပြည်နေ ဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အသျှင်ဥတ္တရကို “ငါ့သျှင်ဥတ္တရ အသျှင်ရေဝတ မထေရ်ကြီးသည် အဘယ်ကို ပြောဆိုသနည်း” ဟု မေးမြန်း ကုန်၏။

ငါ့သျှင်တို့ ငါတို့သည် ယုတ်ညံ့သော အမှုကို ပြုမိကုန်၏ “ရဟန်း သင်သည် ငါ့ကို မတရားသည်၌ တိုက်တွန်း၏” ဟု အသျှင်ရေဝတ မထေရ်သည် ငါ့ကို နှင်ထုတ်ပါသည် ဟု (ပြော၏)။

ငါ့သျှင် သင်သည် ဝါနုစ်ဆယ်ရှိ၍ ကြီးပြီ မဟုတ်လော ဟု (မေးကုန်၏)။

ငါ့သျှင်တို့ မှန်၏။

သို့ဖြစ်သော်လည်း အကျွန်ုပ်တို့သည် လေးစားစွာ နိဿရည်း ဆရာကို ယူရပါကုန် သေး၏ ဟု (လျှောက်၏)။

အဓိကရုဏ်းနှင့် သံဃာစည်းအဝေး

၄၅၅။ ထိုအခါ သံဃာသည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုသောကြောင့် စည်းဝေး၏။ ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နှာတော်မူလော့၊ ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဤအရပ်၌ ငြိမ်းစေကုန်မူ အကြောင်းရင်း အဓိကရုဏ်းကို ယူသော ရဟန်းတို့သည် တစ်ဖန် ကံဖြစ်ရန် လှုံ့ဆော် ကုန်ရာ၏။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဖြစ်ရင်း အရပ်၌သာ ငြိမ်းစေရာ၏” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် မထေရ်ကြီး ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုကုန်၍ ဝေသာလီပြည်သို့ သွားကုန်၏။

ထိုအခါ သဗ္ဗကာမိမည်သော မြေတစ်ပြင်လုံးဝယ် သံဃာထေရ်ဖြစ်သော ပဉ္စင်းဖြစ်သည်မှစ၍ ဝါ တစ်ရာ့နှစ်ဆယ် ရရှိပြီးသော အသျှင်အာနန္ဒာ၏ အတူနေ တပည့်သည် ဝေသာလီပြည်၌ သီတင်းသုံး နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတအား-

“ငါ့သျှင် ငါသည် သဗ္ဗကာမိထေရ်နေရာ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်အံ့၊ ထိုသင်သည် စောစောကပင်လျှင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိသို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်လော့” ဟု မိန့်ဆို၏။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု သာဏအရပ်၌နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် အသျှင်ရေဝတအား ဝန်ခံ၏။

ထိုနောက် အသျှင်ရေဝတသည် သဗ္ဗကာမိထေရ်နေရာ ကျောင်းသို့ ချဉ်းကပ်၏။ အသျှင် သဗ္ဗကာမိ၏ အိပ်ရာ နေရာကို အခန်း၌ ခင်းထား၏။ အသျှင်ရေဝတ၏ အိပ်ရာနေရာကို အခန်း၀၌ ခင်းထား၏။

ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် ဤမထေရ်သည် ကြီးရင့်လျက် မအိပ်မလျောင်း” ဟု (နှလုံးပိုက် လျက်) မအိပ်၊ အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် ဤအာဂစ္ဆက ရဟန်းသည် ပင်ပန်းလျက် မအိပ် မလျောင်း” ဟု (နှလုံး ပိုက်လျက်) မအိပ်။

ထိုအခါ အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံ အချိန်၌ ထ၍ အသျှင်ရေဝတကို “အသျှင်သင်သည် ယခု အဘယ်နေခြင်းဖြင့် များစွာနေ သနည်း” ဟု မေး၏။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ယခု မေတ္တာဈာန် ဝင်စားသဖြင့် များစွာ နေပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်သင်သည် ယခုပေါ်လွင်သော နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေ၏။ အသျှင် ဤမေတ္တာကား ပေါ်လွင်သော နေခြင်းတည်း ဟု (မိန့်ဆို၏)။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် လူဖြစ်စဉ် ရှေးအခါ၌လည်း မေတ္တာကို လေ့ကျင့်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် အကျွန်ုပ်သည် ယခုအခါ၌လည်း မေတ္တာဈာန် ဝင်စားသဖြင့် များစွာ နေပါ၏။ သို့သော်လည်း အကျွန်ုပ်သည် အရဟတ္တဖိုလ်ကို ကြာမြင့်စွာက ရောက်ပြီးပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ယခု အဘယ်နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေပါသနည်း” ဟု (မေးလျှောက်၏)။

အသျှင်ငါသည် ယခု သုညတဖိုလ်ကို ဝင်စား၍ နေခြင်းဖြင့် များစွာ နေပါသည် ဟု (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ယခုမြတ်သော ယောက်ျားတို့ နေခြင်းဖြင့် များစွာနေပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ဤသုညတဖိုလ်သည် ယောက်ျားမြတ်တို့ နေခြင်းပါတည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အသျှင်ငါသည် လူဖြစ်စဉ် ရှေးအခါ၌လည်း သုညတဖိုလ်ကို လေ့ကျင့်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ယခု သုညတဖိုလ်ကို ဝင်စား၍ နေခြင်းဖြင့် များစွာနေ၏။ စင်စစ်လည်း ငါသည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ကြာမြင့်စွာ ကပင် ရောက်ပြီးပါတည်း ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ဤကား မထေရ်ရဟန်းတို့၏ မပြတ်သေးသော အကြားစကားတည်း။

ထိုစကား မပြတ်သေးမီ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတသည် ထိုအရပ်သို့ ရောက်လာပြီး လျှင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်လျက် အသျှင်သဗ္ဗကာမိ အား-

“အသျှင်ဘုရား ဝေသာလီပြည်နေ ဤဝဇ္ဇီတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဝေသာလီပြည်၌-

‘သီရိလောက ကပ္ပသည် အပ်၏။ ဒွဂ္ဂိုလကပ္ပသည် အပ်၏။ ဂါမန္တရကပ္ပသည် အပ်၏။ အာဝါသ ကပ္ပသည် အပ်၏။ အနုမတိကပ္ပသည် အပ်၏။ အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်၏။ အမထိတကပ္ပသည် အပ်၏။ ဇေဋ္ဌာဂီကို သောက်ခြင်းသည် အပ်၏။ အဆာ မရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်၏။ ရွှေ ငွေသည် အပ်၏ ဟု ဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ပြပါကုန်၏”။

အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်ယူခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မထေရ်သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ “အဘယ်သူ တို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါနည်း၊ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ပါလော၊ ပါဝါ ပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ် တို့ပါလော” ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် သင်သည်လည်း ဥပဇ္ဈာယ် ဆရာ၏ ခြေတော်ရင်း၌ ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို သင်ယူခဲ့ပါ၏။ ငါ့သျှင် သင်သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် အဘယ်သို့ ဖြစ်ပါသနည်း၊ “အဘယ်သူတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့နည်း၊ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့လော၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့လော” ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်ပါ၏ သို့သော်လည်း စောစောက အယူကို ထင်ရှား မပြုပါ။ ဤအဓိကရုဏ်း၌ အကျွန်ုပ်ကို သမုတ်သော် သမုတ် တန်ရာ ပါသောကြောင့်တည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ငါသည်လည်း ဓမ္မနှင့် ဝိနယကို ဆင်ခြင်စဉ် ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့သည် အဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့သည် ဓမ္မဝါဒီ ပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း” ဟု ဆင်ခြင်ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ငါသည် စောစောကပင် အယူကို ထင်စွာမပြု။ ဤအဓိကရုဏ်း၌ ငါ့ကို သမုတ်သော် သမုတ်တန်ရာ ပါသောကြောင့်တည်း ဟု (မိန့်ဆို၏)။

၄၅၆။ ထို့နောက် သံဃာသည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုသောကြောင့် စည်းဝေး၏။

ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြား မရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကား တစ်ခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြား မရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကားတစ်ခု မျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ။ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ဥဗ္ဗာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် ငြိမ်းရာ၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါး တို့ကို လည်းကောင်း၊ ပါဝေယျက တိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ရွေးကောက်၏။ ပါစိနတိုင်းသား ရဟန်းတို့တွင် အသျှင်သဗ္ဗကာမိကို လည်းကောင်း၊ အသျှင်သာဓူကို လည်းကောင်း၊

အသျှင်ခုဇ္ဇသောဘိတကို လည်းကောင်း၊ အသျှင်ဝါသဘဂါမိကို လည်းကောင်း ရွေးကောက်၏။ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းတို့တွင် အသျှင်ရေဝတကို လည်းကောင်း၊ သာဏအရပ်၌ နေသော အသျှင်သမ္ဘူတကို လည်းကောင်း၊ ကာကဏ္ဍက ပုဏ္ဏား၏သား အသျှင်ယသကို လည်းကောင်း၊ အသျှင် သုမနကို လည်းကောင်း ရွေးကောက်၏” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လတ်သော် အပိုင်းအခြား မရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကား တစ်ခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာအား လျောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ပါဏိနတိုင်းသား ရဟန်း လေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်း လေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း ဥဗ္ဗာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ် ရာ၏။ ဤကား သိစေခြင်းတည်း။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ် လတ်သော် အပိုင်းအခြား မရှိသော စကားတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ စကား တစ်ခုမျှ၏ အနက်ကိုလည်း မသိရ၊ သံဃာသည် ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ပါဏိနတိုင်းသား ရဟန်း လေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်းလေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း ဥဗ္ဗာဟိက ကမ္မဝါစာ ဖြင့် သမုတ်၏။

ပါဏိနတိုင်းသား ရဟန်းလေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်း လေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ဥဗ္ဗာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်ခြင်းကို အကြင် အသျှင် အား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထိုအသျှင်သည် ဆိတ်ဆိတ် နေရာ၏။ အကြင် အသျှင်အား နှစ်သက်ခြင်း မရှိ၊ ထိုအသျှင်သည် ပြောဆိုရာ၏။

သံဃာသည် ပါဏိနတိုင်းသား ရဟန်း လေးပါးတို့ကို လည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်သား ရဟန်း လေးပါး တို့ကို လည်းကောင်း ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေရန် ဥဗ္ဗာဟိက ကမ္မဝါစာဖြင့် သမုတ်အပ်ပြီ၊ သံဃာအား နှစ်သက်ခြင်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ဆိတ်ဆိတ် နေ၏။ ဤသို့ ဆိတ်ဆိတ် နေသဖြင့် ဤနှစ်သက်သည့် အဖြစ်ကို သိမှတ်ရပါသည်” ဟု (သိစေ၏)။

ထိုအခါ အဇိတမည်သော ဆယ်ဝါရသော ရဟန်းသည် သံဃာ၏ ပါတိမောက်ပြု ရဟန်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ သံဃာသည် အသျှင်အဇိတကိုလည်း မထေရ်ရဟန်းတို့၏ နေရာခင်းသူ ဟု သမုတ်၏။

ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့အား “ငါတို့သည် ဤအဓိကရုဏ်းကို အဘယ် အရပ်၌ ငြိမ်းစေကုန်ရာ သနည်း” ဟု အကြံ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မထေရ်ရဟန်းတို့အား “ဤဝါလိကာရုံ ကျောင်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ အသံနည်း၏။ မြို့ရွာတွန်သံ နည်း၏။ ငါတို့သည် ဝါလိကာရုံကျောင်း၌ ဤအဓိကရုဏ်းကို ငြိမ်းစေ ရမူ ကောင်း၏” ဟု အကြံဖြစ်၏။

အမွေဝတ္ထုဆယ်ပါး အမေးအဖြေ

၄၅၇။ ထို့နောက် မထေရ်ရဟန်းတို့သည် ထိုအဓိကရုဏ်းကို ဆုံးဖြတ်လိုကုန်၍ ဝါလိကာရုံကျောင်းသို့ သွားကုန်၏။ ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် သံဃာကို သိစေ၏။

“အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ အကျွန်ုပ်သည် သဗ္ဗကာမိ မထေရ်အား ဝိနည်းကို မေးပါအံ့” ဟု (သိစေ၏)။

အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည်လည်း သံဃာကို သိစေ၏။

“ငါ့သျှင်တို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာအား လျှောက်ပတ်သော အခါရှိသော ကံသည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ရေဝတသည် ဝိနည်းကို မေးလတ်သော် အကျွန်ုပ်သည် ဖြေဆိုအံ့” ဟု (သိစေ၏)။

ထို့နောက် အသျှင်ရေဝတသည် အသျှင်သဗ္ဗကာမိအား-

“အသျှင်ဘုရား သိင်္ဂီလောဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော” ဟု လျှောက်၏။

ငါ့သျှင် သိင်္ဂီလောဏကပ္ပ ဟူသည် အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆား မရှိရာအရပ် (ဆားမပါသော ဘောဇဉ်) ၌ သုံးဆောင် ကုန်အံ့” ဟု သားချိုဘူးဖြင့် ဆားကို ဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော် မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သိုမှီးခြင်းပြု၍ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ ဤရှေးဦးစွာသော ဝတ္ထုကို သံဃာသည် ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ရှေးဦးစွာ ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၁)

အသျှင်ဘုရား ဒွဂ်လကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဒွဂ်လကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား မွန်းလွဲအရိပ် လက်နှစ်သစ် လွန်ချိန်၌ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ် သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

မွန်းလွဲချိန်၌ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် နှစ်ခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ် အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ နှစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၂)

အသျှင်ဘုရား ဂါမန္တရကပွသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဂါမန္တရကပွဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား “ယခု ရွာတစ်ပါးသို့ သွားအံ့” ဟု ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ် သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိတ် ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ ဘောဇဉ်ကို သုံးဆောင်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ် သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော် မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ် အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အတိရိတ် ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် သုံးခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ် အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ သုံးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၃)

အသျှင်ဘုရား အာဝါသကပွသည် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာဝါသကပွဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ကျောင်းများစွာတို့သည် တစ်သိမ်တည်း ဖြစ်ကုန်၏၊ အသီးအသီး ဥပုသ်ပြုရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော် မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ဥပေါသထက္ခန္ဓက၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဝိနည်းကို လွန်ကျူးခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ဒုက္ကဋ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် လေးခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ လေးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၄)

အသျှင်ဘုရား အနုမတိကပွသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အနုမတိကပွ ဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား “ကြွလာသော ရဟန်းတို့ကို ခွင့်ပြု စေကုန်အံ့” ဟု ဝဂ်ဖြစ်သော သံဃာသည် ကံပြုရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ် သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော် မူပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

စမေ့ယျက္ခန္ဓက ဝိနယဝတ္ထု၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဝိနည်းကို လွန်ကျူးခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ဒုက္ကဋ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ငါးခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ငါးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၅)

အသျှင်ဘုရား အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အာစိဏ္ဏကပ္ပဟူကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား ငါ၏ ဥပဇ္ဈာယ်သည် ဤအမှုကို လေ့ကျက်၏၊ ငါ၏ ဆရာသည် ဤအမှုကို လေ့ကျက်၏ဟု ထိုအမှုကို လေ့ကျက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အချို့အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် အပ်၏၊ အချို့အာစိဏ္ဏကပ္ပသည် မအပ်ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် မြောက်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ မြောက်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၆)

အသျှင်ဘုရား အမထိတကပ္ပသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် အမထိတကပ္ပဟူသည်ကား အဘယ်နည်း ဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား နို့ရည် သဘောကိုလည်း စွန့်၊ နို့ခမ်း သဘောသို့လည်း မရောက်သော နို့ရည်ကို ဆွမ်းစားစဉ် ပဝါရိတ် သင့်သော ရဟန်းသည် အတိရိက် ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ် သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

အတိရိက် ဝိနည်းကံ မပြုဘဲ သုံးဆောင်ခြင်းကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော် မူလော့၊ သံဃာသည် ခုနှစ်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ခုနှစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၇)

အသျှင်ဘုရား ဇေဋ္ဌာဂီကိုသောက်ရန် အပ်ပါ၏လောဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် ဇေဋ္ဌာဂီဟူသည်ကား အဘယ်နည်းဟု (မေး၏)။

အသျှင်ဘုရား အဆောက်အဦဖြင့် စီရင်ထားသော အရက် အဖြစ်သို့ မရောက် သေးသော သေရည် နို့ကို သောက်ရန် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ် သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ကောသမ္ဗိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သေရည်အရက်ကိုသောက်သောကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ရှစ်ခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်းကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ရှစ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၈)

အသျှင်ဘုရား အဆာအမြိတ် မရှိသော နိသီဒိုင်သည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

သာဝတ္ထိပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါသနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ဆေဒနက ပါစိတ်အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ကိုးခုမြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ကိုးခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၉)

အသျှင်ဘုရား ရွှေ ငွေသည် အပ်ပါ၏လော ဟု (လျှောက်၏)။

ငါ့သျှင် မအပ် ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အရပ် အဘယ်သိက္ခာပုဒ်၌ ပယ်တော်မူပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ဝယ် ပါတိမောက်ကို ဝေဖန်ရာ ပဒဘာဇနီ၌ ပယ်တော်မူ၏ ဟု (ဆို၏)။

အဘယ်အာပတ်သို့ ရောက်ပါ သနည်း ဟု (လျှောက်၏)။

ရွှေငွေကို ခံယူသောကြောင့် (သင့်သော) ပါစိတ် အာပတ်သို့ ရောက်၏ ဟု (ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဆယ်ခု မြောက် ဤဝတ္ထုကို ဆုံးဖြတ်အပ်ပြီ၊ ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုသည် တရား မဟုတ်၊ ဝိနည်း မဟုတ်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမမှ ကင်း၏၊ ဆယ်ခုမြောက် ဤစာရေးတံမဲကို ချပါ၏။ (၁၀)

အသျှင်ဘုရားတို့ သံဃာသည် အကျွန်ုပ်၏ (စကားကို) နာတော်မူလော့၊ သံဃာသည် ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ဆုံးဖြတ် အပ်ပြီ၊ “ဤအကြောင်း ကြောင့်လည်း ဤဝတ္ထုတို့သည် တရား မဟုတ်ကုန်၊ ဝိနည်း မဟုတ်ကုန်၊ မြတ်စွာဘုရား အဆုံးအမ မှ ကင်းကုန်၏။” ဟု သိစေ၏။

၄၅၈။ ငါ့သျှင်တို့ ဤအဓိကရုဏ်းကို နုတ် အပ်ပြီ၊ ငြိမ်းစေ အပ်ပြီ၊ အထူးငြိမ်းစေ အပ်ပြီ၊ ကောင်းစွာ အထူးငြိမ်းစေ အပ်ပြီ၊ သို့ဖြစ်သော်လည်း ငါ့သျှင် သင်သည် ငါ့ကို သံဃာ့ အလယ်၌လည်း ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို ထိုရဟန်းတို့ကို သိစေခြင်းငှါ မေးဦးလော့ ဟု မိန့်ဆို၏။ ထိုအခါ အသျှင်ရေဝတသည် အသျှင်သဗ္ဗကာမိကို သံဃာ့ အလယ်၌လည်း ဤဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ကို မေးလျှောက်၏။ မေးတိုင်း မေးတိုင်း အသျှင်သဗ္ဗကာမိသည် ဖြေဆို၏။ ဤဝိနယသင်္ဂီ ယနာတင်ရာ၌ အလျော့အပို အလွန် မရှိကုန်သော ရဟန်း ခုနစ်ရာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ထို့ကြောင့် ဤဝိနယသင်္ဂီ ယနာ ကို “သတ္တသတိကာ သင်္ဂီယနာ” ဟူ၍ ဆိုအပ်၏။

ဒွါဒသမသတ္တသတိကက္ခန္ဓကဗျာဏိ။

ဤခန္ဓက၌ ဝတ္ထုတို့သည် နှစ်ဆယ့်ငါးခုတို့တည်း။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်

=== ၁၂ - သတ္တသတိကက္ခန္ဓက ===

ထိုခန္ဓက၏ အကျဉ်းချုပ်

ဝတ္ထု ဆယ်မျိုးတို့ လည်းကောင်း၊ ရေဖြင့် ပြည့်စေခြင်း လည်းကောင်း၊ ပဋိသာရဏီယကံ လည်းကောင်း၊ နောက်လိုက် တမန်ရဟန်းနှင့်အတူ ဝင်ခြင်း လည်းကောင်း၊ အညစ်အကြေး လေးမျိုး လည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် အညစ်အကြေး လေးမျိုး လည်းကောင်း၊ ရွှေ ငွေ လည်းကောင်း၊ ကောသမ္မိပြည် နေ ရဟန်း လည်းကောင်း၊ ပါဝါပြည်နေ ရဟန်း လည်းကောင်း။

လမ်းခရီး လည်းကောင်း၊ သောရေယျမြို့ လည်းကောင်း၊ သင်္ကံသာမြို့ လည်းကောင်း၊ ကဏ္ဍကုဇမြို့ လည်းကောင်း၊ ဥဒုမ္မရမြို့ လည်းကောင်း၊ သဟဇာတိမြို့ လည်းကောင်း၊ တိုက်တွန်းခြင်း လည်းကောင်း၊ ကြားခြင်း လည်းကောင်း အဘယ်သို့လျှင် ငါတို့ အလွန် အားရှိကုန် မည်နည်း။

သပိတ် လည်းကောင်း၊ လှေဖြင့် ဆန်တက်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ရဟန်းအား အဝေးမှ ထင်ရှား ဖြစ်ခြင်း လည်းကောင်း၊ ကြမ်းတမ်းခြင်း လည်းကောင်း၊ သံဃာ လည်းကောင်း၊ ဝေသာလီပြည် လည်းကောင်း၊ မေတ္တာစာရန် လည်းကောင်း၊ သံဃာ လည်းကောင်း၊ ဥဗ္ဗာဟိကကမ္မဝါစာ လည်းကောင်း ဤကား အကျဉ်းချုပ်တည်း။

သတ္တသတိကက္ခန္ဓက ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂ ပြီး၏။

စူဠဝင်္ဂပါဠိတော်မြန်မာပြန် ပြီးပြီ။
